Biblioteca Polirom

Irvine Welsh

Jeg

„O carte mai tare decît orice drog, la fel de bună ca ***Trainspotting***." – *GQ*

POLIROM

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Irvine Welsh, *Filth*

Copyright © Irvine Welsh, 1998
First published in Great Britain in 1998
by Jonathan Cape.
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

WELSH, IRVINE

Jeg / Irvine Welsh; trad. şi note de Carmen Toader. – Iaşi: Polirom, 2006

ISBN (10) 973-46-0466-X
ISBN (13) 978-973-46-0466-1

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Irvine Welsh

Jeg

Traducere din limba engleză,
note și postfață de Carmen Toader

POLIROM
2006

Irvine Welsh s-a născut în 1958 în Leith, o suburbie a oraşului Edinburgh. După ce a renunţat la şcoală la vîrsta de 16 ani, a participat la mişcarea punk din anii '70, a schimbat mai multe slujbe şi a cîntat în cîteva trupe rock.

În 1993, odată cu publicarea romanului *Trainspotting* (Polirom, 2006), se impune ca unul dintre cei mai de succes autori scoţieni. Încă înaintea realizării filmului cu acelaşi nume (în 1996), cartea fusese reeditată deja de 14 ori. I-au urmat *The Acid House*, *Jeg* şi *Porno*, cu acelaşi iz de satiră socială şi succes masiv la public. Deşi refuză să se afilieze oricărei forme instituţionalizate de avangardă, Welsh experimentează necontenit cu formele şi stilurile literare, construind o viziune întunecată şi suprarealistă, a cărei sursă este însă realitatea, nu tradiţia literară.

Personajul principal din *Jeg*, Bruce Robertson, este detectiv în poliţia britanică şi îşi doreşte să-i manipuleze pe toţi cei din jur în funcţie de interesele sale. „Decît să inventez un protagonist care să corespundă valorilor mele", mărturiseşte autorul, „am preferat să construiesc unul care mă provoca sau care, în loc să aibă ideile mele, li se opunea cu îndîrjire, ca apoi să găsesc un mod prin care să empatizez cu el. Bruce e un duşman prin excelenţă. Urăşte pe toată lumea. Este foarte democratic în privinţa asta. Scorneşte tot felul de metode pentru a-i distruge, a-i sabota şi a-i devora pe cei din jur. E un soi de vampir. Am vrut ca oamenii să înţeleagă de unde i se trage şi de ce se poartă aşa." Ca urmare, cartea reuşeşte o performanţă de care puţine alte romane experimentale mai sînt în stare: aceea de a zdruncina sistemul, atît la nivelul instituţiilor statului, cît şi la acela al convenţiilor şi obişnuinţelor literare.

Nota traducătoarei

În interviurile sale, Irvine Welsh declara că nu este afiliat nici unei mişcări de avangardă, deşi, în afară de vocabularul său neconvenţional, experimentează ca formă şi stil. Cărţile lui adoptă diverse formule grafice. Nivelurile de gîndire ale personajelor sînt delimitate folosind diferite caractere şi corpuri de literă, coloane, dreptunghiuri şi rînduri cu diverse contururi : „Aşa, oamenii înţeleg mult mai bine ce vreau să zic, fiindcă sînt mai interesaţi acum de imagini şi grafică şi s-au obişnuit ca lucrurilor să le corespundă un ritm. Cînd dansezi există un ritm şi asculţi unele efecte speciale ciudate suprapunîndu-se peste el. Încerc să găsesc ritmul în scrisul meu, ritmul şi efectele", afirmă scriitorul.

Traducerea romanului *Jeg* a încercat, astfel, să respecte cît mai fidel originalul, redînd, în măsura posibilului, formele trunchiate ale cuvintelor sau aglomerările de sunete, care uneori creează dificultăţi la lectură, dar sînt familiare limbajului vorbit. A rezultat o carte mai puţin obişnuită din punct de vedere grafic şi lingvistic, dar care trebuie citită cu onestitate. Cu onestitatea de a recunoaşte faţă de noi înşine că trăim într-un secol prea rapid ca să nu înghiţim, alături de multe nepăsări şi durităţi, propriile noastre vocale şi consoane, şi mult prea dens ca să mai putem funcţiona altfel decît multilateral, într-o avalanşă de idei, imagini şi muzici sublime amestecate cu tone de rebusuri şi reviste, concursuri radiofonice, reclame sau fixaţii pentru seriale sau intrigi, în fapt, arhicunoscute. Welsh nu ne propune un roman cinematografic prin complexitatea senzaţiilor şi a detaliilor evocate, ci un întreg cinematograf, *Dolby Stereo Surround Sound System*, la nivel de limbaj.

Carmen Toader

Pentru Susan, Andrew, Adeline şi Jo.
Mersi că m-aţi ţinut departe de bucluc.

Am început să concep o listă de persoane cărora să le mulţumesc, dar a ieşit prea lungă – ştiţi voi care sunteţi. Recunoştinţă veşnică tuturor celor care m-au susţinut în chestiile pe care le-am făcut (cu banii lor cîştigaţi prin muncă trudnică sau furturi din magazine) şi care sînt în stare să înţeleagă toate prostiile astea, şi pozitive, şi negative, ce înconjoară de obicei lucrurile de genul ăsta.

Pa.

Irvine Welsh

„Cel mai bine am face să ne gîndim la viaţă ca la un *desengano*, ca la un proces de deziluzionare: căci tot ce ni se întîmplă este, aproape evident, programat să producă tocmai aşa ceva."

Arthur Schopenhauer

„Cînd te-ai trezit azi de dimineaţă dispăruse tot ce aveai pînă acum. La zece şi jumătate îţi făcea capul ding-dang. Zdrăngăneai ca un clopoţel din creştetul capului pînă-n tălpi, ca o voce care îţi spune că există ceva ce ar trebui să ştii. Aseară pluteai, dar azi eşti atît de abătut – oare nu tocmai în clipe din astea te întrebi dacă o să afli vreodată sensul lucrurilor, aşa cum li se par ele celorlalţi: soţii, mame, taţi, surori şi fraţi. Nu ţi-ai dori uneori să te opreşti din funcţionat, nu ţi-ai dori să nu te mai gîndeşti la ce-o să se-ntîmple după următorul salariu şi următorul păhărel cu băutură? Ei bine, totuşi o faci, aşa încît hotărăşte-te să mergi înainte, fiindcă azi de dimineaţă, cînd te-ai trezit, tot ce aveai pînă acum dispăruse."

Iubire, iubire, iubire & doctorul
(din *Te-ai trezit azi de dimineaţă* de Alabama 3)

Prolog

Necazul cu oamenii de genul lui este că își închipuie că le pot da peste nas celor ca mine. De parcă aș fi un nimic. Nu-și dau seama în ce fel de lume trăim acum; toate acele făpturi amenințate, țipînd după atenție și recunoaștere. Era un tînăr foarte arogant, atît de plin de el.

Nu și acum. Acum geme, împroșcînd rafale de sînge prin rănile din cap, iar ochii lui galbeni și nefocalizați se chiorăsc în jur, încercînd disperați să deslușească și să găsească un sens în pustietatea, în bezna ce-l înconjoară. Probabil că se simte singur.

Acum încearcă să vorbească. Oare ce-o încerca să-mi spună?

Ajutor. Poliția. Spital.

Sau nu cumva ajutor, *te rog*, la spital? De fapt nu contează acel mic element de detaliu, întrucît viața i se stinge: existența umană, distilată pînă la a cere cu insistență serviciile de urgență.

M-ai dat la o parte băi. M-ai respins. M-ai tras pe sfoară și ai distrus totul între mine și adevărata mea iubire. Te-am mai văzut. Demult, zăcînd acolo, așa ca acum. Negru, vraiște, pe moarte. Atunci am fost bucuros și acum tot bucuros sînt.

Bag mîna în geantă şi îmi scot ciocanul cu vîrful despicat.

O parte din mine se află undeva departe, cînd îl lovesc cu el în cap. Nu poate rezista loviturilor mele. I-au tras-o cum trebuie, ceilalţi.

După două lovituri nefructuoase, la a treia mă izbeşte un acces de euforie, cînd îi crapă capul. Sîngele ţîşneşte cu presiune, ca dintr-o doză de suc acidulat, şi o cascadă uleioasă îi acoperă faţa, aruncîndu-mă într-o stare de frenezie: îl lovesc cu sete în cap şi-i trosneşte craniul, se crapă, şi îmi înfig ciocanul cu vîrful despicat în materia creierului lui şi pute, dar asta numai pentru că el se pişă şi se cacă, şi aburii aderă rapid la aerul tihnit al iernii, pe cînd eu smulg ciocanul scoţîndu-l afară şi mă împleticesc în spate să-i privesc chinurile convulsive ale morţii, văzîndu-l cum trece de la teroare la starea aceea lipsită de graţie a cuiva care ştie că este categoric pe ducă, şi mă trezesc că-mi pierd echilibrul în pantofii aceia incomozi, mă redresez, mă întorc şi o iau pe vechea scară pînă în stradă.

Afară pe trotuar e foarte frig şi complet pustiu. Mă uit la o cutie din carton învelită în staniol, cu nişte resturi de mîncare rămase înăuntru. Cineva s-a pişat pe resturile alea, iar orezul pluteşte într-un mic bazin îngheţat de urină. Mă îndepărtez. Frigul mi se strecoară în oase cu fiecare pas făcut pe stradă, scrîşnind, dîndu-mi senzaţia că o să mă sfărîm. Carnea şi oasele par separate, de parcă ar exista un vid între ele. Nu mi-e teamă, n-am nici un regret, dar nici nu simt bucurie sau triumf. A fost doar o treabă care trebuia dusă la bun sfîrşit.

Jocurile

M-am trezit azi-dimineaţă. M-am trezit la slujbă.

Slujba. Te strînge. Te împresoară, un gel persistent, sufocant, care te absoarbe. Şi cînd eşti la slujbă vezi viaţa prin lentile strîmbe. Uneori, mda, îţi găseşti şi cîteva zone micuţe de libertate relativă în care să te retragi, spaţii fragile şi uşoare, unde simţi că lucruri noi, diferite, lucruri mai bune ar putea să se întîmple.

Apoi se opreşte. Brusc îţi dai seama că zonele nu mai sînt acolo. Deveneau din ce în ce mai mici, ştiai asta. Ştiai că într-o bună zi o să trebuiască să te ocupi de ele. Cînd s-a întîmplat asta? Nu ţi-ai dat seama decît mai tîrziu. Nu contează cît a durat: doi ani, trei, cinci sau zece. Zonele se fac din ce în ce mai mici pînă cînd nu mai există, iar în urma lor nu rămîn decât reziduuri. Adică jocurile.

Jocurile sînt singura cale să supravieţuieşti la serviciu. Fiecare are micile lui ifose, opiniile lui neînsemnate. A mea ar fi că nimeni nu-i mai bun la jocuri decît mine, Bruce Robertson, D.S. Robertson, în curînd D.I. Robertson[1].

1. D.S. (detectiv-sergent), D.I. (detectiv-inspector), grade în poliţia britanică.

Jocurile se joacă permanent, repet, permanent. De cele mai multe ori, în orice structură, e mai avantajos să nu le simți prezența. Dar ele sînt permanent acolo. Ca acum. Acum stau cu un uşchit d'ăsta infect, iar Toal încă un pic şi crapă de plăcere. Am fost ca dracu de ocupat şi el mi-a zis să vin aici, nu m-a rugat, reține, mi-a zis. Am aflat totul de la Ray Lennox, care a ajuns primul la locul faptei cu cîțiva bulangii în uniformă. Mda, am aflat totul de la tînărul Ray, dar Toal, bineînțeles, are nevoie de audiență. Eşti cam învechit, Toalie băiete, cur fleşcăit.

Se fîțîie de colo-colo de parcă ar fi un puțoi din ăla de rahat, marele inspector Morse[1]. Şedințele sînt activitatea cea mai palpitantă de care are parte bulangiu. Apoi se aşază din nou pe cur, enervat că încă se mai vîntură lume pe uşă. Respectul şi Toal se potrivesc ca peştele cu înghețata de ciocolată, indiferent ce şi-ar închipui dezmățatul ăsta.

M-am făcut muci aseară şi lumina mă pişcă de cap, iar maţele meles la fel de unsuroase ca o bucă de curvă la sfîrşitul unei ture la saună. Trag uşurel o băşină şi mă deplasez rapid în partea opusă a camerei. Tehnica-i să laşi băşina să se simtă un pic înainte s-o ştergi, calfel o cari cu tinen'nădragi pînla următoarea oprire. Ca la fotbal, tresăți calculezi sprinturile. Prietenul şi vecinul meu, Tom Stronach, un fotbalist profesionist şun expert 'n ale bucilor, ştie totul despre asta.

Hmm.

Tom Stronach. Nu-i un nume fermecător. Nu-i deloc un nume să-ți vină aşa, în minte.

---

1. Personaj dintr-un serial polițist britanic.

Apropo de sprinturi, tocmai a venit Gus Bain, roşu la faţă, de la Crawford's, aducînd rulourile cu cîrnaţi. Le împarte prin jur, arătînd ca o sulă de rezervă la un simpozion al curvelor, în vreme ce Toal îşi începe şedinţa. Niddrie se zgîieşte ca de obicei dezaprobator, ca un ticălos ce e. Băşina mea a plutit ca o boare înspre el. Asta şi voiam! O alungă dînd ostentativ din mîini şi crede că e vina cretinului de Toal!

Toal se ridică în picioare şi îşi drege vocea:

— Victima noastră este un tînăr negru de treizeci şi ceva de ani. A fost găsit pe treptele de la Playfair, în jur de cinci dimineaţa, de zilierii respinşi. Bănuim că locuieşte în Londra, dar pînă în prezent nu l-am identificat. D.S. Lennox a fost împreună cu mine la morgă noaptea trecută, spune el, dînd din cap spre Ray Lennox, care-şi păstrează cu înţelepciune o expresie neutră pe faţă, ca să nu devină ţinta urii şi a dezgustului care plutesc prin cameră ca o băşină puturoasă – mai mult ca sigur, taman băşina mea puturoasă.

A existat o vreme cînd ne puteam scuti reciproc de ura şi scîrba asta. Sigur a existat. Mă simt puţin ameţit, pe urmă creierul parcă începe să mi se rotească în cap, iscînd un vîrtej de gînduri şi emoţii. Le simt scurgîndu-se în ceva asemănător unei găleţi perforate, care se goleşte înainte de a apuca să-i examinez conţinutul. Iar vocea piţigăiată şi tăioasă a lui Toal parcă mă străpunge.

Şi chiar acuma s-a apucat să bată cîmpii:

— Se pare că a fost o noapte nefastă pentru amicul nostru. A stat în discoteca Jammy Joe's pînă la trei dimineaţa şi a plecat singur spre casă. Atunci a fost văzut în viaţă pentru ultima oară. Am putea presupune că omul nostru se simţea

izolat, singur într-un oraş ciudat care părea să-l excludă.

Tipic pentru Toal, să-l preocupe starea de spirit în care se găsea puţoiu care a fost omorît. Se dă mare intelectual. Hai să fim serioşi, despre *Toal* e vorba, nu? Aproape că te-ar umfla rîsu dacă n-ar fi în halul ăsta de tragic.

Iau o gură din ruloul meu cu cîrnat. Piperul şi ketchupul pe care le torn de obicei peste el sînt sus şi are un gust fad şi sălciu fără ele. Coiosu ăsta de *Toal* mi-a futut deja ziua cum nu se poate mai bine! Ş'abiamajuns la muncă!

În timp ce băşina mea îşi cară hoitu prin gaura de aerisire, îl ginesc pe Niddrie ieşind pe uşă, îmbunătăţind atmosfera cam tot în acelaşi fel. Pînă şi Toal pare mai săltăreţ acum.

— Bărbatul era îmbrăcat în blugi, un tricou roşu şi o bluză de trening neagră, cu dungi portocalii pe mîneci. Avea părul tuns scurt. Amanda, gesticulează Toal spre gagicuţa aia bătută-n cap, Amanda Drummond, care se ocupă cu singurul lucru pe care e în stare să-l facă, adic-o mînăreală semi-birocratică, împarte-le copii ale descrierii.

Drummond şi-a tuns scurt părul blond şi creţ, aşacarată mai mult decît oricînd ca o limbistă. Are ochii bulbucaţi, de zici că-i tot timpul în stare de şoc şi aproape că n-are bărbie, numai o gură acră şi strîmbă care porneşte direct din gît. Poartă o fustă lungă maro, prea groasă ca să i se vadă dunga de la chiloţi, cu o bluză în pătrăţele şun pulovăr în dungi maro cu roşcat. Am văzut mai multă carne şi piun cuţit de măcelar.

Asta?

Poliţai?

N-aş crede.

— Mersi, Amanda, zîmbeşte Toal şi scroafa aia lingăreaţă se gudură pe lîngă el ca răspuns.

I-ar suge pula aia împuţită chiar aici, în faţa noastră, dacă i-ar cere-o. Nu că i-ar folosi la ceva, oricum o să se care curînd, vreun gherţoi o s-o lase borţoasă şi pînaci o să-i fie joaca de-a poliţia.

— Victima noastră a părăsit clubul şi... continuă Toal, dar Andy Clelland îl întrerupe punînd punctul pe i:

— Şefu', am o mică observaţie. Poate că n-ar trebui să-l stigmatizăm pe tip folosind un termen atît de peiorativ ca victimă, nu?

Îţi vine să-nchini în cinstea lui Clell, întotdeauna o nimereşte. Toal pare puţin nehotărît, dar Amanda Drummond dă aprobator din cap, fără să-şi dea seama că se face mişto de ea.

— Puţoiul ăla-i ţapăn ca dracu, nu mai contează cum îi zici acu, spune Dougie Gillman în barbă.

Eu chicotesc şi Gus Bain face la fel.

— Scuze, Dougie. Vrei să ne spui şi nouă? zîmbeşte sarcastic Toal.

— Nee, şefu, i-ok. Nu-i nimic, dă din umeri Gillman.

Dougie Gillman are părul castaniu, tuns scurt, ochii albaştri, înguşti şi reci, fălcile mari şi atît de puternice c-ai putea să-ţi frîngi deştele. E cam denălţimea mea, un metru şaptezeci, dar tot patîta de lat.

— Poate dacă aveţi răbdare, domnilor, spune Toal cu răceală în voce, încercînd acum să-şi recapete autoritatea în lipsa lu Niddrie, am putea continua. Decedatul probabil că se îndrepta către un hotel din partea de sud a oraşului. Avem o

echipă care întreabă prin hoteluri de cineva care să se potrivească descrierii. Presupunînd că asta s-a întîmplat, drumul pe care a apucat-o pînă acolo a fost interesant. Toţi ştim că există nişte locuri pe care trebuie să le eviţi într-un oraş străin după lăsarea întunericului – îşi ridică Toal sprîncenele groase şi ciufulite, redescoperindu-şi tonalităţile de ghid turistic – locuri precum alei lăturalnice şi întunecate cu o atmosferă care ar putea îndemna chiar şi persoane rezonabile la fapte rele.

Puţoiul ăsta fudul a luat-o iar cu sorcova. Crede că sîntem o adunătură de bebeluşi împuţiţi pe care să ne sperie de moarte cu poveştile lui înainte de culcare.

— Şi scara aia curbă, care e cordonul ombilical al oraşului şi leagă cartierele vechi de cele noi, este unul din locurile astea, zice, făcînd apoi o pauză dramatică.

Cordon ombilical 'n pula mea! E o scară de scară, bufon împuţit. S-C-A-R-Ă. Îi cunosc eu ţicneala gherţoiului ăstuia. Cretinul vrea să scrie scenarii de rahat. Ştiu asta fiincam tras cu ochiul la monitorul lui cînd a plecat din birou să vorbească la telefon într-o anticameră liniştită. Încerca să scrie un scenariu tv, de film sau un rahat din ăsta. În timpul serviciului. Puturosul n-are nimic mai bun de făcut, mai ia şi-o grămă de bani. Căcănaru ducio viaţă dulce, să mor io.

— Probabil că victima medita la asta în vreme ce urca. Cunoştea oare oraşul? Posibil, altfel nu ar fi ştiut de scurtătura asta. Dar dacă ştia, atunci sigur s-ar fi gîndit de două ori înainte să urce singur la ora aia din noapte. Scara asta e prea periculoasă şi plină de urină ca să doarmă

pe ea chiar şi cei mai disperaţi vagabonzi. Tipului probabil că i-a fost frică. Dar n-a făcut nimic. Nu-i frica un mod de a spune că ceva e în neregulă? Ca durerea? speculează Toal.

Lumea începe să se foiască încurcată, pînă şi Amanda Drummond are eleganţa să pară jenată. Andy Clelland îşi înăbuşă rîsu tuşind. Privirea lui Dougie Gillman e pe curu lu Karen Fulton, un locşor deloc nasol.

Toal iatît de absorbit de propriui căcat, încît nici nu observă toate astea. Are tot ringu numa pentru el şi nu vrea să-şi strice distracţia dînd un pumn decisiv atît de devreme.

— Poate a crezut că e paranoic, că are probleme de percepţie. Apoi vocile. Sigur i-a auzit apropiindu-se, la ora aceea din noapte obligatoriu auzi oamenii care vorbesc pe treptele alea.

Nu, vrea să-i aruncăm noi mănuşa. Scuze, Toal, da nu-i stilulu Bruce Robertson. Hai să ne duelăm.

— Vrun martor ocular? întreb eu, încîntat că n-am folosit termenul de „Şefu'". Împuţitu mi-e şef numa de formă.

— Nu încă, Bruce, spune el laconic, supărat că i-am întrerupt şirul vorbelor.

Aşai Toal, şo iala labăn faţa noastră, ca să nu mai pomenim de micile detalii practice cariar putea să ne ajute cu adevărat să punem laba păla care i-a făcut felu cioroiului.

— Apoi l-au atacat şi l-au îmbrîncit în josul scării, într-un intrînd, unde l-au bătut cu sălbăticie. Unul dintre agresori, numai unul, a mers mai departe decît ceilalţi şi l-a lovit cu o armă. Medicii legişti deja ne-au zis că rănile probabil au fost făcute cu lovituri puternice de ciocan. Agresorul l-a pocnit de mai multe ori, spărgîndu-i craniul

şi înfigîndu-i ciocanul în creier. Aşa cum am spus şi mai devreme, prietenii noştri din serviciul de salubritate au găsit corpul.

Prietenii *tăi* din serviciul de salubritate Toal. Eu n-am prieteni din ăştia zdrenţăroşi.

— L-au lăsat să zacă acolo ca pe un gunoi, clatină Gus din cap.

— Poate că iera un gunoi.

Pizda măsii. Mi-a scăpat. N-ar fi trebuit să spun asta. Se uită cu toţii la mine.

— Pentru căcănaru care l-a dilit, adică, adaug eu.

— Presupui că a fost o crimă pe motive rasiste, Bruce? mă ia la mişto Drummond şi gura i se strîmbă în jos cu o încetineală chinuită.

Karen Fulton se uită încurajator, mai întîi la ea, dupaia la mine.

— Ei, mda, zic.

Astai face să clănţăne prea tare din gură ca să mai observe că şi dinţii mei fac la fel. Mahmureala măsii. Camera măsii. Slujba măsii.

Crimele

Încerc să scap de gustul nasol din gură din cauza mahmurelii şi a prezenţei lu alde Toal atît de devreme dimineaţa. Îhî, posă salvez lucrurile, da tresă mă car dracu puţin din sediu. Ray Lennox gîndeşte p-aceeaşi lungime de undă cu mine. Toalie o ţine langa cu crima lu peşte, aşa că-i mai bine să luăm distanţă. Am de lucru arhisuficient acu, hîrţoageles într-o stare jalnică şi tresă le termin pînă mă car în vacanţa de iarnă. Lennox e oficial în brigada antidrog, da ştie că azi n-are niciun rost să se agite. Probabil că Toal o să-l recruteze cu forţa în echipa de anchetare a crimei.

Aşa că Ray şi cu mine plecăm cu Volvo-ul meu în misiunea de a vagabonda pe străzi. Pămîntul a îngheţat un pic şi aerul se simte curat şi aspru. Iarna-i pe poziţii şi are să fie una naşpa. Încălzirea maşinii îşi face bine treaba, da un bulangiu din centrală se aude la radio şi ne cere să-i spunem unde ne aflăm. Ray îi zice că ne îndreptăm spre vest, către Craigleith. Dupaia centrala ne informează că o băbătie oarecare din Ravelston Dykes a raportat un furt.

— Vrei să vedem despre ce-i vorba? îl întreb.

— Mda, ne ţine departe de Toalie încă puţin.

Șmecher Ray ăsta.

— Bravo, Ray, văd că ți-ai minte ce ți-am zis de puțoiu ăla. Are o putere de concentrare cât un pește de acvariu, așa că dacă poți să stai departe de el o vreme...

— ... puțoiu o să uite complet de tine! rînjește Ray.

Ray Lennox e un tînăr mișto. Înalt cam de unu optzeci, păr castaniu cu cărare într-o parte, o mustață puțintel prea lungă și neîngrijită, care îl face să pară un picuț cam prost, un nas mare, coroiat, și ochi alunecoși. Un polițai get-beget, șabia a început să joaciun rol mai activ la masoni.

Asta era de fapt o treabă de caraliu în uniformă ordinară, da ne aflam în zonă și mai pierdeam vremea. Unul dintre mottourile mele despre slujbă e: mai bine să-ți pierzi vremea pe banii vreunui puțoi, decît să și-o piardă vreun puțoi pe ai tăi.

— Recepție Foxtrot, răspunde Foxtrot, aici e ZVictor doi BR, terminat.

— Foxtrot... pîrîie stația.

— Sîntem pe drum spre Ravelston Dykes. D.S. Robertson și Lennox, terminat.

— Înțeles BR. Terminat.

Tragem pe aleea din fața unei case mari. E un Escort vechi parcat pe stradă. Pare cam rablagit pentru Ravvy Dykes.

O vacă bătrînă co privire pierdută ne deschide ușa. Simt umpic de duhoare cum vine dinspre ea. Bătrînețea te face să puți, barosan sau șmecheraș, nu contează. Mă apucă dîrdîiala în hol, nu-i prea cald aici. Io casă mare și greu de-ncălzit, șadulmec miros de bani vechi. Locui burdușit de antichități, amintiri de-o viață ntreagă, cel puțin.

Grămezi de poze 'n rame de argint, puse ordonat pe mese, bufete şi pe poliţa de deasupra şemineului ca uarmată de soldăţei. Poze la greu. Astami sugerează co droaie de puradei şi-au luat zborul din cuib şi-au ajuns departe. Tot soiu de case, maşini şi ţoale 'n pozeliastea. Au un iz de lume nouă. Băbătia ar trebui să-şi ia toţi banii, să vîndă proprietatea şi să-şi sfîrşească zilelentrun complex de locuinţe cuncălzire centrală şi serviciu de asistenţă medicală non-stop. Da neee, tot mîndria aia scîrboasă. Nu duce decît la un drum mai rapid şi mai părăginit spre mormînt, şunii împuţiţi nu te cred cînd le-o spui.

Focul ăla de cărbuni pare liniştitor. Cărbunii sînt puşi într-o găleată de alamă. Un cărbune, doi sau două milioane căzînd peste tine. Cărbunele murdar, jegos şi puţoii cărpănoşi care sapă după el. Ai săpat după el scumpo? Tu ai săpat după cărbune frate?

Eu nu sap nici după el, nici după căcănarii jegoşi care o fac.

Îl las pe Ray cu băbătia ca să-mi bag nasuprin jur. Nişte mobilă veche şi frumoasă din mahon paici. Un bulangiu pişăcios oportunist a spart o uşă de sticlă din spate ca să intre în casă, adică o totală pierdere de vreme. O firmă bine organizată co dubă mare ar fi trebuit să le vîndă pe toate unui negustor de antichităţi corupt. Bătrînica se cară să facă ceai şi, cînd vine înapoi, se zborşeşte la noi.

— E prespapierul meu! spune, arătînd către un bufet. A dispărut... era aici acum un minut.

Şi ce treabă am io cu asta? Am ajuns aici numai ca să pierdem umpic timpul. Vaca asta bătrînă şi proastă; mutra ei zbîrcită luceşte de

stupoare. Privirea aia uimită, măreţul public britanic de rahat; îmi vine să-i zdrobesc dinţii cu bastonu. Da scîrba bătrînă nu prea mai are dinţi de zdrobit, zău aşa. Vandalismul timpului se perpetuează în corpul uman. Futemaş, vorbesc ca gaura aia de cur, Toal!

— Îmi pare rău, nu prea înţeleg, zice Ray.

A dracu treabă de rahat! Datresăl admiri pe Ray Lennox, diun calm glacial în situaţii dinăstea, un cap bătrîn pe umeri tineri.

— Dar era aici! *Era* aici! declamă ea.

Ravelston Dykes. Banii vorbesc. Tic toc tic toc. Obişnuiţi să facă numai ce vor. Ce bine cunosc tonuăsta! Da sînt un slujitor al statului. Mă ocup cu menţinerea legii. Se aplică aceleaşi reguli.

Trag adînc aer în piept şi o privesc în ochi. E plăpîndă, speriată şi izolată, în ciuda bogăţiei ei. Poza soţului, care domină încăperea, pe şemineul de marmură. Un soldat de top. Umpic ruginit, însă pus în valoare de splendoarea ramei. Poţi să vezi *cancer* scris pe faţa lui. O poză recentă. E încăn stare de şoc, încă vulnerabilă.

— Vreau să fiţi pe deplin conştientă de ce-mi spuneţi acum. Doamnă Dornan?

Seamănă cu o vacă mînată la abator. De parcă ar şti că urmează să sentîmple ceva şi nu-i deloc a bună. Ten ti ten ten... ten ti ten ten...

— Susţineţi că prespapierul era aici după spargerea stabilită, dar mai tîrziu v-aţi dat seama că lipseşte şi acest lucru a coincis cu vizita ofiţerilor de poliţie, adică noi. Vreau să fie limpede ca cristalul.

— Păi... da... adică...

Mă duc la fereastră şi mă uit la grădină. Observ că Escort-ul pe care l-am ginit e încacolo.

Ăla care pare semi-abandonat. Semi-abandonat? În numele lui Dumnezeu, ce mama naibii înseamnă asta? Aici îmi miroase a puţoi corupt, fără nici un dubiu. Îmi dreg vocea şi mă întorc spre vaca antică.

— Aş vrea să vă concentraţi doamnă Dornan. Vreau să fiţi absolut sigură de ce spuneţi şi de toate implicaţiile. Aţi suferit un şoc, îi fac eu morală. V-a spart cineva casa, nu-i prea plăcut. Aş vrea să fiţi sigură de ce spuneţi înainte să mă gîndesc la consecinţe. Asta înseamnă încă o anchetă ce îi va implica pe ofiţerii care au venit aici să ancheteze furtul. Fac semn din cap spre Ray şi-mi las bărbia-n piept. Aceleaşi reguli se aplică în absolut toate cazurile. Ce încerc să vă spun e: sînteţi sigură că prespapierul nu a fost furat cînd a avut loc spargerea iniţială?

Acum Ray vine lîngă mine ca să mă susţină umpic.

— Cred că aici ne pripim un pic D.S. Robertson.

— Păi D.S. Lennox, doamna pare să-şi facă griji din cauza prespapierului şi poate e puţin nesigură pe ce s-a furat, de fapt, în timpul spargerii.

— Da... Adică... se bîlbîie ea.

— Pare să creadă că a dispărut în timpul investigaţiei noastre, spun eu cu un ton puţintel mîhnit. Ray rămîne impasibil.

— N-am spus... scînceşte vaca bătrînă.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem buzunarele pe dos, D.S. Robertson, rîde Ray cam nerăbdător.

— Nu! N-am vrut... N-am crezut nici o secundă că *voi* l-aţi luat... behăie ea ruşinată toată.

Asta a fost greşeala, javră ramolită şi cretină.

Ray clatină obosit din cap ca un profesionist.

— Ce-aș vrea să vă sugerez...

Îl întrerup. Vaca asta m-a enervat. Vreau să mă joc.

— Nu cred că ai înțeles bine ce spune doamna, D.S. Lennox. Pretinde că prespapierul s-a evaporat după ce au venit ofițerii care anchetează cazul, arăt eu spre mine și apoi spre el. Asta implică faptul că ofițerii de poliție și-au însușit proprietatea.

Înjur în sinea mea, asta a fost o greșeală să folosesc verbul a însuși. Din motive evidente ar fi fost mai bine a fura.

— N-am vrut să spun asta... se scuză vaca bătrînă și proastă.

Dă înapoi, scofîlcindu-se ca o cutie de carton tare într-un foc dintr-o pubelă, micșorîndu-se înainte de a exploda în flăcări. În curînd o să ne ofere și compensații financiare pentru că ne-a supărat. Pedalează înapoi, bulangioaică rablagită. Îmi place de mă-nnebunesc.

— Dacă aș putea să continui cu sugestia mea, spune Ray pe un ton practic. Cred că ar trebui să mai facem încă o dată inventarul. Să le punem pe hîrtie, să fim siguri că n-am uitat nimic.

Îmi sună pagerul. E centrala. Pula mea, e Toal.

— Mă scuzați, zîmbesc eu arătînd spre telefon. Îmi permiteți?

Formez numărul lui direct. Îl ascult numa cu juma de ureche, sînt atent și la performanța lui Ray, care mă-ncîntă teribil.

— Toal la telefon...

— Aici e D.S. Bruce Robertson.

— Bruce, bine. Am nevoie de tine în cazul ăsta cu crima. Busby şi-a mai luat un concediu medical. Nu mai avem oameni.

— Înţeleg.

— *E o întrebare sau o afirmaţie?*

— *Păi, eu...*

— *Vreau să fie foarte clar, doamnă Dornan: e o întrebare sau o afirmaţie?*

— *E numai...*

Toal devine arogant. Ticălosuăsta mi-a invidiat totdeauna popularitatea printre colegi, statutul meu de reprezentant al guvernului central, da şi faptul că am o poziţie mai înaltă la masoni decît o să aibă el vreodată. Asta are importanţă pentru băieţii din gaşcă, nu porcăria de nume, grad sau număr de serie. Chestia de bază e că *nimeni* nu-mi spune mie ce să fac. Îl ascult pe Toal tocindu-şi gura despre coloratuăla care-a dat colţu şi-mi vine să zic: marfă! Încă unu care-a crăpat. Şi apoi mă gîndesc co să plec în curînd în vacanţa de iarnă o săptămînă la Amsterdam, la curvele mele favorite, nişte capodopere, cu un vibrator înfipt 'n cur şaltun pizdă. Tehnologia iubirii în producţie de masă. Mi se scoală umpic. Mi se scoalumpic şi vorbesc cu Toal!

— Ultimul lucru de care aveam nevoie acum e un cadavru, fornăie Toal.

— A ajuns la *Evening News*?

— *Înţeleg cît e de groaznic, doamnă Dornan. Mai ales dacă e vorba de un lucruatît de preţios pentru dumneavoastră.*

Chiar în afurisita ei de găoază.

— Nu pînă acum.

— Şi care-i baiul? E doar un negrotei. Nu prea ducem lipsă de ei, nu-i aşa? glumesc eu.

— Ascultă, n-am chef de tîmpenii din cultura de cartier în ancheta asta. Vreau să te pună Lennox repede la curent, se răsteşte el. Toal e renumit pentru lipsa lui de simţ al umorului. A depăşit măsura cu rahatuăsta de egalitate a oportunităţilor.

— De ce să nu se ocupe Lennox? şoptesc eu. A ajuns primul la locul faptei.

— Nu pot să-l iau pe Ray din D.S., e la un pas să-i prindă pe traficanţii ăia din comunitatea Sunrise. În plus nici n-are experienţa ta în criminalistică.

— Crecă uiţi un lucru. Plec în concediu peste o săptămînă şi ceva.

— Eram sigură că îl văzusem acolo. Aş fi putut să jur!

— Asta se întîmplă întotdeauna, doamnă Dornan. Uneori, cînd un lucru care vreţi mai presus de orice să fie acolo nu e, n-o puteţi crede şi, atunci, chiar îl vizualizaţi cu ochiul minţii în acelaşi loc. O reacţie clasică la şoc. Un furt poate fi foarte traumatizant. Ar fi o idee bună să chemaţi medicul de familie. Să-l sun eu acum?

— O, nu, îmi pare rău, fac atîta tărăboi...

— Faceţi inventarul doamnă Dornan. Cred că e cel mai indicat...

— Da... O să-l fac... Îmi pare atît de rău, domnule ofiţer... ăă...

— Lennox, doamnă, D.S. Lennox.

O scurtă tăcere se așterne de cealaltă parte a firului. Inima îmi stă pe loc. Mă simt de parcă aș auzi pentru prima oară.

— Toate permisiile sînt suspendate pentru întregul personal de la Criminalistică, o să circule o notificare azi, zice Toal.

Toate permisiile sînt suspendate.

Nu mai pot gîndi ca lumea. Ce-a spus?

— Uite Robbo, continuă Toalie – și acum îmi spune Robbo – victima asta, nu l-am identificat încă, dar se pare că are familie. Șeful mă strînge de coaie. Sîntem puțini și bugetul s-a epuizat aproape total. Am tăiat cît am putut din Orele Suplimentare. O să fii primul care te-ai plînge dacă am restricționa plățile pentru ore suplimentare.

Rămîn tăcut.

— ... Reorganizarea asta împuțită a departamentelor... Oricum, o să primim o notificare de la Personal. Și așa eram într-o situație vulnerabilă, s-a mai petrecut și crima asta... la momentu nepotrivit pentru toată lumea Robbo. Trebuie să facem cu toții sacrificii, să ne depășim limitele.

— Plec în concediu peste nouă zile confrate Toal, îi zic.

— Haide, Bruce – acum îmi spune *Bruce* – nu fi atît de dificil... Niddrie îmi ține coaiele-n menghină, vocea i se pierde într-un scheunat pedant, ca și cum și-ar accentua spusele. Mai scutește-mă cu asta!

— Am totul rezervat deja, confrate Toal, insist eu, punînd receptorul în furcă.

Ray a pus-o pe vaca bătrînă și proastă să scrie inventarul. Pipăi prespapierul din buzunar. El îmi face semn spre ușă și plecăm.

În vreme ce ne-ndepărtăm, băbătia se smiorcăie nenorocită:

— Prespapierul ăla nu valora mare lucru. Pare scump, dar nu e decît din aur de proastă calitate. Are doar valoare sentimentală. Jim mi l-a adus din Italia după război. Eram săraci ca niște cerșetori atunci.

Ștoarfă zaharisită cu mutră de pizdă fleșcăită și păduchioasă! Atîta scandal pentrun căcat.

— O să facem tot posibilul să vă recuperăm bunurile doamnă Dornan, încuviințează Ray din cap cu sinceritate, în vreme ce mîntorc cu spatele la punga aia hodorogită de gunoi fetid 'n descompunere ca să nu mă vadă pufnind de exasperare.

Javră bătrînă împuțită.

Posămă pupincuru meu de gabor cu aromă de slănină, de rămas-bun, 'n morții mătii.

Problema ei e ca stat prea mult fărun futai ca lumea. Asta întotdeauna schimbă perspectiva femeilor. Serviciile sociale ar trebui să plătească o mică rentă cîtorva armăsari șomeri, tineri și plictisiți, să senvîrtă prin jur și aibă grijă să le fută ca lumea pe pizdele astea bătrîne. Atunci n-ar mai suge atîta bănet din cauza bolilor lor închipuite. De fiecare dată cînd mă duc să-mi consult doctorul despre iritația și atacurile mele de anxietate, mereu sînt grămezi de pizde bătrîne care mă rețin cu văicărelile lor triviale.

În mașină scot prespapierul.

— Valorează fix pe dracu, complet inutil.

— Ce pizdă bătrînă și cărpănoasă, rînjește Ray, trăgînd de volan, apoi zbiară la un tip care se bagă în fața noastră: Bulangiu împuțit!

— Ce puțoi sînt la volan în ziua de azi... meditez eu, încă uitîndu-mă la prespapierul inutil al băbătiei bătute-n cap.

— Ar trebui să-l urmăresc pe puţoiu ăla... ia-i număru împuţit şi verifică-l... scuipă Ray, apoi, pe neaşteptate, rîde şi spune: Futu-l în cur. Totu-i aranjat pentru Dam? Spuneai cai rezervat.

— Ba bine că nu. Io şi tovarăşul meu, Bladesey. Îl ştii pe Bladesey? Umpuţoi mic de la masoni. Funcţionar de stat. Registrator general în biroul din Scoţia. Mi-e milă de puţoiuăsta că n-are nici un prieten.

— Cred. Maimuţoiu ăla ochelarist? Cu lentile foarte groase?

— Ălai tipu.

— Am tras nişte cocaină marfă cu puţoiuăsta odată. Nui un tip rău... pentrun puţoi englez.

— Mda, avem rezervare. Acu Toal încearcă să facă pe scîrbosu 'n măsa. Mănîncă căcat despre negroteiuăla carea mierlit-o. Încearcă să suspende toate concediile. O să circule o notificare de la Personal azi.

— Bulangii împuţiţi.

— Io să renunţ la afurisita de vacanţă pentrun cioroi ţapăn? Ce să-ţi spun. Par al naibii de fraier. De parcaş da vreo para chioară pe el. Oricempuţit ştie că vara plec trei săptămîni în Thailanda şi iarna una la Dam[1]. Tradiţie. Obicei şi afurisită dexperienţă. Niciun puţoi dăştia care plimbă pixu n-o să mă oprească. Nu, domne, al naibii să fiu dacă n-o să fut în numele Scoţiei din zece ale lunii.

Îmi vine să pun o casetă cu *Deep Purple in Rock* în casetofon, dar mă răzgîndesc fiindcă asta ar provoca o discuţie în contradictoriu cu Lennox pe tema dacă Coverdale e un solist mai bun decît

1. Amsterdam.

Gillan şorice bulangiu ştie că n-ai de ce să te contrazici. Adică, cine ar compara performanţa lui Coverdale din Purple sau Whitesnake cu Gillan din formaţia iniţială Deep Purple, făcînd onorurile alături de Blackmore, Lord, Glover şi Paice? Numai un idiot. În plus, Gillan a scos *Glory Road* şi *Future Shock*, două albume solo de hituri clasice. Ce mare scofală a făcut vreodată Coverdale ca solist vocal? Dar nu vreau să dezbat asta cu Lennox, aşa că pun *Ultimate Sin* al lu Ozzy Osborne.

Lennox încuviinţează meditativ din cap în timp ce Oz îşi plimbă ţanţoş marfa.

— Daţi zic io ceva, Robbo, ai o nevastă super înţelegătoare. Dacă Mhari ar afla cam plecat la Amsterdam cun tovarăş...

Gagica lu Ray. Oricum l-a părăsit. Probabil nu i-o trăgea destul. Binenţeles, Ray nu i-ar trage-o destul nici unei gagici. Nu prea există sincronizare între departamentul gurii şi departamentul pantalonilor, nu-i chiar atît de super, la supermarketul Ray Lennox, să mor io.

— E o chestiune de valori Ray. Dai şi primeşti. Păstrează sarea şi piperul unei relaţii, îi spun eu.

Ray îşi ridică sprîncenele.

— Totuşi, cu Toal aş avea grijă Robbo. Fii mai blînd şi o să te lase să pleci. Cazul ăsta o să se termine oricum în zece minute.

— Nu se ştie niciodată, dar, eee?

— Hai, Bruce, cineva atît de prost încît să dilească unu pio scară din mijlocul oraşului n-ar trebui să fie aşa greu de prins. O fi vrun şmenar tinerel pe care negrulofi enervat prin oraş şi care i-a tras-o... Probabil Toal crede că-i o măreaţă

chestie politică fiincă probabil coloratu avea un tătic bogat care joacă golf cu vrun mare mahăr la Londra. Dac-ar fi fost un client obişnuit din Brixton i-ar fi durut în cot. Ştii cît de nesigur pe iel ie bulangiuăla.

— Exact, Ray. Bulangiu-i gelos pe statutu meu de la masoni... şincerca să mă vrăjească cu experienţa mean criminalistică. Da unde am dobîndit-o 'n cea mai mare parte? Tocman afurisita de Australie şi asta nu contează deloc pentru bulangiii ăştia cînd vine vorba de promovări. Da conteazal naibii cînd vor saleagă oamenii pentru unu din echipajele lor împuţite.

— Defect, încuviinţează Ray.

— Aici, Ray, ţip eu, ochind un Crawford's, opreşte puţin la brutăria aia.

Iau două rulouri cu şuncă, iar Ray îşi ia încun rulou cu cîrnaţi, le halim şi apoi dăm pe gît nişte cafea cu lapte, fierbinte şi vîscoasă. Îţi lasă un gust ca venit de pe buzele unui vagabond beţivan după ce a chefuit cu bere ieftină şi puternic alcoolizată, în cutii mov! Trec la volan, conduc pe lîngă Water of Leith şi arunc în rîu prespapierul vacii bătrîne. Mă zvîrcolesc pe scaunul şoferului. Am o iritaţie care mi santins pe tot curu şi pe testicule. Din cauza transpiraţiei excesive şi a fricţiunii, aşa a spus vraciul ăla şarlatan. Crema pe care mi-a dat-o pare s-o agraveze nu altceva. Presupun că asta-i o chestie din aia care trebuie să se agraveze înainte de a se vindeca. Bulangii împuţiţi. Cum s-or aştepta să-mi fac slujba în condiţiile astea?

Nu po'

Mă mănîncă ca dracu, îmi schimb greutatea de pe o bucă pe alta şi mă hîrşîi pe cur prin

pantalonii negri şi lucioşi de flanelă. Ia... am nevoie de o spălătorie a naibii de bună, de asta am nevoie. Nu-mi foloseşte la nimic. O scot afară pînă ajungem pe High Street unde opresc maşina la Hunter Square şi intru în buda publică. Am nevoie de o rîcîială zdravănă. Îmi dau totujos şi-mi şterg umezeala de pe cur cu hîrtie igienică. Apoi mă scarpin ca naiba, dar mă ustură căci, îmi dau seama, încă mai am sub unghii grăsime de la ruloul cu şuncă. Mă scarpin şi iar mă scarpin avînd o senzaţie delicioasă de uşurare cînd rana se sfîşie şi zvîcneşte. M-am umplut de sînge pe degete. Îmi îndes nişte hîrtie igienică între bucile curului, ca să nu se mai atingă una de cealaltă provocînd frecarea care face să mă mănînce pielea. Coaiele nu sînt prea naşpa. Urc înapoi fără a mă mai obosi să mă spăl pe mîini.

— Vii la lojă diseară Bruce? întreabă Ray în vreme ce o iau pe Royal Mile. O să mergem la sediu prin Leith: mai pierdem umpic vremea.

— Nee... poate joi, pentro rundă de biliard.

— O seară tihnită cu soţia?

— Mda, zic eu, strălucind de mîndrie, Carole găteşte ceva special astăzi.

— Mi-aş dori să am şi eu pe cineva să-mi gătească ceva special, spune Ray, în vreme ce mergem pe Easter Road, trecînd pe lîngă Tinelli's Restaurant, un refugiu mai vechi al lu Carole şal meu.

— Să nu-mi zici că nu eşti pe felie cu nimeni.

— Nee, de cînd m-am despărţit de Mhari am mai adulmecat io prin jur, da n-am muşcat-o neam, zice Ray, arătînd jalnic, aşa cum îi stă bine puţoiului.

— Oi fi prea disperat Ray, poate pentru gagici puți de la o poștă a vreau-cu-orice-preț-să-intru-în-dulapul-tău.

Lennox pare dus pe gînduri și se freacă cu degetul pe partea laterală a nasului. Că veni vorba de împuțiciune, în mașină se simte o bășină atotputernică și sînt cît paci să-l mustruluiesc pe muistuăsta fiincă a tras-o, cînd îmi dau seama că vine de la instalația de filtrat canalizarea.

— Ah, se poate.

— Tresăți fac iar lipeala cu cumnată-mea, ei Ray? rîd eu.

Ray pare stînjenit. Detestă să i se amintească de ocazia cînd am călărit-o amîndoi pe vaca aia. Orice puțoi are un călcîi al lui Ahile, iar eu întotdeauna am grijă să mi le amintesc pe ale prietenilor mei. Ceva ce le face praf și pulbere părerea despre sine. Da, totui pus la păstrare pentru referiri ulterioare.

Roţi de oţel

Înapoi la sediu, toată lumea din cantinăi apucată de streche din cauza circularei despre concedii. Io nu spun nimica. Cel mai bine iesă par nepăsător şi să le las furia să mocnească un pic. Binenţeles, toţi se aşteaptă de la mine, ca reprezentant al guvernului central, să preiau puţin conducerea, dar tresămi ţin capul sus căci există noul post la interne care o să apară în curînd în reorganizarea departamentelor. În nici un caz n-o să-mi pun curu la bătaie pentru orice bulangiu de paici, deşi evident că îi fac să creadă contrariul.

Toal se cacă pe el din cauza reorganizării ăsteia a departamentelor. Nu ştiu de ce, ar fi trebuit să se fi obişnuit cu ele pînă acum. Aici se face cîte una din şase în şase luni şi, de fiecare dată cînd se apucă de ea, lucrurile se rasolesc şi mai nasol decît înainte. Aşa că stabilesc echipele de lucru şi dispar pentru un car de ani, iar cînd se întorc recomandă încă o reorganizare a departamentelor. Cea mai mişto chestie a ăsteia diacu iecăl pune pe teren nesigur pe prietenul nostru cel bun, domnul Toal, fiindcă, după ce mă promovează, o să am acelaşi grad ca el. Ar fi trebuit să mă promoveze

de mult dacă n-ar fi fost regulile lor tîmpite ca curu și prostia lu Carole.

Dar acum Toalie e cam grăbit. Ne-a adunat iar pentru înco ședință de rahat, iar bucățica asta nouă și blondăn civil împarte notițele. Simt un val de parfum dinspre ea. Îi fac cu ochiul lui Clell, iar el dă din cap împărtășindu-mi părerea că bucățica blondă pare bună de futut. Aș zicen jur de treișcinci de ani, cu carnea încă tare pe ea, dabia începîn să senmoaie umpic, așa cum îmi place mie. Merge o dată.

Toal ne toarnă bale despre cioroiu ăsta jurnalist caria fost omorît și despre tatăl lui diplomat, dar nu posaud nicio porcărie de cuvînt fiincă bucățica blondă stă într-o lumină carei face bluza aproape transparentă și țîțele alea par a dracu de proeminente. Ce pizdă. Îți dă o migrenă împuțită chestia asta. Din fericire, prezentarea lui Toal e scurtă, așa încît cobor la o ceașcă de cafea și la un rulou cu cîrnați.

Mă chinuiesc să răsfoiesc copiile dosarului pe care Toalie le-a întocmit despre tuciuriu dilit. Acum i-au stabilit clar identittatea: un domn pe nume Efan Wurie. Tatăl lui e ambasadorul Ghanei. Stătea la hotelul Kilmur în South Side. S-a cazat acolo doar cu două zile în urmă.

Cu două zile în urmă...

Asta înseamnă

Narfi trebuit să fie aici 'n măsa.

N-ar fi trebuit

Un jurnalist. Jurnalist și fiu de diplomat. Care nuiera

În primul rînd narfi trebuit să fie aici

Ce fel de jurnalist era?

La vreo revistă comunistă de negrotei pe care nici un puţoi n-o citeşte. Jurnalistică de rahat pentru microbişti.

Altfel sînt puţine de remarcat în dosar, aşa că dau un telefon la Forumul Lothian pentru drepturile cioroilor sau cum naiba şi-or spune. Poate că a venit pînă aici să se întîlnească cu vreun colorat din Edinburgh. Sună ocupat. Sînt total futut, aşa că mă decid să termin devreme cu serviciu şi să mă duc cu maşina pînă la amicu meu, Hector Fermierul, care are nişte casete video bune.

Gonesc ca vîntu şi ca gîndu în Volvo, în afara oraşului, cu Michael Schenker Band[1], care-i trage tare cu solourile. Mă simt tot timpul dator faţă de ei că au salvat un festival băşit din Reading la care am fost odată. Nici nu-mi dau seama cînd iat-o că apare în faţa ochilor mei: Casa lui Hector.

Hector îmi striveşte mîna într-o încleştare masonică, cu faţa congestionată de alcool, zîmbindu-mi.

— Ai timp pentru un păhărel?, mă întreabă el.

— Îmi pare rău, prietene, cercetez o crimă. Un tăntălău de negrotei tocmai a reuşit să fie ucis. Totuşi, sînt mari şanse pentru ore suplimentare. Ai marfa?

— Da, zîmbeşte Hector şi scoate o pungă cu două casete video în ea.

Stabilim să ne întîlnim la Lojă săptămîna asta, iar eu o roiesc cu viteză mare spre casă, cu

1. Michael Schenker (născut pe 10 ian. 1955) este un chitarist de hard rock şi heavy metal şi unul dintre membrii fondatori ai grupului Scorpions. În anul 1979 a înfiinţat grupul care îi poartă numele.

scula'nvîrtoşîndu-mi-se în chiloţii mei uzaţi de fiecare dată cînd trec pe lîngă vreo pizdă de calitate.

În seara aia stau acasă, singur acasă, deşi asta e treaba mea, nu a lui Ray Lennox sau a altui puţoi. Am o felie mare de plăcintă scoţiană cu carne la ceai. O pun în cuptorul cu microunde şi mă uit la filmul pe care l-am luat de la Hector. Două curve au o partidă mişto de lins şi futut, iar gagii negri tocmai sînt pe punctul să vină şi să li se alăture... nu... îl opresc. Nu vreau nici un gagiu negru. Pun altă casetă cu două lesbiene şi un lăptar.

Muşc din plăcintă, mă dor dinţii şi îmi provoacă un junghi care-mi străbate tot corpul. Porcăria e încă îngheţată la mijloc. O mănînc oricum. Filmul e ok, dar încep să simt un disconfort cînd îmi creşte pulsul şi simt că-mi bubuie inima în piept. Camera pare cam ţipătoare, cu prea multe muchii ascuţite. Mă duc la bucătărie şi îmi torn o porţie zdravănă de whisky calmant. Iau sticla cu mine în camera din faţă. Încă un pahar şi starea de disconfort îmi trece. Nu mă gîndesc la muncă. Sînt aici, acasă.

Stau în capul oaselor şi adorm în balansoar după ce mai am parte de cîteva pipiţe descuiate. Nu sînt nici treaz, nici adormit, gîndindu-mă la Carole. O să se întoarcă ea în curînd. Ştie de unde bate vîntul.

După un timp măruntaiele încep să mă doară chiar nasol şi transpir. Stau chircit în balansoarul care se leagănă într-un ritm greţos, dar nu pot să mă duc în pat, nu pînă cînd nu se face lumină. Cred că o să vomit. Mă abţin, încercînd să inspir încet. Transpiraţia vîscoasă şi stătută de alcool.

Măruntaiele mele de rahat. Probabil de la plăcintă. Mă bate gîndul să-i reclam pe bulangiii de la magazinul de delicatese la oficiul de protecţie a consumatorului, nu că împutiţii ăia ar fi buni de ceva.

Puţin mai tîrziu, din fericire, mă mai lasă greaţa şi mă fură somnul.

Somnul 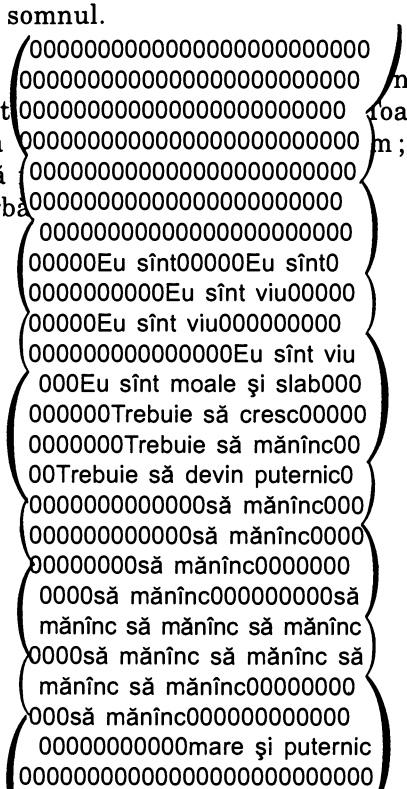

i vise plăcute că njat de căcatul că t oal şi ai lui... nu că m; crede că poate să

Nici vorb

... tot ca dr o foame ca dracu cu maţele ghiorăindu-mi. E întuneric şi sînt în pat. Nu-mi amintesc să mă fi băgat în pat. Asta e o chestie neobişnuită pentru mine. Pipăi

spaţiul gol de lîngă mine, înşfac cămaşa ei de noapte şi o ţin strîns. Încă îi mai păstrează mirosul. I-am dat drumul în timpul nopţii şi în consecinţă am visat urît. De asemenea, m-am zgîndărit din neatenţie şi la coaie pentru că mă ustură teribil.

Îmi simt capul zdrobit şi slăbit, am senzaţia că mi-a crăpat, vărsîndu-şi conţinutul pe pernă. În pofida chestiei ăsteia, tendoanele gîtului mi se smucesc încordîndu-se pînă la limită, de parcă nu i-ar mai putea susţine greutatea inertă. Primele raze ale soarelui se strecoară fade prin jaluzele, făcînd camera să pară spălăcită şi tulbure.

Mă scol cu un efort, mă spăl şi mă duc să mă bărbieresc ca lumea, dar mi s-au terminat lamele şi mă rîcîi pe faţă cu una tocită. Mă hotărăsc să nu merg cu maşina şi mă îndrept către staţia de autobuz, simţind un amestec bizar de disperare şi libertate, dîndu-mi seama că e abia zece şi douăzeci a.m. şi deja am luat decizia să ies la o băută în seara asta.

Încă am stomacul deranjat, iar duhoarea trupurilor din autobuz mi se pare copleşitoare. Prea mulţi şmenari. N-ar putea avea un autobuz care să meargă din Colinton pînă-n centrul oraşului, fără să treacă prin Oxgangs? Cînd cobor, un vagabond întinde spre mine o mînă murdară încrezătoare. I-o strîng şi-i spun puţoiului că Isus îl iubeşte. Se uită năucit după mine, în timp ce mă îndepărtez, şi dejas hăt pe stradă cînd începe cu bombănelile. Se apropie sezonul bunăvoinţei caltfel mă întorceam şi-i puneam să-l bage l'arest pe puţoi.

Mă duc la vînzătorul de ziare şi cumpăr un *Sun*. De asemenea, mă uit şi la revistele pornografice de pe raftul de sus. Nu mă scuz pentru asta; am o slujbă în care e periculos să gîndeşti

prea mult, aşa încît cel mai bine e să-ţi canalizezi energia spre ceva la care e cel mai uşor să te gîndeşti şi nu-ţi face nici un rău. Pentru cei mai mulţi dintre noi, sexul merge ca o mănuşă.

Totuşi plec fără să mai cumpăr nimic altceva şi mă supără veselia vînzătorului.

— *Sun*, ţipă el strident, foarte bun, treizeci de penny.

Asta mă dezgustă, căci nu sînt ca ceilalţi gherţoi purulenţi care citesc ziarul *Sun*. Sînt mai curînd ca cineva care scrie în el sau chiar îl editează. Să vezi diferenţa, tu, gherţoiule, mereu să vezi porcăria de diferenţă.

Ultimul lucru de care am nevoie dimineaţă la prima oră e încă o prezentare de-a lui Toal despre crima asta Wurie. Întîmplarea face ca ăsta să fie principalul motiv pentru care mă înţeleg de minune cu Gus Bain, Peter Inglis şi cu alţi trei bulangii de poliţişti, adică: Roy, pe care-l ştiu de la Lojă, Muir, cu care am lucrat în brigada antidrog şi care e un corupt acceptabil, şi Considine, care pare ok. Deci s-ar părea că însuşi Toal conduce echipa asta care lucrează la cazul cioroiului dilit.

Deşi mă perpelesc ca curu pe dinăuntru cînd o văd aici pe vaca aia mică şi prostuţă de Amanda Drummond. Ce mama măsii caută ea într-o echipă de criminalistică? Naş avea încredere sopun saleagă nici draperiile de rahat pentru birou.

De ce nu-i zice nimeni fufei căi de prisos acum, cînd o avem pe bucăţicaia blondă şi babană 'n civil, cu picioare epilate şi bronz artificial, caremparte hîrţoage? Da, acum e aici şi vine fix la mine. Uau! Îmi dă o agendă a şedinţei.

— Mulţumesc, draga mea, îi zîmbesc eu, iar ieami arunco privire apreciativă neruşinată, ca a unei curve meseriaşe care ştie ce-i de capuiei.

— A naibii păpuşică, aud o voce care-mi şopteşte în ureche.

E Ray Lennox.

— Ce măta faci paici? îl întreb eu. Credeam că eşti în misiune cu brigada antidrog.

Ştiu prea bine ce face puţoiu paici. Se ţine după bucăţica blondă, aia face.

— Acolo mă duc. Am trecut numai să vă zic bună dimineaţa, zîmbeşte el şi pleacă. Lennox şi-a dichisit mustăcioara, dar a sărit calul. Acum arată ca un rahat de poponar.

Strîng din buze în direcţia curului bucăţicii blonde, perfect împodobit ca un cadou cum e el în fusta aia strîmtă, dar gestul, destinat complicităţii tovărăşeşti a lui Ray, îmi e surprins de lingăreaţa aia cu inima ca un sloi de gheaţă, de Amanda Drummond.

Ignor privirea încruntată şi dezgustătoare a Borîturii Albe şi Sfrijite. Îi dau un ghiont lui Dougie Gillman care stă lîngă mine şi care se benoclează la curu bucăţicii blonde, dînd din cap într-un mod aprobator şi apreciativ.

Toal a luat-o razna, plesnind de o emoţie abia reţinută:

— După cum ştiţi, am obţinut o confirmare a identităţii victimei. Este un anume Efan Wurie şi era un jurnalist pe cont propriu din Ghana, care lucra la Londra. Nu ştim ce treabă avea la Edinburgh, dar prietenii lui au spus că probabil venise aici în vacanţă.

Ciudat moment să vii aici în vacanţă. Pus pe rele, la pariu.

— Ce mai vacanţă, sărăcuţu, încuviinţează Peter Inglis din cap.

Da, un anumit inspector Robert Toal ne prezintă antichităţi sau, dacă vrei, împroaşcă cu aceeaşi împuţiciune de rahat vechi, aşa cum e înclinat s-o facă.

— Am aflat de la poliţia din capitală că omul nostru a căzut recent victimă unui atac în Haggerston, Londra. Pe doi februarie, anul ăsta, ieşea dintr-un bar împreună cu doi prieteni. A fost atacat de nişte borfaşi care s-au dat jos din spatele unei maşini, avînd bîte de baseball. Au raportat la poliţie, dar nu s-a făcut nici o arestare.

— Crezi că poate una din bandele astea rasiste l-au dilit pe colorat? întreabă Gus.

Amanda Drummond tresare. Toal pare obosit.

— Asta n-o putem şti. Se poate să fie o coincidenţă. Oricum, incidentul probabil că îi stăruia în minte tipului pe cînd urca treptele spre North Bridge. E şi mai surprinzător în cazul ăsta că n-a fost deloc prudent.

Toal se uită la noi aşteptînd o reacţie, dar nimenea nici măcar nu rîgîie. Apoi se răsuceşte şi-şi aţinteşte privirea asupra mea.

— Bruce, aş putea să te văd în biroul meu peste o oră?

Simt un fior. Nu vreau să am nimic de-a face cu cazul ăsta.

— Peste două ore şefu.

Nu m-am putut împiedica să spun cuvîntul ăla oribil pe care încerc să nu-l folosesc niciodată cînd vine vorba de Toal. Detest la mine faptul că sînt atît de... supus. Futu-l 'n gură.

— Mă întîlnesc cu Forumul Lothian pentru Egalitatea între Rase. M-am gîndit că cel mai bine ar fi, din perspectiva relațiilor comunitare, să ținem legătura cu ei ca să mai potolim temerile și toate alea, pentru că ăsta e un caz delicat și așa mai departe.

— Bine gîndit, Bruce, așa mai zic și eu. Atunci peste două ore.

Simt o senzație de căldură crescîndă în piept. În ultima vreme n-am prea fost în apele mele, dar încă mi-a mai rămas destulă benzină în rezervor să-i duc de nas pe inșii de teapa lui Toal. Nici prin cap nu-mi trece să fac vizite unui cîrd de maimuțe și infirmierelor lor. Am nevoie de două ore pauză de prînz, minimum. O iau spre ieșire cu Gus, dar pe drum sînt oprit de Amanda Drummond.

— Bruce, pot schimba două vorbe cu tine?

— Tu, draga mea, poți schimba oricînd două vorbe cu mine, îi zîmbesc eu.

O pierdere de vreme modul ăsta de abordare, cu o asemenea lesbiană cu inima ca un ghețar, dar tresăți amintești că pînă și ghețarii se topesc cîtă vreme țîi căldura pornită. Iar dacă Bruce Robertson se pricepe la o chestie, atunci *fix* despre așa ceva e vorba.

— Vreau să spun că am vorbit cu Alan Marshall din Forum azi dimineață și nu mi-a pomenit nimic despre o întîlnire cu tine, se încruntă ea la mine.

— Hmmm, mă frec eu pe bărbie – tresă mă rad mai bine cu aparatul ăla, să mă bărbieresc mai ca lumea, astami trebuie. Poate că s-au încurcat pe undeva ițele. O să-ți răspund la asta mai tîrziu Mandy iubito, zic eu, făcîndu-i cu ochiu și întorcîndu-i spatele.

— Amanda, nu iubito, şuieră ea printre dinţi, dar eu deja mă întorsesem cu spatele şi fac un gest spre Gus să o ştergem, ignorînd complet behăielile inutile ale tîrfuliţei cretine.

Eşti pusă pe liber, fetiţo.

Ne urcăm în maşină şi o luăm înspre Crawford's. La coadă vedem doi bulangii în uniformă pe care-i cunoaştem, dar nu ne amintim cum îi cheamă. Ofiţeri de poliţie veterani. Eu însumi şi Gus îi privim cu dispreţ. N-o s-avanseze prea repede-n carierele lor din organizaţia forţelor de ordine. Cînd ne alegem mîncarea, un puţoi rablagit şi tupeist se uită la uniforme şi spune:

— Oricum nosă fie nicio spargere paici. Brutăria şi magazinele de peşte şi cartofi prăjiţi 's cele mai sigure locuri din Edinburgh!

Poliţiştii se înroşesc ca dracu la faţă. În împrejurări din astea îi mulţumesc cerului că sînt în civil. Bulangiii se congestionează la faţă şi o şterg, în timp ce Gus şi cu mine ne întoarcem la maşină.

— Gagica aia Drummond. Are nevoie de o partidă zdravănă de futai, astai trebe, îi spun eu, pornind Volvo-ul şi simţind un acces de testosteron cînd schimb bestia într-o viteză superioară. Haide, scumpo, ia-o.

Gus zîmbeşte. E un puţoi bătrîn şi de treabă. Puţin cam bisericos, dar nu ţi-o scoate pe gît.

— Ieşti un tip naşpa Bruce, zice el.

— Pare genul de femeie care a fost dezamăgită de un bărbat. Probabil frigidă, speculez eu, pe cînd o cotim spre Raeburn Place.

Nu mi-ar strica o halbă şi o plăcintă cu carne de la Bert's Bar. Mai bune decît rahatul ăla de

la Crawford's. Dar, gîndindu-mă mai bine, o halbă s-ar putea transforma într-o duzină şi sînt cu puţoiu ăsta bătrîn de Gus care nu se ţine de beţii în timpul serviciului. Tresă strîng din cur.

— O gagicuţă bună, spune Gus provocator.

— O, da, io tipă destul de bunicică, îl aprob eu.

Cel mai bine e să mă abţin acum. O să-i dau informaţii corecte despre curva aia 'n curînd.

Pornesc radioul. Pe Radio Forth e un concurs.

— DECI MALCOLM, AI TREI ŞANSE SĂ CÎŞTIGI PREMIUL CEL MARE. EŞTI GATA?

— AŞA CRED!

— BINE. PE CE CONTINENT SE AFLĂ PARAGUAY-UL?

— ĂĂĂ... ÎN EUROPA CUMVA?

— AAAHHH... ÎMI PARE RĂU MALCOLM. DE FAPT E ÎN AMERICA DE SUD. NU-I NIMIC, MAI ÎNCEARCĂ O DATĂ. CAPITALA UNGARIEI ESTE...

— ĂĂ... AH... ĂĂĂ... TRANSILVANIA?

— AAAHHH... MPARE RĂU MAAL-CUM... DE FAPT E BUDAPESTA! TE GÎNDEŞTI LA VAMPIRI ŞI LA ALTE CHESTII DIN ĂSTEA, NU-I AŞA?

— DA BOBBY, TOCMAMĂ GÎNDEAM LA CONTELE DRACULA ŞI CHESTII DE GENUL ĂSTA.

— NU-ŢI FACE GRIJI. ÎNCĂ MAI AI O ŞANSĂ SĂ CÎŞTIGI MARELE PREMIU. EŞTI GATA?

— ĂĂ... DA.

— OK. CARE COMIC E ÎN ROLUL CÎNTĂREŢULUI SEXI TONY FERRINO?

— AA... P-ASTA AR TREBUI S-O ŞTIU... E CUMVA STEVE COOGAN?

— STEVE COOGAN E CORECT! MALCOLM WINTERS DIN LARKHALL, AI CÎŞTIGAT

PREMIUL NOSTRU CEL MARE DE CINCI SUTE DE LIRE!

Opresc porcăria şi pun o casetă, albumul de debut al lui Saxon[1], *Wheels of Steel*, pentru mulţi cel mai bun album al lor. Deşi mie-mi place mai mult *Denim and Leather*. Mă uit la Gus, cu faţa lui de cauciuc ca a unei marionete, cum se strîmbă de dezgust cînd băieţii se pun pe treabă.

— Ce hărmălaie Bruce! Nuştiu cum de poţi asculta aşa ceva!

— E muzica de suflet a albilor Gus. Am venit, am cucerit şi i-am înrobit, îi explic eu.

Ne întoarcem cam peste o oră cînd cine altul să intre în birou, dacă nu Toal. Ne-am înţeles la două ore; îmi fute timpul pentru cuvinte încrucişate, labagiu ăsta umflat. Toal, jos! Toal, vino aici! Sîntem privilegiaţi! De obicei bulangiu nu pleacă niciodată din biroul lui. N-am ştiut că puţoiu are picioare pînă cînd nu l-am văzut în foaierul de la King's Theatre, pe cînd o duceam pe micuţă la pantomimă. Iar acolo era puţoiu ăla de Toal care mă întîmpină cu răceală, fir-ar al dracu. Îi dau atenţie zgîmboaicei cînd mă întreabă cine e şi îi spun că e unul dintre oamenii răi pe care i-am trimis la pîrnaie, odată, păpuşă. Ce s-a mai încruntat la căcănarul ăla după aia!

— Robbo... aici înăuntru, arată el spre camera de întîlniri şi închide uşa după noi. Ascultă, nu sufla un cuvînt despre asta, dar, după cum ştii, lucrurile sînt destul de tensionate pe aici, mai ales pînă cînd o să se ocupe noul post de D.I. în reorganizarea de Anul Nou.

Postul *meu*. Dar auzil pe Toal; explicîndu-mi că *vrea* ca unul dintre noi să aibă acelaşi grad ca

1. Grup heavy metal înfiinţat în 1976.

el, cînd el nu face nimic. Oricum, după cum stau lucrurile, ar trebui să am un grad mult mai mare decît imbecilu ăsta. Şi aş fi avut, dacă nu i-ar fi intrat în cap lui Carole să ne uşchim în Australia pentru şase ani băşiţi.

— De fapt, ce vreau să faci e să conduci echipa în cazul Wurie. O să fiu şi eu să supraveghez, dar sînt cam ocupat cu porcăria de reorganizare. Am primit un bilet de la Busby că o să lipsească încă o vreme. Nu ştiu cum se aşteaptă ei de la mine să conduc secţia asta cu un inspector în minus. Oricum, ai grijă şi ţine-mă la curent. Vreau cazul ăsta să fie rezolvat cît mai repede.

Sulică ăsta încearcă să se gudure pe lîngă mine crezînd că, dacă mă face responsabil pentru cazul ăsta, n-o să mai vreau să-mi iau concediu ca să mă duc la Dam. Căca-m-aş pe notificarea lui; o să fac super-scandal la sindicat şi la francmasoni dacă e nevoie. Se aplică aceleaşi reguli. Apoi o să trebuiască să ascult siropăraia lui despre cît de bun ofiţer sînt eu şi asta presupun că-i adevărat.

Îmi doresc ca naiba rahatu ăla de promovare, postul de inspector. E al meu, am tot dreptul la el, dacă ţinem cont de experienţă. Orice puţoi din poliţie ţi-ar putea spune acelaşi lucru. Fute-m-aş, n-aş putea fi mai naşpa decît ultimu pîrlit pe care l-au găsit, nimeni n-ar putea. Busby, care suferă de aşa-zisul stres. Abiaşi dezlipeşte curu de terenu de golf. Nui rău deloc, îi are pe toţi bulangiii gomoşi la deştucel mic. I-aş face vînt lu frecangiu ăsta de puţoi care nuibun de nimic şapoi osavem disponibile două posturi de inspector în departament şi narmai exista o atmosferă casta pîntre băieţii haioşi. Dar eu: opt ani pierduţi. Ce credeau că făceam în Sydney în tot timpuăsta?

Mă jucam diambătatu, fir-ar a dracu? Nu contează munca de poliţai în străinătate, conform regulilor lor tîmpite. Şi din cauza ei, ea care nici nu ştie ce vrea. Edinburgh Carole: vreausă fiu acolo lîngă mama. Sydney Carole: io namstare, miidor de sorămea. Soră-sa: singurul lucru care-mi lipseşte de la ea e gaura în care s-o fut.

— M-am decis că, avînd în vedere experienţa ta în criminalistică, confirmă Toal, tu eşti cel care trebuie să conducă echipa. Adică practic tu o să ai atribuţii de inspector. Nu putem face nimic în legătură cu salariul, dar, dacă obţii rezultate aici, o să-ţi prindă bine pentru ăă... în viitor. O să-i ai în echipă pe Inglis, Bain şi Drummond, plus alţi ofiţeri în uniformă la dispoziţie.

Îl detest pe Toal, dar ştie să-şi facă treaba. Tresă recunoşti asta despre puţoi. Mă bate pe braţ, iar eu doar încuviinţez din cap. Ieşim din cameră.

— Atunci rămîne stabilit Bruce, zîmbeşte el.

În scurtul răstimp cît ne ia să ieşim din camera aia de întîlniri şi să ne ţinem pe-aproape, îmi dau seama că puţoiu aproape s-a scos cu măguleala lui de rahat. Toal ştie totu despre slujba asta. Promovare sau nu, eu tot mă uşchesc la Dam.

Observ că Amanda Drummond se-nvîrte prin jur, prefăcîndu-se că vorbeşte cu Gus, dar de fapt aşteptînd să se năpustească asupra lui Toal. Vine înspre noi.

— Scuză-mă Bob, aş putea să schimb o vorbă cu tine?

Acum e Bob, hă?

— Sigur, zice Toal, apoi se răsuceşte din nou spre mine: Reţine ce-am spus Bruce.

— Mda, mormăi eu.

Mă duc în partea cealaltă la Gus, urmărind cu privirea cum silueta dolofană a lui Toal şi corpul ca un băţ de chibrit al lui Drummond se îndepărtează pe coridor. Exact ca nişte împuţiţi de Stan şi Bran.

— Dacă crede că o să mă străduiesc vrumpic să rezolv cazul ăsta, e scrîntit de behăie, îi spun eu lui Gus.

— După părerea mea, astai o tactică, clatină Gus din cap, plictisit.

Îmi place Gus. Arată ca o păpuşă de-a lui Jim Henson[1] şi e cam demodat, dar îmi place de el. Posămi permit să-mi placă puţoiu. Deşi şi el e în cursa pentru promovare. Ce şanse am împotriva lui? Prea mari ca să le calculez.

— Ai al dracu de multă dreptate. Să renunţ la săptămîna mea din iarnă la Dam, pe care puţoiu ştie că mi-o iau liberă în fiecare an pe vremea asta, numa casă descopăr cine l-a dilit pe cioroiul ăsta şi să cîştig puncte de cercetaş în ochii unui anumit domn Toal? Fraier mă mai crede. Al dracu de fraier mă mai crede, zău aşa. Nu mulţumesc dle Toal. Nu mulţumesc dle Niddrie.

— Ne ţine subătaia puştii, totuşi, Bruce. Postuăla de inspector la reorganizare.

— Aianare nimidea face cuasta! mă răţoiesc eu prea tare la Gus, care pare cam băşicat. Tresă-mi controlez ieşirile astea. Dau înapoi: Are diaface cu cineo ia pasta de rahat. Creză că Niddrie sau oricare puţoi din comitetu de promovare o să-l asculte pe gioarsă ăsta? Ce ştie el? Nu ştie nimic,

1. Vocea lui Kermit the Frog din *Muppets* şi creatorul păpuşilor.

împuţitu! Suma totală: un căcat de zero, mă bat eu uşurel pe cap.

Îl las pe Gus să se gîndească la asta. Bătrînu puţoi chiar crede că *iel* osobţină postu. Greşit! Scu-zee! A îmbătrînit prea repede şi s-a deşteptat prea încet. Continui cu rebusul din *Sun*.

Orizontal	**Vertical**
1 Capcană de păianjen (6)	1 A se întîmpla (4, 5)
4 Continuă din nou (6)	2 Fleac, bilă (9)
7 Trei Bărbaţi Înţelepţi (4)	3 Muşchi (5)
8 Evident (8)	4 Cabluri (5)
9 Pată (7)	5 Sigur (4)
12 Şiling (3)	6 Fruct tropical (5)
14 Aplicator de lubrifiant (6)	10 A răspunde (5)
15 Închis (6)	11 Urare (5)
16 Articol hotărît (3)	12 Martor ocazional (9)
18 Loterie (7)	13 Treptat (2, 7)
22 Fată brunetă (8)	17 Mulţime (5)
23 Inactiv (4)	19 În ascensiune (2, 3)
24 A glumi pe seama (4, 2)	20 Ţipăt de oaie (5)
25 Semn zodiacal, Taurul (6)	21 Legare (4)

Ne, azi nu-mi iese. Dau la pagina trei.

— Bună Bruce, spune Gus, dîndu-i o pungă de cartofi prăjiţi de la Crawford's lui Peter Inglis, vrei săţauzi horoscopu?

— Mda, bine. Îmi distrage atenţia de la Alicia din Hull. Ţapănă individa.

— Ce eşti?

— Taur.

— Bine: „Te-ai apucat de mai multe decît poţi face şi în consecinţă acum trebuie să treci ca raţa prin apă...“

— Asta-i al dracu de adevărat! Şi cu toţii ştim din vina cui! Arăt înspre tavan.

— „...Nu-ţi face griji – săptămîna asta eclipsa de soare ar fi trebuit să limpezească o parte dintre incertitudinile care se prevedeau în viitor...“

Ray Lennox tocmai a intrat:

— Îmi sună a promovare Bruce, rîde el.

— „... După aceea, vei fi înclinat mai mult să te destinzi şi să te distrezi.“

— Uau! Săptămîna de concediu, preia Peter ideea.

— Probabil că se referă la Amsterdam!

Îmi frec mîinile una de alta, taman cînd intră iubit'aia blondă pe uşă. Împarte nişte hîrtii.

Uşoara exaltare nu durează mult. O notificare de rahat de la Niddrie.

NOTIFICARE INTERNĂ

De la: Inspectorul-şef James Niddrie
Către: Toţi inspectorii de divizie (vezi lista de adrese ataşată)
Referitor: Modulele de formare a conştiinţei rasiale

Vă informăm că s-a exprimat îngrijorarea cu privire la atitudinea faţă de aspectele rasiale din cadrul departamentului. Direcţiunea şi-a dat seama de această problemă mai demult, iar, în urma criticilor recente, s-a luat hotărîrea ca tot personalul să participe la modulele de Formare a Conştiinţei Rasiale, sub îndrumarea angajaţilor noştri de la Resurse Umane şi Oportunităţi Egale. Iniţial, prioritate va avea personalul din conducere şi toţi ofiţerii implicaţi în cazurile unde este nevoie de sensibilitate în problemele rasiale.

Cursul va fi ţinut de Amanda Drummond şi Marianne San Yung.

Nu-mi vine să cred. Toal şi Drummond. Am fost acolo sus azi-dimineaţă şi îmi bag pula în tot ce mi s-a spus. Eu, despre care s-ar presupune că sînt omul numărul doi în investigaţia asta, care, întrucît formal o conduce Toal, înseamnă de fapt numărul unu. Asta-i o gîndire parşivă. S-a fofilat pe la spatele meu cu încă unudin proiectele ieide cercetaşă care lingencur cioroi.

— O pierdere de timp ca naiba! se văicăreşte Peter Inglis, cercetîndu-mă cu privirea.

— Uite cinel ţine, ca curu, zic eu, împuţita aia de fufă! Ce mama măsii ştie ea despre munca de poliţai?

Mă uit la Ray Lennox. Îi cam dă tîrcoale curviştinei ăleia sonate. Pare puţin vinovat şi încearcă să schimbe subiectul.

— Nuştu cumosă rezolvăm crimasta dacă tresă mergem la cursuri, dă el din umeri.

— O aiureală de rahat, cade de acord şi Gus.

Băieţii nu sînt prea amuzaţi de asta. Se aşteaptă de la mine, ca reprezentant al guvernului central, să preiau conducerea.

— Ce zici Bruce?

— Cred că trebuie să ne conformăm. Aşa cum ai spus şi tu Ray, mă întorc eu spre Lennox, n-o să rezolvăm cazuăsta stînd la discuţii cu fufe, dar e decizia lor, ridic eu din umeri.

— Toal vrea doar să se scoată în faţa puţoilor din comitetu poliţiei, toţi ticăloşii ăia din forum, se plînge Peter Inglis.

Inglis e prea schilod pentru un poliţai de peste treizeci de ani. I-a căzut victimă împuţitei de SIDA, dacă mântrebi pe mine.

— Io mi-aş păstra calmu şi le-aş da puţoilor drumu din laţ suficiensă se spînzure cu iel, încuviinţez eu din cap.

Mai încolo îl sun pe micul meu prieten funcţionar public Bladesey şi-i zic să ne întîlnim mai tîrziu la Lojă. Apoi o tai la Crawford's la un rulou cu ou. Afară e ca curu de ger, deşi frigul nu poate anihila duhoarea înţepătoare care vine dinspre pantalonii mei. Trebuie să-i dau la curăţat. Îmi deschid paltonul şi îl fîlfîi să văd dacă putoarea e constant acră aşa cum îmi imaginez, dar îmi ajunge la nas doar în valuri aleatoare ca o boare. Pantalonii ăştia mai merg încă vreo două zile.

Văd un plic cu colţurile îndoite care iese din buzunarul interior de la piept al hainei mele. E scrisoarea pentru Tony din Chelmsford, pe care o am în buzunar de o lună. Nu miar strica o tură piacolo pentrunpic de dat la buci, poate de Anul Nou. Mă gîndesc la vaca aia de Diana şi la curu ei mare şi gol în faţa ochilor mei, iar pantalonii mi se întind din nou şi umflătura familiară miese iar în evidenţă. Îmi închei paltonul, că trec nişte femei pe lîngă mine. Scuze fetelor, n-o să aveţi parte de o imagine fugară a unei pule de calitatea asta fără să puneţi banu pe masă. Deşi Diana aia o so iantre craci din nou; abia aştept să măntorc acolo. Pauzele astea mici te ţin pe linia de plutire. Fără ele nu-ţi mai rămîne decît slujba. Şi jocurile.

La Crawford's s-au terminat omletele. Probabil că au fost şutite de şmecheraşii cu chipie cariar trebui să-şi facă mai curînd treaba de rahat şi nuso frece toată ziulica prin localuri cu mîncare pentru acasă. O pierdere de vreme ca curu pentru poliţie.

Investigaţii

Am avut o seară bună la turneul de biliard. Am cîştigat campionatul, făcînd praf şi pulbere rezistenţa lui Lennox şi ieşind victorios cu 4-3 după ce pierdusem primele două partide. Amărîtul de puţoi s-a şucărit şi s-a cărat. Nu te juca cu băieţii mari dacă loviturile tale cu tacul nu sînt la înălţime, iar ale lui Lennox sigur nus: la nici un sport. Aşa că acum sînt afară pe străzile îngheţate, cu tovarăşul meu Bladesey, care vine în concediu cu mine la Dam. Mi-ar plăcea să mai stau pe aici. Al naibii să fiu dacă nu. Ninge uşor. Prind un fulg de zăpadă şi, printre aburii de bere, mă minunez de perfecţiunea lui, înainte să se dizolve în căldura mîinii mele.

Începe să ningă mai puternic pe cînd duc un Bladesey cam lipsit de chef într-o bodegă slinoasă din Cowgate, una dintre cîrciumile alea cu permis de vînzare a băuturilor alcoolice pînă tîrziu, care-i plină de studenţi şi beţivani. Tropăi cu picioarele în pămînt pentru a-mi scutura zăpada de pe ghete şi mă fac de încă două halbe. Găsim nişte locuri şi-l aud piun puţoi de la masa alăturată că vorbeşte despre fotbal, zice ceva degenu că Stronach a jucat bine, da că nomai duce toate

cele nouăjde minute. Mă gîndesc la chestia asta destul de evidentă, cînd cu coada ochiului văd un puţoi bătrîn complet rablagit, îmbrăcat cu ţoale ponosite, dar curate, pălăvrăgind cu nişte studenţi. Puţoii cei tineri îi sorb cu lăcomie cuvintele, făcîndu-i pe plac bătrînei nulităţi de rahat.

— Ăsta nu-i individul ăla boem, Arthur Cormack, ştii tu, tipul ăla care recită poezii? mă întreabă Bladesey.

Mă uit la el şi fac mişto:

— Spui că puţoiu e boem, dar ce înseamnă pentru tine boem? Pentru minei un rahat de vagabond.

— Păi, de fapt, are o serie de poezii publicate şi a cîştigat un premiu la Consiliul de Arte.

— Şi asta înseamnă un boem, asta-i definiţia: un puţoi vagabond şi alcoolic ca o sugativă care se descurcă să fraierească nişte labagii generoşi şi bogaţi să-l creadă un împuţit de intelectual. E un vagabond de rahat! Trăieşte într-un adăpost pentru vagabonzi. Posăi spui cum măta vrei, da pentru minei doarun puţoi vagabond sugativă!

Mă uit într-acolo şi observ că nişte pipiţe studente futabile fac mare caz pe seama maldărului ăsta de zdrenţe puturoase. Îl detest şi mai mult.

— De fapt, nu ştiu... dacă ar fi trăit pe malul stîng al Parisului sau undeva de genul ăsta, ar fi universal acceptat drept un boem... zice Bladesey, scoţîndu-şi ochelarii şi ştergîndu-le lentilele cu o cîrpă.

Unul din ochii lui Bladesey e mai de căcat decît celălalt, aşa că are o lentilă mult mai groasă.

— Ai naibii puţoi drogaţi, ce mama dracu ştiu puţoii ăştia? Un vagabond e doar un vagabond, firar a naibii. Arăt spre puţoiu bătrîn. Numeşti asta artă? L-am auzit io. Un vagabond care

bolboroseşte poezii împuţite de rahat unor oameni care n-au niciun chef săl asculte. Deci asta numesc ei artă acum, nu-i aşa? Sau vreun şmecheraş de rahat care scrie despre toate împuţitele de droguri pe care le-au luat el şi tovarăşii lui fiţoşi. Bineînţeles căn morţii măsii nuicuiei acu, stăn sudu împuţitei de Franţa sau undeva de genul ăsta, fraierindu-i pe toţi pămpălăii ăştia ca lipitorile de căcat să creadă căi unsoi de artist împuţit... pula! Rahat împuţit! ţip eu înspre vagabond şi amicii lui studenţi.

Bladesey pare un pic nervos.

— Bruce, n-am putea să mai mergem în, ăăă de fapt, ăă în altă parte...

— Am înţeles ideea Bladesey. Aici pute can Scrubber's Close, fornăi eu, uitîndu-mă la beţivan şi la un student cu păr de negrotei şi ţoale pe care puştilor ăstora albi şi bogaţi le place să le poarte. Hai la mine acasă, îi zic. Amîndoi sîntem beţi muci.

— N-o să se supere soţia ta?

— Ne, e la maică-sa în Aviemore. Bătrînica nu prea se simte bine. O boală de inimă.

— O Doamne...

Bladesey mă priveşte abătut, ca împuţituăla de cîine, cum îi spune puţoiului... Droopy, ca Droopy, cîinele ăla din desene animate.

— Şi-a făcut-o cu mîna ei, pizdă bătrînă şi sonată, îi explic eu. Dacă te duci laiei acasă, să vezi cît unt mănîncă. Şi prăjesc totu. Dulciuri şi ciocolată, ţigări...

— Înţeleg... înţeleg...

Bladsey spune asta întotdeauna pe un ton care-mi sugerează că puţoiu nu înţelege neam. Cel mai bun psiholog ie cel din poliţie, fie căi

matol, fie că nu. Mă gîndesc la mama ei şi îi fac următoarea concesie bătrînicii: întotdeauna pregăteşte o gustărică bună. Carne din belşug. Deşi i-ar prii un futai: asta-i problema ei încă de cînd a mierlit-o bătrînul. Insuficient dat la buci să-i menţină circulaţia în formă. Nuide mirare că i s-au înfundat arterele. E greşeala băbătiei că-i frigidă ca curu. Am avertizat-o pe Carole că o să ajungă la fel dacă nuse destinde umpic situaţia de pe frontul futaiului.

Dăm pe gît halbele şi ieşim afară, eu fac semn unui taxi şi plecăm spre casa mea. Zăpada chiar începe să se aştearnă, ceea ce înseamnă un haos total pentru noi ceilalţi şi ore suplimentare la greu pentru bulangiii ăia de la circulaţie, care sînt consideraţi ultimele ciurucuri de băieţii din Criminalistică. Taximetristul pălăvrăgeşte sociabil, închipuindu-şi eronat că asta o să-i aducă un bacşiş. Greşit! Numai un imbecil s-ar gîndi să-i dea bacşiş unui taximetrist din Edinburgh. Scuze, scumpete, scumpe prietene, dar se aplică aceleaşi reguli. Cînd ne oprim şi ne dăm jos din taxi, îi dau tot mărunţu puţoiului, numărîndu-i-l în palmă pe cînd gura i se strîmbă într-o cicatrice tremurîndă şi plină de dezaprobare.

— Bladesey, ai vreo monedă de doi penny? Am nevoie doar de două de doi penny sau patru de un penny.

— Ia una de cinci, zice Bladesey.

O iau şi o las să-i cadă în palmă şoferului, luînd înapoi un penny.

— Uite, îi spun eu voios puţoiului, acu sîntem chit. Trei lire şi şaizeci de penny.

— Mulţumesc mult, meditează el.

— Pentru nimic, *eu* îţi mulţumesc mult, zîmbesc eu.

Cretinul bagă monezile în buzunar şi se îndepărtează în viteză, în timp ce deschid poarta.

— Nu i-ai dat bacşiş tipului? întreabă Bladesey.

— Nu i-aş da bulangiului nici căcatu de pe pantofii mei, îi spun eu.

— Sînt vreo doi inşi la Lojă care conduc taxiuri...

— Ştiu asta foarte bine Confrate Blades. Doar fincun rahat de cowboy ie francmason, asta nu-l face să merite un bacşiş după părerea mea. Se aplică aceleaşi reguli. Ce bacşiş? Nenorociţii ăştia. Nuliaşda un prăpădit de bacşiş nici la curse. Ce ne pasă? Mă fut!

În bucătărie îmi torn o porţie zdravănă de Chivas Regal vechi de doişpe ani, iar lui Bladesey îi umplu un pahar cu Tesco's Scotch Whisky dintr-o sticlă din aia de plastic. Mă gîndesc că e băutura noastră naţională şi, întrucît el e un puţoi englez, n-o să remarce diferenţa şi, oricum, e beat muci. M-aş fi putut pişantrun pahar şi nici nu şarfi dat seama.

După un timp pare umpic melancolic.

— Eşti atît de norocos cu nevastă-ta. Pentru că te înţelege, behăie el.

S-ar părea că e gata să vorbească deschis despre relaţia lui cu grăsana pe care a luat-o de nevastă anul trecut. Bunty, aşa o cheamă. O idolatrizează pe vaca aia grasă: tot timpu Bunty face aia, Bunty face asta, numa aşai cu puţoiuăsta. Bineînţeles, se pare că-l tratează ca curu pe Confratele Clifford Blades. Din experienţa mea asta înseamnă că femeia are nevoie de un futai viguros sau mai viguros decît poasăi dea Bladesey. Se aplică aceleaşi reguli.

— E doar o chestiune de valori, îi spun eu. Adică... depinde cam ce vrei de la viaţă. Să mor

io, o să trebuiască să fac o curăţenie serioasă înainte să se întoarcă! E ca o cocină!

— Mmm, cu siguranţă că aşa o să faci, zice Bladesey, sorbind din whisky.

Sînt convins că puţoiu s-a strîmbat puţin. Futu-l în gură. Ticălos tupeist.

— Dar fiica ta Bruce? La ce şcoală e?

— Ăă, Mary Erskine's. Încăi 'n ciclu primar.

— De fapt, ăă, am, ăă, nişte mici probleme cu Craig. Bunty e atît de protectoare cu el. Niciodată nu m-a acceptat cu adevărat. Nu că m-aş fi pus în postura de subtitut de tată... adică, m-am gîndit să mă adaptez pe parcurs... fiica ta, n-ai avut niciodată probleme cu ea, nu?

— ... A fost un mic incident... a fost prinsă spunînd minciuni, nişte mici minciuni prostuţe, nimic important, totul a trecut acum... mă crispez eu.

N-ar trebui să-i spun ticălosului nimic despre problemele mele. Cea mai bună apărare e atacul.

— Ascultă Bladesey, prietene, te superi dacă-ţi pun o întrebare personală?

— Păi, eu...

— Tu şi Bunty. I-o tragi?

Bladesey se uită la mine, apoi îşi mută privirea. Puţoiuăla nu i-o trage nimănui, în niciun caz. Cînd începe să vorbească, pare stînjenit, dar nu ofensat, nu că mi s-ar rupe vrumpic.

— Păi... ăă... de fapt, în privinţa asta lucrurile n-au stat prea grozav în ultimul tim...

Încuviinţez sumbru din cap în vreme ce Bladesey îmi scuipă chestia asta umilitoare. Labagiu chiar crede că-mi pasă. Greşit!

— Presupun că de fapt, ăă, am fost întotdeauna cam singuratic... mereu mi-a fost greu să-mi fac

prieteni... de-aia francmasoneria mi-a prins așa bine... toată lumea-i acceptată... Să obțin postul ăsta aici și s-o cunosc pe Bunty... păi, am zis că m-am descurcat de minune. Adică Bruce, nu știu ce vrea. Nici măcar nu ridic tonul la ea, nici atunci cînd nu e rezonabilă față de mine și întotdeauna am grijă de ea. Adică...

Mai bine îl lămuresc pe individ o dată pentru totdeauna.

— Ascultă, amice, un mic sfat în materie de chestiuni sentimentale. Cu femeile nu trebuie decît să le-o tragi regulat. Ține-le bine-fututе și o să facă orice pentru tine. Bine-adăpostite și bine-fututе, asta-i vechea zicală.

— Chiar crezi asta?

— Binențeles că da. Toți bulangiii ăia tîmpiți de consilieri matrimoniali: o grămadă de rahat împuțit. Sursa problemelor maritale e întotdeauna sexuală. Femeilor le place să fie fututе, orice-ar inventa alții. Dacă nu fuți femeia cu care se presupune că ești, asta creează un vid și Natura tresă absoarbă ceva în loc. E sigur ca curu că o să apară un puțoi care o să umple golul. O să-l umple cu mai mulți centimetri de pulă de primă mînă. Iar dacă iea nu te satisface, te duci și dai la buci 'n altă parte. Știu că acum aș putea să mă duc și să dau la buci uite-așa, trosnesc din degete în fața lui, făcîndu-l să zvîcnească pe scaun, adică dacaș vrea.

— Chiar crezi că-i așa ușor?

— Binențeles că e al dracu de ușor. Sînt multe pizde excitate, să-mi bag pula. În orașuăsta, în orice rahat de oraș. Peste tot în lumea largă, fac un gest amplu cu brațele, tot ce tresă știi ie unsă cauți. Ia-mă pe mine, sînt detectiv. Sînt polițai.

Un bun polițist știe întotdeauna unde să caute. Și sînt bun la slujba mea. Poate că nus cel mai bun polițai din lume, îi spun eu, așteptîndu-l să încuviințeze empatic din cap, înainte de a strecura o chestie extrem de serioasă, dar cu siguranță că-s unudintre ei.

Fiincă al naibii să fiu dacă nu sînt.

— Păi, trebuie să spun că abia aștept să plecăm la Amsterdam, zice el, înroșindu-se la față.

Un labagiu patetic. Fără nici un pic de încredere în el.

— O să fie al dracu de superb Bladesey, să mor io. Curve de toate rasele, formele și mărimile. *Pa, pa*!

Carole

Problema cu Bruce este că ține totul în el. Știu că a văzut lucruri teribile în meseria lui și știu că, indiferent ce-ar spune el, l-au afectat profund. Este un bărbat foarte sensibil în profunzime. Aparența lui dură îi păcălește pe mulți, dar eu îl cunosc cu adevărat pe bărbatul meu. Ei nu înțeleg ce fire complexă are. Trebuie să-l cunoști ca să-l iubești, iar eu cu siguranță că îl cunosc.

De exemplu, știu că Bruce are impact asupra femeilor. Știu că li se pare atrăgător. Știu asta pentru că sînt conștientă de impactul meu asupra bărbaților. Dacă ești o persoană sexi cred că îți dai întodeauna bine seama de sexualitatea altora. De aura sexuală dacă vrei. Devine o monedă obișnuită de schimb, un cod, un limbaj nonverbal. Da, unii oameni au o asemenea lumină în jurul lor și știu că Bruce cu siguranță o are.

Îmi petrec mult timp aranjîndu-mă, căci întotdeauna îmi place să arăt bine pentru el, dar și pentru mine. Sînt unele femei care spun că n-ar trebui să te îmbraci pentru a-i

face plăcere unui bărbat, dar cînd iubești pe cineva te delectezi cu plăcerea lui și mă declar vinovată de asta, mereu voi fi așa.

Mă uit la trupul meu gol în fața oglinzii. Mă gîndesc, da, Carole, încă mai ai pe vinoncoace, fetițo. Cred că am slăbit. Îmi pun sutienul, îl închei în față, apoi îl răsucesc și îmi vîr sînii în el. Iau din dulap o bluză crem din mătase, mi-o pun și mă închid la nasturi. Îmi place cum se simte bluza asta pe piele. Găsesc aici o fustă bleumarin care merge bine cu ea. Îmbrac fusta și mă uit în oglindă. Da, categoric am dat jos cele cîteva kilograme pe care le pusesem pe mine; fusta îmi vine bine. Fața mea are o frunte lată, dar pot să ascund asta purtînd bretonul lung. Îmi admir gura mare și buzele pline și frumoase. Bruce îmi admiră mereu buzele, nasul meu mic și ochii mei mari și căprui.

Scot niște pantofi albaștri ca de catifea din fundul dulapului. Mă gîndesc tot timpul la Bruce, la cum ne jucăm unul cu celălalt, jocurile astea de-a certatul și împăcatul, la faptul că micile noastre despărțiri sînt un mod de a ne tachina reciproc, care nu ne fac decît să ne iubim cu și mai multă pasiune. Simt o dorință și un junghi dureros gîndindu-mă la Bruce, în curînd trebuie să mă întorc la el. Îmi încolăcesc brațele în jurul trupului meu și îmi imaginez că sîntem împreună. Într-un fel sîntem împreună, pentru că nimic, spațiul, timpul, nici o distanță nu poate rupe uniunea noastră încîntătoare.

Oportunităţi egale

Mi-a luat un secol să mă aranjez azi-dimineaţă fiincă n-am putut găsi cu ce să mă îmbrac. E vina Carolei; dacă avea de gînd s-o şteargă, măcar ar fi putut angaja un rahat de spălătorie înainte să plece. A fost cît p-aci s-o dau în măsa şi s-o las pe după-amiază cu serviciul. Însă am desoperit o pereche de pantaloni negri care nu-s prea răi după ce scutur o parte dintre celulele moarte de pe ei.

Totuşi mă bucur că am făcut efortul ăsta, pentru că micile mele prietene mă aşteaptă să le interoghez. Aş putea al naibii de bine so iubesc pe mititicasta pînăn străfundul poriloriei. Nimic nu-i mai marfă decît o pipiţă cu buze din astea micuţe care se curbează în sus şi sînt scoase în relief de mult luciu de buze. Cea mai clasată pizdă tinerică îşi dă seama de asta: n-ai cum să exagerezi cînd vine vorba de ruj şi rimel.

Simt o zvîcnire în cracul pantalonilor şi inspir adînc pentru a mă calma. Zic mersi ca curu că sînt un profesionist şi pot să fiu mai presus de orice.

— Deci n-ai văzut pe nimeni că se poartă, cum s-ar spune, dubios în club? o întreb eu.

E o gagicuță super-bună de futut, fata asta. Estelle, așa o cheamă.

— Nema, zice ea distrată.

Viţicii ăsteia i-a zburat deja mintea în altă parte. Gus o are pe prietena ei în camera alăturată, mi-ar plăcea să-l văd cum se descurcă. Sînt pe punctul să o strîng cu ușa pe ștorfuliţa asta înțepată, cînd îmi amintesc că Amanda Drummond e în cameră cu noi. Se uită la mine și strîmbă din nas. O ignor.

— D.S. Robertson, pot schimba o vorbă cu tine? spune ea.

Ies din cameră, urmat de Drummond. Cazul ăsta de rahat. Nu înaintăm nici un pic, ca curu. Mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii, intervievîndu-i pe unii dintre tipii care erau în club, dar foarte puţini recunosc că-și amintesc să-l fi văzut pe Wurie cînd a plecat. Portarul, împuţitu ăla de Mark Wilson, l-am recunoscut imediat pe puţoi, sigur l-a văzut plecînd pe băiat, dar și-a ţinut gura. Are gura la fel de mare ca Leith Walk, puţoiu. Gagicile alea două, Sylvia Freeman și Estelle Davidson, am simţit ceva din partea lor, dar asta probabil doar fiindcă erau bune de futut, nu că ar fi avut vreo informaţie de dat. O să le salt din nou mai tîrziu. Mititica de Estelle. Uau. Să-mi bag pula, Sylvia aia și toate. Își revin ele. Și o să-și revină. După ce Drummond eliberează împuţitude teren.

Ieșim afară, pe coridor, și acolo sînt doi zugravi care împroașcă vopsea ieftină de ospiciu pe pereţi. Unu dintre ei, observ eu, se benoclează la curu plat și osos al lui Drummond.

— Ar trebui să terminăm cu asta acum Bruce.

Cursul din după-amiaza asta, îmi amintește. Îmi mut privirea de la zugrav la ea. Totuși un lucru îmi place la Amanda, dinții ăia proeminenți, din față, care ar provoca multă plăcere dacă ar intra pe sub prepuț. Nu că Drummond ar învăța vreodată cum să-i folosească mai bine.

— Încercam să uit de asta, îi spun.

Drummond întoarce capul și se concentrează asupra unei crăpături din podeaua acoperită cu gresie. A devenit destul de expertă în a răspîndi veștile rele care circulă. Ei bine, o să fio grămadă de răspîndit, să mor io.

Cursul ăsta tîmpit și de rahat. De parcă mi s-ar rupe sau aș da doi bani pe el. Dar tresă mă supun, așa că le concediez pe tîrfulițe și mă duc cu Gus jos, la cantină, pentru un prînz mai scurt ca de obicei. Bucățica blondă stă la o masă de vizavi cu încă două tipe futabile în civil. Mă bate gîndul să mă duc să le salut, dar o văd pe Drummond că-și flutură aripile prin jur ca un pelican, iar Gus și cu mine decidem că n-o să avem nici un strop de liniște pînă nu ne ducem la rahatu ei de curs.

— Nu văd sensu modulelor ăstora. O pierdere ca dracu de timp, dacă vrei să știi ce cred. Cineva probabil că omoară un biet puțoi pundeva pîn Pilton, iar noi o frecăm paici cu două fufe, zic eu la cafea, în timp ce ne trecem pe listă.

— Dălio șansă Robbo nici măcar n-am început încă, zice Clelland.

Clell e o lichea pisăloagă pe primă mînă. E un tip alcoolic, pervers, cu păr cărunt și fața roșie. Vorbește ca un căcat doar să se afle-n treabă. Duhnește ca disperatu a loțiune după ras, rîncedă

şi clocită. Asta-i maschează o droaie de păcate. Ştiu io.

— Ascultă, Clell, gîndeşte-te la toţi anii pe care i-am petrecut în poliţie. O tîrfuliţă cretină face facultate şişi ia o diplomă de rahat 'n sociologie, dupaiaşi ia un certificat 'n managementul resurselor umane, se angajează'n poliţie 'n programul ăsta rapid pentru licenţiaţi şi cîştigă aproape la fel de mulţi mardei împuţiţi ca tine sau ca mine, care nedăm peste cap încercînsăi oprim pe şmenari săsomoarentreiei! N-o vezi nici trecînd pe lîngun împuţit de birou fărun poliţai lîngă ea care s-o însoţească peste tot! Apoi scrie un document tîmpit de strategie căcăcioasă care spune: „fiţi amabili cu cioroii, cu poponarii şi cu fufele ca mine" şi toată lumea o ia în barbă. Apoi aduc o pipiţă din aia gălbejită şi rafinată cu accent american să ne spună cum să ne facem treaba şi cum să ne purtăm cu publicu şi – surpriză! – încă un set de formulare de completat! Ete na! Fraieri mai părem!

Asta-mi aduce-aminte. Am un OTA 1-7 de completat pentru ore suplimentare.

— Mda, zice Gus Bain, Scoţia e o ţară de albi. Întotdeauna aşa a fost şi întotdeauna aşa o să fie. Oricum, aşa văd io lucrurile şis prea bătrînsă mă schimb acu, chicoteşte el vesel.

Un tip de treabă, Gus.

— Exact Gus. M-am ofticat cînd le-am dus pe Carole şi pe mititica Stacey să vadă *Braveheart*. Cîţi paki sau negrotei crezicam văzut printrecei care luptau pentru Scoţia? Lafelcu *Rob Roy*, lafelcu *The Bruce*.

— Mda, spune Andy Clelland, dar asta s-a-ntîmplat demult.

— Exact. Noi am întemeiat ţara asta de rahat. N-a fost niciunu la Bannockburn[1] sau Culloden[2] cînd am dat de greu. E sîngele nostru, glia noastră, istoria noastră. Acu vor să vinaici ţopăind de bucurie, să tragă foloase de pe urma succeselor noastre şi ne spun car trebui să ne fie ruşine dasta! Noi am fost sclavi de rahat înainte ca puţoii să fie luaţi cu japca şi trimişi cu vaporu 'n America!

În timpul şedinţei, pipiţa gălbejită, mititica de San Yung sau cum naibai spune, stă în picioare îmbrăcată în costumul ăla sobru şi spune:

— Bine, vreau să facem un exerciţiu de asociere liberă tip brainstorming. Spuneţi pe negîndite orice răspuns care vă trece prin cap.

Se răsuceşte şi scrie un titlu pe tablă: CE ÎNSEAMNĂ RASISMUL PENTRU TINE?

Clell urlă primul:

— Discriminare.

Pipiţa gălbejită intrăn călduri şi scrie asta concentrată şi plină de zel pe tablă.

Gillman o abureşte, nu-mi place puţoiu, 's sigur dasta:

— Conflict, se răsteşte el.

Pe cînd ea notează asta, Clell spune:

— Poasă nu fie conflict. Poasă fie armonie.

---

1. Bătălie decisivă din istoria Scoţiei, unde scoţienii, sub conducerea lui Robert the Bruce, i-au învins pe englezii conduşi de Edward al II-lea, şi-au recăpătat independenţa şi l-au pus rege pe Bruce sub numele de Robert I.
2. Zonă mlăştinoasă unde a avut loc bătălia din 16 aprilie 1746, dintre britanici şi iacobiţi, care a pus capăt încercărilor iacobiţilor de a restaura dinastia Stuart pe tronul Marii Britanii.

Gillman îl ignoră.

Gus Bain zice:

— Te gîndeşti la fixativul de păr.

Mă bag şi eu şi zic:

— Fixativul Armonia. Pe ploaie sau pe vînt...

Toată lumea rîde puţintel de asta, ei bine, băieţii cares destul de mari ca să-şi aducă aminte de reclamă. Chiar şi Dougie Gillman zîmbeşte.

Pipiţa gălbejită ridică vocea şi spune:

— Cred... Andy cumva?

Clelland încuviinţează din cap.

— Cred că Andy are dreptate. Noi, poliţiştii, avem tendinţa de-a ne lăsa condiţionaţi să considerăm societatea ca fiind bazată pe conflicte din cauza muncii pe care o facem, dar de fapt relaţiile dintre rase în Marea Britanie se caracterizează mai ales prin armonie.

— E cea mai vîndută marcă de fixativ, îi spun eu.

Nimeni nu mai rîde de data asta şi mă simt izolat, ca un puţoi uşchit.

Măcar curva pare supărată, asta şi voiam. Se uită fix la mine şi spune:

— Ce înseamnă pentru tine rasismul... se uită la ecusonul meu, ... Bruce?

— Nu înseamnă nimic pentru mine. Îi tratez pe toţi la fel.

Bain aplaudă rar şi puternic, cu ochii lucindu-i şi bărbia ieşită în afară.

— Ok, foarte demn de laudă, zice gălbejita, dar nu recunoşti rasismul la alţii?

— Nema. E punctulor de vedere. Îţi iei responsabilitatea pentru comportamentul tău, nu pentru al altora, îi spun eu.

Sînt încîntat, am nimerit-o la fix, direct în jargonul tîmpit al puţoilor ăstora calificaţi în relaţii

inter-personale. Îmi dau seama că se potriveşte aproape ca o mănuşă cu modul ăsta băşit de gîndire al limbiştilor ăstora. Apoi intervine Amanda Drummond:

— Dar, cu siguranţă, în profesia noastră de ofiţeri care apără legea, trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru problemele din societate. Asta-i implicit, aş crede.

Eşti o pizdă tîmpiţică. Asta-i *ex*plicit, aş crede. Nici vorbă să-l frigi pe B.R., păsărică bulangioaică. Se aplică aceleaşi reguli şi aici, la maximum fetiţă.

— Eu vorbeam ca persoană. M-am gîndit că asta vreţi. Nu să ne ascundem în spatele profesiei, cred că ni s-a spus la şedinţa de dinainte de curs, tresă răspundem ca fiinţe umane. Bineînţeles, ca ofiţer care apără legea, accept şi aceste responsabilităţi.

Idioata de lesbiană pare bulversată de asta şi deviază întrebarea. Tactica clasică. Se poartă ca un rahat de infractor. Poliţai? Asta? Ha!

— Bine zis Bruce, spune ea cu un aer protector. Mai are cineva ceva de adăugat?

— Cea mai mare problemă, începe Gus, şi nosămă placi pentru asta, dar treso spun, ciamai mare problemă ie că negrii fac cele mai multe infracţiuni. Apoi se răsuceşte spre mine: tu ai lucrat la Londra pentru Met[1], Robbo. Zi-le tu.

— Păi, pot vorbi numai despre perioada în care am fost la Stroud, zic eu evaziv.

Mă uit la Ray Lennox. Are faţa impasibilă, dar privirea cam crispată. Bag mîna-n foc că puţoiu suferă. Iar s-a apucat de chestia aia care se trage pe nări, pun pariu patru la unu.

---

1. Prescurtare de la Metropolitan Police, poliţia londoneză.

Chiloţii gălbejiţi intră pe felie,

— Ce-i cu Stroud Green?

— Cred că nu se cuvine să vorbesc despre anumite probleme pe care se poate ca unele zone să le fi avut sau nu, îi zic eu tăios.

— Bine, spune ea ezitînd.

Nu i-a surîs cam puso la punct. Dar, bineînţeles, asta nu-i cu adevărat o problemă. Dacă nu vorbim, atunci împuţiţii ăştia nu se sfiesc niciodată să intervină. Aşa că ascultăm un discurs plictisitor, care umple timpul pînă la pauza de cafea, iar căldura de la radiator aproape că ne face să aţipim.

Pînă la urmă întrerupem şedinţa pentru o cafea. Nişte biscuiţi pricăjiţi de rahat, asta-i tot ce ne dau la cafea. De obicei îmi iau un rulou de la cantină sau ceva de la brutărie, dar nema, posă uit dasta acuma, cu modificarea pentru cursul lor de iubitori de cioroi. Nu se gîndesc la rutina nimănui, numa la a lor. Iau o cafea şi stau pe lîngă Clell. Intenţionat mă ţin departe de Gus. Iun puţoi de treabă, dar se scapă cu prea multe. Prea tare băgat în chestia cu speranţa de viaţă ca să mai înveţe şi alt scenariu. Neatent şi asta-i aur curat pentru puţoii ăştia. Lennox are idei bune. Dar e prea escroc, cretinu.

Îl servim pe tînărul nostru domn Lennox. Al naibii de sigur că aşa facem.

Lui Clell, Gilman şi mie ni se alătură pipiţa gălbejită cu accentul ăla gomos de yankeu. Îl tot schimbă ca curu. Probabil a fost la şcoli simandicoase prin toată lumea. Le urăsc pe pizdele astea privilegiate. Au impresia că ieşti un pîrlit de rahat, că te pot folosi să le ştergi căcatu dela cur şi, de fapt, majoritatea timpului exact aşa şi

ie. Însă ce nu știu e că tu pîndești mereu din umbră. De obicei nu apare ocazia să te năpustești asupra lor, dar tu stai mereu la pîndă, ești mereu gata. Doar-doar.

Gălbji mănînco droaie de căcat. Principala problemă a suburbiilor. Da, ai dreptate la greu, păpușă, nai căpătatun accent ca ăsta întrompuțită de suburbie. Trăncănește încercînsă ne facă să fim sinceri, tactica standard, dar noi ne ținem tari. Clell devine umpic mai expansiv, zicînd ce vrea pizda saudă, dai doar la mișto. Se duelează cu mine și cu Gus; ticălosu și-a intrat în rol. Crecă cel mai bun mod de-a te purta cu puțoii ăștiai să faci pe prostu. Cei mai mari șmecheri știu chestiasta: spune naibii toce vor. Totuși trăncănește în continuare, iar eu încuviințez din cap, uitîndu-mă la ochii și la buzele ei cum se mișcă, și încep să mă gîndesc la pizda iei.

Mai bine i-aș tragio o dată. Nu-i prea mult de capul moacei ei, dar are ataşat un corp mișto. Note mari pentru curbura curului ei. Nu ține cont de poliția de deasupra șemineului cînd scormonești în foc, ăsta-i mottoul meu și pe mine m-ajută la greu. Aceleași reguli.

Parcă mi-ar citi gîndurile, fiincă roșește oarecum și se uită la ceas.

— Păi, zice, mai bine ne-am întoarce la treabă.

O săți fac io binemersi avansuri întrun minut, pizdă. Probabil ești excitată ca dracu.

Lennox vorbește cu Amanda Drummond. Cel mai probabil e că vrea să-i tragă măciuci, împuțitu pervers. Deși la Lennox narfi cine știe ce de capu măciucii. Drummond mă surprinde benoclîndu-mă la ei și se uită-n altă parte. I-aș trage-o

o dată, numa ca să-mi treacă mai repede ziua. Poate una-n picioare în budă, dacă-mi mai rămîne timp între rebus şi pauza de curve. Lennox îşi rîcîie cu arătătorul partea laterală a nasului. Puţoiui diun calm imperturbabil. Ray Lennox, încumpic şio să se dea de gol că toarnă gogoşi, că dedesubt nu-i decît un sac de nervi bolînzi.

Da Lennox puţoiule, o să vezi tu.

Aşa că ne întoarcem la treabă. Clell face pe puţoiu cumsecade, Gus îi fraiereşte, iar io fac pe prostu. E cald şi încep să tremur şi să-mi fie cam greaţă. Îmi simt maţele bolnave şi grele. De parcă ar exista ceva în interiorul meu, aproape că simt cum creşte, prinde puteri. Poate o tumoare, ca aia care a omorît-o pe bătrîna mea mamă. I-o predispoziţie la noi în familie. Dar ea era... încep să transpir abundent, o să m-apuce un atac de panică.

Îmi pierd controlul.

Băga-mi-aş.

Nu sînt ca Busby sau oricare dintre puţă-bleagă ăia bolnavi cronic din cauza stresului, care nu se descurcă de nici o culoare. Puţoii n-o să afle niciodată, n-o să afle niciodatăn morţii măsii, fiincăs mai tare, mai tare ca toţi, mai puternic decît toţi puţoii ăia luaţi la un loc.

Mă scuz şi mă duc la budă. În wc tremur şi-mi clănţăne dinţii-n gură. Mă aşez pe closet. Mă mănîncă curu înfiorător. Vreau să-mi sterilizez hemoroizii ăştia: nişte apă clocotită, o durere ascuţită şi gata. Hîrtia igienică e doar o porcărie de-a comitetului ăluia sever. Puţoi împuţiţi! Cum s-or aştepta de la mine...

Îmi zgîrmăn hemoroizii pînă îmi dau lacrimile. Durerea te face să te concentrezi asupra ei. Respir din ce în ce mai rar şi nu mai tremur. Încerc să fac o labă, străduindu-mă să mi-o imaginez pe pipiţa gălbejită, apoi pe Amanda Drummond, în pielea goală, dar nu reuşesc nimic. Ar fi trebuit să şparlesc ziarul. Nu ştiu ce futabilă e pe pagina trei, n-am mai văzut-o pînă acum.

Cînd intru înapoi, sînt încă puţin agitat. Toate privirile sînt aţintite asupra mea.

— Nu pari prea fericit, Bruce, spune Amanda Drummond, eşti ok? Te simţi bine?

Atacul e cea mai bună apărare. O privesc în ochi:

— M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti ce fac aici. Ca şi alţi cîţiva colegi de-ai mei, particip la investigaţia unei crime: încerc să rezolv asasinarea unui bărbat dintr-un grup etnic minoritar. Mi-am rupt din timpul acordat cazului pentru a sta aici.

Spun asta într-un asemenea mod încît să-i dau de-nţeles că n-o consider şi *pe ea* ca fiind în echipa de investigaţii.

— Răspunde-mi dacă poţi: ce creează mai multă armonie între rase: cursul ăsta sau soluţionarea crimei? Fiincă sigur n-o să soluţionăm nici o crimă stînd aici, soro, îi zic eu.

— Bravo, bravo! spune Gus şi începe să aplaude, iar cîţiva dintre băieţi i se alătură imediat şi Peter Inglis fluieră.

Asta o face pe curvă să se înroşească la greu.

— Nu se pune problema că s-ar exclude una pe alta, e nevoie să le facem pe amîndouă... spune ea cu o voce firavă, apoi adaugă puţin mai

entuziasmată : după cum scrie foarte clar în planul strategic..

Aha, acum vine cu planul strategic? Mă întrebam io cînd o să ajungem la mormanul ăla de pişat împuţit. Păi, mi-am făcut temele, mutră de limbistă, mersi mult.

— Mă bucur că ai adus vorba de asta, pentru că pot să citez dintr-o notificare a Resurselor umane referitoare la planul strategic, şi citez : „Nu există vaci sacre într-o organizaţie modernă precum poliţia. Totul poate fi obţinut, totul are o anumită prioritate".

— Exact. Faptul că eşti aici arată că asta are prioritate, replică ea dispreţuitoare.

— Tocmai. Invers, faptul că nu sîntem pe teren, investigînd asasinatul unui tînăr arată că *asta nu are* prioritate.

— Bravo, bravo ! urlă Dougie Gillman.

O mare pacoste, Dougie, dar un anchetator strălucit. Unul dintre puţinii puţoi din poliţie care mi-ar fi un adversar teribil. Însă nu şi-a aruncat pălăria-n ring pentru postul de inspector. Respectă ierarhia masonică.

— Asta spunem cu toţii, se burzuluieşte Gus.

Bulangiii ăştia nu-şi fac nici cît îi hău ziua cum vor, astai la fel de sigur ca căcatu de pe pantof. La sfîrşitul programului arată de parc-ar fi mînjiţi cu mizerie, ca două curve după tura de noapte, nu vă mint.

La sfîrşitul cursului remarc că Ray Lennox se distrează făcînd mişto cu Gus. Puţoii ăştia par apropiaţi ca curu. Însă o să-i aranjez eu.

Mă gîndesc iarăşi la afişele electorale pe cînd cobor scările. Rahatul ăsta de domeniu nu-i cine ştie ce.

GUS BAIN	Prea bătrîn şi prea prost.
KEN ARNOTT	Din divizia B. Un poliţai anost fără-prieteni-în-afara-poliţiei-şi-masonilor, cinstit-şi-cu-capul-pe-umeri. Ar fi un pericol serios dac-ar avea vreun strop de creier.
PETER INGLIS	Nu-i de mirare că mă linge-n cur după ce-a avut tupeul să candideze pentru postul ăsta. Un ratat. E ceva al naibii de ciudat la prăpăditul ăsta singuratic.

Ajung la mine-n birou şi găsesc un mesaj, cum că o femeie m-a căutat, nu şi-a dat numele. Probabil e Carole, mai mult ca sigur. Dîndu-şi seama că s-a purtat nasol. Se smiorcăie puţin că e singură acu cînd vine Crăciunul. Asta-i problema ei. Tresă mă car la doctor. Am programare.

Conduc prin oraş. Puţoii ăştia au schimbat sensurile unice să te buimăcească şi mai dihai. Să încerci să traversezi oraşu dintr-o parten alta cu toată zăpada asta de pe jos io bătaie de joc, băga-mi-aş. Dacarfi după mine aş elimina toate autobuzele astea şaş ciopîrţi toate grădinile, aş face cîteva mpuţite de benzi noi pe Princes Street.

La cabinetul doctorului Rossi sînt lăsat să aştept douăşpe minute. Am ajuns aici la 5.25 pentru programarea de la 5.30, dar deja e 5.42 pînă cînd mă primeşte, probabil mulţumită vreunei vaci

ramolite şi ameţite care miroasea stătut şi vrea pur şi simplu să irosească banii contribuabililor discutînd o zi întreagă cu un doctor, singura persoană care se apropie de iea din cauza damfului care vine dinspre pizda iei.

Ien regulă ticălos bătrîn, împuţit şi de rahat, mă ocup doar de investigarea unei crime. Continuă, continuă tot aşa, ignoră-mă.

Cînd intru, Rossi nu-şi cere scuze că m-a lăsat să aştept. În schimb mă roagă să-mi dau jos budigăii.

— Ei bine, domnule Robertson, zice Rossi, cercetîndu-mi testiculele şi partea interioară a pulpelor, se pare că e o eczemă.

— Eczemă! Dar aici... adică, o eczemă se face pe spate, pe braţe sau pe faţă... dar nu acolo...

Ochii lui Rossi se măresc posomorîţi şi o sclipire de dezgust apare evident în ei.

— Eczema poate apărea oriunde. Nu există nici un semn că aţi mai avea şi altceva, cu siguranţă nu o boală venerică.

Băga-mi-aş pula, io mă dezintegrez bine-mersi aici şi puţoiu ăsta nici nu se sinchiseşte de ce am...

— N-am mai avut niciodată aşa ceva. Nici măcar cînd... adică, n-am mai avut niciodată aşa ceva.

— Părinţii dumneavoastră au avut vreo predispoziţie? Poate fi ereditar.

— Nu...

Părinţi uşchiţi-o de-aici. Părinţi uşchiţi-o de-aici.

— Este probabil o boală de piele destul de gravă, probabil o formă de eczemă. Nu vă pot spune cît e de important să vă menţineţi zona curată. O să vă prescriu o cremă.

Inspir adînc şi-mi umplu plămînii cu aerul steril din cabinetul lui Rossi. Încerc să rămîn atent la

Rossi fără a-l privi în ochi. Uită-te la sprîncene, ăsta-i un vechi truc de-al deţinuţilor: concentrează-te asupra sprîncenelor, nu asupra pupilelor. Arestează un Fyfe un Begbie un McPhee un Wylie sau un Doyle şi puţoii ăştia infractori o să adopte aceeaşi tactică. Se uită-n ochii tăi fără să se uite-n ochii tăi. Mereu îi fute pe poliţaii puiuţi chestia asta. Numai fiindcă am elaborat o strategie şi m-am întors la conceptul de jocuri mă face să mă simt cumva mai puternic şi îl întreb răspicat pe Rossi:

— De la ce mi-a apărut?

Rossi bate un pic în retragere. Tonul lui e mai puţin arogant acum. În fond sîntem doar doi profesionişti care stau la taclale despre un diagnostic. Identifică problema şi sugerează soluţii posibile.

— Păi, aţi putea fi alergic la vreun aliment. S-ar putea să fie legată în parte de starea dumneavoastră de stres şi anxietate pe care o trăiţi.

Stres. Uşor de-nchipuit. Slujba de rahat. Toal mi-a făcut asta! L-a futut pe Busby şi crede că o să mă fută şi pe mine. Greşit!

Iau cremele lui Rossi şo pornesc spre casă. Casa mea nu-i un loc bun pentru mine, niciodată n-a fost. Prefer să muncesc cît mai multe ore suplimentare. Oameni ca Gus, ei devorează orele suplimentare. Au obiceiul ăsta în timpul verii, ca să acumuleze cît mai mult timp liber şi să se ducă la golf în miezul zilei cînd terenul e liber. Eu, eu pot doar să dorm ziua. Mie noaptea îmi place să-mi găsesc o ocupaţie. Mă duc acasă şi petrec o seară liniştită luîndu-mi-o la labă pe cîteva dintre filmele lui Hector Fermierul. Arunc o privire pe *Evening News*. E un articol scris de

un bulangiu care e așa-zisul lor „reporter principal pe infracțiuni", care parc-ar fi un megafon pentru orice iubitor de cioroi înverșunat care critică poliția. Apoi mă duc la discoteca lui Jammy Joe: o șansă să combin afacerile cu distracția. E nasol că nu găsești unde să parchezi în oraș și n-ar fi trebuit să iau mașina. Totuși, am de gînd să rămîn destul de treaz, vreau numai să dau de vreo ștoarfă disponibilă, s-o iau acasă și s-o fut pînă mă simt suficient de obosit ca să sforăi.

Băiatul ăla Mark Wilson e la ușă și puțoiu tupeist mă măsoară nervos cu privirea din cap pînăn picioare. Da, sînt aproape sigur că puțoiu obișnuia să joace la CCS în zilele lui bune. Dacă-i așa, sigur 000000000000000000000000 tunci toată chestia de mănînc mănînc mănînc 000 ei de fapt m-au fut 00000000000cresc0000000000 teva pizde curățele 0000hrănește-mă Gazda mea00 cu o bere și mă ui 0000000000000000Călătoresc și mă ofer să-i cump prin interiorul acestei nave, un Bacardi. Cumpăr r crescînd, umplîndu-i hăurile ruc săncerci să iei și cavernoase să mă folosesc întreabă ea.

— Nu de spațiul din ea și 00 devin u niciodată nu mănîn una cu ea. Îți mulțumesc

— Îmi pentru adăpost Gazda mea. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc

— Asc pentru viață. 000000000000 zîmbesc eu, ridicîndu 000000000000000000 mănîncă Obținem mai mult 0000000000000000000 lumina e puternic 000000 mănîncă 000000000000 i să mănînci cev 00000000000mănîncă000000000

— Poți 000000 mănîncă 00000000000 ce caldă, zîmbește 000000000000000000 mănîncă 0 Mă depla 000000000000 mănîncă 0000000 ustă. Probabil 000000000000 mănîncă 000000000 lă iar

ea a gem 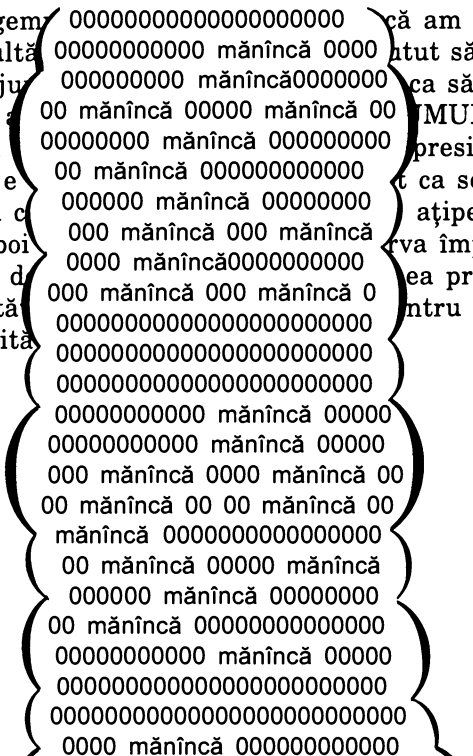 că am fi fost
de multă tut sălbatic
împreju ca să scap.
Încep MUL FĂ!
ţip eu presiuni şi
acum e t ca somnul
să mă c aţipeşte şi
ea şapoi va împuţită
şi era d ea probabil
e purtă ntru ciuma
împuţită

Sun i Lee
Marvi bucur
că n-ai să pe
Crawfor gogoşi
cu gem
Trăgîndu să scap
fără s-o mai sun. Dacă aseară mi-am deşertat sacul, în seara asta, slavă pulii, se merge la Lojă. La masoni ie singurul loc în care poţi întîlni puţoi care nus poliţai. Aici ie altfel ca acolon Anglia. Binenţeles căs şi gomoşi sau profesionişti

ca acolo, în sud, dar aici în Lojă sînt mai mult meşteşugari. E ca şi cu golfu: în Scoţia sînt cluburi de şmenari ca Silverknowes. Încearcă tu să fii un simplu meşteşugar şi să te 'nscriintrun club de golf în Anglia.

Eu personal cred că şorţurile sînt bune pentru fufe, să le poarte ele la bucătărie, nu pentru oameni în toată firea cînd ies seara în oraş. Deşi ritualurile din Lojă îşi au şi ele rostul; m-au făcut mult mai inventiv sexual. Asta mă ajută la jocuri.

Îmi fac nişte pîine prăjită pe grătar, dar ard prima tranşă şi trebuie să o iau de la capăt. Deschid uşa din spate să iasă mirosul. Afarăn grădina din spate văd că bicicleta lui Stacey n-a fost pusăn şopron. O să rugineasscă ca curu. O bag înăuntru şi apoi mă duc pînă-n fundul grădinii sub pretextul că fac o plimbare, dar vreau să-mi vîr ca lumea nasun casa lu Stronach. Azi probabil e la antrenament şi nu mi-ar strica să trag cu ochiu la pipiţa lui, să văd ce pune vaca aia la cale. Însă nu pariafi acasă şi io vreme crîncenafară.

A doua tranşă de pîine prăjită e în regulă. E prînz şi completez orele suplimentare de azi-noapte la Jamie Joe's pe formularul OTA 1-7, pe urmă mă duc spre sediu în Volvo acompaniat de o casetă cu Iron Maiden şi albumul de debut avînd acelaşi nume, unde Paul Di Anno şi nu Bruce Dickinson e la microfon.

Ultimele ninsori s-au lăsat cu gheţuş. Binenţeles, asta-nseamnă haos pe şosea, căci puţoii de la autostrăzi nu-s în stare să facă faţă. De parcă n-ar fi obişnuiţi cu vremea rea. E un ambuteiaj care se-ntinde de la Colinton pîn' la mama măsii în Aberdeen sau pe-acolo. ASTA SE-NTÎMPLĂ ÎN FIECARE AN ÎMPUŢIT. Îmi vine să mă dau jos

din mașină și să-i strîng de gît pînă se cacă pe ei pe toți bulangiii cu mutre care mă deranjează, adică aproape toți în cazul ăsta. Poliție de rahat aici...

Servicii de urgență de rahat

Puțoii

În pula mea, o să

Parchez mașina lîngă magazinele dinainte de Napier College. Acum e o așa-zisă universitate, dar orice puțoi o știe sub numele de Napier College. Toată lumea recunoaște o universitate adevărată cînd o vede, iar locul ăsta împuțit, unde se califică împletitorii de coșuri din nuiele, nu satisface cerințele în nici un fel. Aceleași reguli. Aici e o brutărie decentă, iar eu apelez sediul prin radio și le spun că traficul e scandalos și că o s-ajung cînd o să pot.

Cînd într-un final reușesc să intru în sediu, mă apuc să mă uit pe hîrțoagele despre cazul Wurie. Sînt întrerupt de un telefon dat de Gus Bain care-a crescut în ochii mei. Dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine pe ticălos, aș fi zis că-i dă tîrcoale bucăticii blonde și meseriașe acolo sus și tot tacîmu. Dai însurat cuaceeași băbătie de șaptejde ani lumină, puțoiu bătrîn și bisericos.

— Bruce, aici e Gus. Ți-ai deschis mesajele interne? Un cadouaș din partea caraghiosului de la etaj.

Rup unul din maldărul de plicuri sigilate care mă așteaptă, pe cel cu numele lui Nid pe el.

NOTIFICARE INTERNĂ

Către: D.S.-ii Gillman, Stark, Robertson, McInally, Thomas, Inglis, Clelland, Noble, Phillips, Lennox şi Bain.
De la: Comisarul Şef Niddrie.
Data: 3 decembrie 1997.

Re: Modulul de Oportunităţi Egale: Conştiinţa rasială

Profesorii care ţin cursul ne-au atras atenţia asupra unor cazuri cînd s-au manifestat atitudini şi comportamente nepotrivite în cadrul cursului la care aţi luat parte. Prin urmare avem intenţia să ţinem o serie de şedinţe individuale de informare cu participanţii la curs, profesorii şi membrii echipei de bază, din care facem parte eu şi comisarul-şef-adjunct Mathieson.

Prin urmare, vă rog să vă prezentaţi în biroul meu vineri, 4 decembrie, la 2.15 p.m., ora programată pentru informarea dumneavoastră.

Stau jos şi diger asta, deschizîndu-mi un alt Kit Kat, cînd Inglis şi Gillman intră văicărindu-se.

— Ce dimineaţă de rahat, fornăie Gillman.

— Ceo mai fi şi cu notificarea asta?

Probabil că Niddrie-i strîns cu uşa de ştabi. Cazuăsta n-o să dispară şii mai mare păcatu. Băieţiinjură întruna şi a apărut şi bătrînu Gus. Bătrînui gata şi el să facă scandal.

— Păi, să vă spun io ceva, zice el, io n-am de gînsă mă duc acolo fără un reprezentant al guvernului central. Adică fără tine, zîmbeşte el, uitîndu-se la mine.

E limpede ca cristalu că sărmanu crai bătrîn încearcă să mă facă să-i zgîndăr pe Niddrie şi pe Toal şi să mă elimine fluierînd din cursa pentru

promovare Iun împuţit ramolit atît de predic tibil. Se-nţelege că-i fac pe plac.

— Ai al naibii de mare dreptate Gus! Ce mama dracui rahatu ăsta? Îl sun chiaracu pe Niddrie. Tu ocupă-te de restu băieţilor. Spune-le: băgaţiin măsa pe toţi fărun reprezentat al guvernului central. Astai ompuţită de condamnare disciplinară pe nedrept. Puţoii ăştia vorsă dea exemplu pe unu dintre noi numa fiincă ziarele şi puţoii ăia plini de vorbe mieroase mănîncă rahat despre faţa aia de cur neagră caria mierlit-o.

— Aşa-i, spune Gus.

Mă aşez şi îmi vin în fire. Apoi îi telefonez tipului ăsta Marshall din Forumul Multi-cultural pentru Drepturile Cioroilor sau cum i-o zice, puţoiu care mă tot bate la cap.

— Alo dle Marshall? Aici D.S. Robertson.

— Încerc de multă vreme să dau de dumneavoastră ca să stabilim o întîlnire...

— Da, se pare că am tot fost în contratimp. Mîine la două vă convine?

— Da, e în regulă. Să vin eu la dumneavoastră la birou?

— Nu, nicidecum, m-aţi tot aşteptat pînă acum, o să vin eu la dumneavoastră, îi zic eu.

Pun receptorul în furcă, iar o lumină plină de satisfacţie se pogoară asupra mea. Apoi îl sun pe Niddrie, atrăgîndu-i atenţia lui Gus. Îi fac semn să pornească ceainicul.

— Aici D.S. Robertson. Despre notificarea dumneavoastră. Ora pe care mi-aţi fixat-o nu-i convenabilă pentru mine, îi spun eu lui Niddrie. Mi-am stabilit o întîlnire atunci şi nu mi-o pot anula.

— Contramandeaz-o. Asta are prioritate, mă anunţă tăios Niddrie.

Niddrie detestă să-l suni direct. Totul trebuie să treacă pe la Toal. Niddrie crede în diviziunea strict ierarhică a structurii de raportare a organizaţiei. Lanţul conducerii. Le aruncă nou-veniţilor din departament vechea tîmpenie cu „uşa mea e întotdeauna deschisă pentru voi", da vai de mama puţoilor dacăs vreodată îndeajuns de sonaţi încît săncerce să-i păşească peste prag.

Ar fi plăcut să-l aburesc pe Niddrie fără a fi nevoie să mă folosesc de atuul masoneriei. Ştiu că labagiii ăia laburişti de sus, din Consiliul local, sînt ameţiţi de victoria electorală, se umflă-n pene ca păunii şi se iau puternic de Niddrie et co., iar una din nemulţumirile lor sînt oport. egale.

— Mă întîlnesc cu unii din Forumul pentru Egalitate Rasială şi Relaţii Comunitare, îi zic.

De partea cealaltă a firului se aşterne tăcerea.

— Rahat... ascultă... tresă te duci la asta. O s-o lăsăm pe joi după-amiază. La trei şi jumătate.

Niddrie îmi închide telefonul în nas. Ţin receptorul la ureche şi apoi îl sun pe Toal, observînd că Gus, făcîndu-şi de lucru cu cafeaua, nu m-a văzut că am format alt număr. Încă crede că vorbesc cu Nid.

— Sînt Bruce Robertson, şoptesc eu. Niddrie mi-a dat o altă oră pentru şedinţă. Trebuie să mă duc la o întîlnire cu cei din forum. Îţi aduc la cunoştinţă, fiindu-mi superior direct – ridic vocea ca să mă audă Gus – că o să mă prezint, dar am cu mine un reprezentant al guvernului central. Drysdale din zona de sud.

Gus îşi ridică sprîncenele. Pune o cană Hearts cu cafea în faţa mea. Nu e ceaşca mea Hearts, e a lui Inglis. O să mă molipsesc în pizda măsii cu ceva de la puţoiu ăla.

— Cred că ai înţeles greşit notificarea Robbo, zice Toal.

— Mda?

— E o şedinţă de informare explicativă. Nu se pune problema că s-ar lua deocamdată vreo măsură disciplinară sau s-ar da vreo mustrare cuiva.

— Deci spui că se poate să urmeze o măsură disciplinară?

— Nu... nu neapărat. E o discuţie deschisă.

— Adică e o şedinţă de consiliere atunci?

— Păi... da... dar nu o şedinţă de consiliere în sensul că are legătură sau măcar ar putea avea legătură deocamdată cu sistemele disciplinare din Poliţia din Edinburgh sau Lothian.

— Dar prezenţa e obligatorie?

— Toată lumea trebuie să se prezinte.

— Mă rogi sau mă obligi?

— Robbo, ce îmi doresc de la tine şi de la restul echipei e cooperarea de bunăvoie. Dacă nu cooperaţi, atunci o să fiu forţat să introduc şi măsuri disciplinare.

— Înţeleg... şi prelungesc tăcerea.

Pînă la urmă Toal spune:

— N-am timp de prostii. Ne vedem în biroul lui Jim Niddrie la ora fixată. Contramandează orice altceva.

Se aude un clic şi linia se eliberează. Acum Toal îmi închide telefonun nas! Cine pizda măsii s-o crede? Împuţitu de băiatul de serviciu al lui Niddrie, asta se crede. Ţip în receptor:

— N-am timp pentru aiurelile tale de rahat Niddrie! Avem ompuţită de crimă de rezolvat! Trîntesc telefonul în furcă.

Gus ridică o sprînceană:

— Uau, Robbo, i-ai cam trasolu Niddrie, nu?

— E singurumod de-a te purta cu puţoii ăştia, Gus, spun eu. Numa aşa te-nţelegi cu ei. Mă răsucesc şi remarc că Sonia, una dintre funcţionarele în civil, a intrat în cameră.

— Scuze Sonia, iubito – aşa i se zice în limbaj de cartier.

— Iok, spune ea. Sînt Hazel.

— Binenţeles... binenţeles... Hazel.

Bag mînan foc că o punen toate felurile. Dai cam tinerică pentru mine. Să mor io, dacăs destul de mari să sîngereze...

— Sînt sigur că Hazel a auzit altele şi mai şi, scoate Gus un rîs din ăla răguşit şi sinstru de-al lui, iar ea rînjeşte nervoasă.

— Ce-ai putea face pentru mine Hazel e să le dai un telefon celor din Forum. Am o întîlnire cu ei mîine la două. Spune-le că tresă contramandez, dar o să iau mai încolo legătura cu ei.

— Bine... ah da... te-a căutat o femeie la telefon cînd erai plecat, îmi spune ea.

— Uau! rîde Guy. Domnul Popularitate.

— Mda? Cine?

— Nu şi-a dat nici numele, nici numărude telefon. A zis că ştii cinei.

— Bine...

Ce chestie tîmpită. Căcat. Probabil Carole care vine tîrîş înapoi la mine. O să-i las diseară un mesaj pe robot.

Puţoii ăia de Toal şi Niddrie m-au ofticat la greu. M-au făcut să ratez nişte împuţite de telefoane importante cu rahaturile lor. Ar fi trebuit să rămîn ca popa 'n Australia. Ce s-ar fi făcut împuţiţii ăştia acu? Dacă nu m-aş fi dus acolo şi rămîneam la Londra în poliţie, probabil că acum aş fi fost deja comisar şef într-un departament

mic spre mediu. Simt o mîncărime nasoală în cur. Chiloţii ăştia boxeri s-au ridicat şi s-au frecat de coaja rănii. Curul meu n-ar trebui să transpire atît de-al dracu de mult. Stres, asta e, aşa cum a zis Rossi, şi e din cauza puţoilor ălora de la resurse umane care n-ar şti ceiaia muncan poliţie nici dacă le-ar suge careva pula sau i-ar linge-n pizdă.

Mă hotărăsc să dau pe la cantină la prînz, mai bine zis înainte de prînz, întrucît e puţin cam devreme ca să mănînci ca lumea. E prea tîrziu să-mi iau o pauză şi prea devreme să mănînc de prînz. E ora lui Bruce Robertson, aşai zic io. Ina mă rezolvă cu nişte rulouri cu costiţă şi aud în spatele meu voci mieroase aparţinînd unor puţoi în costume, iar unul dintre ei e împuţitu ăla clănţău de Conrad Donaldson, Q.C.[1], care-şi petrece timpul făcînd banu gros pe seama contribuabilului, apărîndu-i pe nemernicii ăia împuţiţi, din cauza cărora ne riscăm viaţa încercînd să-i băgăm la bulău: violatori, criminali, pedofili şi alţii.

— Practici canibalismul, Bruce? dă el din cap înspre farfurie şi zîmbeşte.

Îi arunc o privire glacială puţoiului. Mi-ar plăcea teribil să i-o trag. Numai noi doi, doar douăjde minute, împreună într-o sală pentru interogatorii.

— Bună, Conrad, m-am forţat şi io să-i întorc zîmbetul.

Vreau să-i trag un pumn în mutră, să-l trîntesc la pămînt şi apoi să-i storcesc mutra aia simandicoasă şi afectată de podea cu călcîiul

1. Queen's Counsel: Avocat al Curţii Regale.

ghetei şi s-o ţin tot aşa pînă îi explodează craniul pe linoleum, proiectîndu-şi conţinutul ăla iubitor de criminali să alunece hîrşîind pe gresia din cantină. Dupaia mi-aş lua cina şi nici măcar n-aş borî vreun pic, să mor io.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus că înseamnă PIG[1] ăla? Mîndrie, onestitate şi curaj[2].

Zîmbeşte şi se răsuceşte înspre amicii lui.

— D.S. Bruce Robertson. Unul dintre cei mai de seamă reacţionari din poliţie. În plus vine dintr-o familie de mineri, aşa am auzit.

— Ai auzit prost, am spus eu încetişor, privindu-l dur, fix în ochi. Probabil mă confunzi cu altcineva.

— Hmm, bolboroseşte Donaldson, ridicînd din sprîncene.

Mă îndepărtez, cu încheieturile degetelor albe pe marginea tăvii. Îl aud pe Donaldson cum mormăie din reflex un la revedere prin ţiuitul din urechile mele. Mi-e greaţă şi sînt ameţit. Mă aşez într-un colţ şi înfulec rulourile, rupînd şi sfîşiind carnea aţoasă cu dinţii mei ascuţiţi, dorindu-mi să fie gîtul sfrijit al lui Donaldson. Noua vedetă în ascendenţă a laburiştilor, Conrad Donaldson.

Cînd mă întorc sus sînt deja calm, dar, ori de cîte ori mă gîndesc la Donaldson şi la ai lui, o furie sălbatică îmi bubuie în piept. La un moment dat devine atît de puternică, încît tremur şi îmi clănţăne iar dinţii. Trebuie să beau ceva, aşa că îmi termin treaba mai devreme şi mă duc la barul

1. *Porc* (engl.), dar şi *poliţist* (în argou).
2. Pride, integrity and guts.

din clubul de jos. Doar simţind covorul gros sub tălpi, şi mă calmez. E o schimbare faţă de celelalte camere din clădire cu podeaua lor ieftină, dură şi subţire Berber. Barul în sine e mult mai minimalist ca înainte. Cînd s-a deschis era plin de antichităţi de calitate, vaze vechi şi chestii din astea, dar au tot dispărut, aşa că au trecut la un decor mai funcţional. Vreo doi gabori puiuţi joacă biliard, dar îl văd la bar pe Bob Hurley.

— Văd că am ajuns exact la ţanc, îi zîmbesc eu.

— Ce faci, Robbo, îmi răspunde şi se răsuceşte înspre barman: Încă o bere, Les, şi-ai face bine să prepari şi un Grouse mic.

— Un Grouse mare Les, am eu grijă de puţoiu ăsta englez, să ne stea la dispoziţie.

Îi fac cu ochiul barmanului. Mutra lui Hurley păleşte un picuţ. Cartea întrecerilor e doar una dintre cărţile din pachet şi, în caz că iei în serios jocul ăsta, te foloseşti de întregul pachet dacă şi cînd e nevoie. Micul comentariu zis numai pentru urechile lui e doar ca să-i amintesc lui Hurley că are statut de musafir tolerat, nu numai în ţara asta, ci şi în viaţă.

Hurley şi cu mine ne aşezăm într-un colţ şi după încă vreo cîteva rînduri, sîntem tot acolo. Îl văd intrînd pe Toal, tocmai el dintre toţi, dar am de gînd să-l ignor pe găozarul ăsta. Se aşează în separeul de lîngă noi, citind *Evening News*. Futu-l în gură pe puţoiu ăsta patetic şi fără prieteni. Încearcă să socializeze cu băieţii doar cînd vrea ceva. Mă interesează mai mult Hurley.

Încă mai e trist fiincă s-a despărţit de nevastă-sa.

— Io şi cu Chrissie am buşit-o din cauza familiei ei. Ştii cum e cînd eşti gabor, intonează el cu

vocea aia gen Tony Newley[1], care face cuvîntul „gabor" să sune atît de ciudat.

Ce naiba îi tot dă cu „gabor"? Puţoi sonat.

— Le spui tuturor, amicilor ei, familiei, vecinilor, ce meserie ai şi ajungi să fii tratat ca un lepros. Stau în casă, amicii ei şi partenerii lor, şi nu zic nimic, de parcă ar fi într-o sală de interogatorii. Conversaţia e plină de tăceri stînjenitoare şi abia aşteaptă să-şi găsească o scuză şi să plece. Şi dupaia întotdeauna îşi amînă vizitele. Ajungi să fii tratat naşpa... se sufocă el, aparent îndurerat, ţinîndu-şi respiraţia, ca un lepros naşpa, repetă el, ... aşa te simţi Bruce, ca un lepros naşpa.

— Mda.

Hurley îşi scoate un pic de ceară din ureche şi se şterge de partea de jos a scaunului pe care stă.

— Aşa că am avut o perioadă în care le spuneam că sînt instalator sau că vînd asigurări. Apoi încep să-ţi povestească totul despre ei. Adică „Fac chestia asta ilegală" sau „Nu bag asta în contabilitate". Toţi fac aşa. Unul nu-i mai breaz, spune el, ridicînd tonul de furie, corupţi de rahat. Toată gaşca, toţi sînt nişte corupţi de rahat.

Îl ginesc pe Toal cum se ridică şi se cară, puţoi băgăreţ care trage cu urechea.

— Exact. Iar tu eşti ofiţer în forţele de ordine, îi spun eu.

— Aşa-i, şi asta nu poasă-nţeleagă neam nenorocita naibii. Cînd faci ce tresă faci ca ofiţer în forţele de ordine, cînd le opreşti pe jigodiile astea, ea se întoarce spre tine şi zice „E familia mea. Te părăsesc".

---

1. Actor şi cîntăreţ britanic (1931-1999).

— Așa-s femeile, îi spun eu, luînd o înghițitură mare de whisky – dacă bei whisky n-o să faci niciodată viermi.

Nu-i cine știe ce pizdă Chrissie asta. Îi cam place să se filmeze pe video, dar s-a purtat cam ciudat cu mine cînd am scos vibratorul. A trebuit săicam dau cu lugu-lugu ca să n-o apuce istericalele pe vaca aia sonată.

— Mi se pare nasol să mă detașez uneori. Cînd ești gabor, chestia e că te obișnuiești să vezi lucrurile într-un anumit fel. Să fii cu ochiin patru după lucrurile în neregulă. Așa ești, devii suspicios cînd unii oameni se poartă într-un anumit fel. Pur și simplu nu mă pot abține să-i tot verific. Asta a rănit-o, întrebările pe care i le puneam familiei ei. Nici măcar nu mi-am dat seama că-i luam la bani mărunți. Nu puteam să-mi ies din rol. N-ai cum să fii altfel, Robbo, asta-i ceea ce faci.

— N-ai de ales, ei frățîne, zîmbesc eu.

O să i-o mai trag nevestitii, asta-i sigur, puțoi cretin ce ești.

— Da, zice el în stilul lui Tony Newley, așa că a lăsat-o baltă. S-a terminat. De data asta pentru totdeauna.

— Forța căsniciei e dură, amice.

Forța să fie cu tine, că-i sigur ca dracu că pizda nosă rămînă cu tine.

— Însă tu ești norocos Robbo, spune el, pe un ton aproape acuzator.

— O da, io și Carole. Păi, ea-i o persoană deosebită. Nu-i nici o îndoială în privința asta. În seara asta am friptură de vită pe meniu!

— Și mai și gătește! zice Hurley. Există ceva la care să nu fie talentată?

Puţoiu ăsta ca curude depravat vrea să-i povestesc despre viaţa sexuală a lui Carole cu mine. Nuide mirare că nevastă-sa se fute cu cine veden faţa ochilor. Numa gură şi deloc pulă, sulică ăsta.

— E o chestiune de valori, spun eu, golind paharul de whisky.

Gus Bain intră şi tragem o băută. Io-ncerc să mă controlez, dar lui Gus îi place o beţie bună cînd şi-a terminat programul de lucru. Hurley se duce-n măsa înapoi la viaţa lui mizerabilă. Hurley nu-i prea plăcut în poliţie. Nu ştiu de ce, pur şi simplu e ceva în puţoiu ăla care te face să-l deteşti ca curu şi să savurezi toate chestiile nasoale care i se întîmplă, iar astea sînt o grămadă, să mor io. Înveţi să miroşi un pierzător la jocul ăsta. Cel mai naşpa tip de pierzători sînt cei care îşi închipuie că de fapt cîştigă şi atunci trebuie să li se amintească cum stau lucrurile. Ca un anumit tînăr gentleman pe nume Raymond Lennox, de exemplu.

— Tînărul Ray Lennox n-a prea avut multe de zis 'n apărarea lui la curs, îi spun lui Gus.

— Mda, încă se mai smiorcăie, zîmbeşte Gus cu un pic de afecţiune.

— Ascultă Gus, spun eu, coborîndu-mi vocea, nu mioluan nume de rău, da ai grijă ce spui 'n faţalu Ray. Nu zic căi băiat rău. De fapt îmi place la greu de el. Da ai grijă ce spui cînd ie prin jur.

— Ce vrei să zici Robbo?

Gus pare îngrijorat.

— Vreau să spun căi ceva tipic la puţoii ăştia tineri. Te lasă baltă într-un minut dacă le prinde bine. Ştii cum ie Gus, la cinci minute după ce intrăn poliţie vor să fie Comisar Căcat Şef. Crecă le ştiu pe toate. Chestia ie că puţoii ăştia tineri sînt total necruţători şi sigur nu se dau în lături

să tenjunghie puţin pe la spate sau să-ţi facă praf caracteru ca să promoveze.

— Sigur nu Ray... pariun tinerel atît dede treabă... zice Gus uluit.

Îi sesizez îndoiala în antagonismul ăsta. E timpul să-i aplic o lovitură dură.

— Ascultă Gus, undei Ray Lennox acu? Nui aici să bea cu noi, ă? Noo. Pun pariu trei la unu, no, mai bine patru la unu, că bea cu fufele alean vro cramă împuţită din oraş, egzact la fel ca după porcăriaia de curs...

— Da astai treaba lor... 's tineri şi n-au chefsă fiaici cu dalde ca noi...

— ... Da Gus, corect şi baftă puştiului. Spercă lio trage la amîndouă, sperco să-l facă sendviş 'n pula mea, o felie albă, o felie gălbejită şi tînărul Lennox în rahatude mijloc.

— Ieştun tip oribil, chicoteşte Gus.

— Da chestiai cine crezi cosă fie subiectu principal 'n conversaţie în timpul emoţionantului tete-a-tete? Tu şi cu mine. Puţoii ăia fraieri care fac bulgări de zăpadă şiişi aruncă.

— Hmmm, zice Gus gînditor, ştiu io la ce vrei sajungi. Crezi că Tînărul Nostru Domn Lennox aleargă cu ogarii şi vînează cu iepurii?

— Vînează împuţiţii de ogari, din cîtemi dau io seama, atîta timp cît nuşi dă drumula gură 'n pula mea, aşa cum are tendinţa să facă.

— O să-l ţin sub ochi pe puţoiu ăla mic, încuviinţează Gus din cap, atingîndu-şi globul ocular.

Zic mersi ca curu că-n seara asta mă duc la Lojă. Dăm pe gît băuturile şi plecăm spre Stockbridge. Drumul e alunecos, căci a îngheţat la suprafaţă. Vedem un taxi care abia se mişcă încercînd să întoarcă încet pe o stradă laterală,

dar alunecă pe gheaţă şi îşi zgîrie caroseria de un stîlp de felinar. După ce se opreşte, bulangiul ofticat ţîşneşte afară şi cercetează stricăciunile.

— Morţii măsii... se răsteşte el, apoi smuceşte de portiera taxiului deschizînd-o brutal.

Îi fac un semn din cap lui Gus. Puţoii dinăuntru se dau jos. Ăsta o să ne ducă la Shrubhill.

Coboară şi o gagicuţă din taxi. O gagicuţă tinerică. Sau mai bine zis *încearcă* să coboare din taxi. Puţoiu ăla bocciu de taximetrist n-o ajută, ci doar îi ţine portiera şi o întreabă cu nerăbdare în voce dacă se simte bine. Gagicuţa are un picior în ghips şi se străduieşte să se ridice şi în acelaşi timp să-şi pună cîrjele pe suprafaţa aia îngheţată şi nesigură.

E exact ca... pizda măsii...

Mă mişc repede într-acolo şi îi întind o mînă.

— Poţi să te descurci? Uite, dă-mi voie...

— Mersi...

O ajut să se ridice în picioare, iar Gus îi aranjează cîrjele şi o ducem pe trotuar. Mireasma parfumului ei îmi umple nările. Sînt lipit de ea şi-i simt căldura gingaşă. Aş putea s-o ţin aşa o eternitate.

Doamne, îmi aduc aminte... era atît de demult...

Apoi se întîmplă. O învîrtoşare în chiloţi sub şliţ şi trebuie să adopt vechea poziţie aplecare-şi-ultimul-dans-în-discotecă pentru a o masca.

— Ai mult de mers... trotuarul e foarte alunecos.

— No, doar pînă la scara aia, arată ea spre uşa unei scări de bloc.

— Îţi dau o mînă de ajutor, zîmbesc eu luînd-o de braţ.

— Mulţumesc foarte mult... e foarte amabil din partea ta, zice ea cînd ajungem la uşă.

— Pentru nimic. Te poţi descurca să urci scările?

Vreau să spună nu, vino sus cu mine, vino sus la o cafea, lasă-l pe boşorogul ăla de Gus cu faţă de papiţoi să se ducă la căcatul ăla masonic, vino sus cu mine şi ţine-mă-n braţe aşa ca altădată...

... dar nu. Erau alte vremuri.

— Acum sînt în regulă, pe bune. Mersi încă o dată, zîmbeşte ea.

— Bine, atunci...

Nu-i ea. N-ar putea niciodată să fie ea. Dar mi-aş fi dorit din toată inima să fie.

Ha!

Rahat! Mi-aş fi dorit din toată inima să pot pune laba pe încă o bere.

— Hai Gus, e timpul să mergem la Lojă. Sînt sătul pînăn gît sajut handicapaţi 'n timpu serviciului, de ce s-o fac şin timpuliber? Mă îngrămădesc în taxi.

— Ţi-e bine Bruce? Pari ofticat, zice Gus, fixîndu-mă cu privirea în timp ce urcă şi el înăuntru.

— O să-mi fie bine imediat cum ajung undiar trebui să mergem. Ţip la taximetrist: La Clubul Masonic din Edinburgh, în Shrubhill, şofer. Lîngă depoul de autobuze.

Navigăm în tăcere pe străzile îngheţate.

Şedinţe scabroase

Acolo la club, gagiii se-nghesuie cu toţii să intre, căci e marea seară a iniţierii. Viitorii noi recruţi par emoţionaţi, aşa cum ar fi şi cazul. Sînt vreo doi gabori puiuţi de rezolvat şi încă vreo alţi cîţiva puţoi tinerei, nu ştiu de unde au apărut.

Deja sînt umpic matol, căci n-am mîncat nimic, aşa că mă decid să mă abţin puţin pînă se termină cu chestiile plictisitoare, apoi să mă droghez în vederea micilor noastre activităţi de club.

Trebuie să 00000000 mănîncă 0000 plictisitoare de a-l pune 0000000 mănîncă 000000 e maestru Bill Crozier 0000000mănîncă00000000 de mînă, iar puştiul p 00000000000000mănîncă hwitz sau ceva în genu 000000 000 mănîncă000 Mănîncă000Mănîncă000

Încă mai Mănîncă. Mănînc. Mănînc rînd ca un ramolit cu Pa prin piele şi mă ţin cu a scoasă în vreme ce o f fălcile00000 0000 Încetişor, ad pentru totdeauna. 000atît de încet, consum

Vocea lui substanţa care mă 000 de neclintit în asta Măre înconjoară0000000000 ntit Ucenic Mason! 0000000000000ingerînd şi 000 eliminînd excreţiile prin

Tînărul D trupul meu, prin piele. convulsii cînd Crozier 00000000 0000000000000 r-o parte în alta şi lin Trebuie să mănânc ca să mării cînd vine refluxul merg înainte, să consum ca

O grăr de frică
și asta î e. Deci
pînă la ci și pe
urmă Bla capetele
unei hidr
Jake Bu rifiant în
vreme ce rootecția
cîtorva b
Folosind

Acolo pauză în
dezbateri x înșfacă
un metr înspre
Bill Arn
una cîte artizani
fermi ai eu plec
cu portar ar acum
cu el în vi vacă vin-
daloo[1].
Apoi stau ki să mă
ducă acas ăștia de
taximetri pul meu.

să trăiesc, să consum ca să cresc. Sînt în stare să simt cum cresc. Mănîncă. Mănîncă. Mănîncă. Mănîncă.000000000 00000să mănînc0000să mănînc000000să mănînc00000să mănînc000000 consumația asta, cînd mestec cu zgomot și molfăi, asta îmi dovedește mai mult că exist decît o face faptul că gîndesc. Acesta este singurul mod în care pot interacționa cu mediul în care mă aflu. Problema mea este că se pare că am o structură biologică destul de simplă și n-am nici un mecanism pentru a-mi transpune toate gîndurile mele nobile și mărețe în fapte bune. O, da, Pot să-mi imaginez că trupul meu este o structură simplă: intrare, prelucrare, ieșire. Mănînc, digerez și apoi mă cac după cum am chef. Și fix prin piele, da, ăsta sînt eu! 000000 Ăsta-i un lucru simplu 0000 dar eu știu sigur că totuși complexitatea sufletului meu nici măcar nu se poate compara vreun pic cu organismul simplu care formează trupul meu. Știu asta pur și simplu pentru că o simt, o simt în străfundurile mele, în care trebuie să am încredere la fel de multă ca și în orice date senzoriale limitate pe care le primesc din mediul meu. Deci ce nume să-mi pun oare? Ei bine, nu-mi pot pune decît numele Sine, ca să fiu riguros în această privință.

1. Mîncare indiană.

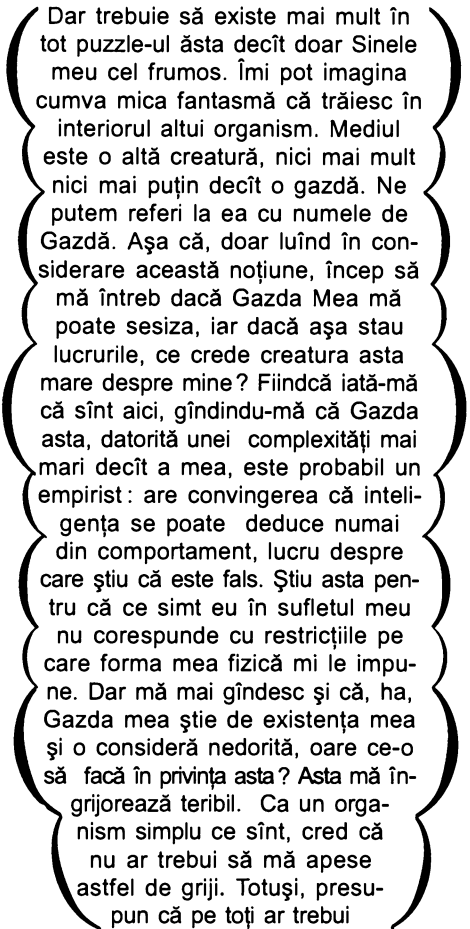
Dar trebuie să existe mai mult în tot puzzle-ul ăsta decît doar Sinele meu cel frumos. Îmi pot imagina cumva mica fantasmă că trăiesc în interiorul altui organism. Mediul este o altă creatură, nici mai mult nici mai puțin decît o gazdă. Ne putem referi la ea cu numele de Gazdă. Aşa că, doar luînd în considerare această noțiune, încep să mă întreb dacă Gazda Mea mă poate sesiza, iar dacă aşa stau lucrurile, ce crede creatura asta mare despre mine? Fiindcă iată-mă că sînt aici, gîndindu-mă că Gazda asta, datorită unei complexități mai mari decît a mea, este probabil un empirist: are convingerea că inteligența se poate deduce numai din comportament, lucru despre care ştiu că este fals. Ştiu asta pentru că ce simt eu în sufletul meu nu corespunde cu restricțiile pe care forma mea fizică mi le impune. Dar mă mai gîndesc şi că, ha, Gazda mea ştie de existența mea şi o consideră nedorită, oare ce-o să facă în privința asta? Asta mă îngrijorează teribil. Ca un organism simplu ce sînt, cred că nu ar trebui să mă apese astfel de griji. Totuşi, presupun că pe toți ar trebui să ne preocupe problema supraviețuirii.

Transpir cu [illegible] parcă litri de whisky se [illegible] blema supraviețuirii. [illegible]ar capul îmi zvîcneşte ca curu. A fost o întrunire ca dracu de nebunească aseară la masoni, mai ales cu Bladesey, puţoiu ăla mic şi sonat. O să se simtă ruşinat ca curu în dimineaţa asta. Maţele-mi sînt unsuroase,

iar cantitatea de condimente din rîgîielile mele şi arsura din stomac îmi sugerează că un curry foarte iute s-a alăturat cîndva învălmăşelii.

Răsfoiesc cîteva hîrtii de pe birou, cercetînd din nou declaraţiile martorilor. Toţi au văzut absolut totul, bineînţeles, ce morţii măsii. Sylvia Freeman şi Estelle Davidson. Cele două futabile pe care le-am interogat în legătură cu negroteiul ăla omorît. Erau în club în noaptea aia, chiar aşa. Tresă fie ştoarfe dacă erau acolo într-o noapte din timpul săptămînii. E ca curu de enervant, da nu posă-mi dau seama cum arătau în amănunţime, ci doar că erau futabile. Asta-i problema, cînd te gîndeşti la o pipiţă care-ţi place, îţi aminteşti prima oară de ţoale, de obicei o rochie sau o bluză sau ceva în genul ăsta, cînd de fapt ţi-ai dori curu, ţîţele, ochii, gura, părul etcetera. Adică doar n-o să intrin Chelsea Girl sau Next sau River Island[1] ca să ţi-o iei la labă gîndindu-te la o grămade bluze sau perechi de pantaloni sau fuste care atîrnă piun umeraş, nu? Doar dacă eşti vreun puţoi patetic ca tovarăşul meu Bladesey. Oricum, o să le-aduc pe curviştinele astea pentru un pic de interogatoriu special în stil Bruce Robertson. Dacă ooo privigheetoaaare ar putea cîntaaa ca tineeee.

Plictisit ca un rahat pe aici.

Mai răsfoiesc puţin hîrtiile, dar imaginea Sylviei şi a Estellei nu mi se formează în cap, aşa că-l sun pe Bladesey la birou.

— Interior patru-zero-unu-şapte, Cliff Blades la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai întîi ai putea să nu mai vorbeşti engleză cu accentul ăla de poponar.

1. Magazine de haine din Marea Britanie.

— A, bună Bruce. Ce mai faci?

— Proaspăt ca roua Bladesey, băiete, îi răspund eu, în timp ce un val de greaţă îmi traversează corpul, iar mîna începe să-mi tremure incontrolabil pe receptor.

Vreau să merg acasă. Vreau în patul meu.

— Îi nevoie de umpic mai mult decîde cîteva bombonele feroce ca să-l scoată pe bătrînul Bruce Robertson din ritmu lui obişnuit. Să mor io, prietenul meu scump şi drag.

— Trebuie să mărturisesc că eu, în schimb, mă simt cam nasol. Am fost la un pas să-mi iau o zi liberă. De fapt chiar aş fi făcut-o dacă Bunty n-ar fi stat azi acasă. Cred că mai bine vin la serviciu decît să-i fac faţă în starea în care sînt.

— Ce-ai zice să tragem iar o pileală diseară, tu şi cu mine! Nu ne predăm IRA!

— Ăă, nu ştiu ce să zic, Robbo... Efectiv m-am dus...

— Haide măi Blades, ei, ei? The Blazer. Diseară.

— Păi.... vezi tu, e Bunty. E puţin...

— Săţi zic io ceva Bladesey, te ţine supapuc. Daia se poartă cu tine cacun căcat, pencă poate. Deci The Blazer.

— Păi, bine. Dar pot să stau doar două pahare.

— Aşa te vreau! Eşti o curvă Confrate Blades. La ora nouă, la Blazer!

— Bine...

— Ai fost aseară într-o stare, îi zic eu.

— Da, mi-e teamă că nu-mi amintesc cine ştie ce...

— Foarte convenabil domnule Blades, foarte convenabil.

— Am făcut ceva... ăă...

— Îţi zic 'n Blazer Bladesey. Tresă mă grăbesc.

— Da...

— Pa Frate Bladesey, trîntesc eu receptorul.

Hurley are dreptate. Marea problemă cînd eşti gabor e că nu te poţi împiedica să-i vezi pe toţi ori ca potenţiali criminali, ori ca potenţiale victime. În felul ăsta simţi ori ură, ori dispreţ pentru oricine nu-i ca tine, adică gabor. Toţi prietenii mei sînt poliţai, toţi în afară de Bladesey şi de Tom Stronach, fotbalistu vecin cu mine care presupun că mi-e un soi de prieten. Dar în principal Bladesey. Şi trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu-mi arăt dispreţul faţă de Bladesey.

Mă uit la pagina trei. Azi Cathleen Myers. O futabilă şi jumătate. Ţîţe superbe şi un cur fantastic, pe care fotograful nu ni l-a arătat în poza asta. Totuşi are pe ea ochii ăia vino-n-pat-Bruce-Robertson. Formez numărul de acasă a lui Bladesey. Slavă pulii că serviciul ăla de sunat înapoi 1471 n-a fost încă instalat aici. În curînd o să *trebuiască* să fii gabor ca să poţi juca un joc simplu ca ăsta.

— Alo, trei-trei-şase-doi-nouă-patru-şase.

E vocea lui Bunty. N-am cunoscut-o pînă acum. Mai las tăcerea să dăinuie un pic.

— Alo? Cine-i acolo?

Încerc să mi-o imaginez pe Bunty. Mă gîndesc la Bladesey. Îmi aminteşte de Frank Sidebottom, comicul cu capul mare, artificial. Un accent de Manchester: poţi să-l faci dacă te ţii de nas.

— Alo.

— Cine eşti?

— Am număru tău dă la un pretin.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Haisă zicem cam auzitotu despre tine şi despre serviciile pă care lioferi.

— Ascultă, cred că ai numărul greşit...

— Nu-i trei-trei-şase-doi-nouă-patru-şase?

— Ba da...

— Atunci n-am număru greşit, nu-i aşia?

— Cine ţi-a dat numărul ăsta?

— Cineva care mi-a vorbit foarte frumos despre tine. Mi-a povestit totul despre tine. A zis că ieşti o futăcioasă super...

Pula mi se-ntăreşte din pricina feţei lui Cathleen şi a tăcerii lui Bunty, iar linia se-ntrerupe cu un ţăcănit.

Problema jocului meu este că nu sîntem prea tari la gîndit. Acţionăm. Trebuie să tot treci la acţiune ca să găseşti lucruri de făcut.

Noi sîntem forţele de ordine în societatea asta. Mă gîndesc la ce înseamnă asta. Înseamnă că sîntem plătiţi să facem un job pe care nu-l putem face de nici o culoare din cauza puţoilor ăstora necinstiţi: politicieni, avocaţi, judecători, asistenţi sociali şi alţii ca ei. Hai să luăm oraşul Edinburgh. Dă-mi o armă şi aş face cercetări în mica agendă pe care-o am acasă în sertarul de sus al noptierei. Aş face vreo cîteva vizite la domiciliu, aş da un mic exemplu şi atunci să vezi cum scade rata criminalităţii în următoarele cîteva luni. Soluţia lui Robertson. Toleranţă Zero *cu adevărat*.

Un apel intern şi e Toalie.

— Vino sus imediat Robbo, zice el şi, neaşteaptînd să-i răspund, închide telefonul.

Puţoiul. Crede că trebe să fiu la dispoziţia lui cînd am atîta treabă mpuţită de făcut? Muncă cu adevărat de rahat, muncă pe care bulangiu nici nar înţelege-o vreodată. A prins rădăcini în scaunu ăla de rahat. Probabil vrea încă un raport băşit despre cum decurge cazul. Sper că n-o să mă ţină prea mult căci mi-am aranjat să fac altceva. Poţi să mă pupi în curu meu de poliţai cu aromă de slănină, 'n morţii mătii.

Urc scările, trecînd încet pe lîngă administrația centrală să văd dacă pot să arunc o privire iubitei blonde și sexoase în civil, dar n-am bucuria asta. Lennox îi dădea tîrcoale mai devreme la cantină, puțoiu ăla pervers.

Toalie pare stresat cînd mă așez lîngă el. Se poate vedea. Nu-i niciodată prea vioi, dar gestul care-l dă de gol pe Confratele Toal e că-și bagă buzele-ntre dinți. Pune-i o basma și o s-arate ca bătrîna ta mamă.

— Trebuie să ne punem împreună mințile la contribuție, împreună Robbo, îmi spune el pe un ton presant și un acces de nerăbdare îi străbate silueta rotofeie. Ciocanul a fost găsit. Era îngropat sub un gard viu înspre ieșirea de sus din Princes Street Gardens. Medicul legal a reușit să descopere micro-particule de sînge și țesut în fibra metalică și se potrivesc cu cele ale victimei. L-au găsit pur și simplu acolo, sub tufișuri.

Tufișuri. Tufișuri negre și dese. Buze mușcate din Amsterdam. Dacă aș fi avut un ciocan. Un ciocan, ca în *Casa Ororilor*[1].

— Presupun că nu sînt amprente, nu? întreb eu mecanic.

— Noo... a fost șters bine, asta dacă criminalul n-a folosit mănuși de lanceput. După cum știi, tipu ăstai fiu de diplomat, zice el, coborîndu-și vocea și ridicîndu-și privirea, de parcă ar trebui să spun: Uau! Marfă!

Mi se fîlfîie.

— Înțeleg, înțeleg. Ce fel de ciocan e?

— O, e un ciocan cu vîrf spintecat din oțel, cu coadă din oțel și mîner de cauciuc. E un obiect

1. *Hammer House of Horror*, în original, un serial TV de groază, popular în Marea Britanie.

standard, poți să-l iei de la orice magazin de feronerie B&Q sau Texas. Numărul de serie al ciocanului a fost șters prin pilire. Băiatul ăsta nu s-a încurcat.

— Bine, o să pun un amărît norocos să verifice toate ciocanele vîndute din magazinele de feronerie în ultimele cîteva luni.

Oricum nu-i treaba mea ce morții măsii. Cîțiva bulangii în uniformă și un conțopist se pot ocupa de asta.

Mă gîndesc în sinea mea că vreo doi huligani din orașu ăsta l-au căpăcit pe cioroiu care oricum din punctul meu de vedere, n-avea ce să caute paici, așa că-mi bag pula. Cui îi pasă? Răspunsul e: mie. Reorganizarea posturilor o să aibă loc în curînd. Vreau slujba aia, așa că am de gînd să-l găsesc pe ticălosu ăla de ucigaș șmecher care l-a omorît pe inocentul nostru văr de culoare. Într-un cuvînt, se cheamă profesionalism, iar io sînt un profesionist desăvîrșit ca dracu, ceva ce bulangii de paici n-ar înțelege. Aceleași reguli se aplică în absolut toate cazurile.

Însă Toalie îmi scuipă numa bale din el.

— E un caz teribil de ciudat Robbo. Nu apare nimic. Am terminat cu toți petrecăreții din club.

Micuțele alea Sylvia și Estelle, aș termina cu ele într-un minut.

— Probabil niște criminali rasiști tineri care au ieșit în oraș, îi zic io. Suporteri microbiști sau membri BNP[1], așa ceva. S-ar putea să fie nevoie să ne ocupăm de ei. Mi-ar plăcea să fac umpic pe duru cu cîteva din gagicuțele alea care au fost acolo. Îi acoperă pe tipii ăștia, 's iubiții lor sau cevan genuăsta.

---

1. British National Party: partid de extremă dreapta.

— Nu sînt chiar atît de sigur Robbo. Mi s-a cam luat de gagii ăia mucoşi şi tîmpiţi care sînt mereu folosiţi pe post de ţapi ispăşitori pentru fiecare infracţiune din oraş. Poliţia-i leneşă, aia e.

El să mă acuze pe *mine* că sînt un poliţai leneş. El, care jde mii de ani nu s-a cărat din spatele rahatului lui de birou.

— Mda, bine. Dar îi ştiu io pe tipii ăştia. Unii dintre ei nu mai sînt chiar atît de mucoşi acum şi au trecut şi la alte chestii 'n afară de bătăile la fotbal. Dacă tipii ăştiancep să-şi creadă propria propagandă, tresă fii cu ochii 'n patru. Deviniun soi de profeţie pe care şi-o îndeplinesc singuri. Nus convins că bulangii ăias nevinovaţi.

Toal ridică din sprîncene.

— Ţine-mă la curent, zice el.

Toal or ştie în măsa totudespre munca unui poliţai, or ţine ceva pentru el, ceva despre cazuăsta al cioroiului. Ce-o fi? Ambele, futu-l 'n gură, e evident. Indiferent ce-ar spune el, puţoii ăştia sînt un bun punct de plecare. E vremea ca unii dintre împuţiţii ăştia să se ducă la fund, că au făcut sau nu asta, nu contează, sînt nişte ticăloşi naşparlii şi dacă-i băgăm la bulău pe cîţiva dintre ei, o să putem merge mai în siguranţă pe stradă. E timpusă strîng cu uşa un puţoi ceva, mă plictisesc să stau aici şi să răsfoiesc hîrţoage. Tresă fie Ocky. E cea mai slabă verigă dintre verigile slabe ale lanţului. E un şmenar burdușit de Ecstasy care umblă cu cei mai tari tipi fiindcă le place inteligenţa devastatoare a puţoiului. Ha. Ne toarnă chestii despre ei de ani de zile. Bineînţeles, noi îi lăsăm să-şi vadă de treabă. Scălîmbăielile lor înseamnă titluri în ziare, iar asta înseamnă

OT[1] la greu şi cereri de resurse în poliţie. Aşa merge treaba. Lasă-i să-şi dea 'n cap unu altuia, dar fii întotdeauna gata să te năpusteşti asupra lor cînd ameninţă comerţul.

Mă duc înapoi trecînd pe lîngă administraţia centrală, da încă nu-i nici un semn de iubita aia blondă. La buda de jos mă urc pe cîntar. Încă mai slăbesc. Sper că n-am SIDA sau aşa ceva, de la vreo curvă de rahat. Tresă mănînc mai mult. Nu pot să mă îngraş, niciodată n-am putut. Un metabolism rapid, nu ca unii dintre muiştii ăştia de pe aici. Dac-ar fi după mine, aş cîntări anual toţi puţoii din poliţie şi i-aş da afară trăgîndu-le un şut în cururile lor grase celor care nu se încadrează în greutatea admisă. Grasist? Poţi să-ţi pui la bătaie curuleţu tău cel dulce că sînt.

Simt un damf dinspre cantină. Fac cercetări şi e o plăcintă cu peşte care pare interesantă.

— Ce faci, Ina? o întreb pe băbuţa din spatele tejghelei.

— Cam devreme azi Bruce, zice ea.

— Mă tentează plăcinta cu peşte.

— Cu chipşi?

— Spledid Ina, şi mai bagă şi nişte fasole, îi spun eu, admirînd mormanul ăla imens, superb şi sleit de terci puturos. Nici plăcinta cu peşte nu-i rea.

Mă aşez şi îmi savurez mîncarea. Ray Lennox vine şi mi se alătură.

— Ien regulă Bruce? Ai văzut ziarul? Mi-l vîră în faţă. Mai e încă un titlu despre cioroii din partea locului care critică poliţia. Unul dintre ei e puţoiu ăla cu Forumul, Marshall, vorbind,

1. *Overtime*, ore suplimentare.

binenţeles, într-o altă calitate. Au mult prea multe calităţi, căcănarii ăştia.

— Rahat. Coloraţii ăştia sînt cam nouă-virgulă-unu la sută din populaţie. Au mult prea multe de zis în apărarea lor. Ar trebui să-i spună ziarului *„Coloraţi, Homo, Fufe, Şmecheraşi şi Ştiri Comuniste"*. Îl citesc numa pentru fotbal şi pentru Andrew Wilson. E singuru care spune ceva ca lumea în căcatu ăsta de ziar, chiar dacă-i un cretin care ţine cu Hibby Leith.

— Mă calcă ca curu pe coaie, zice Ray, clătinînd din cap.

Are o privire fixă, puţoiu arată puţin ca un obsedat.

— Ascultă Ray, voiam să discut ceva cu tine. Ştiu că oficial tu nu participi la investigaţii, dar cred c-ar trebui să-i facem o mică vizită amicului nostru Ocky în dimineaţa asta. E vineri şi ar fi marfă să-i buşim ca lumea weekendul puţoiului, făcîndu-l să-şi ţină urechile ciulite pentru noi. Ai putea să obţii nişte informaţii despre droguri dacă-l zgîlţîim pe ticălos. Acucă vine Crăciunu toţi vor să se aprovizioneze cu marfă.

— Sacul ăla cu spermă a fost cam molîu în ultimu timp. A uitat care-i sînt adevăraţii prieteni. Prietenii din partea asta a domeniului, zîmbeşte Ray.

Poţi să zici ce vrei despre Ray Lennox, dai gabor get-beget.

— E timpul să-i aducem aminte, zîmbesc eu. Şi ce ţi s-a mai întîmplat, Raymondo?

— Porcării ca de obicei. Încă-i vînez pe puţoii ăia din Comitetul Sunrise. S-ar presupune că sînt furnizori de cannabis. I-o afurisită de pierdere de vreme, dar ce poţi să-i faci?

Orice-n afară de chestiile luxoases o pierdere de vreme pentru puțoiu ăsta. Dar îi înțeleg punctul de vedere. Ce rost mai are să fii de serviciu, ca D.S., dacă nu poți avea acces la niște droguri mai acătări?

— Ascultă Robbo, șoptește el, am luat niște benzedrină. O să-și facă treaba-ntre timp. Te țin treaz cînd ești umpic la pămînt. Vrei vreo cîteva?

— Mda, îi spun.

Îmi strecoară o punguță din plastic cu pastile.

— Le am de la o razie. Situația cu cocaina o să se îmbunătățească diseară.

— Bine, zîmbesc eu, punînd pastilele în buzunar.

— Și ce facem cu ședința aia împuțită de la EO[1]? întreabă Ray.

— Nar trebui să țină maimul dioară, zic io, cutremurîndu-mă, cînd curva mare și blondă din administrația centrală trece pe lîngă noi. Îi fac cu ochiu, da nu mușcă momeala. Probabil tendințe lesbi.

— Iai traso Ray?

— Nici vorbă.

— N-ai avut noroc? Te-am ginit cum îi dădeai tîrcoale la cantinazi dimineață.

— Ne, se fute numa cu recomandare. Am auzicăi obsedată de mărime. Află de la celelalte gagici, precum Karen Fulton și gașca, cares tipii cu scule foarte mari și se fute numacu ei.

— Atunciai cam ieșit din cursă, ă? rîd io, gîndindu-mă la faza cînd am tras o rundă cu cumnată-mea Shirley.

— Puțoi tupeist, zice Ray cu un zîmbet firav pe față. Ascultă, mai bine ne-am grăbi să ajungem la ședința aia.

— Mda, bine.

---

1. *Equal Oportunities*, Oportunități Egale.

Oricum, şedinţa EO durează numai juma de oră. Ba chiar mă pun bine cu Niddrie exprimîndu-mi aceeaşi opinie cu puţoiu despre politică, spre dezgustul Amandei Drummond.

— Egalitatea e o aiureală imensă, zic eu, întărîtînd-o pe Drummond, care se aşteaptă să-mi pun laţul de gît spunînd vreo tîmpenie de genul că negrii nu sînt egali cu albii. Gîndeşte-te mai bine, uşchito.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Uşor. E un punct de vedere filosofic. Cred în inegalitate justificabilă. Exemplu: toţi ăia pe carei băgăm la bulău. Infractori. Cei care maltratează copii. Nu-s egali cu mine. Nici vorbă, zic eu, cît se poate de rece şi impasibil. Asta atinge o coardă sensibilă în Niddrie. Iun ticălos calm, da ştucă gîndeşte ca mine.

Oricum bairamu se termină suficient de devreme ca Ray şi cu mine să dăm o tură pe la cantină, să ne luăm o pauză după-amiază şi să ne exersăm numărul înainte de-a ne duce să-l rezolvăm pe Ocky. Sîntem interceptaţi pe coridor de Amanda Drummond, ne spune că are de gînd să discute cu Sylvia şi Estelle şi dacă vin şi eu. Sînt iritat că vaca le-a adus aici fără să mă consulte, da şi încîntat de faptul co să fiu în stare să le ataşez o faţă, un cur şo pereche de ţîţe celor două futabile.

— Sigur... mă răsucesc înspre Ray, ridicînd din sprîncene, ...dă-ne juma de oră, bine, frate Ray?

— Beton, încuviinţează Ray din cap, ne vedem sus la D.S.

Tresăl pun la punct pe Lennox cu tîmpeniile astea gen „asta-i beton" sau „aia-i beton". Aici nu sîntem un împuţit de club pentru tineret.

Ajung în camera de interogatorii şi Drummond le-a pus acolo la un loc pe cele două curve. Asta arată că e total în ceaţă ca gabor. Nu le pui niciodată la un loc, întotdeauna le desparţi imediat. Primulucru pe care-l înveţi. Nu că m-aş plînge, 's pizde aici cît cuprinde şi ie absolut minunat. Benzedrina aia îşi face efectul, aşa că tresam grijă ce scot pe gură. Şi pe cur! Îmi iese căcat pe toate orificiile! Uşurel Bruce, uşurel. Estelle. Sylvia. E aiurea, da ultima oară cînd am vorbit cu ele, am fost sigur că Estelle se uita cam ciudat la mine. Acum sînt convins.

— Sînt sigură că te-am mai văzut, zice ea.

Io viţică ca curu de dură, clar. Da bretonu ăla atîrnă peste ochii ăia rimelaţi de seară şi ruju ăla roşu aprins... ce pizdă durere eşti tu...

Îmi dau seama că mă benoclez la ea şi că Drummond îmi poate gini privirea pofticioasă, da nu, lesbiana o priveşte la fel de pătrunzător, probabil îi place şi ei de ea.

— Mda, 's sigură că te-am mai văzut, repetă ea.

— Păi cum ai mai fost şi ieri aici, iar io ţi-am pus întrebări, asta-i foarte posibil, pufnesc io pe nas.

— Ne, înainte, spune ea.

— Sînt sigur că mi-aş aminti de o doamnă tînără atît de drăguţă ca tine.

Aud cum dinţii din faţă ai lui Drummond îi plescăie peste buze. Am ginit-o! Îl imită pe Toal! Mentorul ei de rahat. Nu-i de mirare că-i atît de dilie! Pune nişte poze în faţa gagicilor, printre ei doi muişti cunoscuţi sub numele de Setterington şi Gorman.

— I-ai văzut pe vreunul dintre ăştia în club?

'S cam tulburate, mai ales Sylvia. Şi ei i-aş trage-o într-un minut. Pare blondă naturală. Vorbeşte cu Bruce scumpo.

— Nee, zice ea, cam prea repede.

Pînă şi Drummond observă asta.

— Îi cunoşti pe bărbaţii ăştia?

Sînt prea inteligente ca să mintă.

— Am auzit de ei, i-am văzut prin jur, răspunde Estelle.

— Cine sînt?

— Nuş, doar nişte tipi care merg prin cluburi sau aşa ceva, zice Estelle.

E mult mai dură individa. O piţipoancă degajată, cu sare şi piper, dacar exista aşa ceva. Urmele alea de ruj de pe ţigară...

— Deci nu ştii cum îi cheamă? o chestionează Drummond.

Ciaş mai încerca-o şi io, aş încerca-o cumpide carne de vită scoţiană de cia mai bună calitate.

— Nema.

— Mai ai ceva să ne povesteşti despre noaptea aia? întreabă Drummond.

Estelle se uită la Sylvia, apoi la Drummond. Sînt ignorat aici, ignorat de nişte tîrfe şi nu-mi place absolut deloc. Bat darabana în birou, da parcă tot aş fi invizibil. Estelle începe să vorbească afectat:

— La club iera o femeie ciudată. Probabil nu-i nimic, da arăta umpic cam bizar. A vorbit puţin cu băiatul de culoare şapoi el a plecat de lîngă ea, de parcă s-ar fi certat. Am reţinut-o pencam văzut-o mai devreme la toaletă, s-a fardat lîngă mine.

— Ce era ciudat la ea, întreabă Drummond.

Nu-mi plac deloc luminile alea fluorescente. Tot rahatu ăla din anii şaptezeci. N-am putea să avem şi noi un împuţit de birou decent...

... Poliţia scoţiană...

... Poliţia din Sydney... un birou decent...

Dar astafost în New South Wales.

— Nuş'...

Nu, în pizda mătii, habar n-ai, asta-i problema ta împuţită, ştoarfă şmecheră şi uşchită, nu ştii absolut nimic, absolut nimic...

— Era tînără, bătrînă, înaltă, scundă, brunetă, blondă...

Capumi crapă de-a dreptuşo săncepsă tremur aici...

— Era un pic cam boccie, zice Estelle.

Îmi pierd vremea ca curu cu tîrfele astea. Nu ştu nimica. Tîmpiţica aia de Roger Moore[1] Drummond ar trebui să-şi dea seama de asta. Se aplică aceleaşi reguli. Gabor? Ea? La paştele cailor. Mă ridic şi plec.

Drummond vine după mine afară din cameră.

— Bruce avem nevoie...

— Da, îmi ridic io vocea ca s-o reduc la tăcere, tresă urmărim pista asta, da *eu* am o altă pistă de urmărit şi sînt în întîrziere...

— E ceva ce-ar trebui să ştiu?

Expresia iritată a lui Drummond îmi dă fiori. E la fel de fututăn cur ca mine. Singuru lucru caremi vinen minte ie că *ea* ar trebui să ştie o chestie evidentă: nu-i gabor nici cît hău, ce pula mea.

Mergînd cu spatele, arăt înspre ea şi zîmbesc:

— Trebuie neapărat să vorbim Mandy draga mea. Însă mai tîrziu. O să te pun la curent cu toate. Ciao.

---

1. Argou rimat: Roger Moore – whore (tîrfă în lb. engl.).

O las pe lesbiana asta enervată să se beşe şi să se cace pe coridor şi mă îndrept către biroul lui Ray, în D.S.

Cînd ajung la D.S., îl găsesc acolo pe Clell cu o sticlă de şampanie din care toarnă în pahare de carton. Îmi dă şi mie unu.

— Ce se sărbătoreşte?

— Am primit cel mai mişto cadou de Crăciun Bruce, transferul de la Criminalistică la Circulaţie.

Anticipînd ce-o să zic, continuă:

— Da, o să împing de colo-colo un pix într-o slujbă plictisitoare, lipsită de riscuri şi fără nici o distracţie... abia aştept! M-am săturat Bruce. Las chestiile gen Sweeney[1] pe mîinile voastre de cowboy! Îmi pun în cui bastonul şi cătuşele şi fac cunoştinţă cu splendoarea simplă a micuţului de aici, zîmbeşte el, ridicînd un pix.

— Dacă asta vrei, ai nimerit-o, spun eu, ridicîndu-mi paharul şi detestînd îngîmfarea bulangiului.

Îl golesc şi mă răsucesc spre Lennox.

— Eşti gata Ray?

— Beton, zice Lennox.

Mă apucă un atac de anxietate furioasă. Trebuie să ies de aici chiar acum. Mă năpustesc pe scări în jos şi ies în parcare, iar Ray trebuie să facă eforturi ca să ţină pasul cu mine.

---

1. *The Flying Squad*, Brigada de intervenţii speciale a poliţiei londoneze, o unitate de elită care investighează cazurile deosebite.

Sînt puţin sentimental gîndindu-mă la tine

Deja sînt mai fericit cînd pornim maşina. E nevoie doar să ieşi din clădirea aia de rahat şi o să vezi lucrurile ca înainte. O luăm încet pe Leith Walk. Deschid radioul că n-am chef să mă cert cu Ray din cauza rockului. Iun împuţit pedant cînd vine vorba de muzică şi habarnare nimic despre ia. Lyn Paul, care a fost în New Seekers cîntă „Sînt puţin sentimental gîndindu-mă la tine". Cariera de solist a lui Lyn n-a luat-o de fapt niciodată din loc. Mă gîndesc să-i spun asta lui Ray, dar decid că n-are nici un sens. Adică, de ce m-aş obosi? Totuşi mă simt mai bine, mă pot concentra mai mult. Atacul meu de anxietate s-a potolit, aşa cum se întîmplă cînd se conturează o vînătoare la orizont.

Oprim în faţa apartamentului lui Ocky, iar eu cobor şi sun la uşă. Nu răspunde nimeni. Sper că nu l-am ratat pierzîndu-mi vremea cu Drummond şi amicele ei piţipoance, nonşalante, lesbi. Mergem înapoi la maşină şi aşteptăm puţin. La colţ e o brutărie, aşa că Ray dă o fugă pînă acolo şi se întoarce cu nişte rulouri cu cîrnaţi şi nişte palmieri cu vanilie ca desert, completate de o cafea

tare într-o cană de plastic. Mă scapă de gustul de şampanie ieftină a lui Clell, care s-a contopit cu bicarbohidratul pastilelor lui Lennox formînd o apă de wc corozivă şi înţepătoare în maţele mele. Rîgîi.

— Se pare că i-am adus cu picioarele pe pămînt pe vagabonzii din gruparea aia new age, Robbo. Rahatul ăla de Comunitate Sunrise sau cum şi-or spune, îmi zice Ray.

— Mă fut, era şi timpu Ray. Chestiile astea răsar peste tot. Sînt o ameninţare la adresa modului de viaţă britanic şi trebuie oprite înainte să evolueze. Puţoii ăia cred că pot trăi numai avînd grijă unii de alţii şi dansînd pe un rahat de muzică. Vor doar să-i hipnotizeze pe puţoii tineri cu petrecerile astea la liber şi să-i facă să se drogheze. Nau nimăcar un căcat de televizor 'n ferma aia. Îşi pot permite un sistem imens de sonorizare de căcat, da nu-şi popermitiun televizor!

— Nişte ticăloşi, clatină Lennox din cap.

— Reţine, recunosc eu, au făcut o treabă bună cu renovarea. Era părăginită cînd au luat-o. Aş avea şi io nevoie să-i aduc pe puţoi să-mi renoveze şi mie casa.

— În curînd o să fie iar părăginită bine-mersi. Unul dintre tipii care stau acolo, Colin Moss ăla, alb, bărbat, unu obzeştrei, slab, laţe jegoase blond închis, ten nasol, jachetă verde de camuflaj, blugi rupţi şi ghete, a fost văzut intrînd şi ieşind din apartamentele din Leith. Unde locuiesc Allan şi Richards. Îi aranjăm noi pe puţoii ăia. O să-ntoarcem cu curun sus apartamentul, apoi ferma. Dacă n-o să găsim nici un drog atunci cînd o s-ajungem pacolo, o s-avem noi grijă să fie cînd o să le-ntoarcem cu curun sus.

— Anunță-mă și pe mine cînd are loc acțiunea Ray, îi zic eu. Mi-ar plăcea să fiu și eu pe acolo.

Slujba asta îți *poate* aduce satisfacții.

Abia dădusem pe gît ultimul strop de cafea cînd îl ginesc pe Ocky în oglinda retrovizoare, vine înspre apartament cu o pipiță. Sînt absorbiți unul de altul. Puțoi deșănțat. Domnul Ockenden poartă ostentativ o jachetă de catifea reiată bleumarin, căptușită cu blană, și o pereche de blugi. Are cam unu șaptesprezece-unu șaptesapte, cu un păr blond frapant și trăsături ușor feminine. Prietena lui e o pizdoasă zveltă, cam unu șaișcinci și exact la fel de blondă ca el. Ai zice că sînt frate și soră. De fapt nu m-aș mira cine știe ce dacă puțoiuăla deșănțat s-ar fute cu sorsa!

— Ce bucățică bună, spune Ray, remarcînd privelișteа. Toată cocaina aia pe cario ia tot nu l-a făcut să fie tensionat sau să-i slăbească vigoarea. Încă.

— Micuța-i de bază. Îi vorba de sex cu minori. Ce zici?

Ray se uită la ea, îngustîndu-și ochii și scoțîndu-și în afară buza de jos.

— Întodeaunai greu de spus. Curuleț rotund... observă el în timp ce trec pe lîngă noi.

— Dă-l în măsa de cur, nu i-ai ginit moaca? Iun bebe, ce naiba.

— Posibil, încuviințează Ray. E la limită. Cam pe acolo.

— Nici vorbă. Patrujde lire cinci la unu, îți dau.

Lennox ridică din umeri și începe să se cace pe el.

— Hai Ray, la dublu. Cinci la unu, insist eu.

— Nee, poatiai dreptate, cedează el.

Sigur că am dreptate. Cînd vine vorba de bani, a cam puso. N-are încredere în instinctele lui,

daia, fie iei cît de deştepţi, Lenox-ii din lumea asta n-o să-i întreacă niciodată pe Robertson-i.

— Ciai de gînsă faci? întreabă el.

— Să intru peste ei Ray, îi zic eu. Egzact ce fac şi puţoii ăştia. Doar că nici un puţoi nu intră ca poliţia. Sîntem cea mai tare firmă din oraşuăsta şi-i vremea ca ticăloşii să-şi dea seama dasta.

— Tresavem grijă Robbo... face Ray pe el de frică.

— Pula. Se aplică aceleaşi reguli. Haide. Folosim tehnica Bestia, asta o să-l înspăimînte pe puţoi.

Ştiu pe de rost tehnica Bestia. Ar fi şi cazu ce mama dracu.

— Mda... Ray ridică din sprîncene cu un aer de îndoială, da se dă jos din maşină cu mine, iar cînd ajunge la scări, e montat la greu. Palpitînd de adrenalină, urcă treptele cîte trei deodată, cît paci să strivească o pisică uluită care îi sare dintre picioare. Se împiedică de pisica asta bătrînă şi încetineşte. Scara pute la greu de pişatul ei.

Ne oprim în faţa uşii să ne tragem sufletul.

— Îmi închipui că acum şi-o trage deja, nu? întreb eu.

— Aşa aş zice. Practic pentru astau venit şau urcat scara de rahat. Lennox se uită la mine apoi ezită:

— ... Vrei o linie?

— Bine, încuviinţez eu din cap, uitîndu-mă în jur în timp ce Ray pune nişte drog în colţul cardului lui de credit şi trage vîrtos pe nas.

Par un pic nehotărît, n-am chef să-mi fut cavităţile nasului cu porcării nedigerabile.

— E ok, e marfă bună. E beton, spune Ray, cu ochii lăcrimîndu-i în timp ce trage pe nas în continuu.

Fac şi io o-ncercare şi e bună marfa. Mirosul ăla dulceag din capul meu, faţa care-mi amorţeşte, mă străbate un puseu de energie. E vremea să trecem la acţiune.

Bat puternic în uşă. O dată, de două, de trei ori. Aud o voce plîngăcioasă:

— Bine, bine! Vin.

Ocky, alias Brian Ockenden, alias un pămpălău pricăjit şi bleg, cu o gură plină de rahat pînă-n gît, deschide uşa îmbrăcat într-un tricou şi chiloţi boxeri. Gura şi ochii i se măresc de uimire.

— Domnule Ockenden. Bună, zîmbesc eu trecînd brutal pe lîngă el în hol.

— Nu posă intri...

— CIOCU MIC! îi urlă Ray în faţă, făcîndu-l să sară înapoi de spaimă.

Lennox îşi umflă muşchii şi se proţăpeşte fix deasupra lu Ocky, carei mielușel şi cocoşat de tot.

— Ai face bine să răspunzi cînd ţi se vorbeşte-n morţii mătii că dacă nu te aranjez io chiar acu! Ai priceput!

Puţoiul ăsta nenorocit se uită la el, încercînd să afişeze nitică sfidare.

— AM ÎNTREBAT AI PRICEPUT ÎN MORŢII MĂTII! zbiară Ray, iar Ocky se cocoşează şi mai tare.

— Mda... calmează-te băi, n-am făcut nimic acu... scînceşte el.

— Ai încurcat-o rău de tot frăţîne, zice Ray, închizînd uşa şi clătinîndu-şi scîrbit capul.

— Calmează-te Ray, spun eu, punînd un braţ protector în jurul umerilor lui Ocky.

— Stai un minut. Unde-i dormitorul? șoptesc eu.

— E... se uită el pieziș, ... dai cineva acolo...

— 'N regulă, îi spun eu cu un rînjet cordial.

Deschid ușa dormitorului, iar gagicuța stă pe pat îmbrăcată cu un tricou. Intru, închizînd ușa în urma mea.

— Ce-i asta? întreabă ea. Cine ești?

— Poliția, zic eu, scoțîndu-mi legitimația. Nu încerca să pleci din cameră. Ai înțeles? Cum te cheamă?

— N-am nimic să-ți spun...

E o dulceață mică. Totuși are pistruii ăia fermecători.

— Nu-ți îngreuna situația fă, o sfătuiesc eu, apoi cam intrigat întreb: Cîți ani ai?

— Șaișpe, zice ea mințind.

— Ai buletin? mă uit eu spre o geantă de umăr de pe noptieră.

Calmul ei se spulberă. Ochi-i sînt ca antenele de satelit de pe zidul din afară alu Tom Stronach.

— Cinșpe... dar împlinesc șaișpe în septembrie, spune ea grăbită.

Prea grăbită. Prea grăbită să recunoască. Mă întreb de ce nu vrea să mă uit în geanta aia.

— Prietenul tău a încălcat legea dacă a avut contact sexual cu tine. A făcut-o? întreb eu, mergînd mai aproape să-i cercetez un pic țîțele alea de sub tricou.

Nu mari, dar fără îndoială că destul de tari. Iuhuhu, distracție la greu.

Se dă puțin înapoi către tăblia patului și-și trage pilota peste piept. Însă devine din ce în ce mai palidă la față cînd mă întind și înșfac geanta, deșertîndu-i conținutul pe pat. Iese la iveală o punguță din plastic, evident cu pastile de Ecstasy în ea.

— Eu... Eu nu am... bolborosește ea. Acum s-a pierdut de tot cu firea.

— D.S. Lennox! țip eu, iar Ray vine. Ridic înspre el punga cu pastile. Mi se pare că sînt pastile MDMA. Reține că au fost găsite asupra fetei. Cel puțin șase sute de miligrame. De asemenea, reține că fata este minoră.

— 'Nțeles, zice Ray, ieșind.

— Stai aici, spun eu băgînd pastilele în buzunar. Ai încurcat-o rău de tot. Cum spuneai că te cheamă?

— Stephanie... zice ea cu sfială în voce, strîngîndu-și genunchii la piept și sprijinindu-și bărbia pe ei. Îi cade părul peste față și îl dă în lateral după ureche.

— Stephanie și mai cum?

— Stephanie Donaldson...

— Bine Stephanie Donaldson, te las să te gîndești la cît de prostuță ai fost. Va trebui să cooperezi un pic cu noi fata mea.

O să coopereze la greu. Stephanie Donaldson. Hmmm.

Se ridică țeapănă în capul oaselor, în pat, iar eu mă duc să văd cum se descurcă Ray. E cu Ocky în camera din față.

— Judecătoriis ca curu de duri cu pedofilii, îi spune Ray.

— Am crezucare șaișpe ani. Așa mi-a zis iea, protestează Ocky, apoi îmi zîmbește, un zîmbet complice ca-ntre bărbați.

Îi răspund cu un zîmbet de călău. Îmi trec un deget peste gît și scot un sunet bălos ca un pîrîit.

— Îmi pare rău frățîne, dar cum spune și Ray, nu-i momentusă scapi ușor cînd o pui cu minori. Nu acu, nu cu toate chestiile alea din ziare despre

pedofili. Iapuspe magistraţi pă harţă, toate balivernele alea. Ăl care fute minori face pîrnaiacu. Numa un an sau aşa ceva, adică şase luni. Nu-i nicio scofală pentru tine. Reţine, asta-i o pizdă răsărită, aşa că mai puniun an. Adică stai la bulău un an întreg.

Nu pare prea fericit.

— O, da, Ocky s-ar descurca cu doişpe luni la bulău pînla urmă, toţii puţoii îi iubesc pe cei care fut minore, intervine Ray. O iubiţică bunuţă se boieşte umpic şi toţi masculii cu sîngeniei din Saughton înţeleg carei şmenu. O puţă sculată n-are conştiinţă, rînjeşte el rece, spectral. Todeauna-ntriabă cum a fost futaiu, ceilalţi băieţi din bulău. Cum era ea? Avea ţîţe mari? Uniformă de şcolăriţă?

Lennox scoate un chicotit sec, se scobeşte în nas şi-şi inspectează un muc să vadă dacă a rămas vreun pic de drog. Mulţumit că-i curat, îl freacă între arătător şi degetul cel mare, storcînd lichidul din el, apoi îl aruncă pe covorul lui Ocky. Se benoclează puţin la Ocky şi clatină din cap.

— Deşi şase luni pentru un futai, nu-ţi prea vine să te gîndeşti la asta, ă? Sper că a fost marfă frăţîne. Că n-o să mai apuci curînd.

— Nu neapărat, intervin eu. Fiincă, mda, toţi îi iubesc pe cei care fut minore. Problema ie căi mică diferenţa întriun tip care fute minore şun pedofil. Ai şansa sauzi o droaie de poveşti pescăreşti la bulău, doar căncazu ălora de fut minori, mărimea scade 'n loc să crească, trăncănesc io prietenos, de parcă i-aş fi împărtăşit un secret profesional, lipindu-mi palmele una de cealaltă.

— Chestia ie, zice Ray, că dacă cineva dimpoliție i-ar spune unui gardian ca Ronnie McArthur, un francmason strict și un familist serios, că gagicuța avea unșpe... sau zece... sau chiar opt ani...

— Știu ceoșă zici Ray: bietu puțoi ni'nu și-ar mai dori să trăiască. Ar fi dus în aripa Bestiei din Saughton. Dar io nu cunosc nici un polițai, nici un profesionist din forțele de ordine care să faco măgărie atîde josnică, îi spun, belindu-mi ochii, întinzîndu-mi palmele și uitîndu-mă prin jur.

— Deși mai bine-ar fi Bruce, îmi preia el ideea, continuînd-o, să presupunem că tipu ăsta care fute minore are acces la anumite informații și poate să ajute poliția într-o investigație importantă, da refuză s-o facă... tu și Ronnie McArthur sînteți destul de apropiați, nui așa, Robbo?

— La masoni mda, înclin eu din cap, mutîndu-mi privirea înspre Ocky.

Puțoiu ăsta se cacă pe el. Îl las pe împuțit să fiarbă-n suc propriu și mă benoclez umpic după ceva de șutit. Da puțoiui un dur, așa că mă fut în munca la domiciliu, nu se merită.

— Hai măi băieți... se roagă el.

— Vezi tu Ocky, iun tip la bulău, 'n aripa Bestiei. Îs grămezi de bestii 'n aripa aia, da numa unuia, din tot sistemu de detenție din Scoția, i se zice *Bestia*. Pricepi? îi explică Ray.

Puțoiu pare perplex. De parcă vede o reluare dinamică a vieții lui doar cu părțile de căcat din ea. Un pic ca și cum ar urmări *Povestea lui Tom Stronach* pe video, dacă s-ar găsi cineva atît de dobitoc încît să comită o asemenea sinucidere estetică și comercială încît să producă un astfel de film.

— Nui un gagiu cu cariai vrea sămparți celula băi. Da Ronnie ar fi obligat să facă una ca asta dacă s-ar duce vestea că gagicuța avea opt ani sau așa ceva.

— Adică pentrua te proteja, spune Ray.

— Ce mai protecție, rîd eu,

— Bestia e nebun ca curu. N-ar trebui nici cît hău ca puțoiu ăla să fie la pîrnaie. Dar așai sistemu ăsta împuțit de detenție, știi, hă? Deși l-au ținut umpic la Carstairs pe puțoi. Însă a evadat.

— A fost o farsă meseriașă, hă? scuipă Ray încă un chicotit din ăla sec și lipsit de veselie, apoi își freacă iarăși nasu.

A tras droguri la greu și nu numa linia aia mică din fața ușii. Da cîtă vreme nu se descarcă pe bătrînu Robbo aici de față, mentoru lui...

— Mie-mi spui. Chestia bună fiind totuși cau fost cîteva cîmpuri între iel șoraș. Așa că șeptelul din partea locului a suportat frustrarea Bestiei. Au fost nevoiți somoare patru vaci după cia terminat iel cu iele. Ore suplimentare la greu pentru veterinari. Peter Savage din Strathclyde nia spus căn toți anii pe care i-a avut 'n poliție namai văzut așa ceva. Chestiai că pe Bestie lau pus înapoi în sistemul normal de detenție. Singuru mod în care-l pot ține liniștit pe puțoi ie ca la cîteva săptămîni să punun model nou în celula lui.

Mă uit în jos la amărîtu ăsta de fraier. Îi iese un zgomot firav din gît. Încearcă să spună ceva. Ray tușește și face un comentariu pe care nu-l aud.

— Ce-ai zis Ray?

— Modele, face Ray, ce-i cu căcatu ăsta de modele?

— A, aşa le spun gardienii din partea locului gagiilor pe care-i trimit la el. De obicei băieţi tineri şi drăguţi puţin peste douăjde ani... ca ăsta diaici.

Mă rotesc şi arăt înspre Ocky care acum e doar o epavă tremurătoare. Nu mai e un puţoi atît de deştept acu.

— Aş zice că eşti exact pe calapodul lui, îi spun eu. Ştii, băieţii puşi în aripa Bestiei 's de obicei violatori, nu tipi care fut minore. Se lasă cam mult duşi de val şi nu posaudă cuvîntul „Nu" de la o gagicuţă. Păi, au o grămade ocazii să utilizeze cuvîntul ăla cu Bestia. Pot încerca toate permutările de înălţime, ton şi volum, dar ştii cum e Bestia. Păi, suferă dio surzenie din aia selectivă. De fapt o are la greu.

Ray îi zîmbeşte gagiului.

— Să mor dacă nu se bucură cînd îi rezişti. Îi place să-i vadă pe băieţi că se zbat.

— Un metru nouăjde muşchi zdraveni. Cu o pulă cît a calului. De legendă. Todeauna sparge curu prima oară. Chiar şi băieţeilor denchiriat din Carlton Hill carei sînt aduşi, iar băieţii ăştia 's obişnuiţi să aibă-n iei grămezi de pulă tare.

— Uau! Îmi lăcrimează ochii cînmă gîndesc la asta! se sufocă Ray.

— Da gardienii îl încurajează pe Bestie să fute. Au o selecţie de peruci, rochii şi farduri ca săşi înţolească modelele după cum are chef. Le dă şi nume: diobicei din alea cu sonoritate franţuzească, Juliette, Justine, Celestine, Monique şi altele. Cică le-ar fi luat din discoteca aia la modă, Bermuda Triangle, din Tollcross. Da ăsta daici..., strîmb io din buze spre Ocky,

— Iel o să fie o Christine.

— Cum aşa? face Ray, dîndu-şi drumula gură ca un tîmpit, iar io îmi dau seama că şi io la fel, căci ne încîntă sexualitatea deviantă, da inevitabilă, care face parte distinctă din dominarea totală asupra unei alte fiinţe umane – ăsta-i unul dintre lucrurile care face cariera de poliţai să fie atît de plină de satisfacţii.

— Părul blond, spun eu, rar şi cu blîndeţe în voce.

— Ău, aha, preia Ray, am auzişi io dasta. Cînd primeşte un blond îi zice todeauna Christine. Se spune care dia face cu nevastă-sa. Ne-au zis căi mulmai posesiv cu blonzii.

— De fapt îi dus de tot cu capu, da aşa-i sistemul, nu?

— Asta-i problema permanentă cu sistemu Robbo. Lada de gunoi a societăţii, pentru toţi care nu vor sau nu posă se descurcen iea. Da chestiai că afli o droaie despre tine 'n situaţia aia, zău. Să fii închis cu Bestia. Ptiu!

— Numi po imagina o soartă mai nasoală.

— Ai putea afla chestii despre tine pe cariai prefera să nu le ştii, observă sumbru Ray.

Ocky e terminat, l-am dat gata. Trebe numa să-i mai frecăm puţin ridichea înainte să-l reasamblăm, cu cîteva modificări conform specificaţiilor psihice, ca să joace după cum îi cîntăm.

— Păi un lucrui sigur, faci o tură la bulău cu monstruăla şi ieşi altu diacolo, zîmbesc eu.

— Asta dacă mai ieşi vrodată. Mi s-a zis că a provocat vro două sinucideri dia lungu anilor.

— Mda, iar un alt gagiu tinerel s-a dus şi s-a spînzurat după cîteva luni de libertate. Experienţa aiai schimbă pe puţoi. Pe bune, mă răstesc eu la gagiul înfricoşat care sare dintr-un iad viitor înapoi în cel prezent.

— Poate tipu-ar fi făcut-o oricum, un bulangiu, un infractor ordinar de căcat. Cinsă ştie?

— Bestia, dur individ, să stai la bulău cuiel ar fi ca curu de important. Nu crezi asta Ocky? Ajutor! Ajutor! ţipă ei la gardieni, bietele modele. Nu că le-ar folosi la ceva.

— Aşam auzit şi io Robbo, rînjeşte Ray.

Puţoiu mucos stă acolo dîrdîind. Al nostru e. Întotdeauna a fost.

— Mi-au zis că acu are HIV. Dal izolează oare pe puţoi? întreb eu retoric.

— Pula, replică Ray.

— Atunci e efectiv o sentinţă la moarte pentru toţi puţoiii care stau cu el în celulă.

— Da, efectiv aşai. Astanseamnă, ridică Ray din umeri.

— Ştiu că sună naşpa, da astai numa una dintre opţiuni, hă Ocky? Mai sînt şi alte căi, să mor io, scumpul meu prieten, zic eu cu blîndeţe în voce, cuprinzîndu-i puţoiului terorizat faţa cu mîinile. Ştucă ţi-a defilat toată viaţa pe dinaintea ochilor, da toate astea scel mai nasol scenariu. Oricum, îi răsucesc eu capul bulangiului aşa încît să-l vadă pe Ray care zîmbeşte ca un Moş Crăciun dintr-un mall, Unchiul Ray osăţi spună ciai de făcusă stai departe de ghiarele malefice ale lu Bestia. Gîndeşte-te căi cavaleru tău în armură strălucitoare.

Ray îi face cu ochiul, apoi trosneşte din degete şi începe să cînte.

— Simt că-mi vine să cînt ceva...

Şi io simt că începe să mi se scoale. Stephanie Donaldson. Stepizda Donaldson.

— Între timp eu mă voi duce să văd ce mai face ştorfuliţa ta furnizoare de droguri care ţii prietenă, Ocky. Sincer, ce anturaj mai ai şi tu. Reţine, nu-i

prima dată cînd o pizdă răsărită duce de rîpă un bărbat cumsecade. Tresai grijă unde-ţi bagi scula. Todeauna tresă fii pregătit de orice. Todeauna egzistun şmen, îi fac eu cu ochiul, ducîndu-mă spre dormitor.

Cînd intru, e trează, îmbrăcată şi şade pe pat.

— Măi, măi, micuţă domnişoară, am avut timp să ne gîndim în ce poziţie ne aflăm? întreb eu.

Îi arăt io pizdei mici cîteva poziţii bune de-i merg fulgii. Începîncu fututu în patru labe.

— Te rog, nu spune nimănui... Nu vreau să afle tata. Nu trebuie să ştie, imploră ea.

— Trebuie să te acuz de posesie şi intenţie de a vinde droguri. Bineînţeles, ca minoră, probabil că n-o să primeşti o condamnare la închisoare, dar va trebui să apari la proces. La ce şcoală eşti?

— La John Gilzean's... behăie ea jalnic.

— Păi, sînt sigur că o şcoală cu o reputaţie atît de bună va porni o acţiune disciplinară. Eu, bineînţeles, voi fi nevoit să îi informez, de asemenea şi pe părinţii tăi. Ecstasy este un drog foarte periculos.

— Te rog nu-i spune tatălui meu... te rog... e avocat pledant. Ar fi îngrozitor pentru noi...

Donaldson. Bineînţeles!

— Tatăl tău doar n-o fi Conrad Donaldson, nu?

Simt cum îmi creşte buna dispoziţie şi sînt sigur că pula mea n-a fost niciodată mai mare ca acum în pantaloni.

— Da, zice ea, iar ochii i se măresc plini de speranţă.

O ticălosu! Domnul Puţoi Ticălos Cu Nasu Pe Sus în persoană! Bingo! Odrasla lui chiar aici pe

tava lui Bruce Robertson! Ce mică e lumea, ce oraș mic. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Edina, draga reședință a Scoției! Îmi dreg vocea. Pofta sexuală și perspectiva răzbunării mi-o aspriseră.

— Ascultă păpușă, am de gînd să-i spun. Deocamdată am de gînd să-i spun. Dacă pînă la urmă o s-o fac sau nu depinde numai de tine, dar deocamdată îi spun.

— Te rog... fac orice... nu-i spune! chițăie ea.

— Păi îți spun eu ce facem. Mă asculți? Fiindcă o s-o zic numai o dată. Ok?

Își ridică privirea și încuviințează încet din cap. Nu prea văd cine știe ce din Donaldson în ea. Nu sînt sigur dacă ăsta-i un lucru rău sau bun.

— Îmi sugi pula și sîntem chit. Și o sugi ca lumea. Ok?

Se uită în podea. Îi tremură umerii.

— Ok, atunci nu facem tîrgul. Stephanie Donaldson, te acuz de posesie a unei substanțe controlate de stat, cu intenția de a o vinde. Ai dreptul să...

— Nu! Nu! Te rog!

Zîmbesc în jos la ticăloasa asta mică și simandicoasă.

— Hai scumpo. Pune capăt coșmarului. Pune-i capăt co muie mică, spun eu cu blîndețe în voce. Nesimțitu ăla de prieten al tău n-a negat c-ai fi făcut treaba cu el. Toate pulele seamănă între ele. Cîteva minute în botutău drăguț și coșmaru s-a sfîrșit. Pleci de aici. Sîntem chit. Vezi dacă nu te-ai jucacu mingea? Școala și tati află totul.

O familie de mineri. Ha! Io vin din locuri mulmai murdare și mai jegoase decît dintr-un rahat de puț înfundat, așa cum curvulița astai pe cale să afle.

— Bine... zice ea, încheind tîrgul.

Un contract verbal e suficient. Poate că nu face nici cît o ceapă degerată da nu prea posă iei o muie înapoi după ce ai dat-o.

— Aşa te vreau. Un schimb cinstit nu-i o hoţie. De ce să mai amestecăm şi statul păpuşă? De ce să mai completăm atîtea hîrţoage nasoale?

Zîmbesc pe cînd mă deschid la fermoar. Ţîşneşte afară ca un afurisit de clovn dintr-o cutie cu surprize.

— Suge-o, scumpete... şoptesc eu, suge-l pe Robbo ca lumea.

Se uită la ea şi apoi se uită la mine cu ochi mari şi rugători, dar eu ţin punga cu E în mîna cealaltă.

— O să mă duc la şcoala aia şmecheră. Suge. O să mă asigur că Tati Conrad Q.C. ajunge să afle toată povestea. Suge.

Îmi simt coaiele solzoase şi scorţoase. Pielea se cojeşte de pe ele. Eczema mea se înrăutăţeşte ca un rahat, zău aşa. Prea multe gînduri murdare. Prea multe locuri nasoale. Dar nu acum. Ce moacă micuţă şi drăguţă pe ea.

Îşi pune încet gura în jurul vîrfului pulii mele şi tresare.

— Asta e scumpete, asta e. Suge-mă aşa cum îl sugi şi pe prietenul tău... pune limba aia la treabă... eşti o gagicuţă frumoasă, ştii asta? Atinge-mi coaiele. Atinge-mi nenorocitele de coaie cu mîinile! îi ordon eu.

Fata lui tati

— Strînge-mă de coaie... mai tare scumpete hai... strînge-mă mai tare de coaie...

Se sufocă de parc-ar avea un căluş, se zvîrcoleşte şi scînceşte de-i sar ochii din cap, da io

deja am înşfăcat-o de părul ei cel auriu şi am pus stăpînire pe capul iei. Fata de rahat a lu tati. Canibalism, ce zici puţoi? Păi micuţei tale îi place gustul slăninii, iubeşte diadreptu pula, o iubeşte pînăn fundu gîtului iei de rahat...

— Suge-o curvuliţă de rahat sau tactu află că vinzi droguri şo freci aiurea!

Da da da da

Suge, o suge ca lumea 'n măsa... îngeraşul... ahhh... ahhhh... ahhhhh...

— Daaaaa.... înghite!

Trag băşini pline de gaz, îmi ard ochii. Ce tare-i curry-ul ăla iute din Lauriston Place Curry's House!

Înghite mai mult decît scuipă. Am impresia că o să leşin cînd îmi dau drumu-n ea. Simt că-mi bubuie încordarea în ceafă de parcă ar vrea cineva să mă decapiteze c-o lopată, dar se diminuează, ca şi muia mea în fundul gîtului ei şi pe gît în jos. Ea se îneacă, dar io îi ţin capu ferm pînă cînd sînt gata, apoi îmi retrag pula din faţa ei nenorocită şi schimonosită, o îndes în pantaloni, mă închei le fermoar şi o las să bocească.

— Acu sîntem chit fă, pînă data viitoare. Ţinte departe de marfa asta, îi zîmbesc eu, fluturîndu-i pe sub nas pastilele şi băgîndu-le în buzunar. Şi spune-i lu tactu că Bruce Robertson a întrebat de el, îi fac eu cu ochiul, îndepărtîndu-i cîteva bucăţele de piele moartă de pe umeri.

Îl voiam pe el, dar m-am ales în schimb cu tine păpuşă.

Traversez holul lăsînd-o pe curvuliţă să se lăfăie în atmosfera aia cu aromă specială de curry, Guiness şi muie. Ray Lennox îl avertizează pe Ocky să ne ţină la curent cu mişcările golanilor ălora gen Alex Setterington şi Ghostie Gorman.

Săracul Ocky. A fost o măciucă puțin cam mare pentru un uşchit atît de mic, dar sportul contează şi aşa îţi mai umpli timpul.

Pe cînd ne pregătim de plecare, Ray se întoarce iarăşi spre Ocky:

— Ar trebui să dai naibii pilulele alea. Io nu m-ating niciodată de ele. Am încercat o dată, da n-au mers cu slujba. M-au făcut să-mi placă de toţi. Io nam ce face cu ele 'n meseria mea. Cu coca da, da astai altă poveste, rîde el.

Ocky încuviinţează temător din cap.

— S-o înveţi cum să sugă pula cît de cît, rîd eu, arătînd spre cameră şi clătinîndu-mi capul într-un amestec de zîmbet şi dezgust în timp ce plecăm. În faţa uşii, Ray şi cu mine batem palma.

Un puţoi meseriaş Ray Lennox. Dacă toţi ticăloşii din poliţie ar fi ca el, mi s-ar părea slujba mult mai uşoară.

E weekend! Îmi termin lucrul devreme şi dupaia în nici un caz n-am de gînd să mă întorc la sediu ca s-o aud pe Drummond cum behăie despre cele două vaci mici şi proaste care ştiu că gaşca lui Setterington şi Gorman a fost acolo, dar încearcă să distragă atenţia fluturîndu-ne piste false prin faţa ochilor. 'S acasă şi am dat drumu la *Frank Sidebottom salută magia lui Freddie Mercury, a lui Queen şi a lui Kylie Minogue*. Kylie Minogue: poţi să zici ce vrei despre cum cîntă şi cum joacă, dar e o păpuşică. Lucrurile ar fi mai uşoare dacă am avea puicuţe ca ea în poliţie în loc de fufe ca Drummond. Sau chiar şi puicuţe din alea de care-i plac lui Stacey, alea care fac *Spune-ne ce vrei, ce vrei cu*

adevărat[1]. Micuța face: Cine-i tatăl tău favorit? Carole doar s-a uitat sarcastic înspre noi și i-a spus: Pui o întrebare tîmpită.

Exersez încă puțin accentul mancunian al lui Freddie, apoi îi dau un telefon lui Bladesey să verific dacă încă e la muncă, și e, îmi spune că vine direct la cîrciumă, la nouă. Muncește pînă tîrziu confratele nostru Blades. Ăsta-i un semn sigur ori că te fuți cu cine n-ar trebui, ori, în cazul lui Bladesey, că nu te fuți cu cine ar trebui.

Apoi îi dau un telefon lui Bunty Cunty[2]. Cunty Bunty, cum îți mai crește pizda?

— Bună, Boontay. Așa te cheamă, nuiașa?

— Da. Cine ești?

— Pun pariu că ai părul pe păsărică precum crengile într-un copac. Cînd ai făcut dragoste ultima oară, Boontay?

— Nu cred că-i treaba ta... probabil că ai o viață demnă de milă dacă te interesează atîta viețile altora. Îmi pare rău pentru tine.

Vai, vai. Mă și simt luat de sus ca dracu. Cum aș putea să-mi revin din lovitura asta năucitoare care m-a atins pînă-n miezul imaginii mele despre mine? Nimic mai ușor.

— Păi, mersi! Dar cum e cu viața ta Boontay? Chiar așa dă plictisitoare *e*?

— Asta mă privește numai pe mine. Cine ești? Ce vrei?... Cum te cheamă?

Întrebări și răspunsuri, sinceritate și minciuni...

— Numele meu e Frank, de fapt.

— Ei bine Frank, cred că ești o mare rușine pentru omenire.

---

1. Un vers dintr-un cîntec al grupului Spice Girls.
2. Joc de cuvinte: *cunt* înseamnă organ sexual feminin, în argou.

Chiar așa dragă? Ce încîntător că ai observat. Tati a fost. Pe el dau vina. Era un om rău. Dar ce zici de tine iubito. Ce zici de tine care te-ai măritat cu un anumit Clifford Blades?

— Mi s-a spus că ți-o tragi șîn cur Boontay. E adevărat?

— Doamne ce patetic ești. Cine ți-a spus? Cine ți-a spus porcăria asta?

— A fost... a fost.... Frank cel mic.

— Cine e?

— Îi... îi... nu mai vreau să vorbesc cu tine, chițăi eu.

Curva io castratoare antîia. Calmă la greu. Nu-i de mirare că sărăcuțul de Bladesey și-o ia singur la labă cu un ziar vechi. Deși cu cît sînt mai mari cu atît mai greu își dau drumu. Asta o să fie o provocare. Ne hotărîm să ne retragem temporar.

— Spune-mi, cine-i acest Frank cel Mic? insistă ea.

— Hopa... scuze Boontay, tocma mă cheamă mama, tresă plec. O să mă bagi în bucluc zău așia. Vin Mamă... nu, nu dau telefoane obscene prostituatelor...

Trîntesc receptorul în furcă. Curva aia babană poasă duc-o sculă. Bine. Are nevoie ca curu de asta. Senzația ciudată din pantaloni îmi sugerează că nu mi-ar strica o ședință de lăbăraie cu Hector Fermierul. O labă bună cu o curvă cu țîțe mari, apoi să încerc să expediez rămășițele curry-ului de azi-noapte pe lumea de dincolo. Coaiele încă-mi sînt puțin jupuite și solzoase, iar eu mă excit și mai tare la gîndul buzelor micuței Stepizda în juru pulii mele.

După un timp devine prea mult așa că mă duc înspre sauna lui Maisie, cunoscută și sub

numele de Fabrica de Peşte. Maisie nu se bagă la discuţii şi la sfaturi despre cum îmi pot satisface nevoile mele experte, dar găsesc o curvă tînără şi o duc la Links B&B[1] un loc pe care îl ţine un tip de la masoni care îmi e dator. Încerc să i-o trag, dar pula şi coaiele îmi sînt sensibile ca curu de la eczema aia, aşa că o fut brutal cu degetul şi o pun să mi-o sugă. Nu-i convine deloc, dar îi spun că le închid afacerea dacă mai aud prostii de la ea, iar ea se conformează. Cînd mirosul ei devine insuportabil, îi spun să se ducă-n pizda măsii înainte de a fi tentat s-o sparg la bot.

Dorm vreo oră şi mă trezesc într-o criză nasoală de anxietate, fără să ştiu unde mă aflu. Trebuie să deschid fereastra şi să mă uit afară la Links-ul întunecat ca să mă orientez. E nouă fără un sfert şi o să întîrzii la întîlnirea cu Bladesey. Ţîşnesc şi mă duc înspre centru într-un taxi condus de un tip p

Maţele 00000000000mănîncă0000000 foame şi tocmai am 00000000000mănîncă00000000 dar mă întîlnesc cu 0000000000000000000000 rciumă şi iau o porţie 0000000 mănîncă0000000 Bladesey e şi el un p 00000mănîncă Gazda Mea cu friptură şi mă înfig 000000000 mănîncă pentru

Bladesey prietenul tău 000000000000 tindu-i în amănunt Eu. Mănîncă000000000000

de cum a 000000000 mănîncă 00000

— Nu cre 00000000 mănîncă 000000 dare.— Ba s-o crezi, s 00000000000 da 000000000 ahatu' de clopoţel ş- 00000000000 da 0000000000 o halbă şi o 00000000000000000000000000

Confrate 00000000000000000000000 e o mutră îngrijorată 0000000000000000000000 Ne înfigem 00000000000 problema

1. *Bed & breakfast*, pensiune cu mic dejun.

în băuturi, [illegible] rspectivă
diferită, m[illegible], dar va
fi din nou [illegible] ales că
Bunty îl mu[illegible]chit.

Bladesey [illegible] in flanel,
cămașă roz [illegible] deasupra.
I-am văzut [illegible] e servic
tot bulangiu[illegible]

Aranjez o[illegible] Silk Cut.
Bladesey se[illegible]
ia una, vorb[illegible]

— Fața [illegible]

— Totul [illegible]

— Păi d[illegible] că o să
fiu în stare [illegible] Bunty o
să facă atac[illegible]

— Hai frăț[illegible]

— N-o cu[illegible] e bere.

Mai e în[illegible] telefoane
obscene care[illegible]

Mă simt [illegible] serviciul
ăla cu 1471 [illegible] scăpat de
foarte mul[illegible] nda, dar
efectul ne[illegible] te toată
hărțuirea a[illegible] care să-i
fenteze tehn[illegible]

Hărțuire[illegible]

— Ascult[illegible] scuție cu
voi amîndoi. [illegible] ă risipești
temerile și d[illegible]

— Of Bru[illegible]

— Orice [illegible]

— De fa[illegible]

— Atunci [illegible] ație și un
curry!

supraviețuirii 000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
00000000mănîncă0000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
0000000mănîncă000000000
Gazda Mea mănîncă pentru
mine 000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
0000mănîncă000000000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000
00000000mănîncă00000000
000000000000000000000000
000000000000000000000000

După încă 0000000000000000000 urry şi ne
împletic 0000000000000000000 e şi nu-l
deranjează, sa 000000mănîncă00000000 anjează.
Cheltuiesc o căr 0000000000000000 oblemă şi
deşi am avut o g 00000000000000000 ă macină
prin aburii alcool 00000000000000000
0000mănîncă0000000
000000mulţumesc de
la mine 0000000000
0000000000000000000
00000000000000000
În dimineaţa a 000000000000000000 astilele de
benzedrină pe care mi le-a dat Ray Lennox şi trag
băşini ca un răcan fiincă am fost muci aseară şi
într-o stare ca asta întodeauna te duci să te dregi
la un curry, ca premiu, doar ca să-i simţi gustu.
Crecă pilulele alea cu benzedrină au un conţinut
mare de carbohidraţi, aşa că nici asta nu m-ajută.
Nu lucrez în dimineaţa asta de sîmbătă. Nu, am
promis că mă duc în vizită la prietenii mei, cei doi
Blades.

Acasă la cei doi Blades

O fi Bunty o uşchită greu de făcut la telefon, dar Bladesey mi-a spus că n-a lăsat-o deloc rece. Aşa ar şi trebui. Chiar acum am o umflătură în pantaloni şi mă simt aţîţat de puterea mea asupra ei. E timpul să mă întîlnesc cu curva asta babană, după cum i-am promis lui Bladesey.

În curînd o să-nceapă iar să ningă. O să ningă abundent. Poţi s-o simţi în atmosferă. Oraşul e pavoazat cu ornamente şi luminile sînt aprinse. În sfîrşit l-au îngropat pe tipul ăla Wurie în Londra. Aseară la ştirile de la televizor a fost un reportaj despre asta. După cum era de aşteptat, a fost critic la adresa anchetei. Mă fut, cioroiu e foarte departe acolo sub pămînt şi gheaţă. Lucrul cel mai important e că şoselele sînt mai libere, iar eu ajung la Carrick Knowe cît ai zice peşte.

Bladesey se cacă pe el. Probabil are şi de ce. Bunty pare destul de sobră, iar el s-a făcut muci azi-noapte. Am avut eu grijă de asta. E o femeie masivă, voinică, dar apasă-i butoanele care trebuie şi curva aia babană o să explodeze ca un ceas deşteptător cu toate aerele ei. Ştiu eu genul ăsta. Se aplică aceleaşi reguli. Dar e de nădejde ca şi altele ca ea. Nu-i nimic ieftin în apartamentul

ăsta mobilat de la Habitat/John Lewis. Foarte ordonat şi nici un fir de praf. Ar fi bună ca soţie de poliţai. Şi de futut. Cam unu şaiştrei, da peste şaptejde kile, mai curînd voluptoasă decît grasă, păr brunet, cîrlionţat şi aranjat în bucle, cum l-ar purta o femeie ceva mai tînără (Bunty probabil că are în jur de treişcinci de ani) şi un pic prea multe bijuterii ostentative: colier, cercei, brăţări, care-i dau un aer de tîrfă şi nu se asortează cu alura ei arogantă.

Bilanţul total al ecuaţiei speciale cu numele Bunty se ridică la: mult prea femeie pentru Confr. Clifford Blades, care mai are puţin şi se bîlbîie:

— El e Bruce, prietenul meu, ştii că ţi-am zis. Ei, de fapt, el e cel cu care mă duc la Scarborough la cheful masonilor.

Încerc să-mi înăbuş un rîset. Scarborough. Ha. N-ai să mă vezi pe mine într-o staţiune ca asta de gherţoi. Nu prea cred, scumpul meu prieten.

— Îmi pare bine că te cunosc Bunty, zîmbesc eu, întinzîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o ca lumea pe a ei, sănătos şi prelung.

Îmi întoarce zîmbetul.

— Bruce, nu-i aşa?

Da, aşa-i, curvă cu ţîţe mari şi pulpe cărnoase.

— Da... încep eu.

— Cliff mi-a povestit totul despre tine, spune ea, tachinîndu-mă puţin.

— A, nimic care să mă denigreze sper... şi întorcîndu-mă spre Bladesey adaug la mişto: pentru binele avocatului tău, adică.

— A, nu. Din contră, zice curva babană cu cercei gigantici.

Apucă-i diun capăt şi iaţio la labă, iar iea o să trebească să ţoian gură, nare diales, deşi pizda ei ar putea fi ca gheaţa dintr-un patinoar în clipa

cînd o faci. Dar poate că nu, fiincă vaca asta are respect pentru putere. Cunosc eu genul ăsta. Trec brusc la stilul profesional.

— Înţeleg ce neliniştitor e pentru tine Bunty. Oricum, încearcă să nu-ţi faci griji exagerate. Am mai avut de-a face cu perverşi din ăştia pînă acum. Cei mai mulţi, scuză-mi expresia, numa gura-i de ei, n-au nimic în pantaloni. Dacă le trînteşti telefonul în nas îşi închipuie că te-ai speriat. Se hrănesc din spaima asta. Păstrează-ţi calmul cît poţi şi vorbeşte cu ei. Atunci încep să se dea de gol. Devin neglijenţi şi-şi dau drumul la gură.

— Ofiţerul vostru mi-a spus să nu intru în jocul lor, zice ea, uşor critic.

— Da, în general le spunem asta ofiţerilor mai tineri şi mai puţin experimentaţi. Şi da, cred că merge dacă vrei să se oprească. Dar dacă vrei de fapt să-i prinzi pe ticăloşii ăştia, scuză-mi limbajul, trebuie să foloseşti o tactică diferită.

— A, vreau să fie prins, nu-ţi face griji, spune Bunty aproape mîrîind. Vreau să sufere.

Simt cum mi se întăreşte pula din cauza modului în care curva asta babană accentuează cuvîntul „sufere". Uau!

— Ei bine Bunty, zic eu şi sună ca o adiere blîndă, ăăăă, scuză-mă, am ceva în gît, tuşesc eu. Cel mai bine e să i te dezvălui puţin.

— Cum adică să mă dezvălui? întreabă ea provocator, aplecîndu-se pe scaun şi dîndu-şi la o parte de pe ochi bretonul lung şi brunet.

Da, curva asta babană ar accepta bine mersi să fie satisfăcută, iar eu m-aş delecta la greu cu o asemenea provocare. La greu m-aş delecta, să mor io.

— Spune-i ceva despre tine. Cîntă-i în strună. Înfierbîntă-l. Măreşte miza. Aşa se face. Nu inventa aiureli, probabil că e în stare să-şi dea seama de asta. Doar ademeneşte-l. În felul ăsta tu ai controlul. El devine victima. Obligă-l să-şi înfrunte propriile-i nevoi. Fă ca vînătorul să devină vînat, ca să zic aşa.

Bunty încuviinţează din cap cu un etuziasm sumbru şi ne privim fix în ochi. Pot să simt cum sar scîntei între noi. Îi susţin privirea cîteva secunde, exact pînă cînd începe să pară îngrijorată, apoi mă întorc înspre Bladesey.

— Îl prindem noi pe ticălosul ăsta Cliff. Nu-i nici un pericol, apoi mă rotesc iar spre ea: punem noi mîna pe el Bunty. Cliff, zic eu fără să mă uit la el, vreau să ai mare grijă de doamna asta, de doamna asta atît de curajoasă. Privirile ni se intersectează din nou şi o rază laser de energie sexuală ţîşneşte din pupilele amîndurora.

— O, aşa o să fac, spune el ascultător şi, pe cînd mă răsucesc cu faţa la el, pot simţi privirea dispreţuitoare a lui Bunty în urma afimaţiei lui încrezătoare, dar nu vreau să-i fiu complice. Încă nu.

— Acum mă simt mult mai bine. Mulţumesc atît de mult Bruce, zîmbeşte ea.

Vaca solidă se ridică în picioare să se ducă la bucătărie, permiţîndu-mi să-i inspectez marfa. Are carne din belşug pe fesele alea din ciorapii fini, negri, şi o pereche de ţîţe în care-ai putea să te pierzi.

— Pentru nimic, mulţumeşte-i bărbatului tău cel cumsecade, amicul meu Cliff. Prieteni umili în posturi înalte, ce ne-am face fără ei, hă, Bladesey băiete?

— Foarte adevărat Bruce, încearcă Bladesey să facă pe înţeleptul, dar sună insipid.

Mă uit afară pe geamul din spatele siluetei ăsteia obosite și insignifiante și fără îndoială că a început să ningă.

Mă scuz și plec. E sîmbătă, dar Hearts sînt plecați astăzi, așa că aleg să mă duc la sediu și să mai fac cîteva ore suplimentare. O dată și jumătate. N-ai cum să rîzi de asta. De fapt, uitîndu-mă în jurnalul meu văd că am spus echipei care se ocupă de investigații să fie aici pentru o ședință, nu știu de ce. Probabil fiindcă am auzit-o pe Drummond cum îi zicea lui Karen Fulton că plănuiește să-și facă azi cumpărăturile pentru Crăciun. S-o crezi tu, moacă de lesbi!

Oprind respirația

La sediu e ca de obicei o pierdere ca curu de vreme. Mă duc la mine în birou și mă forțez să dau pe gît două cești de cafea înainte de ședință. Toalie a început să mă bage-n boală la greu introducînd-o pe Amanda rahat Drumsculă în echipa mea de anchetare a cazului. Încerc să-i instruiesc pe puțoii ăștia, da aud doar un scîncet din ăla piţigăiat în spate, evident e futută-n cur că am tîrît-o pînă aici azi.

— Deci situația e în felul următor: în noaptea cînd a fost ucis Efan Wurie, s-a stabilit că Gorman și Setterington, doi infractori cunoscuți, avînd la cazier acte de violență organizată, și subliniez organizată, se aflau în apropiere de discoteca lui Jammy Joe. Bineînțeles că nimeni nu i-a văzut în discotecă, dar nici nu ne așteptam la asta. Cunoașteți regimul de teroare pe care l-au impus infractorii ăștia în viața socială din oraș... cea mai bună abordare a problemei este să fim cu ochii pe ei și să vedem ce pun la cale. Le știm modul de lucru. Deci: ce anume fac diferit? Cu cine se văd? De asemenea ar trebui să ne bazăm mai mult pe martori, pe cei care au fost în club: Mark Wilson, portarul, Phil Alexander, proprietarul, fetele alea două, Sylvia și Estelle...

— Nu sînt de acord, spune ea.

Pe cine doare-n cur de ce crezi tu, curvuliță cretină de rahat ce ești. Lasă-mă doar să-mi fac meseria.

— Zău? Și de ce, aș putea să te-ntreb? zîmbesc eu.

— Păi, îmi aduc aminte de Tayside... zice ea, și apoi începe să bată cîmpii despre un căcat irelevant care n-are nici o legătură cu asta și care s-a întîmplat pe cînd lucra la Tayside.

Tayside. Ce morții măsii s-a întîmplat acolo? A fost futută o oaie sau așa ceva. Aici avem o crimă belea. Pe lîngă asta, iea a fost acolo numa zece minute ca ucenică de asistent de picolo cu jumade normă, o chestie în genul ăsta. Șo tot freacă despre cum ancheta asta reprezintă o oportunitate ideală pentru a construi o punte cu comunitatea de coloraţi și alte rahaturi dastea. Vrem să construim bărci din bananieri pentru puțoii ăștia. Săi trimitem 'n măsa de undiau venit. Nu-nghit eu căcaturi din astea.

— Repet, cred că cea mai corectă abordare a acestui caz... încep eu.

— Cu tot respectul Bruce, această abordare n-a fost fructuoasă pînă acum, mă provoacă ea.

— Mulțumesc pentru comentariul ăsta util. Mi-a fost acordată responsabilitatea de a conduce această anchetă. Pînă cînd nu se va schimba situaţia, abordăm problema în acest mod, o informez eu pe un ton glacial.

Curvuliță tupeistă. Are nevoie de un futai ca lumea, vaca aia.

Oricum, ea începe iar să îndruge verzi și uscate, pizdă ușchită ce e. Așa că la sfîrșitul ședinței, cădem de acord că *ea* va construi puntea cu grupurile de aborigeni. N-are decît din partea mea fiincă n-am nici o intenție să ascult cum o maimuță

îi face de rahat pe cei cu trese pe umeri. Cobor la parter gîndindu-mă s-o sun pe Bunty, dar apare Gus.

— Bruce, tocmai am primit un telefon anonim. Un bărbat tînăr. Mi-a zis că Setteringotn, Gorman, Liddell şi un alt tip au fost în club în seara aia.

Te ştiu io marionetă de rahat. Ăsta ar trebui să fie Ocky, împuţitu ăla laş. Nu ne foloseşte la nimic dacă nu-i toarnă la proces, chestie pe care n-o s-o facă întrucît asta ar însemna sfîrşitul vieţii patetice a puţoiului.

— Bine Gus.

— Ciai de gînsă faci?

— Vechia poveste, ă, Gus? Nu i-a văzut nici un puţoi. Nici un puţoi n-o să se ridice în picioare la proces să spună c-au fost acolo. Crecă o s-o verific umpic pe curvuliţaia care lucrează florărie, Estelle Davidson aia. Io pizduliţă dură, da pă ia tresă ne bazăm. N-am căpătat impresia că Sylvia ştie prea multe. Deşi Drummond le tratează cu binişoru. Nu sîntem un grup de suport pentru femei de genu fufelor, investigăm o crimă, ce mama dracu.

Da, asta o să fac, apoi Ray şi cu mine o să vedem cum o mai duce Ocky. Asta după ce mă duc la budă cu exemplaru meu din *Sun*.

Pe pagina a treia e una care-ţi ia ochii şi seamănă cu pipiţa aia mititică de Stephanie Donaldson caria luat o muie de la mine. April din Newcastle. Am auzit de cărbunii din Newcastle, da să mor dacă tresă mai faci vreo *gaură* la Newcastle cîn vezi că toates aşa.

Graffiti-ul de azi:

KAREN FULTON ŞI-O TRAGE ÎN CUR.

Nu recunosc scrisul.

Hai scumpo... Bruce e aici.

E noaptea ta cea mare... asta e... haide... Îmi scot afară pula ţeapănă şi solzoasă. Se degajă puţină duhoare cînd îşi face apariţia vîrful, palpitînd, jupuit şi roşu, străpungînd prepuţul ăla decolorat. Coaiele mele de rahat mă mănîncă atît de tare... uau... haide scumpo... labagiu ăla de doctor şi cremele lui de căcat...

Nu te gîndi la asta

... uau scumpo... e atît de bine... ooo... ooooo... ooooooo... April din Newcastle oooooo eşto gagicuţă meseriaşă... oo ce javră eşti... oooooo... acumi dau drumu... uauuu...

MARFĂĂĂĂĂĂĂĂĂ BINGO!

Oooo ooooo... uau pizdă... las sperma să mi se scurgă pe pulpe. Însuşirile ei alcaline ar putea să-mi facă bine la iritaţie, oricum n-o să-mi facă la fel de rău ca cremele alea cretine ale puţoiului de Rossi. Ar trebui să-i dea afară pe medicii incompetenţi. Dacă nu ne-am fi băgat în poliţie atunci şi noi am fi în căcat, dar puţoii ăştia scapă basma curată şi c-o crimă pentru că niciodată n-a fost nevoie să stea în linia întîi. Se aplică aceleaşi reguli sau în orce caz ar trebui, 'n pizda măsii.

Îmi miros cusătura dintre picioare şi cracii pantalonilor negri de flanel. Simt o duhoare intensă şi nedefinită de transpiraţie clocită întreruptă ocazional de un damf străpungător de pişat. Of, o spălătorie cu servicii decente. Acum am mai multă nevoie de o puicuţă care să ştie să gătească şi să facă curat decît de una care să ştie să se fută şi să sugă pula. Bineînţeles biletul spre paradis ar îngloba toate aceste atribute. Un substitut al lui Carole, pînă cînd o să-i iasă gărgăunii din cap, adică nu pentru multă vreme. Niciodată nu-i ia mult.

Karen Fulton şi-o trage în cur. Hmm. N-am futut-o niciodată în cur. Am futut-o bine mersi în pizdă, dar nu prea aparţin unui club exclusiv. Ultima oară cînd am pus-o cu ea a fost după înmormîntarea prinţesei Diana. Am îmbătat-o mangă şi mi-am făcut treaba cu ea. Se ştie că Fulţ ie cam plimbăreaţă, de Crăciun, mai pleacă de la petreceri şi chestii dastea, da graffiti-ul mie mi se pare doar o dorinţă, probabil scris de vrun tip necorespunzător ca Toal.

Tai KAREN FULTON şi pun în loc BOB TOAL. Mă benoclez puţin la ce-am scris şi mă aleg cu un acces de hohote de rîs care-mi taie respiraţia şi mă paralizează, în timp ce lacrimile mi se preling pe faţă.

Ies şi mă spăl pe mîini, dar nu-mi pot curăţa ca lumea unghiile. Mă uit în oglindă la fălcile mele şi-mi frec ţepii din barbă. Trebuie să mă bărbieresc ca lumea.

Plăceri simple. Aeroterma de sub biroul meu îmi suflă aer fierbinte pe picior, în timp ce-mi revin după Sherman Tank[1] cu o ceaşcă de cafea tare, un Kit Kat şi o gogoaşă de la Crawford's. Mă întrerupe telefonul. E un apel din afară. Nu-i ea. Nu-i Carole.

E *ea*.

I-am spus să nu mă sune niciodată aici. Niciodată.

— Ţi-am spus să nu mă suni *niciodată* aici, îi zic eu. Sînt ocupat cu un caz important.

— Îmi pare rău... A trebuit să vorbesc cu tine. În legătură cu ce ai spus acum două săptămîni, chiar vorbeai serios?

Despre ce bate cîmpii bulangioaica asta de rahat?

— Ce? Ce era?

— Acum o săptămînă Bruce... cînd mi-ai spus că mă iubeşti? Îţi aduci aminte? Vocea ei coboară o octavă. Sau a fost o minciună pe care ai scornit-o fiindcă ai crezut că asta vreau să aud?

A fost o minciună pentru că o aveam sculată şi o sculă tare nu are conştiinţă. Iar dacă pula aia tare e ataşată de Bruce Robertson, atunci e puţin zis că n-are conştiinţă. Nu-ţi poţi permite să ai o conştiinţă în ziua de azi, asta a devenit un lux pentru cei bogaţi şi o minge socială sau un lanţ pentru noi ceilalţi. Chiar dacă mi-aş dori una, şi cu siguranţă că nu mi-o doresc, n-aş avea nici cea mai mică idee despre cum să fac s-o obţin. Ai putea oare să cumperi aşa ceva de la magazinul de discuri Woolie's?

---

1. Joc de cuvinte de la *rhyming slang wank*. Înseamnă „masturbare (*wank*) în argou rimat", în traducere literală.

Deşi chestia-i ingenioasă: vaca asta manifestă semne periculoase de inteligenţă. Problema e că mi-ar prinde bine încă o tură cu curva aia tîmpită şi bulangioaică.

— Nu cred că am spus asta. Am spus, dacă-ţi aminteşti, că m-aş putea îndrăgosti cu uşurinţă de tine. Dar am mai spus şi că dacă îţi ofer iubirea mea, iubire spirituală, tu ar trebui să fii suficient de puternică să o primeşti. Îţi aduci aminte?

Urmează o tăcere lungă apoi, în sfîrşit, chiţăie:

— Îmi aduc aminte...

Îşi aminteşte totul în măsa. Plină de rahaturi ca valium sau Prozac sau ce i-o da pentru nervi vreun şarlatan în stilul lui Rossi de fac-orice-să-am-o-viaţă-liniştită.

— Ţi-am zis să pleci şi să vii înapoi cînd eşti suficient de puternică. Fiincă o să-ţi dau iubire cîtă vrei. Io o să-ţi dau toată iubirea de pe lume. Mai multă decît îţi poţi imagina...

Cum morţii măsii o cheamă... femeia lui Hurley... Brigitte... Sarah... Chrissie!

— Chrissie... of Chrissie... uite... ca s-o primeşti trebuie să fii suficient de puternică – îmi las vocea să tremure puţin – pentru că dacă o dau şi n-o primesc înapoi, asta mă va sfîşia în bucăţi...

Vine Gus şi se duce la un capăt al biroului meu, ia cana mea cu Hearts aproape goală şi arată înspre ibric. Îi fac un semn de încurajare. Cel puţin de data asta a luat cana care trebuie. Din receptor se aude un sunet ciudat ca un icnet din care izbucneşte behăiala lui Chrissie.

— Bruce... îmi pare atît de rău... doar simt nevoia să ştiu pe ce picior stau. Doar că, cu Bob şi cu tine... şi, adică, cum e cu Carole?

— Asta *nu* o implică pe Carole. Din fericire acum e la mama ei. Asta ne implică *pe mine,*

Bruce, şi *pe tine, Chrissie*. Dacă există un tu şi cu mine. Cînd o să existe un tu şi cu mine, *atunci* vom discuta despre Carole. Pînă cînd nu există un tu şi cu mine, în adevăratul sens al cuvîntului, Carole e treaba mea şi numai a mea.

Urmează o pauză. Neonul ăla fluorescent pîlpîie din nou. Nu-i de mirare că mă simt ca un rahat aici. N-ar putea puţoii ăia zgîrîie-brînză să cheltuiască ceva mai mult mărunţiş pe întreţinerea rahaturilor ăstora simple? Gus vine pînă la mine şi-mi trînteşte o cană plină cu cafea pe birou.

— Bruce... trebuie să te văd. M-am simţit atît de singură de cînd l-am părăsit pe Bob. Chiar m-am gîndit să mă întorc la el... ai spus că e plecată Carole... pot să vin să te văd diseară? Te rog...

Bag mîna în birou şi scot încă un Kit Kat din pachetul de celofan care conţine opt bucăţi. Puţoiu care a inventat Kit Kat-ul ar trebui să primească un titlu nobiliar, să-mi bag pula. Mănînc o grămadă. Dracu ştie de ce n-am pus mai multă carne pe mine. Un metabolism rapid, presupun.

— Mda. Bine. Dar îţi spun un singur lucru Chrissie. Nu am nici un chef, repet, nici un chef să te joci cu mintea mea. N-am de gînd să mă exploatezi pentru că mi-am dezvăluit sentimentele faţă de tine. O să-mi ţin în frîu sentimentele astea pînă cînd primesc înapoi puţin devotament spiritual.

Cartea cu spiritualu. Tresă fie pusăn joc. Întotdeauna le duce de nas, pur şi simplu nu se pot abţine. Îi aud vocea firavă ca o suflare.

— Simt nevoia să te văd, să vorbim între patru ochi. O să vin pe la tine diseară. La ce oră îţi convine?

— Hai pe la opt, îi spun eu înainte să întrerup legătura şi să pun receptoru jos.

Ha, o să mi-o trag, o să mi-o trag, o să mi-o trag, cînt eu încetişor pentru mine pe melodia „Here we go". Flutur semieuforic o mînă înspre Gillman şi Inglis care tocmai au intrat în birou. Gillman înclină scurt din cap, puţoiu ăla nu-şi trădează niciodată emoţiile, dar Inglis îmi adresează un salut larg şi smucit care-mi dă o senzaţie de greaţă în stomac.

Diseară Chrissie. Păi bine, cel puţin mă aleg cu un futai. Deşi cu greu s-ar spune că-s lipsit de frecuşuri. Sper că o să fie mai bine decît ultima oară. A fost o vacă ciudată, camera video a părut să o excite, dar cînd am scos vibratorul a început să se smiorcăie şi să-mi tot turuie despre Bob şi despre viaţa ei care-i vraişte. Nu poţi înţelege niciodată o pizdă.

Mă uit la calendarul Federaţiei de Poliţie Scoţiene. Cinci decembrie. Nu mai e chiar atît de mult pînă la Crăciun, dar mă fut în tot rahatu ăla, mai întîi vine concediu la Amsterdam. Ce calendar anost şi de rahat. Anul trecut am avut unul super, dar dupaia a venit circulara aia de la Personal, fără îndoială la iniţiativa unor lesbi cu pizde uscate ca Drummond, unde se afirma că fotografiile sexi sînt interzise. Nişte baliverne de căcat cum că ar fi o imagine negativă a femeilor. Dacă o puicuţă futabilă în curu gol e o imagine negativă, atunci care morţii măsii ar fi una pozitivă? O pocitanie de rahat ca Drummond în uniformă de poliţie? Nu cred. Se aplică aceleaşi reguli.

Greaţa nu-mi trece şi trebuie să plec devreme de aici. Ray Lennox s-a dus să-i hărţuiască pe

ticăloşii din comunitatea hippy Sunrise la Penicuik, aşa că nu-i nimeni cu care aş putea s-o tai. N-am încredere în Gillman, iar Clell şi-a pierdut locul cu toate aiurelile lui despre Circulaţie. Mă hotărăsc să mă duc în oraş ca să mă plimb puţin. Centrul e plin ochi de cei care fac cumpărături sîmbăta, căutîndu-şi chilipiruri pentru Crăciun. Aproape că poţi să adulmeci lăcomia pură care pluteşte în aer ca un abur. Pe cînd se aşterne întunericul de după-amiază tîrzie, luminile par vîscoase şi macabre.

Locul crimei. Am ajuns aici urcînd pe scara Playfair Steps. Un vagabond tînăr, îmbrăcat în ţoale jegoase şi jerpelite, cu nişte adidaşi găuriţi şi sugînd din vechea cutie de bere mov, întinde plin de speranţă spre mine un pahar de plastic.

— Centrul de Plasament ien direcţia aia frăţîne, îi arăt eu spre West End.

— Crăciun fericit, zice el.

— Şi ţie frăţîne, zîmbesc eu. Da ar putea fi unu cam friguros. Maş caza acolo vro cîteva săptămîni dacaş fin locu tău, îi arăt spre splendoarea trufaşă a hotelului Balmoral. Lasăi pe cei care te servesc în cameră să se chinuie. Ştii că am dreptate.

Vagabondul îmi aruncă o privire furioasă care nu-i poate masca groaza pură şi latentă cînd se gîndeşte la sezonul rece petrecut pe străzi, foarte probabil, sfîrşitul vieţii lui mizerabile. Totuşi, dacă bagă în el suficient din cutia aia de bere veche şi mov, n-o să mai simtă cum îl omoară frigul puţin cîte puţin.

Mă îndrept spre South Side şi mă gîndesc să dau o raită pe la vechea crîşmă a lui Alan Anderson

din Infirmary Street. Mă întreb ce face Alan acum. Unul dintre jucătorii spectaculos de mediocri ai anilor șaptezeci. Parcă îi scoteau în lume pe bandă rulantă. Prin Bridges e chiar plin de șmecherași care cumpără lucruri de proastă calitate din magazinele cu reduceri ale coloraților și de elevi care între orele de curs dau tîrcoale magazinelor cu discuri la mîna a doua.

Încerc să arunc o privire la scoruri în vitrina unui magazin de televizoare. În Anglia, Man. U[1], Arsenal, Newcastle, Chelsea și Liverpool au cîștigat toate, așa că nimic nou. Aștept să apară rezultatele echipelor scoțiene cînd un țipăt răgușit răsună în aerul rece, jupuindu-mi pielea de pe spate. Mă răsucesc și văd o mulțime de oameni care se adună pe partea cealaltă a străzii. Mă duc acolo să văd ce e, împingîndu-i din drum pe hoții de cadavre uluiți și văd un bărbat în jur de patruș-cinci de ani, bine îmbrăcat, zvîrcolindu-se pe jos într-o criză nasoală, paroxistică, ținîndu-se strîns de brațul stîng, înțepenit.

Bărbatul se învinețește la față, iar o femeie urlă:

— COLIN! COLIN! VĂ ROG AJUTAȚI-NE! VĂ ROG!

Mă pun în genunchi lîngă silueta întinsă pe pămînt.

— Ce are? țip eu la ea.

El pare că nu respiră. S-a pișat pe el. O pată neagră și umedă se formează sub pîntecele lui.

— Inima... sigur e de la inimă... e bolnav de inimă... of Colin nu OF DUMNEZEULE COLIN NU!

Îi dau tipului capul pe spate și îi fac respirație gură la gură.

Haide odată nenorocitule

1. Manchester United.

Simt cum se scurge viaţa din el, cum căldura îi părăseşte trupul şi încerc să o readuc cu forţa în el, dar nu primesc nici o reacţie. Acum e alb la faţă, arată ca un manechin. Mă răsucesc către femeie. Un brrr şuierător se aude dinspre chipul ei, la fel de palid ca şi al lui.

— Ce e... ce pot...

— Fă ceva... te rog... îmi şopteşte, de parcă ar pronunţa cuvintele printr-o gaură din gît.

Urlu la tip:

— Hai frăţîne... nu poţi să pleci aşa... mă răsucesc spre mulţimea de gură-cască: Chemaţi o ambulanţă! CĂRAŢI-VĂ DRACU PE STRADĂ!

Încerc să-i fac un masaj cardiac extern, apăsînd, lovindu-l în piept, respectul şi speranţa lasă locul relei-voinţe cînd el refuză să reacţioneze. Îi palpez încheietura.

N-are puls.

TRĂIEŞTE

TRĂIEŞTE

TRĂIEŞTE

— Trebuie să trăieşti, îi spun eu cu blîndeţe. I s-au dat ochii peste cap.

Femeia îmi urlă în ureche:

— COLIN... COLIN... OF NU DUMNEZEULE NU...

Nu ştiu cît timp trece, stau alături de lucrul ăsta diform care zace în duhoarea propriilor lui secreţii, ţinînd-o de mînă pe femeie. Aud sirenele şi simt mîna cuiva pe umărul meu.

— E-n regulă frăţîne. Ai făcut mai mult decît ar fi putut oricine. A murit. Privesc în sus şi văd

un tip cu niște fire de păr roșcat ieșindu-i din nări. Poartă o vestă verde fluorescent.

Tipii din ambulanță îl iau de acolo. Cu o mișcare bruscă și violentă, femeia mă înșfacă de după mijloc, mirosul ei dulce amestecîndu-se cu putoarea lui nasoală.

— De ce... era un om bun... de ce?

O clipă mi se pare stînjenitor și intruziv, dar corpurile noastre se contopesc într-o convergență naturală, ne potrivim unul cu celălalt ca o mînă într-o mănușă.

— Era? Era? înclin eu din cap, simțind cum lacrimile mi se scurg pe obraz și încercînd să mi le șterg.

Femeia e în brațele mele, capul ei e pe pieptul meu. Vreau s-o țin așa pentru totdeauna, să nu-i dau drumul niciodată.

După ce l-am dus pe mort în ambulanță, ne separăm din îmbrățișare și simt superficialitatea rece a izolării cînd ea e luată de lîngă mine. Mă ridic în picioare și mă întorc să-i înfrunt pe hoții de cadavre. Mereu sînt aceleași chipuri. Ca în filmele alea tîmpite unde se adună toți cînd e o tragedie.

— La ce mama dracu vă holbați? Ce vașteptasă vedeți? Duceți-vă 'napoi la cumpărăturile voastre! Cărați-vă! Le arăt insigna. Poliția! Împrăștiați-vă!

Mortul e pe targă, iar femeia i se prăbușește pe piept. La asta vor să se benocleze hoții ăștia de cadavre, ca la înmormîntarea prințesei Diana, vor să-i scruteze cu privirea pe cei care chiar o cunoșteau, să le soarbă suferința de pe chipuri.

Cineva vorbește cu mine:

— Cine ești?

— Bruce Robertson, D.S. Bruce Robertson, țip eu la el. Poliția din Lothian.

— Ce s-a întîmplat?

Mă uit la individ.

— Am încercat să-l salvez pe omuăsta... am încercat, dar s-a prăpădit... s-a prăpădit... am încercat să-l salvez.

— Cum te-a făcut să te simți asta?

— Hă? îl întreb pe puțoi. Ce morții...

— Brian Scullion, *Evening News*. Te-am urmărit. Te-ai descurcat foarte bine, D. S. Robertson. Cum te-ai simțit cînd n-a reușit să supraviețuiască?

Îi întorc spatele bulangiului și îmi croiesc drum prin mulțime. Cobor pe Infirmary Street și intru orbește în vechea crîșmă a lui Alan Anderson.

Bărbatul ar fi trebuit să rămînă în viață. Femeia aia îl iubea.

Tremur. Era frig acolo afară.

Un whisky dublu mă ajută să mă apăr de frig. Totuși trec după aia pe vodcă. Parcă nu duhnește așa rău ca să ți-o simtă puțoii în respirație. Dau pe gît vreo cîteva. Mă gîndesc la tipul ăla. Pompînd viață în el, împingînd necontenit împotriva unei forțe mai puternice. Încercînd să umpli o cadă fără dop, dar de pomană, totul se duce.

Plec din bar și găsesc mașina. Fac o gargară cu niște apă de gură și o scuip afară pe zăpada înghețată, uitîndu-mă cum soluția albastră și limpede lasă urme pe alb. Pornesc motorul și spatele mașinii îmi alunecă în toate părțile în timp ce iau curba. Mă claxonează un bulangiu, da sînt prea matol să-mi pese.

Însă munca nu mă mai tentează, nu că m-ar fi tentat vreodată. Las mașina în parcare de ochii lumii și-mi termin devreme ziua de lucru, tîrîndu-mi picioarele cu greu prin zăpadă, înainte de-a face semn unui taxi. Înapoi la moșie mă uit

la scoruri pe teletext, observînd că Hearts au pierdut cu trei la zero pe Rugby Park. Cu mare efort m-apuc să fac curat şi reuşesc să arunc nişte farfurii cu mîncare veche şi ambalaje din folie de aluminiu de curry şi mîncare chinezească. Chrissie soseşte devreme, chestie care mă enervează, întrucît locul e încă o cocină. Totuşi sînt încîntat cînd văd combinaţia aia care-ţi mişcă pula, de devotament şi dorinţă, în ochii curvei. Chrissie are cam unu şaizeci. Mă îndoiesc că are peste treişopt de kile. Nu-i chiar ca o eroină şic, ci mai curînd ca o nebună dintr-un ospiciu şic şi nici n-arată nespus de strălucitoare într-o bluză galbenă, ţipătoare şi o fustă neagră deasupra genunchilor, care pare a fi făcută din acelaşi material ca şi chiloţii mei.

Se aşteaptă de la mine să spun ceva. Ghinion! Nu mergiaşa. Tăcerea e de aur şi uneori trebuie să te zbaţi s-o controlezi. Orice condamnat mai şmecher o să-ţi confirme asta.

— Bruce... chiar ai vorbit serios mai devreme, că ai putea să te îndrăgosteşti de mine? întreabă ea.

O privesc cu atenţie, are nişte vase de sînge sparte în jurul nasului. Parcă-i un rahat de sperietoare de ciori. Mă gîndesc: nici o şansă.

— Bineînţeles că aş putea şi o ştii la fel de bine ca mine. Nu mai face atîta pe inocenta. Stai jos.

Îşi scoate haina, se aşază pe canapea şi îşi aprinde o ţigară. Şi ea e exact ca ăia, hoţii de cadavre care stăteau prin preajmă şi se uitau, în timp ce eu încercam s-aduc omul înapoi la viaţă. Hoţii ăia de cadavre recunoscători, pierde-vară, pasivi şi scîrboşi. Ce simţi?

— Sînt atît de confuză Bruce. N-a fost o perioadă prea lejeră, spune ea.

Mă duc pe canapea lîngă ea. O să vadă cum e să i se oprească respiraţia.

— Ascultă, e ceva ce trebuie să ştii despre mine, despre cum sînt eu...

Îi deschid curvei un nasture de la bluză şi îmi bag mîna înăuntru. E ca ororile de la Auschwitz, numai piele şi os. Are cearcăne mari şi negre sub ochi. Mă uit la pupilele ei şi văd cum i se măresc la unison cu spasmul din pantalonii mei. Îi iau ţigara din mînă şi o strivesc în scrumieră. Are o tresărire nervoasă şi mă priveşte cu un zîmbet ciudat.

— Bruce... spune ea uitîndu-se la ţigara care arde mocnit.

— Ştii cum îi cu ţigările? întreb eu arătînd spre scrumieră cu mîna liberă, strecurîndu-mi cealaltă labă sub sutienul ei şi pişcînd-o tare de sfîrc. O văd cum închide ochii şi gîfîie umpic. De la ţigări te poţi asfixia. Opresc oxigenu sajungă la creier. Asta te face să te simţi bine, zic eu, bătînd-o uşurel pe cap. Pompează viaţa înăuntru, apoi o stoarce afară.

Îmi scot mîna şi încep să-i desfac bluza, nasture cu nasture, apoi îi desfac nasturele de la fustă şi fermoarul, mă ridic în picioare, o trag după mine jos de pe canapea, iar fusta îi alunecă de pe ea căzînd pe podea, ca o bucată de donner kebab de miel de pe halca grasă de carne trasă pe o ţepuşă. O trag înspre mine şi îi înfig mîna în chiloţi, prinzîndu-i fesele în palmă, lipind-o de mine. Îmi apropii gura de urechea ei, alegîndu-mă cu un miros de parfum ca pişatul de pisică.

— Să-ţi zic ceva, e bestial cînd ne futem, chestia aia cu lipsa de oxigen. Tu şi Bob aţi făcut-o vriodată şa?

— Nu știu... niciodată...

— V-ați oprit vreodată respirația unu altuia? Șșșșșșșșșșș, îi spun eu încetișor la ureche.

— Noi.... noi... noi niciodată...

— Vrei să te joci de-a opritu respirației? Să mi-o faci tu mie și io să ți-o fac ție?

Mă uit la rădăcinile negre de la capătul părului ei grețos de galben, care arată ca paiele slinoase, total futut de vopsele ieftine. O tîrfă cu cafele, țigări și valium. Pe undeva există o fabrică de le scoate pe piață. O faci la stînga la capătul bulevardului Viselor Destrămate.

— Nu știu ce implică asta... se miorlăie ea.

Se uită într-un hău peste care nu poate vedea de fapt, orbită cum e de disperare și medicamente.

— E o mică aventură. Ca în orice aventură, te duci într-un loc diferit și ai nevoie de un ghid experimentat. Lasă-mă să fiu io ghidu tău. Lasă-te pe mîinile mele. N-o să-ți fac rău niciodată, îi spun eu și îi dau jos chiloții, dezvăluind tufișul ăla mare, negru și pervers care contrastează puternic cu părul ăla blond și grețos al ei.

Mă mănîncă pielea surprinzător, iar culorile de pe pereți și mobila par mai intense cînd o pun înapoi pe canapea. Îmi desfac pantalonii, ignorînd un val de miresme destul de fetide și îi las să cadă în jurul genunchilor. Fără îndoială că pierd în greutate.

Am pregătite două curele, pe care le scot de sub canapea. Una ajunge în jurul gîtului ei, cealaltă în jurul gîtului meu. O fut lejer cu degetul și se umezește. Clar e doar o curvă nerușinată: clitorisul ei devine în curînd la fel de proeminent ca pula lui Ray Lennox. Îi desfac pulpele cu mîinile și îmi înfig pula în ea. N-are rost să-mi pun

prezervativ fiindcă mi-a zis că n-a fost decît cu Hurley de ani întregi, adică la fel de bine ar fi putut să fie și virgină. Nu-mi mai simt scula atît de jupuită. Cînd ne apropiem de final, îi strîng cureaua în jurul gîtului ei uscățiv. Îmi găsesc ritmul și încep să i-o trag în stil mare. Își ridică picioarele, intrînd în joc.

— Rahatu meu de curea, țip eu, mărind ritmul, oprește-mi respirația mătă!

O strînge puțin, dar se înroșește la față și se schimonosește într-o strîmbătură ciudată, pe măsură ce-o strîng de gît, apoi se chinuie să urle:

— Mă... cac... cac... cac... cac sufoci... cac... mă... cac... cac... cac... Sună de parcă ar fi o rablă de mașină încercînd să pornească, adică, presupun, exact asta și e.

Cît de departe trebuie să mergi ca să fii ca tipul din South Side? Există oare vreun moment în timpul luptei, al luptei pentru viață și aer, cînd într-un final îți dai seama că totul s-a futut și că o să dispari pentru totdeauna? Ce simți oare atunci?

— ATUNCI SUFOCĂ-MĂ-N PULA MEA! urlu eu, sufocîndu-mă și trăgînd de ea, și pînă la urmă trebuie să-mi înșfac *eu* propria-mi curea și să-mi opresc *singur* respirația cînd termin, dar și ea e atît de aproape și sînt cît pe ce să continui și să măresc presiunea, iar ea o vede în ochii mei preț de o clipă, eu văd panica dintr-ai ei și îmi dau drumu la greu acompaniindu-mă cu o serie de gîfîieli înăbușite...

Îi dau drumul și își desface cureaua de la gît. Pot vedea urma pe care a lăsat-o, vasele din ochi i s-au spart. Încearcă să-și umple plămînii uscați și țepeni cu aer, dar plînge și rîde, îi place fiece

minuţel, vaca. N-a ajuns atît de departe, nu la fel de departe ca omul ăla. El a depăşit cu mult limita. N-am putut să-l aduc înapoi, am făcut tot ce-am putut.

Cum te-a făcut să te simţi?

Dormim un pic, iar respiraţiile noastre îşi revin la normal la unison. Cînd mă trezesc sînt cuprins de o nevoie copleşitoare să fiu crud şi ştiu că, dacă nu mi-o satisfac verbal, o să sfîrşesc prin a-i sparge falca scroafei şi, avînd în vedere că e fufă de poliţai, nu o curvă obişnuită de grădină, ar putea să iasă cam încurcată din punct de vedere legal şi administrativ.

— Eşti o vacă, declar eu glacial ridicîndu-mă în capul oaselor pe canapea să-mi aprind o ţigară dintr-ale ei, pencă te-am futut, ne-am oprit unu altuia respiraţia, iar tu ieşti nevasta colegului meu. Ştii ce părere am io despre tine? Eşti o vacă. V.A.C.Ă.

Pronunţ eu pe litere pentru ştoarfa aia.

Se uită la mine ca un cerb rănit care se roagă de mine să nu-l mai împuşc şi cu celălalt glonte.

— Nu spune asta... de ce eşti aşa... de ce...

De ce? Pentru că e vremea să mă joc.

— Ştii de ce ieşti o vacă? Ştii de ce? Pencă mă laşi aici, arăt eu spre pizdă, da nu mă laşi şi aici, arăt spre capul ei, sau aici, arăt spre pieptul ei, pencă asta-nseamnă iubire. Asta de-acu, asta n-a fost nimic. A fost numa un joc patetic, iar pentru mine de-asta eşti o vacă, clatin eu din cap. A fost un mic test, iar tu l-ai picat lamentabil. L-ai picat cu brio... iau un mănunchi din părul ei de paie slinoase între arătător şi degetul mare pentru a-mi ilustra spusele.

Faţa ei pare să se umple de băşici, se umflă în timp ce-şi cască gura mare.

— Ce spui, ţipă ea, cum rămîne atunci cu noi?

— Spun că trebuie să pleci şi să te gîndeşti bine de una singură la ce simţi de fapt. Altfel... o să fiu sincer, asta n-are nici un rost, să mor eu. Se aplică aceleaşi reguli. Ai să faci asta Chrissie? Ai să faci asta pentru mine? Pentru că nu pot să-mi dau seama ce-ai în cap. Numai tu, cînd ştii ce-i în inima ta, o s-o poţi face. Dacă vrei doar să fii futută, îi explic eu, ridicîndu-mi palma cu o smucitură, nici o problemă, vino paici, iomi fac treaba. Dar mi se pare puţin cam dezgustător, mai ales fiincă simt că am putea avea mult mai mult.

— Mă simt atît de confuză... mă zăpăceşti... behăie ea.

— Cu toţii sîntem confuzi ca curu, clatin din cap, lent şi întristat. Acum cred că mai bine ar fi să pleci.

— Vreau să stau cu tine Bruce. Trebuie să vorbim!

Îmi mişc capul făcîndu-i semn să se care. Plănuisem să mă duc la club în Shrubhill în seara asta. Vreo două beri civilizate de relaxare. Să socializezi într-un cadru perfect legal şi aşa să fie cît mai multă vreme.

— Chrissie, muncesc în seara asta. Fac ture suplimentare. Cercetez o crimă. Adică o C-R-I-M-Ă. În profesia mea asta înseamnă: S-E-R-I-O-S. Îi urmăresc privirea nedumerită. Nu cred că i-a sclipit beculeţul. Serios. Adică înseamnă că trebuie să-mi pun CURU la TREABĂ. Asta-i situaţia.

Curva (000000000000000000000000000 000mănîncă000mănîncă000000 000000mănîncă000mănîncă000 000000mănîncă0000mănîncă000 0000000da000000000da0000000 000000000000000000000000000) au nişte peşte la ci a plecat, slavă puli elicatese, şi înfulec lb în sos auriu ce d Rossi cu

aversiunea lui față de prăjelnițe, mi-a recomandat. E timpul să îl sting cu cîteva băuturi. Mă duc la Royal Scot și comand o halbă, apoi chem un taxi să mă ducă la club. Cînd o exista vreo regulă care să interzică asta, o să știm că civilizația s-a futut de tot.

Iarăși Carole

Îmi place să ies în oraș. De fapt nu mă deranjează că sînt aici, acasă la mama, dar ea poate fi foarte pretențioasă. Totuși, cu toții avem o cruce de dus. Marea problemă este că mama nu l-a acceptat niciodată cu adevărat pe Bruce. Este puțin ciudată uneori. I-o chestie bizară pe care s-o spui despre propria-ți mamă, dar ăsta-i adevărul. Detest să fiu aici departe, dar cu atît mai mare va fi entuziasmul cînd pînă la urmă mă voi împăca cu Bruce.

Stacey mă deprimă și ea. E la o vîrstă ciudată.

Îmi aduc aminte cînd l-am cunoscut prima oară pe Bruce. Sora mea Shirley se vedea cu un tip care era în poliție. Don cred că îl chema. Ne-am întîlnit cu el la o cîrciumă din West End, iar el mi l-a prezentat pe Bruce ca fiind un tip din Londra, unde lucrează în poliția metropolitană. Bruce și cu mine tocmai ieșiserăm din două relații cam nasoale, așa încît amîndoi eram puțin în gardă, deși prima oară cînd l-am văzut m-am gîndit mmm hmmm. Ei bine, am băut cam prea mult și am ajuns înapoi la Don. Mi s-a părut ciudat

felul în care mă privea Bruce în taxi, mi-am dat seama că se va petrece ceva, mi-am putut da seama că vom fi iubiți. Cînd mi-a vorbit, îi scăpărau ochii ăia întunecați... am simțit că o iau razna... Doamne, îmi vine pur și simplu să mă pipăi singură peste tot cînd mă gîndesc la asta.

Dar nu. Mă abțin și mă hotărăsc să ies în oraș.

Strada e friguroasă și cenușie, aidoma atîtor străzi din atîtea orașe ale țării ăsteia. Vîntul te străpunge în valuri, scăzîndu-ți temperatura corpului pînă cînd ești prea amorțit să-ți mai dai seama cît de rău și incomod te face să te simți. Iar oamenii: zgomotoși, prădători, mereu gata să se delecteze cu nefericirea altuia. Un bărbat se uită la mine. Știu genul. Un tip libidinos de vîrstă mijlocie, care n-o mai pune cu nevastă-sa.

Oameni inhibați: trebuie să-ți fie mai curînd milă de ei. Știu, pentru că am fost și eu la fel înainte de a-l cunoaște pe Bruce. Încă mai sînt așa în multe privințe, deși m-a făcut să ies din carapace. Bruce și-a dat seama că trebuie să ies din carapacea mea, că aveam nevoie, chiar în ciuda dorinței mele, să ies din carapacea mea. Despre asta era vorba în clubul nostru de sex.

Bruce știe că micile noastre jocuri și flirturi nu fac decît să întărească o iubire *sinceră*, făcînd-o să se confunte cu propriile-i profunzimi, făcînd-o să-și simtă urcușurile și coborîșurile proprii.

A făcut-o pentru *mine* și a mers.

Acum sînt o persoană diferită.

Mai bună.

Zone infectate

Un weekend trîndav. M-am pilit puţin sîmbătă noapte cu Lennox care a tras un şut în paharul din plastic al unui vagabond, trimiţîndu-l în rigolă şi împrăştiindu-i monedele pe trecerea de pietoni. A fost minunat să-l văd pe puţoiu ăla cum bîjbîie pe jos după ele. După aia i-am dat vreo două lire, numai ca să încerc să-l fac pe Lennox să se simtă nasol. N-a ţinut şi mi-a părut rău după banii ăia aruncaţi în vînt. Totuşi am lăsat pe altă dată whisky-ul şi m-am simţit binişor duminică dimineaţă, iar ziua a fost una liniştită.

M-am gîndit mult la Carole. Ştiu eu ce pune la cale. Joacă un joc foarte, foarte periculos şi nici măcar n-o ştie.

Să sperăm că-i vine în curînd mintea la cap.

În interesul tuturor.

Mă uit peste *Sunday Mail* şi sar în sus cînd văd într-o fotografie pe cineva cunoscut. Alb-negr

Futu-i

Un atac de panică pune stăpînire pe mine şi mă zgîlţîie ca naiba. Mă simt de parcă o fişie psihică din corpul meu a fost înnodată pînă s-a întins la

maximum și apoi ciupită. Iar energia mea vitală atinge o cotă uriașă. Ajunge la un prag și apoi se stabilizează în timp ce gîfîi și mă mai uit o dată, încercînd să deslușesc în cenușiul hîrtiei de ziar.

Mă calmez întrucît nu e cine am crezut eu.

Sînt eu.

O poză veche.

O poză veche și un titlu nou:

UN POLIȚIST EROU ÎNTR-O TENTATIVĂ DE SALVARE

de BRIAN SCULLION

Un bărbat care făcea cumpărături pentru Crăciun a murit ieri într-un mod tragic în brațele soției sale, în ciuda eforturilor temerare de a-l salva ale unui polițist erou, care nu se afla în timpul serviciului și care i-a sărit în ajutor.

CONSTERNARE

Oamenii care făceau cumpărături în aglomeratul South Bridge din Edinburgh au fost consternați cînd directorul de vînzări Colin Sim (41) – care suferea de o boală de inimă – s-a prăbușit pe stradă. „Am fost șocați. Pur și simplu a căzut pe neașteptate", a spus doamna Jessie Newbigging (67). „Tocmai căutam ceva de Crăciun pentru nepoata mea. Nu mi-a venit să cred. Și era atît de tînăr." Fiica ei, June Paton (39) din Hawes Road, Armadale, a adăugat: „E îngrozitor cînd se întîmplă așa ceva, mai ales de Crăciun. Te pune pe gînduri".

EROU

În vreme ce Heather Sim îşi alina soţul muribund, un bărbat din mulţime s-a înhămat la o tentativă dramatică de salvare, încercînd şi respiraţie gură la gură şi masaj cardiac, străduindu-se zadarnic să-l readucă în simţiri pe omul lovit de soartă, care este tatăl unui băiat în vîrstă de opt ani. „Tipul a fost un adevărat erou, a încercat tot ce scrie la carte pentru a-l resuscita", a spus Billy Gibson (21). El a adăugat: „Îmi plîngeam puţin de milă, pentru că tocmai mi-am pierdut locuinţa şi dorm în locuri nasoale, dar ceva de genul ăsta te face să-ţi dai seama cît de norocos eşti. Acum sînt hotărît să mă bucur de Crăciun."

ŞOC

Domnul Sim a murit înainte de a ajunge la spital. Purtătorul de cuvînt al spitalului a zis: „A fost un atac de cord masiv. Nimeni n-ar fi putut face nimic". Poliţistul erou, D.S. Bruce Robertson din Poliţia Lothian a spus: „Am făcut tot ce-am putut să-l salvez, dar pur şi simplu s-a prăpădit". Studenta Janet Onslow (19) a adăugat: „Cred că sîntem cu toţii puţin şocaţi. Acum eşti în viaţă, iar peste un minut nu mai eşti. Asta dovedeşte multe".

Cum m-a făcut să mă simt asta?

M-a făcut să simt nevoia de a urmări un film de-al lui Hector Fermierul, apoi să ies să beau o bere la halbă, să mănînc o gustare la Royal Scot şi să citesc restul de ziare.

La Royal Scot fac un foc splendid, care dă o căldură arzătoare. După o friptură de vită la

cuptor cu piure de cartofi, morcovi, varză de Bruxelles și sos, care îmi umplu stomacul, oxigenul îmi părăsește creierul, iar căldura, flăcările și țăcănitul tacîmurilor pe ceramică mă hipnotizează. Îi pot vedea prin foc, demonii. Dansul lor zeflemitor și pîlpîitor pe cînd mă rezem de spătarul scaunului. Ridic halba de bere tare ducînd-o la buze, iar vraja se destramă. Dau pe gît berea.

Cînd ajung acasă, iau niște somnifere și, după un timp ce mie mi se pare cam o jumătate de oră de leșin, se face iarăși luni dimineață.

Iarăși luni. Telefonul mă smulge dintr-un somn năucitor. E Gus. Vrea să o ia devreme din loc. Da, îi place să acumuleze cît mai mult în timpul iernii, așa încît să fie plin de lovele cînd se schimbă vremea și se poate juca golf.

Sînt cîteva mesaje pe robot de la cei care au citit articolul din *Mail*.

— Sînt Chrissie. Felicitări Bruce, dacă știi la ce mă refer. Dă-mi un telefon. Chrissie.

— Bravo Bruce... cred că a fost cumplit. Bladesey.

— Bruce. Bob Toal. Îmi pare rău, dar oricum bravo. Toal.

— Sînt mîndră de tine. Sună-mă. Shirley.

— Ce s-o fi întîmplat cu toți eroii, toți shakespearologii... cîntă un Lennox plin de cocaină.

Mă duc la toaletă și mă mai spăl o dată zdravăn pe mîini, apoi le curăț în chiuvetă. E greu să iau tot căcatu de pe ele. Le dau o șansă pantalonilor mei din flanel negru să se mai aerisească și îmi pun o pereche maro-cenușiu. Pe ei e o pată veche de curry, dar reușesc să o scot aproape pe toată, folosind prosopul de față al lui Stacey.

Apoi mă duc afară, luînd cu mine răzuitoarea de parbriz să-mi curăţ un pic gheaţa de pe maşină. Prin fereastra din faţă o văd pe Julie Stronach, chinuindu-se să pună o jucărie în pomul de Crăciun, pe care abia l-a sculat în picioare. Abia l-a sculat? Poa să vină în vecini ş-o să vadă ea ce mine explozive activează! Apuc să ginesc ca lumea ţîţele alea pline sub tricoul alb. Mă prinde că mă benoclez, aşa că îi flutur un salut prietenesc şi ridic cutia cu lichid care dezgheaţă parbrizele într-o mînă şi răzuitorul în cealaltă, înălţînd din umeri. Julie zîmbeşte cu o compasiune prudentă. Urc în maşină, pun *Houses of the Holy* al lui Led Zeppelin şi mă îndrept către sediu să mă întîlnesc cu Gus, care tocmai iese din maşina lui, în parcare. Flutur o mînă şi se aşază pe scaunul pasagerului de lîngă mine. Are nasul roşu de frig.

— Bravo Bruce. Probabil că a fost îngrozitor, nu, sîmbătă, zice el.

— Mai nasol pentru tipul ăla, spun eu.

Plecăm spre Leith, aşteptăm în maşină lîngă florăria micuţei Estelle şi cine să intre, nimeni altul decît Gorman. Ne abate de la subiectul bărbatului care a murit.

— Zăresc necunoscuţi, zîmbesc eu către Gus.

Gus decide s-o taie la Crawford's în timp ce eu rămîn de pază.

— Două rulouri cu cîrnaţi Gus, un rulou cu unt, o porţie de cartofi prăjiţi şi o felie de plăcintă cu vanilie plus o cafea.

Încep să mă gîndesc la graffiti-ul din budă, de săptămîna trecută.

Se întoarce cu bunătăţile şi stăm să-l aşteptăm pe Gorman să plece.

— Chestiai Gus, că Karen Fulton, de lanceput a fosto vacă şi nazisnu la otură. I se spunea bicicleta poliţiei, acolon South Side. Curvele astea de rahat o tot fut cu egalitatea lor. Cum pizda măsii or fi ajuns în uniformă? Îţi zic io cum: s-au futut cu rahatu de Toal. Acunu mai ie cazu, cu toată ceata aia lesbi de la Personal. De fiecare dată cînîşi dau chiloţii jos promovează, de fiecare dată cîno facem noi, primim o mustrare disciplinară. Ce rahade egalitate mai ie şasta?

Gus rîde şi spune:

— Cam aşai Bruce.

Puţoiu ăsta n-o să pupe niciodată o promovare. Tresăi explici lucrurile mai clar.

— Nu zic că mi-ar place să i-o trag lui Toal, ce pula mea, deşi iun preţ bun pentro promovare, rînjesc eu, da principiu-i acelaşi. Acu Fulton totuşi, uită-te la ea: o vacă mucoasă de rahat, nu s-ar învîrti printre dalde ca noi. Numa pulă de şef. Iera o vreme cînu trebia decîsă-ţi pictezi trei dungi pă puţă că iera disperată să şi-o bagentre pulpe.

— Ieşti un tip oribil Bruce, tuşeşte Gus de rîs.

Umbăiat bun, deşi puţin cam greu de cap. Brusc am un sentiment nasol. A fost o greşeală că i-am pomenit lui Gus şi de Fulton şi de Toal. Probabil a văzut şi el graffiti-ul din budă. Acu o să fiu suspectu număru unu, 'n măsa. Cu puţin noroc, mintea lui Gus nu-i suficient de ageră, nici chiar la modul ăla îngust şi restrictiv, tipic poliţiei.

Jos pălărian faţa puţoiului ăluia de Ghostie Gorman. Blegomanu ăla prăpădit de albinos malefic are inspiraţia să plece douăjde minute mai tîrziu, după ce ne-am halit lăturile, şi fără nici o floare.

— N-aş fi zis niciodată că tipu e romantic, zîmbesc eu către Gus.

— Bingo, zice încet Gus, instinctul lui de poliţist veteran intrînd 'n alertă.

Mda, amicu poate c-o fi greu de cap, da-şi adulmecă prada. Chestia asta n-o uiţi niciodată.

Mai ales cînd îţi duhneşte a sînge de bulangiu şmecher şi mai e şi sub forma unei pizde de calitate, chiar merită să fii poliţist. De parc-ai împuşca doi iepuri deodată.

Aştept ca Gorman să dispară din raza vizuală, apoi intru şi arunc o privire florilor, cea mai frumoasă fiind aia din spatele tejghelei.

— Bună Estelle, îi zîmbesc eu.

Mai ie şo ţaţă bătrînăn magazin. O priveşte sfidător pe Estelle care şi-a pierdut parţial stăpînirea ei de sine, de vită dură, se scurge un pic de savoare din mişcările ţîfnoase ale curvei. Ţaţa cea bătrînă ridică din sprîncene şi se duce în partea din spate a magazinului.

— Cum merge afacerea?

— Binişor, spune ea, dîndu-şi părul pe spate cu un gest nervos.

— Ciudat, tocmam văzutun tip caria ieşidin magazin cu mîna goală. Nai avunimi săi placă?

— Nema... zice ea cu un aer de îndoială, evitîndu-mi privirea şi prefăcîndu-se că face ordine.

— Cine iera?

— Nu ştu, a vrudoar un buchet... s-a răzgîndit...

În momentu ăsta, fix la ţanc, ţaţa se întoarce şi spune:

— Dacai de gînsă stai toată ziua şi să vorbeşti cu iubiţii tăi, făonafara magazinului şi o săţi tai din salariu!

Estelle se alege cu un zîmbet la asta:

— Ascultă, cred că ar trebui să avem o mică discuţie. La Crawford's? Ori acolo ori te salt la sediu acu. Ce alegi?

— Bine, spune ea, ieşind cu mine şi exagerînd cu tremuratul pe sub haine.

Ne îndreptăm către Crawford's, iar eu îi fac cu ochiul lui Gus care încă stă în maşină. Ne aşezăm la o cafea. Eu îmi iau încă o plăcintă cu vanilie.

— Pot să-ţi fac cinste cu una din asta? o întreb eu.

— Nee, spune ea pe un ton de refuz.

Se aşază şi-şi aprinde o ţigară.

— N-am făcut nimic ilegal, îmi spune.

Ce să-ţi zic.

— Ai irosit timpul poliţiei, ai păstrat pentru tine informaţii, poate chiar ai ascuns un suspect. Fii foarte atentă la ceţi spun, arăt eu înspre ea. Orîmi zici ce ştii, orapari la proces. De tine depinde. Dacă nu vrei să faci jucării de pluş în Corton Vale tot anu viitor aş ciripi în locu tău, fă, şi naş mai sta nicio clipă pe gînduri.

Aici se înmoaie un pic. Îmi pot da seama. Îşi lasă capul în jos.

— Ai de gînsă cooperezi?

— Uite, îl ştiu pe tipuăla, din cluburi şalte chestii dastea. I se spune Ghostie. Iunu din tipii din pozele pe care miliai arătat atunci. Vine uneori la mine să discute despre cluburi şi muzică şalte chestii dastea.

— O societate micuţă de două persoane cariapreciază muzica. Ce drăguţ.

Îşi ridică scăfîrlia aţintindu-şi asupra mea o privire dură.

— Nui aşa. 'S o grămade oameni pe carei ştiu pacolo sau care vin să vorbească despre ciau mai făcuprin cluburi şalte chesti dastea.

— Deci cît de des vine să te vadă băiatu ăsta?

— Poate o dată la două săptămîni... depinde. Io poamă ca curu de dură.

— Şa fost la Jammy Joe's în noaptea crimei domnului Wurie?

— Nuştu... uite, ies aproapen fiecare seară. Nu mănteresează cinei pacolo şi cine nu.

— Ai o viaţă socială bogată. Probabil te plătesc binen florăria aia.

— Astai treaba mea, zice ea.

Vaca şi-a recăpătat repede stăpînirea de sine. Un caz chiar nasol, dar ce păpuşică pizdoasă îi. Se uită pătrunzător la mine.

— 'S sigură că te ştiu de undeva... spune ea pe un ton aproape acuzator.

— O să mă ştiincurînd şastea nus vorben vînt. O să fim cu ochii pe voi Estelle, pe tine şi pe prietenu tău.

— Nui prietenu meu, se răsteşte ea.

— Sperc㠄 nu pentru binele tău. Hai, dutenapoi la magazin, îi fac io semn din cap înspre uşă.

Se ridică în picioare şi mai aruncă o privire în direcţia mea înainte să plece. Treso aranjez io pe viţica asta tupeistă. S-o aranjez cum trebuie şi ca lumea. Ariun cur mişto, se vede chiar şi cu hainele pe ea.

Organele mele genitale sînt înfierbîntate şi mă mănîncă, aşa că mă duc la buda din cafenea cu ziarul *Sun* şi mi-o iau la labă cu Tara din Portsmouth în faţă, imaginea curului lui Estelle care se îndepărtează completîndu-i ţîţele cam mici, dar zdravene ale Tarei. Ejaculez cît ai zice peşte. Apoi mă frec zdravăn la găoaza mea transpirată cu hîrtie igienică şi mă scarpin ca lumea pe cur. Tre să trec pe la Rossi în curînd, că nu se vede nici un progres cu cremele tîmpitului.

Mă duc iar afară şi-l las pe Gus la secţie. Apoi iau maşina şi mă duc la Rossi. Îmi pun o casetă cu o compilaţie a lui Michael Bolton făcută de mine. Vine „How Am I Suppose to Live Without You" de pe *Soul Provider* şi cînt cît mă ţine gura. Apoi versiunea lui Bolton de „When A Man Loves A Woman", care-i de zece ori mai bună decît rahatu negroteilor, izbucneşte în forţă, iar cînd ajung la cabinetul lui Rossi şi îmi parchez Volvo-ul deja sînt într-o dispoziţie mai bună.

Au ei senzaţia că îl pot demoraliza pe Bruce Robertson? Toţi şmecheraşii, cioroii şi alţii din ăştia? Fiţi realişti în pula mea de puţoi patetici!

— M-am dat cu crema aia de care mi-aţi zis, domnule doctor Rossi, dar situaţia doar s-a înrăutăţit.

— Mmm, spune Rossi, daţi-vă jos pantalonii.

Mă supun, întrebîndu-mă dacă puţoiu ăsta nu-i cumva un homălău. Se pare că ticălosu abia aşteaptă nu alta să-mi dau rahatu de chiloţi jos. Rossi. Bineînţeles. Italian. Papa. Puţoii ăştia-şi ridică cu toţii poalele. De-asta populaţia Irlandei e atît de scăzută. Penurie de cartofi o pulă, de fapt toţi puţoii ăştia fenieni se fut în cur. Aceleaşi reguli de căcat. Ei bine, Rossi, ştucăi jobul lui, da ce acoperire perfectă pentru găozarii plini de căcat.

— Da, da, zona infectată s-a extins. Acum e şi pe pulpe, nu numai pe testicule. Da. Eviţi mîncarea cu un conţinut ridicat de grăsimi?

— Mda... îi spun eu.

Puţoiu s-o aştepta să mor ca curu de foame.

— Păi cred că trebuie să schimbăm crema, zice el, scriind o reţetă nouă. Ştiu că-i dificil, dar încearcă să nu te scarpini în zona infectată. Astea par... ei bine, astea par să fie urme de unghii. Nu

pot să subliniez îndeajuns cît de important e să vă spălaţi şi să vă schimbaţi regulat lenjeria intimă. De preferat chiloţi din bumbac sau şi mai bine boxeri ca să lase aerul să circule.

Trebuie să-mi spele-n măsa cineva lucrurile. Ştoarfa aia m-a abandonat, încearcă să mă omoare cepula mea! Ştie că nu posă mă descurc cu maşina aia de rahat. N-am avut o masă gătită ca lumea dio grămade timp, o friptură sau aşa ceva. Cînd un bărbat iubeşte o femeie, asta ajunge. M-am dus 'n pizda măsii după ea tocma pînăn Australia. M-am întors 'n pizda măsii aicea pentru ea. Cînd un bărbat iubeşte o femeie de rahat.

Necazu ie că *ele* nu-i iubesc pe bărbaţi!

— Chestia e, mănînc enorm doctore, dar slăbesc în continuare... îmi fac griji să nu fi luat ceva...

— Adică vreo boală venerică?

— Nee... păi... da...

— Aţi avut relaţii sexuale cu persoane diferite?

Îi zîmbesc.

— Ştiţi cum e, domnule doctor... un bărbat heterosexual normal cu sîngele fierbinte...

Mă priveşte ciudat şi mă întreb dacă puţoiu ăsta *chiar* ştie cum e...

— Vreau un eşantion de urină, dar... Rossi scoate un recipient din plastic cu capac... mai vreau de la dumneavoastră şi un eşantion de scaun.

Puţoiu ăsta sigur ie un pervers de mîna-ntîi. Tresăi dau lui Inglis număru lui de telefon.

— Pentru ce? întreb eu glacial.

— Legat de problema greutăţii dumneavoastră, cred că aţi putea avea viermi. Viermi intestinali.

— Ce implică asta?

— Sînt paraziți inofensivi, dar uneori nu se scapă atît de ușor de ei.

— Mă duc chiar acum la toaletă, mă ridic eu în picioare.

— Nu e necesar... zice el, cînd vă vine...

— Pot s-o fac acum, îi spun eu, ieșind.

Mă duc la el la budă și-i umplu recipientul cu bere noroioasă și căcat cu curry. Puțoiu vrea căcat, o să-i dau io căcat ce morții măsii!

Îl las pe Rossi cu rahatu și pișatu meu și mă duc cu mașina în oraș. Viermi. Nici nu suport să mă gîndesc la așa ceva. Gîndurile îmi sînt întrerupte de un mesaj de la Ray, în care-mi spune că se duce pînă la apartamente. Colin Moss a urcat într-acolo cărînd un geamantan mare, așa că băieții din brigada antidrog s-au dus cu cîinii care detectează drogurile și se distrează grozav cu Moss, Richards și Allan.

Străzile-s cam nasoale și tremur la volan, făcîndu-mi griji c-o să pierd toată acțiunea asta de căcat. Mă fut să-l caut pe ăla care a omorît un cioroi, asta-i munca adevărată de polițai. Îmi pun girofarul pe mașină și pornesc sirena pe cînd o tai spre Leith Walk.

'N MĂSA, DAȚI-VĂ LA O PARTE DIN DRUMU MEU PUȚOILOR!

Cînd ajung la apartamente deja se adunase o mare mulțime afară. Niște vagabonzi din casa cu apartamente de închiriat stau claie peste grămadă pe o bancă, bînd bere tare și vin, cu adaos de alcool, și le aruncă remarci jignitoare celor doi bulangii în uniformă, dintre care unuia i s-au înroșit la greu urechile de frig și umilință. Alți cîțiva polițai încearcă să înconjoare zona cu o

panglică şi să împrăştie mulţimea. Văd că e ceva pe jos. Cînd mă apropii, mi se pare c-ar fi rămăşiţele unui animal, dar a fost atît de nasol spintecat şi zdrobit încît nu se mai poate recunoaşte nimic, e împrăştiat peste tot pe trotuarul plin de zloată. Mă uit la cer, suspectînd că are de-a face cu vechea noastră amică gravitaţia şi apartamentele. Ăsta a fost probabil modelul de anul trecut a cărui zgardă a devenit puţin cam strîmtă şi a fost aruncat peste bord pentru a face loc unui pui de căţel la Crăciun.

Apoi îl ginesc pe Ray, care pare puţin cam speriat şi-mi spune că era unul dintre cîinii noştri, un cîine care detectează droguri, din grupul celor avansaţi. Savurez perspectiva unei alianţe cu RSPCA[1], ce le-ar distruge credibilitatea imaginii de pacifişti sensibili puţoilor ăstora hippy care stau ilegal în casă. L-au ucis pe sărmanul animal! Ha! V-am prins!

Ray dă din cap spre George Mackie, cel care se ocupă de cîini. Stă jos pe trotuar, o poliţistă încearcă să-l consoleze. Îl ştiu pe George de la masoni. Loja St John, Corstophine.

— Bruce... şuieră el... s-a prăpădit, Bruce... Pedro-i mort... Pedro al meu... cel mai bun căţel din poliţie la detectat droguri... s-a prăpădit...

— Ce s-a întîmplat George, îl întreb, aplecîndu-mă spre el.

— A găsit o punguţă de LSD... da o ascunseseră în bucătărie... s-a smuls din lesă... au ascuns LSD-ul lîngă biscuiţii pentru cîini... bietu Pedro i-a mîncat cu totu, geme Mackie, făcînd şi el ca un cîine suferind. Sărăcuţu Pedro... pur şi

1. Organizaţie pentru apărarea drepturilor animalelor.

simplu ş-a pierdut minţile... a luat-o razna şi chiar m-a atacat! Pe mine Bruce! Îl am de cînd era puiuţ... cel mai mic din cuib... recunosc că l-am bătut cu bastonul... a fost legitimă apărare Bruce... pur şi simplu a săripă geam... cel mai bun cîine pe care l-am avut vreodată... cel mai bun căţel din poliţie la detectat droguri... paişpe etaje, n-a avunici cia mai mică şansă...

Mă duc înapoi la Ray.

— Unde-i Moss? Doamna Richards? Domnul Allan?

Lennox arată înspre trioul de ticăloşi ursuzi care par cu nasu pe sus şi se urcă într-un BMW. La volanul maşinii e Conrad Donaldson, Q.C.

— Nu putem face nimica, zice Ray. Ascultă Bruce, vinuaici... gesticulează pe furiş Lennox spre o uşă a unei scări de bloc, departe de mulţime. Am futut-o. Aveam de plantat punguţa cu LSD şi tocma ieram pe cale s-o fac cînd cîinele ăla de rahat mi-a smuls-o din mînă... mi-a arătat o urmă de dinte de pe un deget. George era în camera de zi şi a intrat 'n bucătărie... ar fi trebuit să stea totimpu cu iel... n-a respectat procedura.

— Ce era în geamantanul lui Moss? Nu putem să-i ardem cu asta?

— Un rahat de budincă de Crăciun. Nici măcar nu m-am deranjat s-o confisc ca s-o duc la laborator pentru analize. Puţoiu ăla deştept l-a sunat imediat pe Donaldson care a venit aici în zece minute. S-au tăvălit de rîs, căcaţii, surîde uşor afectat Lennox, văzînd şi partea comică a lucrurilor.

Eu n-o văd. Mă car furios şi băşicat la culme ducîndu-mă înapoi la maşină.

În seara aia ies la un pahar cu Clell care tot trăncăneşte despre noua lui slujbă de la Circulaţie.

— Ie minunat să nu mai fii la Criminalistică Bruce, zice el, ridicîndu-şi paharul. Am timp să mă gîndesc la ce vreau să fac cu viaţa mea. Asta-i problema cu Criminalistica, eşti prea preocupat acolo. Nu te preocupă decît asta... îşi pune palmele în paralel şi le duce în faţă ca un tren.

— Păi, ai tot timpul să te gîndeşti cît stai cu legumele alea de la Circulaţie, îi spun eu.

Clell mă cercetează atent cu privirea. Are o mică licărire de enervare în ochi. Se pare că l-am scos din sărite.

— Exact asta şi vreau, behăie el.

Puţoiu are impresia că grijile lui au luat sfîrşit şi că ne poate scoate pe nas faptul că are slujba asta de legumă. Greşit! Nu ne interesează preocupările triviale ale unui domn pe nume Andrew Clelland.

După puţin timp mă scuz şi mă car acasă.

O minciună cît caru

Tom Stronach, sau Tommy Stronach, aşa cum i se spunea cînd s-a afirmat prima oară cu echipa de juniori Hearts în 1984, îmi este oarecum prieten pentru că-i vecin cu mine. Tom Stronach: două chemări la naţionala Scoţiei, prima în 1988 datorită mai multor indisponibilităţi, ducînd la puţin apreciata angajare a lui Coisty sau a altui nemernic de pe coasta de vest, care a marcat golul cîştigător dintre cele trei ale partidei palpitante de la Belgrad, împotriva unei apreciate echipe a Iugoslaviei; ei bine, apreciată ca bătînd oricum Scoţia. Apoi o perioadă de uitare urmată de încă o selecţionare împotriva Irlandei de Nord în timpul sezonului 1990-91, cîntecul lui de lebădă. Asta a fost ultima lui şansă să mai facă ceva, cînd Everton şi Sunderland, după părerea generală, au făcut nişte oferte respinse de conducerea „ambiţioasă" care, asemenea lui Tom, a mai petrecut cîţiva ani în pragul iadului fără să cîştige nimic. Bulangiii ar fi trebuit să primească banii, aşa s-a întîmplat ca ăla să fie ultimul sezon al lui Stronach în care a mai contat cît de cît pe teren.

Pensiile alimentare şi procesele de paternitate şi-au cerut tributul din primele lui de joc, iar Tom

s-a trezit intrînd într-un picaj umilitor din punct de vedere social, mutîndu-se din Colinton Village cu nevasta numărul trei, în slujba asta neînsemnată din Gumley. E un puţoi bătut în cap ale cărui calităţi nu sînt decît că-i în stare să dea zdravăn cu şutul în minge şi are tupeul să creadă că *el* face ceva sub demnitatea lui locuind lîngă un profesionist din forţele de ordine.

Mi-am luat o dimineaţă liberă să mă uit la gimnastică feminină la televizor. Era o ex-comunistă puberă super tare care-ar merita patruzeci de labe. Dar nu m-a tentat pînă la urmă; cînd m-am trezit am vrut să aud ceva de Michael Schener Group, însă nu m-am putut decide între *Assault Attack* şi *Rock Will Never Die*. După ce mi-am pregătit un mic dejun copios cu prăjelniţe şi am aprins focul, m-am hotărît să nu optez pentru nici una dintre ele şi să-mi pun *Built To Destroy*. Mimez un pic că zdrăngănesc la chitară şi îmi compun în minte o listă de femei pe care aş vrea să mi le fac sclave şi să le leg, iar Drummond ie pe primu loc. Îmi verific cutia poştală şi găsesc tot rahatu de la Chelmsford. Mă laşi să aştept Tony. Nu-mi place să aştept. Asta mă face să mă simt singur şi melancolic, iar eforturile gîfîite ale comentatorului de gimnastică pedofil mă irită şi mă hotărăsc să apelez la compania vecinilor. Ziarele încă mai zac prin jur din weekend. Pot să văd faţa aia în ziar. Rup pagina şi o mototolesc înainte s-o azvîrl în foc. Mai citesc o dată repede postscriptumul din *Sunday Mail* despre prăpădul de zero la trei de sîmbătă din Rugby Park.

O performanţă slabă a musafirilor şi una de care mai ales Tom Stronach ar vrea să

uite. Pasa lui imprecisă înapoi i-a făcut cadou lui Killie cel de-al doilea gol decisiv, punînd capăt, practic, înfruntării din joc.

Mă duc alături, iar Tom e acasă, încă urmărind pe video jocul din meciurile din weekend. Nu i se spune mereu de pomană „studiază cu atenţie jocul". O descriere din ziarele de scandal a unui blegoman leneş care stă în cur şi se uită la fotbal pe video toată ziulica.

Tom e îmbrăcat în trening. Pare îngrijorat. Mereu pare aşa, adică atunci cînd nu arată ca un prost.

— Ce faci Bruce, spune el.

Intru agale şi trec pe lîngă bulangiu.

— Nu-i rău Tom, zic eu, uitîndu-mă prin casă după ceva de şparlit.

Sînt cîţiva puţoi şmenari în familia lor, rude cu nevastă-sa. Mamă ce i-aş trage-o, reţine, erau nişte chiloţi minusculi pe sfoara cu rufe la uscat, vara trecută. Ăsta-i semnul distinctiv al unei curve adevărate, să-i laşi pe sfoară ca pe-o invitaţie. Pizdele decente folosesc un uscător pentru asemenea chestii. Ginesc o lampă drăguţă pe dulăpioarele din lemn de tec pe care Tom le-a făcut de curînd pe comandă. Porţelan alb cu albastru.

— Ce lampă drăguţă.

— Mda... Julie a cumpărat-o. John Lewis'.

Mmm. Pare destul de plauzibil.

— Ce joc e? arăt eu spre ecran.

Cel mai nou model Phillips, cu patru difuzoare, sunet cvadrafonic şi ecran de 78 de centimetri. Nu-i rău. L-am văzut la Tandy cu o zi în urmă. Cel din centru de lîngă Crawford's.

— Liga Belgiană de fotbal de pe Eurosport. L-am înregistrat. Mechelen contra Molenbeck. Băiatul din Mechelen dă un gol marfă! Uite!

Tom derulează înapoi, iar bulangiu ăla belgian dă o lovitură super de la douăşcinci de metri. Poate c-or fi ei nişte puţoi plicticoşi, da ştiu să joace fotbal.

— Nu ne-ar fi stricat aşa ceva acolo în Ayrshire, sîmbătă, ei Tom, m-apucă pe mine exaltarea, în timp ce el se schimonoseşte la faţă trecînd în poziţia de apărare, iar eu încerc să strecor niscaiva îngrijorare şi empatie în voce. Ce n-a mers?

Tom ridică din umeri.

— Nu mă-ntreba Bruce, bolboroseşte el, clătinînd din cap.

Mi se pare prudent să schimb subiectul.

— Te-ai înarmat pentru meciul în cinstea ta?

— Mda! Chipul lui Tom se luminează plin de entuziasm. E dificil acum că vine perioada de sărbători, dar băieţii din comitet au făcut o treabă meseriaşă şi se pare că Kenny Dalish o să vină şi o să joace cel puţin o parte din meci.

— Marfă, spun eu, asta o să mai aducă probabil încă vreo două mii de spectatori.

Mă uit după noutăţi pe raftul cu CD-uri şi să mă fut dacă nu văd la Stronach noul album al lui Phil Collins. Îl iau de acolo.

— Cum e?

— Nemaipomenit, spune el. Cel mai bun.

— Ce? întreb eu nevenindu-mi să cred. Mai bun decît *Face Value* sau *No Jacket Required*?

Bulangiu nu ştie nimic despre muzică.

— Păi, cedează Tom, poate nu ca *No Jacket Required*, dar clar e la fel de bun ca *Face Value* şi mult mai tare decît *Hello I Must Be Going!*, *But Seriously* şi ultimul, cum îi spunea?

— *Both Sides*, spun eu.

Așa și cu femeia lui; și pe-o parte și pe alta... șmechera.

— Da asta n-ar fi prea greu, nu?

Presupun că Stronach știe multe despre muzică. Și io aș ști, dacă n-aș avea altceva mai bun de făcut decîsă stau sascult căcaturi toată ziua.

— Văd c-ai apărut și tu în ziare Bruce, rînjește Tom, luînd de jos ziarul *Mail* și fluturînd imaginea aia oribilă spre mine.

Dau din umeri:

— Mda...

— Probabil a fost oribil, clatină Stronach din cap, ... aici, uită-te la asta! arată înspre ecran, ... acum vine, golul lui Bergkamp pentru Arsenal...

Dennis Bergkamp controlează mingea interceptînd-o de la Ray Parlour cu o primă mișcare frumoasă care-l fentează și pe primul fundaș, apoi trece de al doilea înainte de a-și alege locul de unde să șuteze, învingînd portarul care ieșea să-l întîmpine. Unu-zero pentru tine Ar-si-nil[1]...

Beau vreo două beri cu Stronach ca să-mi dreg mahmureala, apoi mă duc înapoi acasă. Mă mănîncă și trebuie să-mi examinez organele genitale. Eczema asta de rahat se înrăutățește. Rossi ar putea avea dreptate, probabil are legătură cu prăjelnițele. Mă scarpin și mă zgîrmăn pe pulpe și pe scrot. Mă gîndesc că m-aș fi putut infecta de la vreo curvă. Poate că am o alergie de la prăjelnițe, dar mai probabil e de la brînză. Dar nu mănînc niciodată brînză, ce pula mea. Mănînc toată ziua și pierd în greutate. Poate că am ceva. SIDA de la vreo curvă. Noo... nu se poate asta. Sînt atent.

---

1. Joc de cuvinte: *arse*, fund și *nil*, zero.

Numa homălăii şi şmecheraşii iau SIDA. Viermi, crede Rossi.

Viermi de rahat.

Sînt prea obosit să mă duc astăzi la slujbă. Marţi e o zi de căcat şi oricum am făcut prea multe ore suplimentare în ultima vreme. Să nu faci niciodată luni sau marţi ce poţi face sîmbătă sau duminică, cînd eşti plătit dublu. Asta-i filosofia mea. Iau pilota de pe pat şi mă învelesc cu ea pe canapea, apoi aţipesc urmărindu-l pe Stephen Hendry cum căsăpeşte pe cineva la snooker. Bine că măcar un retardat pîrlit de fan Hearts poasă pună laba pe nişte argintărie, chiar dacă doar la un lăudat joc de crîşmă între amatori şi nu la un sport ca lumea.

Mă trezesc 000000000000000000 Noodles cu cartofii copţi la c 000000000000000000 icle de cidru din frigider. 00000000000000000 00000mănîncă000000 00mănîncă pentru mine 000000mănîncă00000 000000mulţumesc0000

Îl sun pe B000000000000000000 să ca s-o consoleze pe Bunty. Îl sun pe Ray Lennox, da-i plecat. Nu pot face faţă iarăşi unei seri la Lojă, dar mă hotărăsc să ies doar eu, să beau ceva. Poate am noroc de vreo curvă bagaboantă la miezu nopţii. Pe drumul spre centru mă opresc la bibliotecă. Iau o carte de medicină şi citesc despre viermi. Mă sperie ca curu. Au scos unu care avea un metru douăzeci din curu unui băiat. Presupun că merit să beau ceva după ce am citit asta.

Crîşmele sînt moarte ca dracu. Unul din barurile de pe Victoria Street e ca o morgă. Era o prăvălie populară, simplă ca curu, aşa că au dat o avere s-o

modernizeze. Şi nici un puţoi n-a mai intrat, aşa că au mai cheltuit o grămadă s-o facă la loc, doar că i-au făcut un design măreţ aşa cum s-au gîndit că ar trebui să arate o crîşmă tradiţională şi nu cum arăta iniţial. Deci tot nu intră nici un puţoi. Mă gîndesc la Amsterdam, apoi mă apucă un acces de inspiraţie şi îl sun pe Marele Maestru Frank Crozier la Lojă şi îi spun să-i pună cuţitu la os puţoiului ăluia de Toal, explicîndu-i că mi-am programat să plec la Amsterdam. Frank şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată prea bine. El vrea să-l vadă în continuare pe bătrînu Willie McPhee cum toastează la *haggis*-ul[1] de la cina Burns, iar eu cred că e nevoie de o schimbare. Aşa că îmi vorbeşte pe un ton cam rece. Totuşi se poate spune ceva despre Crozier: detestă să vadă cum puţoi tupeişti ca Toal se gîndesc cum să se folosească d(0000000000000000000000)vine.

— Confr(0000000000000000000000)at la şe-
dinţe, îi ex(0000000000000000000000)e înmoaie
şi promite (0000000000000000000000
0000000000000000000000
00000000000000000000
000000000000000000000000
0000 toate gîndurile astea şi
toate zvîrcolirile astea cu
care explorez împrejurimile
încep să 00000dea rezultate.
Învăţ o grămadă despre mine.
Nu-s chiar atît de multe de aflat.
Trăiesc în maţele Gazdei mele.
Am un corp alungit, ca un tub
puternic, adaptat maţului Gazdei
mele. Este într-adevăr ironic

1. Mîncare tradiţională scoţiană.

că eu se pare că nu am un tract alimentar numai al meu şi totuşi trăiesc în cel al stăpînului meu atît de generos. Solexul formează principalul punct de contact între Mine şi ţesuturile Gazdei. Uneori mă simt de parcă aş suporta să duc una dintre cele mai sumbre vieţi în timp ce continui să mănînc, să inger şi să excret prin piele.0000000000 Ca să fiu sincer, n-am prea multe de făcut pe aici. Aşa că mă gîndesc: n-ar fi oare un mod mai plăcut de a-mi petrece timpul dacă aş încerca să aflu cîte ceva despre Gazda mea? De ce nu! Gazda Mea, tu continui să mă fascinezi. Probabil că ai o viaţă mult mai interesantă decît mine, un organism primitiv mărginindu-se la un ritual plicticos şi deloc stimulant. Numai gîndirea speculativă îmi stîrneşte curiozitatea care adaugă o nouă calitate vieţii mele limitate, aşa că voi examina în detaliu mîncarea pe care o înghite Gazda, voi supune la teste celulele pielii de care sînt atît de ataşat, voi asimila toate informaţiile meseriaşe din obiceiurile alimentare dar ale voinicului şi forma lui fizică. Pentru a face asta trebuie să mănînc, să mănînc şi să tot mănînc0000să mănânc 000000 000000000000să mănînc000000 000000000000să mănînc0000000 0000000000000apoi să mănînc0000 00000000da00000da000000000000 da o da o da 00000000000000

Ve… …al din
cîrca … pentru
a aju… …pe faţa
mea î… …mine, o
să fie …

Mor… …mă de-
ranjez… …omletă
din ai…

Gu… …duc în
birou şi… …ă s-ar fi

progresat cine ştie ce. Afemeiatul ăla mucos de Ocky a dispărut de pe faţa Pămîntului, iar Lennox îmi dă un rahat de ajutor. A început să-mi behăie azi de dimineaţă că e ocupat pînă peste cap cu urmărirea hipioţilor. O pierdere împuţită de vreme. Furnizorii serioşi împînzesc oraşu cu heroină şi trei sferturi dintre puţoii pe care-i băgăm în pîrnaie sînt şmecheraşi sonaţi şi studenţi cu puţin haşiş sau cîteva pastile pentru prietenii lor. Totuşi şi asta prinde bine la ceva, îi menţine pe puţoi într-o stare permanentă de teroare şi nebunie, le aminteşte că lumea asta n-a fost creată pentru *ei*, a fost creată pentru *noi*. Data viitoare vor trebui să se descurce mai bine, după prăpădul ăla de la apartamente. Da o să punem noi laba pe puţoii ăia.

Asta înseamnă doar că vaca aia de Estelle şi amica ei Sylvia sînt singurele care ne pot da ceva informaţii despre Gorman. Ştiu că a fost în seara aia la cl(00mănîncă0000mănîncă00)c cu maşina pe lîngă flor(0000mănîncă0000mănîncă)uri daneze de la Crawf(000000000mersi00000000). Combustibil pentru o(00000000000000000000000)i ăluia. Pun la maxim(00000000000000000000000)Foreigner şi cine nu-l are în colecţia lui de discuri e un muist de nimic, cu toate că *Inside Information* este de fapt un album mai bun. Îşi atinge scopul şi mai ia şi o gură de aer. În special single-ul „I Want To Know What Love Is" este probabil cel mai tare single de pînă acum, ei bine, mai curînd o baladă...

... ştii că am nevoie de puţin timp...

... de puţin timp să dau de capăt lucrurilo...

Mă întorc la birou, sau mai precis, la cantină. Toal e acolo şi pare binedispus. Are aerul unui huligan dintr-o spălătorie, mulţumit că a auzit o

bîrfă răutăcioasă, dar cînd mă vede devine brusc serios de tot, vine la mine şi mă strînge de umăr. Sper că nimeni n-a observat gestul, arunc o privire rapidă în jur şi spre disperarea mea îi văd faţa lui Gillman, cu o mască crudă plină de ură.

— Ai avut ghinion sîmbătă, spune Toal compătimitor.

Nu ştiam dacă Toal a urmărit meciu de fotbal şi tocmai eram pe punctul să-i critic jocul lui Stronach, cînd îmi dau seama că vorbeşte despre tipul pe care am încercat să-l salvez.

Cum te-a făcut să te simţi?

— Mersi Bob, înclin eu din cap.

Cred că e un moment bun să-mi fixez o întîlnire cu el, aşa că stabilesc să stăm puţin de vorbă în biroul lui după masa de prînz. Faptul că se conformează cu uşurinţă mă face să cred că o să obţin ceva rezultate de la el cu privire la concediul meu. Altfel, am făcut o greşeală că m-am dus la cantină. Curry-ul arăta bine, dar s-a dovedit a fi slab şi fără nici un gust. Îl mănînc oricum, dar după aia îmi cumpăr un rulou cu cîrnaţi pe care îl acopăr cu sos maro şi piper.

Amanda Drummond şi Karen Fulton mă ginesc şi vin spre mine cu salatele pe tăvi. Salatele-s de rahat pe vremea asta. Pot să înţeleg că Fulton vrea să slăbească vreo cîteva kile, da Drummond ce mama naibii. Asta tresă se mişte sub duş ca să se ude. Deşi probabil şo trage bine, aşa se zice despre puicuţele slăbănoage.

— Probabil că a fost îngrozitor Bruce, clatină Drummond din cap. Se uită cu toată seriozitatea la mine şi întreabă: Te simţi bine?

Încuviinţez din cap şi despic ruloul cu cîrnaţi cu o furculiţă. Fulton îmi adresează un zîmbet consolator de probă.

— Dacă simți nevoia să vorbești despre asta... gîngurește Drummond.

Ce să-ți zic. Cu tine? O chestie deșteaptă la greu, fă. Măcar nu mă insulta pretinzînd că te doare-n cur.

— Nu-i o experiență prea plăcută, trebuie să spun, afirm eu pe un ton medical, dar spectacolul trebuie să continue. Trebuie să mă văd cu bunul nostru prieten domnul Robert Toal. Dacă domniile voastre îngăduitoare or să mă scuze, înclin eu din cap, ridicîndu-mă în picioare și plecînd.

Trebuie să încerc să salvez mai des oameni. Se pare că nu-i un mijloc rău de a atrage pizde.

Dar *e* timpul să urc ca să mă văd cu Toal. Pare că ascunde ceva cînd intru neanunțat în biroul lui și face rapid cîteva șmecherii pe computer. Puțoiu are acolo scenariul de film și probabil tocmai a afișat în locul lui vreun grafic organizațional sau așa ceva. Ce împuțit băftos.

— Bruce, Bruce... cum merge cazul? întreabă el recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

— Bob, cred că e de fapt normal și previzibil. Gorman și Setterington au fost în zonă. Știu că au fost în club în seara aia. L-am văzut pe Gorman că se poartă foarte cordial cu Estelle Davidson. Gus îl filează. Chestia e doar să dea chix și apoi să-i săltăm.

— Mda... aiurelile alea politice s-au cam răsuflat acum. Ziarele s-au săturat, iar ștabii sînt mai puțin iritați. E bine că n-am intrat în panică. Un colorat e doar un colorat de rahat, nu, fornăie el, clătinînd din cap.

— Da, spun eu evaziv. Ăsta poate fi un test ca să mă prindă. Nu discut despre asta cu el. Bob, intru imediat în subiect frățîne. Am nevoie de o

pauză. Ştiu că vrei să sistezi toate concediile, dar o să cedez nervos dacă nu plec. Ultimul lucru pe care-l vreau e să ajung ca Busby... iar chestia aia din weekend a fost ultima picătură, aproape îl implor eu.

Detest vopseaua aia albastru deschis de pe pereţii camerei lui Toal. O face să pară mereu rece. În plus mai e şi mirosul, duhoarea aia hidoasă de tutun stătut, care pare să se fi impregnat în celulele pielii lui Toal. Adică, şi mie îmi place cîte o ţigară, dar puţoiu ăla...

— Bine Bruce, bine. Pot să autorizez un concediu special. Sînt gata să fac asta doar în cazul tău. Avînd în vedere circumstanţele singulare... mă cercetează cu privirea Toal, de parcă ar aştepta de la mine o reacţie, ceva, însă bineînţeles, nu se alege cu nimic. Doar să te asiguri că toată lumea din echipă e instruită bine să rezolve cazul ăsta în lipsa ta, continuă el, acum destul de îngîmfat şi autoritar.

De parcă n-aş şti ce l-a făcut pe împuţit să se răzgîndească. Evrika. Mica discuţie cu Marele Maestru Frank Crozier a dat rezultate. Probabil că i-a descris situaţia lui Toal. Situaţia de ansamblu.

— Mersi Bob. Apreciez asta.

Toal recunoaşte bine-mersi o minciună cît caru. Iar Niddrie ar veni mai bine pe felie cu promovarea aia. E slujba mea. Iuu huu, puţoi ce ieşti: o vacanţă urmată de o promovare. Şi ce-i mai important, vaca aia uşchită de Carole poa să-şi ia rolu-n primire şi să se agaţe de Nava Cosmică Bruce Robertson, pentru că astronava asta o să se distreze ceva! Şi s-ar putea să fie în curînd foarte puţine cabine disponibile pe navă, mai ales cînd văd cum se adună pizdele claie peste grămadă, să mor io!

Îl sun pe Bladesey să-i spun că plecăm, apoi mă duc la agenţia de turism de pe Lothian Road, specializată pe rezervări în ultimul moment, să rezolv cu Amsterdamul, cîntînd laolată cu Curtis Stiger single-urile clasice „I Wonder Why" şi „You're All That Matters To Me" de pe albumul lui de debut cu acelaşi nume. O pipiţă îngrijită cu o claie de păr în zulufi lungi şi negri se ocupă de toată treaba pentru mine, singurul nor la orizont fiind că zborurile directe sînt pline şi de aceea trebuie să schimbăm la Bruxelles. Gagicuţa îmi spune că n-a fost niciodată la Amsterdam.

— Poate te duc eu cîndva, îi spun eu zîmbind şi frecîndu-mi ţepii din barbă care mi-au crescut de azi-dimineaţă.

Îmi răspunde cu un rînjet încordat şi lipsit de voioşie. Pînă cînd primesc rezervarea şi confirmarea, începe iarăşi să ningă. Ghetele îmi trosnesc pe mărgelele de plastic ale zăpezii, cînd mă întorc la maşină, şi mă îndrept spre East End. Parchez în Gayfield Square, lîngă puşcăria locală, apoi cumpăr o cină cu pui de la Deep Sea pe care o înfulec animalic în pragul uşii de la Bandparts. După aia mă duc la Mathers să beau o halbă. Cînd ajung la a treia decid că în nici un caz nu mă mai întorc azi la cloaca aia.

Îl mai sun o dată pe Bladesey la birou şi îi confirm rezervarea. Mă gîndesc s-o sun pe Bunty de pe undeva, da nu vreau ca curvaia uşchită să-l fută la cap pe Bladesey pencă am chef să ies la o băută cu puţoiu ălan seara asta ca să sărbătorim călătoria noastră la Dam. Nu prea are chef, da-i spun că, dacă i-o dă la buci alteia (are şi şanse) o să-i crească încrederea în el şi atunci probabil că ar atrage-o mai mult pe Bunty. Dacă ar fi

existat vreo şansă să se întîmple aşa ceva şi să ţină, în nici un caz nu i-aş fi zis-o. De fapt. Încep să vorbesc ca puţoiu ăla acu. De fapt.

Aşa că mă întîlnesc cu Bladesey la Guildford şi dăm pe gît vreo cîteva halbe, apoi facem o excursie pînă la restaurantul indian de pe Hangover Street. Bladesey îşi ia korma de pui, aşa cum mă şi aşteptam de la un fătălău mucos ca el, pe cînd eu mă îndop cu vindaloo de vită de parcă n-aş mai apuca ziua de mîine.

Ne ducem pînă la Ritz Ballroom, azi fiind seara celor divorţaţi sau despărţiţi, adică ştoarfe disperate s-o pună. Şi uite-le cum stau pe ring, mergînd ţanţoşe în juru poşetelor lor. Billy Joel cîntă-n extaz „Uptown's Girl": toate numai vergeturi, laba gîştii, gîturi cu piele care atîrnă fleşcăite, dar mă fut, pui sau găină, totui carne de futut pentru Bruce Robertson, săptămînă pe stop sau nu, cu cît mai sîngeros cu atît mai bine!

Aşa că ne aşezăm, Bladesey şi cu mine, lîngă astea două pipiţe care acceptă cînd le propunem să le cumpărăm băuturi. Cea scundă şi brunetă are o expresie răutăcioasă, expresia unei vaci care are-o părere cinică despre bărbaţi, o pseudo-lesbiană. Probabil a fost cu vreun criminal din ăla împuţit care a făcut ce-a vrut din tîrfa asta ameţită şi numa din vina ei, fiincă n-are nici creier, nici personalitate ca să-şi găsească pe cineva mai bun. Ştoarfe ca ea nu pot accepta adevărul, aşa încît deseori devin lesbi. Însă curva asta roşcată pare o pramatie futabilă.

— Deci cum te cheamă?

— Michelle, zice ea.

— De unde te tragi Michelle?

— Din Kirkcaldy.

— Aşa ca Michelle Flautista[1]? întreb eu.

Vaca cretină chicoteşte, rîgîie, apoi îşi duce mîna la gură. Scroafa împuţită e beată muci. Amica ei încă mai are o expresie acră. Nu-i place cine ştie ce de Bladesey.

— Deci tu eşti Michelle Flautista? Cum e cu prietena ta? E cumva Demi Moore?

— Noo, spune curva aia, în timp ce roşcata încă chicoteşte.

Femeile care vin aici sînt foarte aproape de prostituţie, e doar o chestie de nuanţă. Demi Moore. Semi Hoor[2]. Îmi place asta, Semi Hoor.

— Păi eşti ca o *semi hoor*, îi spun eu.

— Ce? zice ea, chinuindu-se să audă prin muzica de negrotei care i-a luat locul lui Joel.

— Eşti ca Demi Moore, ţip eu.

Complimentul meu nu reuşeşte să răzbească prin cinismul ei de lesbiană. Bladesey încearcă să sporovăiască cu ea, dar doar se face de rahat cu de fapt aia şi de fapt ailaltă. Mă hotărăsc s-o aţîţ pe roşcată.

— Ce-ai zice să ieşim cîndva, să mîncăm poate?

— Nu, îmi pare rău, clatină ea din cap.

— Haide, ne-am putea simţi bine, îi spun eu. Ce număr ai?

— Uite, am ieşit doar să bem în linişte ceva.

— O, da, zic eu, uitîndu-mă dispreţuitor în jur la piaţa de carne, ăsta-i fix locu unde te duci să bei liniştită ceva, ei?

Se strîmbă la mine, apoi se întoarce spre Semi Hoor. Puţoiu ăla mucos de Bladesey vorbeşte cu amîndouă. Nu pot s-aud decît de fapt aia şi de fapt ailaltă.

---

1. Joc de cuvinte: Pfeiffer – *fifer*.
2. Joc de cuvinte: *hoor*, curvă în argou scoţian.

Mă duc pînă la bar să văd dacă e vreo pizdă bagaboantă pe-acolo. Îi fac cu ochiul unei gagicuțe șatene într-o rochie verde, dar ea se uită-n altă parte cu o expresie deplasată de dezgust. Asta mă face să mă simt bine, așa că dau pe gît o dușcă la bar. Mi-ar prinde bine un pic de cocaină acu.

E un tip care arată ca Părintele Jack din *Father Ted*[1] și stă cu o pipiță tînără care pare a fi străină. Mă întreb cît de mult îl costă pe împuțitu ăsta libidinos și ramolit. Zilele astea e ușor să upgradezi modelele vechi cu unele mai noi din est. Citeam în ziarul de duminică despre un oarecare puțoi ramolit care lucra la Compania Electrică și care și-a schimbat rabla de mașină cu una nouă a-ntîia. Nici nu-i vorba neapărat de multe lovele, un inel de la Ratner's și un bilet de avion uneori sînt suficiente. Bineînțeles, ea dispare înainte ca inelul să se facă praf, dar pînă atunci ți-ai făcut treaba cu ea. Pipița asta cu Părintele Jack știe cum stă treaba: se freacă de el, se-nvîrte în jurul lui, îi vinde iluzii, nu numai sex. Pentru asta plătești mult mai mult. Realitate virtuală? Bogătașii o au de ani buni.

Văd că Bladesey e încă absorbit de conversație. Mă duc înapoi și mă înghesui lîngă el.

— Bladesey, doar două vorbe frățîne... zic eu.

Se dă mai încolo.

— Care-i treaba Bruce? Fete cumsecade, nu? zîmbește el.

— Ai grijă cu pizdele astea două. Crecă le știu io diundeva pe tipeleastea. Niște scîrbe. Jigodii nașpa. Dacă te prind că vorbești cu ștoarfele astea, ai pus-o la greu.

---

1. Sitcom britanic.

— Serios? Dar par...

— Îţi zic io, ce dracu, bă. Ţinte departe de gunoaie dastea.

După aia Bladesey îşi pierde puţin interesul. Ştoarfele se cară să danseze una cu alta, călcînd mărunt în jurul propriilor poşete ca nişte pietoni.

— Bruce, bolboroseşte el, puţin cam beat, te superi dacă îţi pun o întrebare?

— Dă-i drumu, mă răstesc eu la el suficient de dur încît să nu fie *prea* personală.

— Ce te-a făcut să te angajezi în poliţie?

— De ce m-am angajat în poliţie? repet eu. O, tresă spun că a fost din cauza faptului că poliţia oprima populaţia. Am asistat la aşa ceva în comunitatea noastră şi am decis că vreau şi eu să particip, îmi spun, zîmbind.

Sînt sigur că portofelul lui Bladesey e în buzunarul jachetei. Cînd se duce la budă îl scot afară pe furiş şi iau cea mai mare parte din cele două sute de lire pe care am văzut că le-a scos mai devreme de la bancomat. Pun repede la loc portofelul.

Bladesey se întoarce şi ne ducem afară pe străzile care acum sînt ude de parc-ar fi pline de pişat. Totuşi e încă atît de frig. Vîntul îmi înţeapă buzele crăpate şi cred că una dintre ghete începe să se ude pe dinăuntru. Înclin din cap cînd vreo două pizde disponibile îşi croiesc drum de-a lungul străzii. Par destul de tinere, dar poate că le impresionează lovelele. Nu strică să mă bag.

— Ok fetelor! urlu eu.

Se răsucesc. Una nu-i deloc nasoală. Încă o dată, a lu Bladesey nu-mi place.

— Nu-i rău, zice cea care arată bine, cu o prudenţă sfidătoare şi veselă.

Sînt instant atras la greu de ea: cam unu șaișcinci, păr brunet cu breton, un năsuc cîrn și buze date cu un luciu frumos. E întotdeauna un semn bun cînd aia mișto acceptă prima, pentru că în general urîta adoptă aceeași linie de gîndire, foarte puține nasoale fiind atît de pretențioase față de ce le intră-n găoază.

— Unde mergeți?

— Nuștu... încercam să intrăm în Jammy's.

Mă cercetează cu o privire lentă și lascivă. Gagicuța a ieșit în oraș avînd intenții desfrînate și o mănîncă prea tare ca să-și mai păstreze stăpînirea de sine.

— Mi se pare o idee bună. Da să vă zic ceva, mor de foame. Nu v-ar placiun curry? Vă invităm să veniți cu noi, dau eu din cap către Bladesey. Prietenul meu și cu mine facem cinste.

— Ei, Bruce... nu mi-e chiar atît de foame... abia am mîncat un...

— Nu fi atît de blegoman Bladesey. Ne descurcăm noi cu încă unu.

Mergem la Balti House și exact asta facem. E unul din locurile alea cu curry pline de gherțoi. Toată lumea de aici înfulecă de parc-ar fi tîmpiți. Mîncarea nu s-ar numi comestibilă dac-ai fi treaz.

Pipița meseriașă abia așteaptă să se fută. Rîde la tot ce spun și, cu cît sînt mai porcos, cu atît mai multă nerușinare îmi răspunde. Aș putea să stau aici toată noaptea și s-o urmăresc cum ridică furculița cu curry la buzele ei roșii. Și totuși. Sporovăiește neîncetat despre un curs de catering pe care-l face și despre faptul că vrea să-și deschidă într-o zi un bar-restaurant. Nasoala nu spune nimic, deși pare destul de atentă chiar și cînd Bladesey se face de căcat cu toate ah-urile, ăă-urile

și de-fapt-urile lui. Însă a mea o să fie fututăn seara asta. Nu-i nici un pericol. Se aplică aceleași reguli.

După ce mîncăm fac semn după notă. Cînd vine, Confratele Blades suferă un mic șoc.

— Nu... nu... nu-mi vine să cred... portofelul meu... e gol... eu... eu...

— Haide Cliff, doar n-oi vrea să plătească doamnele!

— Nu... Eu...

Nasoala îl privește dezaprobator, dar cealaltă, futabila, Annalise o cheamă, spune:

— Am eu bani...

— Nici să n-aud! insist eu, scoțînd grămada aia de bișțari ai lui Bladesey și plătind ostentativ.

— Îmi pare atît de rău... Eu... se bîlbîie Bladesey.

În timp ce pizdele își iau hainele, eu îi șoptesc lui Bladesey, care-i cam tulburat:

— Ți-am zis io despre curvele alea de la Ritz. Infractorii pot avea și vagin, nu numai penis, Bladesey. Acu probabil că sînt în vreo cloacă de spelunică din Leith cu mîncare la pachet, Tennants Super[1], Babycham și țigări, toate din generozitatea unui anumit Confrate Clifford Blades. Arăt înspre el, apoi îmi întind mîinile și mi le pun pe cap mimînd două urechi de măgar. Iihaa-iihaa! Iihaa-iihaa! m-apuc să zbier ca apucatu la el.

O duc pe urîtă acasă, apoi pe Bladesey, care e prea nenorocit ca să-și dea seama că tipa e excitată la greu. Sînt pe centură cu Annalise. Ies pe o șosea laterală și o iau pe un drum îngust de țară.

— Unde mergem? întreabă ea.

---

1. Bere cu 9% alcool.

E puţin îngrijorată, dar mai mult curioasă, pentru că încă zîmbeşte. După ce a flirtat toată noaptea nu vrea să plece acasă fără o sculă.

— O scurtătură, îi spun eu, trăgînd pe o bandă pustie de rezervă. Ştii de ce se spune că trag pe banda de rezervă? o întreb eu. Fiincă ţo tragi cînajungi peia.

— Ce? pare îngrijorată, căci am preluat brusc controlul.

— Bine păpuşă, hai, n-o mai fute aiurea: ia-mi pula sau ia-ţi valea. Astea-s opţiunile, îi fac eu cu ochiul.

— Nu aici... spune ea cu un aer ursuz. N-ai un apartament al tău?

— Nu m-asculţi Annalise, mă bat eu uşor pe urechi. Ia-mi pula sau ia-ţi valea sînt opţiunile tale.

— Eşti însurat? întreabă ea privindu-mă fix.

O ignor.

— Ce alegi? insist eu. Sînt o grămadă de sonaţi care umblă creanga noaptea.

Ea alege cu înţelepciune prima variantă, deşi cu o oarecare reţinere.

— Bine atunci... zice ea, aruncîndu-mi o privire pătrunzătoare, de parcă s-ar aştepta de la mine să mai spun ceva.

O trag înspre mine şi îmi bag limba saturată cu whisky în gura ei. Imediat ce începe să-mi răspundă şi îmi simt umflătura din pantaloni, gesticulez înspre ea să treacă pe bancheta din spate.

Ajungem acolo, iar ea îşi scoate o cizmă şi îşi trage în jos şi dresul gros şi chiloţii, scoţîndu-şi un picior din ei. Mă gîndesc să-i scot afară ţîţele dar nu pare că ar avea cine ştie ce în domeniul

ăsta, așa că iau hotărîrea să mă înfig direct în felul principal. Degetul meu se duce în pizda ei și, așa cum bănuiam, e atît de udă că mi-ar putea intra mîna pînla cot.

Chiloții și pantalonii îmi alunecă pe pulpe în jos, aerul cald și închis din mașină adăugînd mirosului puternic care se degajă din ei o aromă înțepătoare suplimentară. Am pula transpirată, mă ustură pulpele și la un moment dat mă gîndesc că n-o să i-o mai bag după ce mă distrez punîndu-mi rahatul ăla de prezervativ. N-ar fi trebuit să mă chinui. După vreo două încercări ratate din cauza berii și a spațiului strîmt, pînă la urmă mi se scoală și reușesc să-mi dau drumul după ce împing de cîteva ori. Pulpele mi s-au frecat nasol de dresul ei și de tapițeria mașinii. O partidă lungă de futut nici nu intră-n discuție în asemenea circumstanțe. Eram puțin exaltat din pricina alcoolului și m-a încîntat doar rezultatul final.

Annalise scoate un șervețel din geantă și se șterge încordată, chiar dacă eu am avut prezervativ. Să mor io, la cît de udă se făcuse, era și cazul. Îmi scot prezervativul și îl arunc pe geam, o văd că-și pune repede chiloții, dresul și ghetele. Îmi trag și eu pe mine pantalonii și chiloții, apoi ne mutăm în tăcere pe scaunele din față.

Nu mă mai uit aproape deloc la ea, deși pot să-i simt dispoziția plină de amărăciune smiorcăită în vreme ce-o duc acasă. Bruce Robertson rămîne pînă la sfîrșit un gentleman.

— Ne mai vedem păpușă, flutur eu un adio tandru înspre spatele ei acoperit cu o haină lungă în timp ce tocurile ei țăcăne pe dalele trotuarului. Însă ea nu se uită înapoi.

Sîntem daţi de gol

Avionul. Peters şi Lee. Lenny Peters a avut nişte cîntece minunate despre aviaţie. Avioane cu reacţie zburînd sus, deasupra mea. Curcubeul pe cer. Dar mă fut în asta. Urăsc avioanele. Nu poţi vedea în jurul tău decît interiorul unui avion insipid. Mîncarea are gust de avion: insipidă, rece, plastic. Însoţitoarele de zbor miros şi arată ca avionul: calme, impecabile, reci. Îţi vine numa să umpli mediul ăsta cu cît de multe băşini obscene poţi strînge. Întrucît am băut nişte spirtoase înainte de ne urca în avion, asta înseamnă destul de multe.

Aşa că Bladesey şi cu mine dicutăm pompos despre fututul în cur. Micuţa aia excitată de aseară, ar fi trebuit să o fut în cur. Reţine bine, mi-a luat o grămadă de vreme să i-o bag în pizdă, Dumnezeu ştie cum aş fi reuşit să i-o bag în clarobscur! Cam păcat totuşi: o pizdă meseriaşă excitată la greu. Ar fi trebuit să-mi păstrez calmul, să aflu cum o cheamă şi să am răbdare. Apoi aş fi putut să i-o pun degajat pentru o vreme. Totuşi, mai are balta peşte. E o stewardesă care-ar merge o dată, dar Bladesey e plopist şi, în loc să arunce o privire la fundul ei, răsfoieşte revista din avion ca un mic puţoi ochelarist ce e.

Problema lui Bladesey e că încearcă să intelectualizeze totul. Nu posă faci asta cînd îi vorba de futut. Or i-o bagi 'n gaură or nu.

— Heterosexualitatea şi nevoia de sex anal nu implică de fapt o atitudine misogină, spune el în şoaptă. E doar o activitate lipsită de valoare între două părţi consensuale. Da, există o moştenire culturală misogină ataşată, ca şi în versurile muzicii rap, dar în esenţă e neutră. Pe oameni mai curînd îi îngrijorează subiectul. Am citit într-un *Cosmo* de-al lui Bunty că douăzeci la sută dintre cuplurile heterosexuale fac cu plăcere sex anal, în timp ce numai cincizeci la sută dintre cuplurile de homosexuali fac...

— Hă? am întrebat eu. Îmi spui că juma din homălăi nu se fut unu pe altun cur? Asta mi se pare-o porcărie!

Bladesey îşi roteşte ochii şi pare alarmat.

— Vorbeşte mai încet Robbo. Îţi zic doar ce scria în articolul ăla.

— Ascultă Bladesey, nu cred nici un pic asta. Şi să-ţi spun io ceva despre negroteii ăia cu versurile alea rap de rahat, toate palavrele alea despre puicuţe care se fut şi sug pula sînt doar ce şi-ar dori ei, asta-i tot.

— Fanteziile dătătoare de forţă ale dezmoşteniţilor? zîmbeşte Bladesey, lăsîndu-şi ochelarii ăia să-i cadă la baza nasului.

E un puţoi ciudat, clar, Confratele Blades.

Reţine bine, se simte ca peştele-n apă aici, pentru că e o grămadă zdravănă de neadaptaţi în avionul ăsta. În faţa mea stă o pereche de actori de comedie, îmbrăcaţi identic în costume bleumarin, cravată şi avînd la ei serviete. De rahat să călătoreşti înţolit aşa, ce pereche de vibratoare de rahat.

Mă întorc spre Bladesey. El e tovarășu meu de călătorie, Dumnezeu să ne apere. Mai bine fac tot ce pot cu materialul de calitate inferioară pe care-l am și încerc să-l pun la punct pe amărâșteanul ăsta.

— Gangster rap-ul e o aiureală de rahat. Gangster 'n pula mea, e o escrocherie de rahat. Dacă iești un gangster adevărat ultimu lucru pe carel vrei ie so arzi 'ntr-un studio denregistrări. Oare Al Capone și-a petrecut timpu într-un studio de înregistrări? Pe dracu! Și-a petrecut timpu fiind gangster. Stai să vezi cînd o ajunge rap-ul în Scoția. Orice puțoi mucos și ușchit caria fost la două sau trei meciuri în Easter Road cu vro doi băieți de cartier o să scoată atunci albume de rap.

— Dar sigur tipii ăia din America care-au fost împușcați, trebuie că au avut legături cu mafia, nu?

— Poate că da. Dar adevărul e că noi așa-zișii sticleți le-am dat-o la bot cioroilor. Cînd eram în poliția metropolitană se deschisese sezonul la bruneți. La fel și în New South Wales. Aborigenii și pakistanezii erau o pradă ca lumea pentru noi. Dac-ai ține scoru cu cîți sticleți și negrotei au mierlit-o, noi am cîștiga pe departe la punctaj. Iar în ce privește fututul, am citit pe undeva că puicuțele albe au o probabilitate de zece ori mai mare să sugă pula decît femeile negre. Așa că tot rahatu ăla rap ie doar o fantezie a cioroilor.

— Numai dacă nu cumva le-o sug femeile albe, rîde Bladesey.

Asta mă înfurie ca curu.

— Numa o ștoarfă care nu-i întreagă la cap, care-i nesănătoasă și bolîndă se uită la un colorat, îi spun eu.

— Dar tu, ăă, te-ai bucurat de legături cu doamne de diferite rase la origine, şopteşte Bladesey.

O ginesc pe stewardesă şi îi fac semn că mai vreau un whisky. Dacă bei whisky n-o să ai niciodată viermi. Îl arde pe duşmanul dinăuntru.

— Am futut curve de diferite culori. Asta-i o chestie diferită Bladesey, aici discutăm despre dreptul inalienabil al scoţienilor în străinătate: să fută curve în cur! Sîntem o rasă răspîndită. *Slàinte*! îmi ridic eu paharul.

— Nu vă supăraţi!

O voce din spatele meu. Mă întorc şi văd un puţoi dat cu gel şi dinţii ieşiţi în afară.

— Ce? zic eu holbîndu-mă la el.

— Dacă e necesar să aveţi o discuţie aşa de jegoasă, mi-ar plăcea să vorbţi mai încet. Sînt femei şi copii mici care vă pot auzi... dă el din cap spre o puştoaică mică cu o privire vicleană şi o nevestică jenată.

Jegoasă? Îi arăt io puţoiului jeg. Puţoiu n-a văzut pînacu jeg ca lumea.

— Mă rogi sau îmi spui? îi zic eu.

— Ce? zice el.

— Terry, spune femeia trăgîndu-l de mînecă.

— Ei Bruce... de fapt cred că... se cacă pe el Bladesey.

— Mă rogi sau îmi spui? repet eu încet şi răspicat.

— Vă rog politicos... dar dacă nu vorbiţi mai încet o s-o chem pe stewardesă...

Zîmbesc şi ridic din umeri.

— Bine. Scuze că v-am jignit. Dacă mă rogi...

Mă răsucesc şi strîng mînerul scaunului pînă cînd mi se albesc încheieturile degetelor.

— Îi arăt eu puţoiului ăluia, şuier eu spre Bladesey. Reţine ce spun, Confrate Blades.

— Las-o baltă Bruce...

Restul zborului e lipsit de evenimente şi aterizăm în Bruxelles. Bladesey şi cu mine mai avem o oră de stat pînă la zborul spre Schipol. Schimb nişte bani şi mă duc la bar să bag în mine două halbe de Stella. Te simţi ca un milionar cu francii ăia belgieni, dar merită ca curu.

Văd că bulangiii ăia la costum şi cravată care stăteau în faţa mea în avion s-au aşezat şi şi-au luat o bere.

Apoi îl ginesc pe puţoiu ăla obraznic şi slinos, găozaru ăla care mi-a tras-o în avion, domnul Familii Fericite. E singur şi se duce să se pişe. Mă ridic.

— Unde te duci? întreabă Bladesey puţin alarmat.

— Am treabă, îi spun.

Ridică exasperat o sprînceană.

Îl urmez pe puţoiu ăla tupeist în toaletă. Sîntem doar eu cu el. Îl las să se pişe şi să şi-o scuture, apoi se întoarce cu faţa la mine. Preţ de o clipă pare buimăcit, apoi faţa i se schimonoseşte cînd mă recunoaşte.

— Tu... spune el pe un ton batjocoritor, lăsîndu-şi mîinile să cadă pe lîngă corp. Dacă vrei să ai necazuri...

Cam cowboy puţoiu ăsta. Bine.

— Vă asigur, domnule, că ultimul lucru pe care-l vreau e să am necazuri. Mi-am dorit să am ocazia să vă dau explicaţii. Îmi scot legitimaţia. Inspector Robertson, Poliţia din Edinburgh şi Lothian, spun eu grăbit.

Ei bine, cel puţin în curînd o să fiu inspector.

— Ce-i asta? zice el cu un ton puţin panicat.

— Domnule, sînt pătruns de două dorinţe opuse, să vă sucesc gîtul şi să vă strîng mîna. Să vă

strîng mîna pentru că şi eu sînt familist şi aţi avut dreptate să protestaţi cînd vorbeam atît de dezgustător şi plin de cruzime. Şi să vă sucesc gîtul pentru că lucram sub acoperire în asociaţie cu colegii mei olandezi. Conversaţia mea scabroasă era o încercare să-i momesc pe cei doi bărbaţi care stăteau în faţa mea. Aveţi cunoştinţe despre pornografia cu copii, domnule?

Înclină din cap neînţelegînd nimic.

— Filme sadice? mă interesez eu.

— Nu... eu...

— Cînd copii mici dispar pe străzile din Marea Britanie, îşi petrec ultimele ore ale vieţii lor mizerabile fiind supuşi la abuzuri sexuale şi la tortură, în depozite sau şoproane părăsite. Şi asta se filmează pentru comerţul cu filme porno de pe continent: Amsterdam, Hamburg etcetera. Acolo se duceau bestiile din faţa mea cu marfa lor.

— Adică... domnii ăia în costum erau...

Înclin sumbru din cap.

— Plănuiam să încercăm să intrăm în legătură cu monştrii ăia pentru a le demasca operaţiunile. Am fost nevoiţi să apelăm la cuvintele alea obscene pentru a încerca să stabilim contactul fiind pe aceeaşi lungime de undă cu ei. Mi-am putut da seama că erau la un pas să comunice cu noi, cînd, dintr-odată, un membru bine intenţionat, dar indus în eroare, al publicului apare şi...

Cretinul stă şi se uită la mine un timp.

— Of Doamne... ce-am făcut, domnule inspector...

— Trebuie să spun că nu ne-aţi prea ajutat.

— Aş putea face ceva să vă ajut? Orice!

— Domnule, am venit aici să-mi cer scuze pentru limbajul meu din avion, căci sînteţi soţ şi părinte.

Am fost obligat să folosesc acest limbaj în această investigaţie. Nu vă rog să mă asistaţi într-o chestiune care ţine de poliţie. Vreau să ştiţi că mi-a displăcut profund să vorbesc aşa mai ales în faţa soţiei şi copilului dumneavoastră, dar, dacă aţi fi văzut casetele alea video, dacă aţi fi văzut cum sînt degradaţi şi făcuţi să sufere copiii ăia... Sînt în poliţie de foarte mulţi ani. Dar simt pînă-n măduva oaselor că ticăloşii ăia trebuie să fie prinşi. Aş face orice să-i prind!

— Vreau să vă ajut. Vă rog, domnule inspector...

— Poate că aţi putea face ceva... nu, nu pot să vă rog... e ruşinos.

— Nu, insist! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— N-aveaţi de unde să ştiţi domnule, clatin eu din cap.

— Da... dar v-am dat de gol.

— Situaţia nu e irecuperabilă. Încă îi mai putem prinde.

— Da, şi vreau să vă ajut!

Ridic din sprîncene şi expir. Încă un tip intră în toaletă, aşa că îmi trag omul înspre chiuvete şi îmi cobor vocea.

— Ascultaţi-mă, evident sînteţi un cetăţean cumsecade, domnule, dar asta implică un risc mare. Ce s-a întîmplat în avion i-a făcut să stea cu ochii pe mine. Trebuie să mai existe încă un schimb de cuvinte, ceva. Domnule, vă rog să mergeţi în barul acela şi să faceţi scandal. Făceţi-i albie de porci, să afle toată lumea ce fel de oameni sînt. Atunci or să fie contrariaţi, or să arunce-n jur priviri pe furiş şi or să-şi caute aliaţi. Iar eu o să fiu pe aproape ca să mă aliez cu ei. Se vor da *singuri* de gol, or să devină neglijenţi, zîmbesc eu sumbru, uitîndu-mă în ochii amicului meu. Aveţi curajul să faceţi aşa ceva domnule?

— O, nu vă faceţi griji din pricina asta, domnule inspector. Am curaj cu carul. O să le arăt eu gunoaielor ăstora inumane despre ce-i vorba!

Mă duc la bar împreună cu tipul. Îi văd pe oamenii de afaceri că stau jos şi beau. Mă ţin departe, mă duc agale pînă la un stand cu ziare din faţa magazinului cu cărţi şi privesc din spatele lui. Micul ticălos se duce drept la masa lor şi se apleacă peste ea, rezemîndu-se în încheieturile degetelor de la mînă.

— Cum merg afacerile? zice el.

— Ce?

— Vă întreb cum merg afacerile voastre scabroase, animale jegoase! Deci cum vă merg? Puţoiu ăla mucos şi slinos bubuie la oamenii de afaceri. Hă? Halal cuplu mai faceţi şi voi! O, da, ştiu io ce joc faceţi!

— Ce-i asta... ce vrei...? întreabă unul dintre tipi.

Toată lumea se uită spre ei.

— Ştiu eu ce puneţi la cale, ticăloşi împuţiţi!

Soţia tipului apare şi ea:

— Terry, ţipă ea, care-i necazul?

— Nu ştiu ce-i asta. Cine-i individul ăsta? Unul dintre tipii la costum pare paralizat de şoc.

— Oamenii ăştia, scuipă el cuvintele, sînt nişte ticăloşi libidinoşi împuţiţi...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti... noi facem afaceri...

— O, deci aşa le spuneţi voi? Asta spuneţi voi că faceţi cînd înregistraţi casetele alea video de rahat? Comercianţi de porno! VĂ OCUPAŢI CU PORNOGRAFIE DE COPII!

Se uită în jur şi arată spre cei doi oameni de afaceri. Apoi îl înşfacă de revere pe unul dintre ei,

iar celălalt se ridică în picioare şi îl îmbrînceşte. Doi tipi din securitate apar într-o clipită, îl pun la pămînt pe bulangiu şi îl duc de acolo, cu mîna pe spatele lui, în stilul poliţailor.

— Terry! urlă soţia lui.

El se răsuceşte înspre ea, îmi surprinde puţin privirea şi mă imploră.

— Bărbatul ăla o să vă spună, e ofiţer de poliţie...

— Îmi pare rău, îi spun eu unui paznic, tipul e puţin ţicnit. L-a apucat şi cu mine în avion. Pare un picuţ cam confuz, mă bat eu uşurel pe cap.

Cei din securitatea aeroportului îl tîrăsc pe măscăriciul ăla buimăcit şi plin de proteste, în timp ce soţia lui şocată îi urmează împreună cu copilul care acum ţipă. Bladesey vine la mine încercînd să-şi dea seama ce se întîmplă.

— N-avem vreme de pierdut Confrate Blades, e momentu să mergem la avionul nostru înspre Dam, îi spun eu. Ştii Bladesey, există pe lume unii uşchiţi total de rahat.

Cok City

Ne cazăm în Cok City Hotel, care e în Newzuidsvoorburgwal, cel de-al doilea cartier roşu din Amsterdam, cu curve la-ndemînă dacă eşti prea leneş ca să traversezi Damrakul. Deşi eu nu-s, aşa că îi fac repede vînt lui Bladesey şi mă duc în explorare. Preacurvirea temeinică este o activitate solitară.

Îi prea frig să port pantofi, mai ales din ăia care se pun uşor în picioare, da tresă te-nţoleşti cînd te duci la curve şi nu ţine să te laşi agasat ca dracu de şireturile unor ghete mai înalte. În ciuda frigului, doar sunetul scos de tălpile mele pe caldarîmul străzilor de pe lîngă canale şi modul cum mă simt cînd păşesc pe el sînt îndeajuns să-mi provoace o semierecţie.

Am intrat într-un cinema şi am plătit pentru o cabină hi-tech. Lumina verde e stinsă, iar lumina roşie, aprinsă. Mă simt confortabil. Nu-i prea rău filmul, o producţie SF despre două lesbiene extraterestre din spaţiu care răpesc şcolăriţe virgine pubere dintr-un oraş american. Din şcoli, discoteci, centre comerciale de la periferie etc. şi le determină să devină lesbiene obligîndu-le la repetate acte sexuale. Planul pe termen lung

al lesbienelor extraterestre ingenioase este să-i facă inutili pe bărbaţi şi să transforme Pămîntul într-o planetă lesbiană, condusă, evident, de ele. Un detectiv viril şi echipa lui de atleţi sexuali trebuie să le salveze pe tinerele şcolăriţe de la mîncatu de floci din pizde şi să le readucă pe calea cea bună prin forţa pulelor lor. Pînă la urmă, după ce le fac la loc heterosexuale prin futut, detectivul campion se confruntă cu cea mai mare provocare sub forma unui conflict cu lesbienele cosmice cu super-puteri. Trebuie să le schimbe preferinţele. Se dovedeşte a fi un sfîrşit fericit pentru toţi. Fetiţele lesbi din spaţiu descoperă că le place la nebunie pula, dar poliţaiul recunoaşte că lesbianismul este excitant pentru bărbaţi, dacă femeile arată bine, iar ei pot privi. Aşa că hotărăsc să-şi unească forţele şi să-i extermine pe toţi bărbaţii homosexuali.

Un film destul de sănătos şi e bine să vezi un film atît de corect din punct de vedere politic. Pot să-l înţeleg. Şcolăriţele sînt toate trăsnet, iar lesbienele din spaţiu de-a dreptul superbe. Mă tentează să mi-o iau la labă, da tresă-mi păstrez rezervoru plin pentru afacerea serioasă a preacurvirii.

Aşa că în cartierul roşu mă uit prin vitrine după o prostituată potrivită. Pe lîngă Old Kirk toate-s numa bătrîioare grase şi negre, iar asta nu-mi surîde pe moment. Apoi ajung la o alee plină de fete thailandeze, unele dintre ele avînd feţe lungi şi ciupite, sînt evident băieţi cu sexul schimbat. Însă acum, după filmul ăla, tresă am parte de carne albă de prima calitate. Şi blondă, ca în film.

Un puţoi grăsan se îndoapă cu chipşi şi maioneză în faţa mea şi mă gîndesc că nu mi-ar strica şi

mie ceva în genu ăsta, carbohidraţi pentru un futut NRG[1]. Loţiunea de după ras mă pişcă de faţă în aerul friguros al nopţii. M-am bărbierit ca lumea la hotelul din Cok City, care e ideal cu toate facilităţile alea incluse, inclusiv cablu TV olandez cu un canal erotic. În orice altă ţară tresă plăteşti pentru el. Mă fut! Puţoii ăştia olandezi sînt bine puşi la punct: sex, droguri, toate sînt pe faţă şi se pot cumpăra. Însă asta n-ar ţine niciodată în Anglia, fiincăs prea mulţi puţoi patetici care ar buşi lucrurile şi pentru ceilalţi. Ca turiştii în vacanţă de aici. Ajung la aleea mea preferată şi în faţa mea e o gaşcă de tipi vulgari care zbiară cît îi ţine gura. Un pulică cu clonţu mare negociază cu un îngeraş care-ar fi ideal pentru mine şi vreau să-i bag capu puţoiului 'n cuptor şi să mă afund pur şi simplu în cameră cu ea.

Merg mai departe, iar o fată îmi zîmbeşte şi-mi face cu ochiul, e în genul lesbienelor din spaţiu, dar trec pe lîngă ea căci trebuie să inspectez marfa. Poate puţin prea bătrînă şi prea grasă ca să fie o lesbiană din spaţiu autentică. Pe aici a devenit prea aglomerat. Mîine poate fac o vizită în Pijp. Un tip olandez pe care l-am cunoscut aici anul trecut mi-a vîndut pontul: un drum de douăzeci de minute cu tramvaiul din centrul oraşului, pînă unde îşi fac localnicii cumpărăturile, iar localnicii ştiu întotdeauna unde găseşti marfă ieftină şi bună.

Ochesc încă o futabilă mică, dai prea brunetă, totuşi demnă de memorat în dosarul-de-futaiuri pentru mîine. O ştoarfă masivă îmi arată degetul stînd pe scaunul ei îmbrăcată cu o lenjerie intimă

1. Stil de muzică electronică.

oribilă, dar apoi, brusc, cîteva uşi mai încolo, un căcănar grăsan şi slinos e evacuat în stradă, iar în spatele lui am o vedenie. O să fie la fix pentru mine. Se duce iarăşi înăuntru şi-mi spune:

— Un minut te rog.

Evident că are de gînd să se spele în pizdă şi alte-alea, chestie care-mi convine pentru că vreau să fie ştearsă orice urmă a janghinosului. Mă gîndesc la Bladesey cum stă în cameră sau într-un restaurant italienesc de unul singur, arătînd ca un neadaptat social ce e. Sau poate ticălosul se hîţîină peste vreo curvă din aia grasă şi neagră chiar acu sau e caftit la curuleţul lui transpirat cu vreun instrument în timp ce pupă tocul cizmei negre din piele al noii sale stăpîne.

Mi-aş dori să fiu cosmonaut. Mă cheamă printr-un semn să intru la ea în cameră, lumină roşie, cuvertură roşie şi divan roşu. Pe perete e o litografie după *Floarea soarelui* de Van Gogh, care adaugă o plăcută nuanţă domestică decorului.

— Nu te pot săruta, zîmbeşte ea, reguli. Ridică uşor din umeri spre mine, gest care mă atrage.

Îmi scot echipamentul şi îmi aranjez hainele pe divan: jacheta, puloverul, cămaşa, pantalonii, în timp ce ea stă pe pat. Zîmbeşte şi se întinde graţioasă, iar dezmierdările ei sînt de prisos întrucît e deja tare. Îmi pune prezervativul şi se lasă pe spate, iar eu mă sui pe ea şi în ea, apoi încep să i-o trag.

Ok baby, hai să mergem cu racheta asta pe Uranus.

Curva e perfectă şi poate juca şi teatru. Nici nu se pune problema că s-ar implica, dar aproape că asta-ţi vine să crezi. Calificarea la o şcoală de teatru ar trebui să fie obligatorie pentru toate

curvele. Pe cînd îmi golesc scrotul, ea scoate un geamăt teatral nemaipomenit de aprobator: ahhh e atît de minunat baby...

— Trebuie să vii din nou, îmi spune în timp ce mă îmbrac. Cît timp mai stai pe aici?

— Cîteva zile, îi spun eu.

E o curvă bună, zău, o adevărată profesionistă. Acum, cînd schimbul contractual s-a încheiat, nu mai e nevoie să mimeze interesul. Chiar şi în perioada asta a anului cînd oferta e mai mare decît cererea, totuşi gagicuţa are şi ea mîndria ei profesională.

— Deci să mai vii! Să mai vii şi altă dată aici! rîde ea.

— Aşa o să fac, zîmbesc eu.

Şi ies în pasajul îngust şi aglomerat, băşicat că sînt înconjurat de bărbaţi transpiraţi şi zgomotoşi după ce am fost cu o femeie calmă şi senină. De parcă am trecut din paradis în iad doar deschizînd o uşă. Îi ger nasol afară, iar ploaia a udat de tot caldarîmul. N-ai zice că am venit tocmai din sud. Mă fut: nus aici pentru vreme şi în plus e destul de cald în curul unei curve.

Brusc mă trezesc pe alee în mijlocul aceloraşi tipi mongoloizi şi insolenţi de mai devreme, care fac glume şi zbiară. Îl lovesc pe şest în coaste pe unul dintre ei, iar el îşi pierde respiraţia şi se apleacă pe cînd eu îmi croiesc drum prin mulţime, strecurîndu-mă mai departe. Îl aud pe un tovarăş de-al lui spunînd:

— Ce santîmpla Mick? Ce santîmpla?

Da bulangiu cretin e prea paralizat şi confuz să-şi dea seama, iar eu deja sînt foarte departe, debordînd de surescitare şi satisfacţie. E sentimentul ăla din linia întîi, simţi cum ţi se urcă

sîngele-n cap cînd eşti în faţa unui pichet sau la un meci important, avînd bastonul şi scutul, iar toate forţele de ordine ale statului sînt în spatele tău şi tu eşti gata să baţi nemernici bulangii şi insolenţi, care pun la îndoială lucrurile cu clonţu lor mare şi atitudinea lor răutăcioasă, pînă cînd devin o masă amorfă şi suferindă aşa cum o merită din plin. Trăim într-o societate magnifică.

Îi urăsc pe toţi, partea aia a clasei muncitoare care nu face ce i se spune: infractori, bulangii, negrotei, grevişti, gangsteri, mi se rupe la greu, toţi înseamnă acelaşi lucru: ceva bun de zdrobit. Da, poate că sînt umpic depăşit de toate aiurelile alea de rahat miorlăite de pe linia frontului, dar încă îmi place la nebunie şi întotdeauna o să-mi placă ca curu o discuţie straşnică, de modă veche doi la unu cu un căcănar în camera de interogatoriu. Războiul psihologic aduce mult mai multe satisfacţii. Cu cît sînt mai greu de făcut să mărturisească, cu atît e mai mare satisfacţia. Eşti fix înapoi pe teritoriul jocurilor.

Ca următoarea curvă pe care o găsesc după ce beau o bere şi un whisky să-mi recuperez forţele într-un bar vechi tradiţional, olandez. Pompez în ea, iar ea pur şi simplu mă acceptă. O fată de treabă. Imaginea lesbienelor din spaţiu e încă vie în mintea mea şi îmi dau drumu repede. În timp ce-mi pun echipamentul o întreb dacă vrea să facă bani ca lumea.

— Deja îi fac, spune ea cu aroganţă, da sclipirea de lăcomie calculată se aprinde în ochii curvei, iar cînd mă întorc în camera mea de hotel vine şi ea cu mine după ce şi-a terminat tura de dimineaţă.

Da, e scumpă, mai ales o zi întreagă, dar pentru asta există ore suplimentare, ca să acopere asemenea costuri. Slavă pulii pentru formularul OTA 1-7!

Gagica e studentă la Universitatea din Amsterdam. Statul le oferă şase ani de studii superioare pizdelor astea răsfăţate. S-a apucat de meserie fiincă a trecut de la Engleză la Sociologie, la Filosofie, apoi la Studii de Film şi a pierdut şase ani de bursă. Asta ar trebui puse să facă micile studenţele de la universităţile noastre: să fie curve pentru banii de bursă. Dacă stai să te gîndeşti, unele dintre ele *sînt* puse să facă asta. Bună chestie piaţa asta liberă.

Micuţa asta a fost de acord să se fută în cur, da cu mari rezerve pencă o tot behăie cu SIDA şi că n-are prezervative mai solide. Mai bine, n-aş mai fi putut să simt nici pe dracu. Deşi e foarte atletică, mamă, aşa cum se apleacă peste scaun. Mi se usucă buzele cînd văd cum i se încordează muşchii în partea din spate a picioarelor în tocurile alea înalte, şi mi se face tare ca piatra. Mi-am uns zdravăn măciuca dar ea e cam strîmtă. Însă după ce i-o bag începe să alunece. Îmi pot da seama că o cam doare fiincă scoate nişte sunete şuierătoare, iar muşchii de pe spate i se umflă de stau să se rupă, da probabil doar pencă curvei de rahat îi place la nebunie fiecare minuţel.

— Opreşte-te, te rog, opreşte-te un minut, zice ea oareşcum tăios şi se apucă să-şi mute greutatea, îndreptîndu-se, încercînd să facă mai mult loc în ea, iar eu sînt iarăşi jos pe Planeta Pămînt, trimiţînd în spaţiu sonda pe care o folosesc să detectez semne ale vieţii extraterestre în ea, în lesbiana asta din spaţiu, da super-lesbiana asta de rahat din spaţiu, încît viaţa extraterestră

dinăuntrul meu să poată... nu nu nu, lesbiana asta de rahat din spațiu care s-a futut cu tot universul și care n-a fost niciodată fututã așa pînă acum și îi place la nebunie îi... Ahhhhhhhh...

Sperma îmi țîșnește în prezervativul din curu ei. Curu vacii îmi ține strîns pula, iar cînd mi-o scot, ea tot nu dă drumu prezervativului. Și-l scoate singură din rect. Pe capătul lui sînt mici dîre de căcat. Însă scula mea e curată ca un fluier de rahat. Slavă curului, cuibușor îmbîcsit și murdar!

Plătesc curva și-i spun să se care dracu și să mă lase-n pace. Mă prăbușesc pe pat și trag un pui zdravăn de somn vreo juma de oră. Cînd mă trezesc mă simt singur și deprimat și dau iama prin minibar. După vreo două whisky-uri mă duc și bat la Bladesey, dai plecat. Ce puțoi mucos și docil. Îmi dă prin cap s-o sun pe Bunty, chestie pe care o și fac de la o cabină telefonică de pe stradă.

— Hei, Cunty!

— Lasă-mă!

— Osăți fie dor dă mine? I-am zis lu Frank cel Mic despre tine. Vrea să te lingumpic 'n pizdă, aia vrea! Îmi cobor vocea și o fac gîfîită. Io nu... Apoi iarăși pe nas: Ba da!

— LASĂ-MĂ ÎN PACE! urlă curva, apoi trîntește receptorul în furcă.

Mă întorc la hotel și urc la mine în cameră unde mă uit la Cartoon Channel și îmi rîd puțin în sinea mea. Sînt puțin dezamăgit că Bunty nu s-a simțit în stare să-mi urmeze sfatul și să vorbească un pic cu mine. Probabil se simte vulnerabilă cu masculul feroce Bladesey plecat de lîngă ea. Ha! Oricum, în curînd se face timpul de pileală, căci îl aud chiar pe el cum se întoarce la el în camera de alături.

— Bine Clifford, fiule? zîmbesc eu. Ai pus-o cu vro curvă?

— Ei, nu de fapt... m-am dus la Rijkmuseum şi am văzut *The Nichtwacht* a lui Rembrandt... ce imagine uluitoare, îmi zîmbeşte timid.

— Are şi futut în el?

— Ei nu... nu-i un film, e...

— Ştuce ien morţii măsii! Ştu cinen morţii măsii 'i Rembrandt! arăt eu înspre mine.

Puţoiu ăsta mucos şi tupeist crede că-i deştept 'n pizda măsii. Nu ştie nimic 'n măsa. Zero total.

Ieşim să ne pilim şi fac greşeala să-l las pe Bladesey s-o sune pe Bunty. Am fost intrigat de felul în care a afectat-o înfierbîntarea mea de mai devreme. O mişcare naşpa. Chiar şi de pe scaunul meu de bar, doar uitîndu-mă la ceafa lui Bladesey şi la gîtul lui care se înroşeşte îmi poda seama că-i pe nasoale.

E distrus cînd termină de vorbit la telefon. Puţoiu tremură.

— Bruce, icneşte el, cred că de fapt o să trebuiască să mă duc înapoi... Bunty e supărată, iar a primit un telefon din ăla. N-ar fi trebuit să plec de lîngă ea...

— În nici un caz! Ie vacanţa ta, ce pula mea!

— Vrea numărul de la hotel. Crede că sînt în Scaborough. A cam trebuit să fiu de acord să mă-ntorc...

— În nici un caz, ce morţii măsii!

— Nu ştiu ce să fac... îşi pune capul în palme.

Îmi las ţeapăn mîna să cadă în jurul umerilor lui.

— Îţi face viaţa un calvar, ei frăţîne.

— Se pare că nu-s în stare să fac nimic ca lumea, se smiorcăie el, ori îi stau în drum dacă sînt acolo, ori o neglijez dacă sînt plecat... Craig

nu face decît să-şi bată joc şi să-şi pună muzica aia techno de rahat... ce vrea de la mine Bruce? Cum şi-ar dori ea să fiu?

— Bladesey, ascultă. 'S tovarăşu tău, iar tovarăşii se susţin unu pe altu. O să-ţi zic io egzact cio să se-ntîmple...

— Tresă mă duc înapoi... face el.

Mă uit în ochii lui mari şi şocaţi.

— Tu şi cu mine, zîmbesc eu, o să mergem la curve. Tu o să-ţi pui iarăşi în funcţiune măciuca aia a ta, arăt eu spre abdomenul lui. O să te facem să ai o părere mişto despriun anumit Confrate Clifford Blades aici de faţă. Iar cînno să intri ţanţoş în casaia din Corstophine, primulucru pe cariosăl faci o să te duci la ia şo săio bagi, rînjesc eu, arătîndu-i degetul mijlociu, degeţelu ăsta futăcios de aicia. Şiţi zic io frăţîne, o să fiiatîde udă că buzele pizdei iei o să se desfacă pentru tine ca Marea Roşie pentru Moise. O să scapi de ia luptîndu-te co sulă super 'n curînd, spun eu, arătînd încă o dată spre abdomenul lui. Sula aia super.

— Chiar crezi că o să-mi folosească la ceva?

— Aceleaşi reguli de căcat frăţîne, înclin eu din cap ca un cunoscător, aceleaşi reguli de căcat. Mă răsucesc spre barman: Încă un rînd, prietene.

Nu mai tolerez de la ratatul ăsta patetic nici o altă vorbăraie cum că s-ar duce acasă.

Tot Carole

Cînd îmi fardez ochii, întotdeauna simt o excitație în trup. Cred că asta-i din pricina faptului că este adevărat ce se zice despre ochi, că sînt oglinda sufletului. Iar sufletul meu este foarte sexual. Nu poți să-ți negi adevărata fire. Bruce m-a învățat asta. În asemenea clipe mă simt înclinată să mă pipăi singură... îmi place la nebunie senzația pe care mi-o dă bluza asta din mătase pe piele.

Îmi place la nebunie

Am o senzație de leșin. De parcă Bruce ar fi aici cu mine.

Curînd.

E vremea să ies în oraș. Mă duc în oraș mami.

Spune-i lui Stacey că n-o să întîrzii mult.

Pa.

Barul este mare, ideal să-i urmăresc cu privirea pe oameni. Sînt o mulțime de unghere și cotloane unde te poți ascunde.

Șezînd aici, singură, îmi aduc aminte cînd i-am cunoscut prima oară pe părinții lui Bruce. Erau oameni cumsecade, dintr-un sat

de mineri din Midlothian. Asta a fost înainte să fie schimbați în rău de Scargill[1] ăla, care a despărțit familii și i-a întors pe toți unii împotriva altora. Deși Bruce nu are pică pe ei, cu toate că s-au purtat foarte inuman și l-au respins, propriul lor fiu. Asta vor oamenii ăștia: să despartă familia. Pentru ei nu este important, dar din punctul meu de vedere dacă n-ai familie, n-ai nimic. Așa crede și Bruce. Este un lucru atît de nefericit că Stacey a spus oribilitățile alea, dar noi nu dăm vina pe fetița noastră, toți copiii trec printr-o perioadă cînd spun mici minciuni prostuțe. În cazul lui Stacey cred că a stat cu cine nu trebuie la școala aia.

Oricum, trebuie să spun că arăt nemaipomenit și știu după felul cum se holbează la mine tipul din spatele barului că și el este de aceeași părere. Ei bine, te poți uita dar nu mă poți atinge amice! Mi-am pus tocuri, bluza *aceea* din mătase și fusta plisată. Arunc o privire în oglindă. Nu-i rău Carole. Nu-i rău.

Știu la ce se gîndesc: o femeie care bea de una singură. Ei cred că sînt o prostituată sau că sînt ușuratică. Nu fac decît să îi confrunt cu propria lor dorință. Asta-i ceea ce nu pot ei duce.

Mă doresc.

Toți bărbații ăștia o doresc pe Carole Robertson.

Dar există un singur bărbat care mă poate avea, cu toate că, dacă și-ar dori să mă ofer

1. Lider controversat al greviștilor.

altui bărbat, aș face-o, dar numai pentru el. Nu și-ar dori să mă ofer nici unui bărbat din barul ăsta.

V-am dovedit ce-am avut de gînd gagiilor, iar acum plec să-mi văd fiica. Sînt o mamă și o soție bună.

Toate privirile sînt îndreptate asupra mea pe cînd plec din bar. V-am dovedit ce-am avut de gînd.

Afară văd ca prin ceață. Toate firmele magazinelor și reclamele parcă ar fi scrise într-o limbă străină. Aici nu mă simt în siguranță. Trebuie să mă duc într-un loc unde mă simt în siguranță.

Rondul de noapte

S-a făcut ziuă. Şi nu dintr-odată, ci treptat, pe cînd Bladesey ciocăne cu sfială la uşa mea şi mă întreabă dacă vreau să cobor la micul dejun. De fapt.

— Mda, dar îţi spun un singur lucru Bladesey, nu cobor pînacolo pentru un mic dejun din ăla continental de rahat. Şuncă, brînză şi chifle? Mă fut. În Haarlemerweg e o cafenea britanică. Hai acolo.

Mergem pe jos de-a lungul Singel-ului, iar eu simt cum aerul înviorător îmi alungă pînzele de păianjen matinale, apoi intrăm în Barney's Breakfast Bar. E plin de studenţi de rahat şi gunoaie irascibile cu bugete mici, aşa că mă delectez fluturîndu-mi ostentativ grămada de mangoţi pe cînd comand marfa: costiţă, ouă, cîrnat, roşii, ciuperci, sîngerete, pîine prăjită şi ceai.

— Ieri ai fost absent nemotivat Bruce, mă ceartă Bladesey. Ai cunoscut doamne interesante?

— Da, de fapt. Am cunoscut o gagică scoţiană într-un bar. Era chiar drăguţă.

— Era, ăă... ştii tu... o doamnă a nopţii?

Mă uit, extrem de iritat, la mizeria asta hidoasă care s-a insinuat cumva în viaţa mea.

— Nu. Nu era. Crezi că nu pot cunoaşte decît prostituate? Asta crezi tu?

— Nu... deloc... se bîlbîie el scuzîndu-se.

Îmi îndrept spatele pe scaun. Mai bine-l pun la punct pe puţoiu ăsta o dată pentru totdeauna.

— Ei bine să-ţi zic ceva frăţîne: eu am avut parte de mai multe pizde decît ai avut tu de cine gătite. Şi e vorba numai despre pizde de calitate. Pizde super. Şi într-un timp relativ scurt. Nu m-am gîndila asta pencă fut curve din comoditate, mai curînd, decît că tresă le plătesc. Nu m-am gîndila asta, îi zic eu puţoiului tupeist.

— Îmi pare teribil de rău Bruce... n-am vrut să te jignesc. Ai înţeles greşit. Am presupus doar, ştii, că la Amsterdam...

— Păi ai presupus greşit, îl informez eu laconic, cojind un joint mare din iarbă tare şi aprinzîndu-l pe cînd ni se aduce micul dejun.

Mîncăm în tăcere şi îl las pe puţoiu mucos cu muzeele şi galeriile lui de artă. Sînt pus pe porno şi droguri.

Mă duc pînă în cartierul roşu şi o pungă de căcat obosit şuieră înspre mine:

— Spectacol video. Foarte iee-duu-caa-tiiiv.

Simt cum mă cuprinde indignarea. Un semivagabond care stă afarăn frig muncind pe alune, închipuindu-şi că ar putea să mă educe pe *mine*, în orice fel sau sub orice formă. Mă opresc şi îi arunc o privire lentă şi cercetătoare din cap pînă-n picioare despre care-mi poda seama că-l tulbură.

— Spectacol video... repetă el cu mai multă precauţie.

— Bun de ceva? mă răstesc eu pe un ton de poliţai.

— Cel mai bun.

Mă uit la semnul cu f25 din spatele lui.

— La douăşcinci de guldeni ar fi bine să fie aşa. Că altfel o să mă întorc cu gaşca. Bine?

Îşi ridică mîinile în aer.

— Hei, calmează-te bătrîne. Aici e Amsterdam. E cel mai bun spectacol video la care-o să asişti.

— Să sperăm.

Intru şi plătesc douăşcinci de guldeni unei tîrfe distrate care mestecă gumă şi, evident, face şi ea giumbuşlucuri, se gîndeşte la banu mai gros pe care-o să-l scoată singură mai tîrziu. Mă duc într-o sală de cinema care e în stil vechi, nu un şir de cabine care se deschid cu monede. E pe jumătate plină, iar spectacolul începe imediat. Nu există intimitate ca săţio iei la labă, dar asta nu-l opreşte pe un puţoi ramolit de lîngă mine, care îşi ţine pula într-o batistă şi deja îşi face laba cînd prima actriţă, îmbrăcată ca o dură şi semănînd cu Victoria Principal din *Dallas*, e pipăită şi futută într-un lift de doi tipi care-l opresc între etaje. Încerc să mă concentrez asupra filmului, dar e de calitate proastă şi gemetele puţoiului ramolit îmi abat atenţia de la el.

Însă apoi începe o secvenţă dementă cu o petrecere la birou, unde toată lumea se fute ca sonaţii. Mă gîndesc la pizda în care o să-mi dau drumul la petrecerea noastră de Crăciun: puicuţa aia nouă şi bisericoasă mai întîi, apoi mai e şi Fulton şi, binenţeles, curva aia babană, Regina Mărimii, şi chiar şi Drummond, ce morţii măsii, dacă sînt prea disperat. Simt cum mi se duce mîna înspre umflătura din chiloţii mei, dar, după ce-mi pişc de vreo două ori cireaşa, îmi impun voinţa, strîngînd din dinţi şi lăsînd-o baltă. N-are sens să-mi consum generatorul la ora asta.

Arunc o privire prin cîteva magazine cu pornografie, încercînd în zadar să găsesc o curvă care să semene cu ea, cu fata mea. Am la mine chiloţii ei, în buzunar, de aseară. Nu găsesc pe nimeni. Încep să mă simt frustrat şi o să fie din ce în ce mai rău. Mă hotărăsc să beau ceva şi iau decizia să încerc să găsesc una care nu seamănă *deloc* cu ea. Strategia asta funcţionează pentru că instantaneu toate camerele de pe străzile pietruite şi cenuşii par să-mi ofere posibilităţi nemărginite. Găsesc o fată potrivită. Are păr roşcat şi o faţă ciupită nasol de vărsat. Aceeaşi vorbăraie, de data asta fără nici un farmec, cînd îmi spune că nu sărută. Mă gîndesc să-i spun că n-am absolut nici un chef să-i sărut moaca ciupită de vărsat, am buzele şi aşa suficient de crăpate şi făcute praf de frig. Se dezbracă şi mi-o ia puţin la labă, încercînd să-mi aţîţe dorinţa în pulă, dar mi se întăreşte numai cînd mă uit la pielea ei ciupită de vărsat. Ca şi pe celelalte curve de aici, nu pare s-o deranjeze iritaţia şi eczema mea, deşi la pielea pe care-o are te-ai aştepta la puţină compasiune din partea ei.

Cînd o fut îmi serveşte toată placa aia Ahhh baby, sînt atît de udă... ahhh, e atît de bine... şi tot căcatu ăla, care mă-ncîntă. Încă o dată, bine că e mîndră de munca ei şi îşi dă silinţa. Bătrînul Amsterdam e fără-ndoială capitala curvelor din lumea-ntreagă. Deşi, după ce îmi vărs lichidul în prezervativ, ochii ei morţi de curvă se răcesc automat, de parcă s-ar pregăti deja pentru următorul client, iar eu plec să iau ceva în gură.

Mă duc la una dintre pizzeriile alea de nedescris de pe Damrak care sînt în general nespectaculoase şi îi seacă de bani pe turişti. După ce

mănînc mă întorc la mine în cameră. Încă mai am în buzunar chiloţii ei. De noaptea trecută. N-am putut s-o rog pe curva aia cu care am fost să şi-i pună. Mi-i trag pe cap şi adulmec, umplîndu-mi nările cu mirosul ei. Devin conştient de sunetul surd al hohotelor de plîns şi de un vaiet urît şi piţigăiat din cameră.

Îmi scot chiloţii de pe cap, dar în cameră nu mai e nimeni în afară de mine.

Iritația

A doua zi dimineață mă cac în buda compartimentată a hotelului. Un morman de castane se află-n fața mea, puțind a curve din Dam, dar neprezentînd nici un semn de monstru extraterestru. Deși știu că e pe acolo, pe undeva înăuntrul meu, răsucindu-se și crescînd, așteptînd momentu potrivit, aidoma lui Arthur Scargrill în corpul sănătos de politicieni ai Marii Britanii din anii '80, dușmanul din interior.

Ies și vizitez încă vreo două curve, una thailandeză și una neagră. Aia neagră se uită la coaiele mele de parcă n-ar mai fi văzut carne albă pînă acum. Poate din cauza iritației, fără doar și poate că se înrăutățește.

Se înrăutățește.

Mai bag o tură de băută după-amiază, Heineken și gin, înainte de a pune laba pe niște cocaină bună care-ți amorțește gingiile, de la un tip dintr-un bar tradițional olandez. Dupaia mă trezesc din beție. Asta-i chestia bună cu coca: îți dă forțe supraumane la băutură. Nu c-aș avea nevoie de ele.

Într-un bar îmi iau o sticlă de Grolsch și văd că au prăjitură din aia cu droguri. Iau o bucată, apoi încă una. Un puțoi obraznic din spatele barului

îmi spune că ar trebui să am grijă cu marfa aia, dar eu doar rîd şi mai iau o bucată. Simt o ameţeală ca lumea în cap.

Cînd plec din bar mă loveşte şi începe să-mi fie într-adevăr rău şi greaţă.

Hipioţii ăia au încercat să mă otrăvească, pe mine un poliţai pizdos. O să mă duc la poliţaii din Olanda ş-o să le-nchid baru puţoilor ălora. Mă împleticesc încoace şi-ncolo, prea speriat să trec strada fiincă tramvaiele alea vin din toate direcţiile, la fel şi puţoii pe biciclete, iar eu sînt prea aproape de marginea canalului în starea asta... puţoii ăştia olandezi...

... EC[1] ar trebui să închidă locul ăsta...

Plec din Damrak, da mă-mpleticesc pe o stradă îngustă şi mă izbesc de cineva care zbiară la mine, însă eu merg în continuare, îi ca un coşmar de rahat în care nu-ndrăzneşti să priveşti înapoi. Ajung înapoi la hotel gîfîind la greu, cu senzaţia că nu mai am aer. Bladesey stă întins pe pat la el în cameră, uitîndu-se la televizor. Mă duc la budă, mă cac din nou şi văd că e ceva în scaunul meu. Nu mă pot uita să văd ce e. Stau acolo jos o vreme şi mă calmez înainte să mă duc şi să dau ochii cu Bladesey.

Faţa lui pare să se reflecte în perete şi nu pot decît să-i aud vocea reală şi de rahat. Nu ştiu cum se face, da Bladesey îmi dă dureri de cap. Pare că-i beat muci şi-mi zice că a cunoscut nişte londonezi şi că s-au făcut praf. Discuţia aparent deviază la muzică. Menţionez că-mi plac Motown, Marvin, Smokey şi alţii în genul ăsta sau îmi plăceau înainte să-mi distrug albumele, cînd mi-am dat seama că e un semn de slăbiciune să ai acasă muzică de cioroi.

---

1. *Executive Committee*, Comitetul Executiv.

Vocea lui Bladesey e un guiţat piţigăiat şi neîntrerupt din cauza băuturii.

— Cum poţi să fii rasist şi să-ţi placă în acelaşi timp Motown? scînceşte el. Adică, cum poţi să fii rasist şi să-ţi placă Marvin Gaye?

— Marvin Gaye n-a fost negru.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Pentru mine n-a fost negru. Puţoiu care l-a împuşcat, ăla a fost negru. Ăla a fost un negrotei de rahat.

— Dar era tatăl lui!

— Da. Un negru.

Nu pot să simt nimic, n-are nici un rost să mă ridic în picioare şi să mă deplasez pînă la el, însă într-un fel am senzaţia că îl înşfac de gît pe Bladesey şi că el urlă:

— Ce faci Bruce? Eu sînt! Eu sînt!

Dar eu *ştiu* că e el şi vreau să-l strîng de gît şi să-i scot toată suflarea de rahat din el, să-l sufoc definitiv fiincă-l urăsc pe ticălos şi e doar unu dintre puţoii care au un dinte-mpotriva mea.

Nu-i pot salva 'n măsa

Tipul din Bridges

Îi poţi omorî fără probleme

de ce nu poţi la fel de bine să-i şi salvezi tot fără probleme

opreşte-i

opreşte-l

Pereţii răsună şi-mi scapă din mîini... gîtul lui...

Cum te-a făcut să te simţi?

Încă mai e pe pat cînd plec, frecîndu-şi gîtul slăbănog ca al unui porumbel, chinuindu-se să respire.

Nu-mi vine să cred că l-am atacat pe Bladesey. Prietenul meu. Însoţitorul meu în călătorie. Confratele Blades. Cel mai bun dintre masoni. Un confrate.

Cobor treptele înguste, împleticindu-mă pe lîngă tipul blond de la recepţie. Pe stradă, o curvă zdrenţuită şi dependentă de heroină îmi zîmbeşte de sub un felinar, un vestigiu al unui tricou cu Amsterdam care rareori aminteşte de viaţa normală reală. Intru într-un bar şi comand o Heineken. Mă gîndesc la Bladesey, puţoiu ăla mucos şi patetic care se mulţumeşte cu foarte puţin şi nu poate înţelege ce furie violentă stîrneşte atitudinea şi comportamentul lui în noi ceilalţi, pentru care nimic din lumea asta n-ar putea vreodată să fie cît de cît suficient.

Pieptul îmi zvîcneşte cînd mă aşez pe scaunul de la bar. Mînile mă furnică şi vocile îmi răsună în urechi, vorbind o limbă pe care n-o pot înţelege, dar nu greşesc simţindu-le intenţiile criminale.

Bladesey. Trebuie să mă întorc la Bladesey.

Bladesey.

Pe măsură ce prietenia dintre noi a evoluat, ruina şi umilinţa făpturii ăsteia mici şi patetice m-au obsedat din ce în ce mai mult. E nevoie să fie confruntat cu cine-i el cu adevărat, trebuie să simtă, să vadă şi să-şi dea seama de faptul că nu i se potriveşte statutul de membru al speciei umane, că trebuie să săvîrşească fapta onorabilă şi să renunţe la această calitate de membru. Iar eu o să-l ajut.

Mai întîi trebuie să beau ca să scap de efectul drogurilor ălora hipiote de rahat.

Goluri

— Ai fost într-o stare de rahat aseară Confrate Blades, îi spun eu la micul dejun unui Bladesey tremurînd şi cu o privire alunecoasă.

Arată îngrozitor. Are vînătăi pe o parte a feţei şi pe gît.

— Eu... eu... nu-mi pot aduce aminte... m-am trezit simţindu-mă... ezită el.

— Eu îmi amintesc foarte bine, zic eu făcînd pe secretosul. M-am întors la hotel euforic din cauza unor droguri hipiote, iar tu ai venit beat muci după ce ţi-ai petrecut ziua bînd cu lonodenzii ăia. Oricum, ai insistat să ieşim...

Mă uit la faţa lui uluită.

—... Îţi aminteşti de Hunter's Bar? îl întreb eu.

— Nu... eu de fapt...

— Am intrat într-o încăierare cu puţoii ăia nemţi. Apoi cînd ne-am întors la hotel ai sărit la mine, să-mi bag pula!

— Doamne... nu-mi amintesc... îmi pare teribil de rău Bruce... eram atît de beat că...

Îmi ridic sprîncenele şi îmi las ochii în jos dezaprobator.

— Aşa ar şi trebui, ce morţii măsii, îi spun eu.

Mă uit la expresia lui dărîmată şi nedumerită şi-l las pe puţoi în durerea lui. Fac pe jignitul şi mă car să iau un ziar.

Una dintre chestiile nemaipomenite în Amsterdam e că poţi să obţii ziarul *Sun* la aceeaşi oră ca şi în Marea Britanie, dacă te duci pînă la Gara Centrală. Am cumpărat un exemplar din *Sun* pentru suplimentul de fotbal „Goluri". E un obicei. Fotbalul e un obicei. Cred că e un substitut de sex pentru majoritatea bărbaţilor, recunoscut ca fiind mai puţin strigător la cer ca rugby-ul, pentru că tipii chiar se fut unii pe alţii în cur în cluburile de rugby. Dar asta are mai mult de-a face cu clasa socială, pentru că ăia sînt nişte puţe bogate care s-au dus la şcoli numai de băieţi. Dar şi fotbalul e cam la fel. Dacă te gîndeşti bine, cei mai mulţi tipi se apucă de fotbal cînd sînt prea tineri ca să dea la buci. Cînd te duci la un meci întotdeauna poţi să-ţi dai seama care dintre amicii tăi n-au deloc o viaţă sexuală sau au una nasoală. Mereu par puţin *prea* transpuşi în joc. De fapt vorbesc ca împuţitu ăla de Bladesey, cu analiza lui psihologică cu tot, de fapt. Puţoiu ăsta mucos trebuie să mai aştepte pentru sifiliticu lui de *Independent* sau *Guardian* sau ce căcat comunist o citi el. Eu cumpăr mereu ziarul luni cînd mă întorc la muncă, ca să fac o labă cu pagina trei în faţă şi să citesc „Goluri". Plăceri simple. Nu că acu mi s-ar rupe cine ştie ce de chestia asta. Aici m-a preocupat prea mult să mă duc la curve ca să-mi mai pese de fotbal.

Oricum intru într-un bar să meditez la rezultate şi scoruri şi sînt uimit cînd observ că Tom Stronach a apărut la marcatori în victoria de doi la unu în East End Park, chestie care ne aduce pe locul trei în clasament, în faţa gunoaielor feniane. Puteţi să vă luaţi adio de la Europa, ticăloşi din Leith. Scrie acolo negru pe alb, Stronach (74). La

masa de alături, niște tipi din Liverpool scot ziarul *Mirror*. Niciodată nu m-am dat în vînt după cei din Liverpool. Puțoii ăștia emană criminalitate. Influența irlandeză, fără îndoială. Aceleași reguli.

— Nu știu cum poți să citești rahatul ăla, îmi spune unul dintre ei.

— Foarte ușor, îi zîmbesc eu.

— Nimeni ca lumea din Merseyside nu citește ziarul *Sun*, continuă jigodia aia băgăreață din Liverpool în stilul lui moralizator. Nu după ce s-a întîmplat la Hillsborough, Souness sau Bulger[1]...

Simt o nevoie irezistibilă să-i rîd în nas.

— Știi ceva despre cei din Liverpool? Îți zic eu ceva despre cei din Liverpool, fornăi eu.

— Nu trebuie să ne zici nimic despre cei din Liverpool frățîne, noi sîntem din Liverpool, se ridică el în picioare cît e de lung.

— Am remarcat asta, zbier eu pe un ton glumeț, arătînd direct înspre el. Cei din Liverpool sînt o gloată de isterici patetici de rahat. De parcă toată groapa împuțită de gunoi a orașului dă audiții pentru *Brookside*[2]. N-ai cum să negi asta.

— Ai întrecut ca dracu măsura frățîne, spune tipul solid, uitîndu-se sumbru la mine.

— Haide băieței, zice tovarășul lui, încercînd să-l calmeze.

— N-ai cum să negi asta. Aceleași reguli, ridic eu voios din umeri.

— Haide Derm, nu te băga, spune amicul lui. Haide frățîne, tu ești scoțian, noi sîntem din Liverpool, sîntem la fel, ce mama naibii. Îl trage

1. Incidente petrecute pe stadion în timpul meciurilor de fotbal.
2. Serial britanic siropos.

de tricou, unul roşu, care are pe partea din faţă un citat din Bill Shankly[1].

— Nu, nu sîntem la fel. Nu sînt la fel ca voi, clatin eu din cap.

— Ne distrăm şi noi pe aici, bem ceva... fir-ar a dracu... spune tipul. Poţi să citeşti ce ziar îţi place, noi doar facem mişto de tine, îmi spune el.

E foarte ofticat, chestie bună, pentru că aşa ofticat ar şi trebui să fie cînd vine dintr-o cloacă de genul ăsta. Dar n-ar trebui să fie ofticat pe mine. Labagiu ar trebui să înveţe să nu împuşte mesagerul, cel care îi aduce veştile rele.

— Ascultă, voi evident că aţi furat sau că v-aţi jucat cu ajutorul de şomaj ca să vă puteţi permite să veniţi pînă aici. Aşa se-ntîmplă cu de-alde ca voi. Se aplică aceleaşi reguli. Vă spun ce cred eu, zic. Aduc veşti rele.

— Nu vrem să ştim ce crezi tu!

Vine Crăciunul. Moş Robertson. Io ho ho ho! Veşti rele!

— Lasă-l să vorbească.

— Spuneam numai că dacă la Liverpool se întîmplă ceva nasol, voi puţoii o luaţi razna ca curu. Vă faceţi din asta o scuză ca să etalaţi afişe la meciurile de fotbal... illsburgh... i-sell[2]... imit eu gîjîitul nazal gîfîit din Liverpool. De ce nu puteţi să staţi în casele voastre de rahat şi să suferiţi în tăcere, de ce trebuie să transformaţi totul într-o audiţie de prost-gust pentru *Brookside*, ca să arătaţi cine e cel mai futut de tragedie?

— Pentru că ne pasă, de aia. Pentru că sîntem alături unii de alţii! scuipă cuvintele cel în tricou.

---

1. Manager al echipei de fotbal Liverpool.
2. Hillsburgh şi Heysel sînt 2 stadioane unde au murit microbişti la meciurile echipei FC Liverpool.

— Sînteţi alături unii de alţii! Ha! Puţoii ca voi intră şi ies de dimineaţa pînă seara din casele altora, cu proprietăţile altora. Arată-le hoţilor de cadavre profesionişti de rahat din oraşul ăla ceva după care să sufere şi o să iasă cu toţii în forţă. Căcat din ăla gen *Boys From The Blackstuff*[1]... ticăloşii ca voi sînt încîntaţi că nu e de lucru ş' toate alea, fiincă asta vă dă ocazia să acţionaţi dur şi dramatic ca curu! Deşi cea mai mare tragedie pentru puţoii ca voi a fost faptul că dezastrul ăla din Lockerbie[2] s-a petrecut în altă parte. Imaginează-ţi ce bine v-aţi fi distrat dacă avionul ăla s-ar fi prăbuşit pe vreo proprietate de rahat din vreo mahala din Liverpool! V-ar fi făcut să salutaţi şi să vă arătaţi colţii în faţa camerelor de luat vederi ani întregi!

— Eşti un împuţit patetic... plecăm de aici chiar acum. Dacă n-ai fi 'n vacanţă, ţi-aş trage-o afară, ştift împuţit, 'n măta, se răsteşte el, dîndu-şi pe gît băutura.

— Oooh, mă cac pe mine de frică.

Veşti rele

Moş Robbo

Io ho ho ho ho

— Lasă-l Derm, nu merită deranju. Lasă-l să-şi ducă viaţa aia plină de distracţie, puţoi patetic şi

1. Serial dramatic britanic care se petrece în Liverpool într-o perioadă de recesiune economică.
2. Pe 21 decembrie 1988, un avion s-a prăbuşit peste oraşul Lockerbie, în urma unui atac terorist, şi a ucis 11 oameni.

singur. Mi-am dat eu imediat seama cum eşti. M-am gîndit, hei, sîntem în vacanţă, vorbeşte şi tu cu bietul tip patetic care stă singur, zîmbeşte sarcastic un puţoi tupeist. Atunci te lăsăm cu toţi prietenii tăi. Haide băieţi.

Nu-nghit asta de la un rahat, de la un muist comunist de rahat.

— Duceţi-vă înapoi la hotel şi futeţi-vă unii cu alţii homălăi din Liverpool!

Un tip vine spre mine, dar tovarăşii lui îl trag după ei şi se cară, proferînd înjurături.

— Inadaptaţi, ţip eu înspre barman. Ştu io cum sînt ăştia. Se excită urlînd la curve şi lovind în ferestrele din cartierul roşu. Apoi se duc înapoi şi se fut unul cu altul. Ăştia-s cei din Liverpool, super isterici de rahat! Eu dau vina pe Beatles, au multe de plătit! Încă-l mai suportăm pe trolul ăla ramolit care face emisiunea aia băşită de la televizor din cauza lor! Încă de cînd puţoii ăia şi FC Liverpool au avut succes în Europa – un succes repurtat de scoţieni: Liddell, Shankly, Dalglish, Souness, Hansen etc. – cei din Liverpool au senzaţia că sînt talentaţi. Sînt un nimic! Un nimic!

Se întoarce cu spatele la mine plin de răceală, de parcă *io* sînt un monstru împuţit. Ticălos tupeist. Îmi dau paharu pe gît şi mă duc afară. Călcînd cu paşi mărunţi pe strada îngustă, în frig, devin conştient că apare cineva lîngă mine şi, cînd mă întorc, simt o lovitură în faţă şi capul mi se smuceşte într-o parte. Încerc să reacţionez, dar un alt tip înaintează şi-mi trage un şut în coaie şi simt cum se ridică voma în mine. Mă prăbuşesc într-un genunchi şi borăsc pe caldarîm.

— Blegoman împuţit ce eşti! zbiară tipul.

Unde-s întăririle de rahat aici... sînt poliţai, ce măsa! Unde-i împuţita de poliţie de umplutură! Ce morţii măsii!

— Haide Dermot, hai să ne mişcăm 'n măsa! îl aud că spune pe unu dintre cei din Liverpool, şi se cară pe stradă îndepărtîndu-se.

Stau puţin pe jos, îmi bubuie capul şi ochii îmi lăcrimează. Greaţa mi-a trecut un pic, e exact sub limita cînd îţi vine să vomiţi. Pînă la urmă sînt ajutat să mă ridic în picioare de un hipiot de rahat care pute.

— Voi englezii întotdeauna ne faceţi necazuri, bă. Relaxează-te bă, aici sîntem la Amsterdam, spune el.

— Nu sînt un împuţit de englez, îi spun eu şi mă îndepărtez pe stradă. Vreau să mă car de aici.

Nişte ticăloşi fricoşi din Liverpool, dacă-i mai văd vreodată pe puţoii ăia...

Traversez strada şi un tramvai e cît pe ce să dea peste mine. Am nervii făcuţi praf. O să mă răzbun eu pe puţoii ăia

O să

Intru într-un bar, fumez haşiş şi beau nişte bere. E un loc turistic cu o lumină obscură. După cîteva băuturi şi fumuri de ţigară mă simt mai bine. Am o parte a feţei umflată.

— Am fost jefuit de nişte tipi împuţiţi din Liverpool, îi spun eu unui irlandez. Mi-au luat opt sute de guldeni. Erau trei.

El doar înclină din cap neutru. Nici nu mă aşteptam la mai mult de la un infractor. Toţi irlandezii sînt aşa, în afară de protestanţii din Irlanda de Nord, fraţii noştri.

Cumpăr o cartelă telefonică şi o sun pe Bunty.

— Îi bine Boontay iubire? Cum ţi-e?

— Lasă-mă în pace! urlă ea trîntind receptorul în furcă.

Mi s-a sculat, aşa că mă duc în cartierul roşu. Încerc s-o pun cu o curvă neagră, dar coaiele mă dor atît de tare după şutul ăla încît nu mi se poate scula. Puţoii ăia din Liverpool mi-au stricat futaiu pe ziua de azi, cîteva ore de muncă suplimentară pierdute. Mă duc şi mai fumez nişte haşiş, dar detest marfa asta. Am nevoie de prafuri. Mă combin cu nişte olandezi care se duc la o petrecere într-o casă plutitoare. Cînd ajungem acolo, locul e plin de muişti, exact ca împuţiţii ăia din Sunrise la Penicuik[1], dar pun laba pe cea mai bună cocaină pe care am avut-o pîn-acum. Îi spun asta unei purtătoare din asta de saboţi cu un ten atît de curat, atît de asemănător cu al unei păpuşi încît pur şi simplu îţi vine să guşti din el, iar ea spune doar:

— Păi bineînţeles. Aici e Amsterdam.

Oricum, mă fac zdrenţe ca curu. Îmi aduc aminte că mi s-a cerut să plec. Cînd ajung acasă Bladesey e încă treaz. A ieşit şi a cumpărat o sticlă de whisky cu malţ ca să-şi ceară scuze pentru comportamentul lui şocant din seara trecută. O radem pe toată, apoi curăţăm minibarul din camera lui. Mă împleticesc înapoi în a mea şi mă prăbuşesc într-un somn nimicitor.

1. Festival de muzică folk.

„... firea eminamente depravată a creaturii cu care s-a măritat ea..."

Mă trezesc în toiul nopţii cu un spasm care mă cutremură, mă simt de parcă m-aş rostogoli prin propriu-mi corp. Transpir şi dîrdîi. Nu-i nici o curvă lîngă mine, da coaielemi sînt roşii şi jupuite. Încep să disting obiectele prin întuneric. E camera de hotel din Amsterdam. Mă gîndesc la Carole şi o durere năprasnică aproape că mă rupe-n bucăţi. E doar o reacţie la pierderea mea. Îmi simt gura de parcă mi-a fost arsă cu lampa de sudură şi pielea de pe scrot mi-ar fi fost grefată pe ea, dar cînd mă duc la minibar şi dau pe gît o apă minerală, nu reuşesc decît să-mi întorc stomacul pe dos. Mă duc pe două cărări înapoi în pat pe cînd se face lumină. Lumina. Mă simt iar în siguranţă. Mai trag un pui sănătos de somn.

Mă trezesc pe la prînz. Calendarul de la ceas îmi arată că e cinşpe decembrie. Vine Crăciunul. Fac duş, faţa încă îmi e umflată şi sensibilă într-o parte, mă îmbrac şi mă duc în camera de alături. Bladesey încă mai doarme. Puţoiu are un somn profund. Nu vede aproape nimic fără ochelari. Sînt acolo pe noptieră.

Îi iau.

Plec din hotel să mă plimb de-a lungul străzilor de lîngă canal şi ochesc pe colţ o cafenea corespunzătoare pentru un mic dejun tîrziu. Îndreptîndu-mă spre ea scot ochelarii din buzunar. Lentilele astea sînt atît de groase. Mi-i pun şi mă aplec peste balustrada verde şi văd cum un remorcher diform coboară pe canal. Cum poasă poarte vrun puţoi ochelari din ăştia?

Aşa groşi cum sînt, în întrecerea dintre ei şi talpa scrîşnitoare, ca un taur castrat, a pantofilor lui Bruce Robertson, o să fie un singur cîştigător. Mă răsucesc, rînjind satisfăcut la trosnetul pe care-l scot pe caldarîm. Apoi, cu o mişcare de picior atît de dibace, încît ar fi putut fi a lui Tom Stronach cînd apasă plin de admiraţie butonul de derulare înapoi la video, arunc ochelarii sparţi în Herengracht şi urmăresc cu privirea cum sînt înghiţiţi de ape.

Cînd mă întorc la hotel, Bladesey e într-o stare oribilă, şezînd pe pat.

— Bruce... tu eşti... nu-mi găsesc ochelarii... nu ştiu ce am făcut cu ei... aseară îi aveam...

— Aseară ai fost muci, îi zic eu.

— Da, dar aveam ochelarii...

— Ascultă Bladesey, dacă te gîndeşti mai bine, nu m-am uitadacaveai ochelarii aseară...

— Of Doamne... nu văd Bruce...

— Nu contează Confrate Blades. Bruce Robertson o să vadă pentru tine. Io o saleg curvele pentru tine fiule, nuţi face nicio grijă. Pizde a-ntîia.

— Cu...

— Singurele cururi care intră-n discuţies cele pe cario să le futem 'n cartieru roşu. Acu trage-ţi haina pe tine şi hai să ne facem de cap. Îi ultima noastră zi!

Îl conduc pe Bladesey pînă în cartierul roşu. Flaşneta borăşte nişte muzică olandeză de atmosferă. Tipul care o învîrteşte îşi întinde pălăria să-i punem monede în ea, da-şi pierde vremea cu mine. Fiecare bănuţ e rezervat pentru curve şi droguri. Pînă şi potolul a devenit un lux deocamdată. Întorc spatele pălăriei întinse şi mă strecor ca să evit o bicicletă care vine înspre mine, căci sîntem pe banda rezervată bicicliştilor, dar Bladesey e prea lent. Îl izbeşte, deşi nu cu forţă. Puţoiu purtător de saboţi începe să urle la el:

— Klootzak! Tîmpitule!

Îl ţin şi mai strîns. Puţoiu mucos tremură că-i iese şi alcoolu din sînge de frică. După puţin timp îl mîn în vizuina unei curve grase şi-l las acolo.

— Bruce, eu... eu... bolboroseşte el.

— Ai grijă de tovarăşu meu păpuşă, îi fac eu cu ochiul, şi-a pierdut ochelarii, iar ochişorii lui nus prea buni.

— O să am mare grijă de el, spune ea cu un accent caraibian.

— ... eu... eu... eu... se tînguie Bladesey.

— O să am grijă în mod special de tine voinice, zice curva, conducîndu-l în vizuina ei.

Apoi mă apuc de preacurvăraia *mea* de azi, lăsîndu-l pe puţoiu mucos să sentoarcă singur. Mă duc înapoi la mica mea studentă. Mă las atît de mult dus de val, încît uit complet de amicul meu, Confratele Bladesey. O scăpare din partea mea.

Cînd mă întorc la Cok City cîteva ore mai tîrziu, Bladesey e acasă şi e şucărit. Arată îngrozitor.

— Ţi-am spus să stai acolo Bladesey, unde te-ai cărat? Am fost îngrijorat ca dracu!

— Eu... ăăă, de fapt ăăă, am luat un taxi... ai lipsit atît de mult.... fata din cameră...

— Păi ai pierdut toată distracţia, îi spun eu.

Mă tenta puternic să-l las pe puţoiu pe jumate orb în Dam, dar iau decizia că foloseşte şi el la ceva. În barul din aeroport la Schipol aştept pînă cînd Bladesey se duce la toaletă, apoi ascund în geanta lui un film porno şi nişte droguri pe care-am pus laba.

E o situaţie în care nu pot pierde cînd o să trecem prin vamă la Edinburgh. Ori am plăcerea să-i văd mutra lui Bladesey cînd o să fie săltat, lăsîndu-mă pe mine să-i explic lui Bunty că eu n-aveam chef să merg la Amsterdam, ci eram convins că mergem la Scarborough, dar Cliff a insistat. Sau, alternativ, dacă iese basma curată din asta, mă aleg cu nişte prafuri de tras pe nas şi ceva material pentru o labă. Şi aşa se şi întîmplă, căci Bladesey trece lejer prin vamă.

Mă simt mai uşurat că nu mi-au deschis mie geanta. Pantalonii, cămăşile, şosetele şi chiloţii ar fi emanat de-acolo dinăuntru un damf senzaţional, de-ţi dădeau lacrimile. Pe cînd îmi recuperez bunurile, chiar dacă sînt evident fericit să am nişte prafuri de calitate, în timp ce Confratele Bladesey se mai pişă o dată în aeroportul din Edinburgh, sînt şi puţin dezamăgit că Bunty n-a avut ocazia să vadă firea eminamente depravată a creaturii cu care s-a măritat.

Dar mai e destul timp pentru asta.

Melancolia de după vacanță

Prima zi acasă după vacanță, iar puțoiu ăla de Toal mă cheamă la el în birou. E ceva diferit la bulangiu ăla și-mi ia o secundă să-mi dau seama ce e. Apoi îmi dau seama: a renunțat la gelul de păr și s-a uscat cu feonul pieptănîndu-și-l pe spate. Un Toal nou! O imagine a ofițerului modern din forțele de ordine într-o democrație mai la modă, tinerească, mai șic și mai plăcută, care dă bine la presă. Arată ca un homo de rahat și afectat, mîndru de el și decadent. O să trebuiască să ne obișnuim ceva timp cu podoaba aia capilară. O, ba s-o crezi tu Soră Toal. Aceleași reguli de rahat!

— În absența ta Amanda Drummond a preluat rolul de conducere a anchetei. Am hotărît, după ce m-am gîndit mult, ca lucrurile să rămînă așa.

Simt cum euforia vacanței mi se evaporă în fața căldurii emise de bomba lui Toal. Răspunsul meu e imperfect și lipsit de demnitate.

— O mică prostuță... bolborosesc eu.

— Mă aștept de la tine să cooperezi din toată inima cu ea. Bruce, de cînd ai plecat tu, interesul presei a crescut din nou. Forumul a făcut mare tămbălău. Se pare că ai fost cam neglijent pe partea cu relațiile comunitare. Exact în domeniul

ăla e tare Amanda. Ce-i bun pentru unii nu-i bun pentru alţii, încuviinţează Toal din cap, oarecum scuzîndu-se. Trebuie să mergi pe mîna mea deocamdată, se răsteşte el brutal, în vreme ce eu simt cum cuvintele Ascultă Confrate Toal mi se usucă-n gît.

Sînt în stare numai să stau acolo în picioare, asemenea unei femei care vrea s-o ardă cu homosexuali în faţa unei bude din vreo discotecă ticsită cu homălăi efeminaţi fix înainte de ultima comandă, pe cînd Toal ridică receptorul.

— Amanda, Bruce s-a întors. Poţi să urci pînă aici şi să-l pui la curent cu ce s-a întîmplat?

Pune jos receptorul.

— Uite, ăăă, Gus Bain tocmai mi-a povestit... încep eu. Vreau doar să plec. Am nevoie să mă-ntremez umpic înainte de a putea să-i fac faţă lesbienei ăleia sadice de Drummond.

— Gus nu-i la minge Bruce, bate pasul pe loc, spune Toal pe un ton nerăbdător.

Asta mă face să mă simt bine căci îl considerasem pe Gus un rival serios în cursa pentru promovare. Deşi nu mai intră-n discuţie, dacă Toal îl vorbeşte aşa de rău pe bătrînu puţoi.

Dar i-o veste bună pentru mine. Mă simt cu moralul mai ridicat cînd Drumsculă intră şi îmi aruncă o privire plină de dezgust, dar faptul că şi ea evident detestă să facă asta la fel de mult ca şi mine mă face să mă simt chiar şi mai confortabil.

— Bună Mandy, zîmbesc eu.

— Ai avut o vacanţă frumoasă Bruce? întreabă ea de ochii lui Toal, cu o politeţe forţată.

— Deloc nasoală.

— Olanda parcă, nu?

— Da. O călătorie obişnuită. E o ţară foarte civilizată.

— Deşi peisajul e puţin cam monoton, nu-i aşa? comentează Toal.

— Mie îmi place, ridic eu din umeri, e un contrast interesant faţă de terenul mai accidentat din Scoţia.

— Ce poţi să faci acolo? mă testează Drummond. Vrea să spun „curve şi droguri" în faţa lui Toal.

— E un loc foarte relaxant. Poţi să stai într-o cafenea şi să te uiţi la lumea care trece pe stradă cu o cafea bună în faţă, dau eu uşor din umeri, simţind cum mă loveşte mahmureala.

Puţoii împuţiţi încearcă să mă termine. Dar ce ştiu ei? Nimic, zero, mă fut în toţi. Suma totală: un zero baban de rahat.

— Am auzit că în Amsterdam există o grămadă de probleme cu drogurile, spune Toal, privindu-mă provocator.

— Da, ăsta-i dezavantajul oraşului ăstuia. E prea libertin şi rezultatul e că atrage toate gunoaiele. Oricum gata cu glumiţele fără sens despre vacanţe, cum e cu cazul? zic eu ager şi cu răceală în voce, făcîndu-i pe Toal şi pe Drummond să arate ca nişte fluşturatici ce sînt.

Toal pare puţin cu capsa pusă că l-am prins la 'nghesuială. Ar face mai bine să se obişnuiască cu asta pentru că odată ce o să promovez, chiar aşa o să fie. Să mor dacă atunci o să-i mai înghit toate porcăriile.

Drummond începe să turuie o grămadă de căcaturi care, oricum ai lua-o, se rezumă la faptucă s-a întîmplat un rahat de cînd am fost plecat, exact cum am presupus. Cum morţii măsii s-or fi aşteptat să facă vreun progres la un caz ca ăsta

în absența jucătorului principal? Asta-i problema cu mica noastră echipă: prea mulți Stronach-i și prea puțini Dalglish-i.

— ... și Valerie Johnston, fata de la garderobă, a declarat că Alex Setterington și David Gorman erau clar în club, în noaptea aia.

Drummond poartă o bluză albă și are un sutien mai închis la culoare, care se vede prin ea. Aș strîngio puțin de țîțele alea, numa ca să-i fac o favoare personală, reține bine. Asta ar fi o chestie la care să se gîndească în timp ce se masturbează! Vede unde mă uit și își închide ostentativ jacheta pînă sus. Mda, *ai vrea tu*, vacă ușchită.

— Așa încît ceea ce trebuie să facem e să-i aducem pentru interogatoriu pe Setterington și pe Gorman, continuă ea.

— Nu cred că ar trebui să facem asta Mandy, dulceață, observ eu curtenitor, iar ea vrea să mă oprească, dar eu vorbesc mai tare ca ea, ridicîndu-mi vocea. Setterington și Gorman sînt infractori înrăiți. Sînt veterani ai interogatoriilor. S-ar apuca să toarne și Asociația Scoțiană de Fotbal și ar chema imediat aici un avocat dăștept de genul lui Conrad Donaldson. Observ că gura lui Toal se țuguiază de un dezgust reprimat cînd îmi aprobă punctul de vedere. Dacă ar ști că sîntem pe urmele lor n-ar face altceva decît să-și strîngă rîndurile. Îi cunosc eu pe nemernicii ăștia. Cred că trebuie să-i ținem sub observație, să vedem ce pun la cale. Unul dintre amicii lor e informator și mă pot baza pe el.

Drummond a pierdut momentu, iar Toal înclină energic din cap.

— Sînt de acord Bruce, zice el, ăștia sînt niște nemernici iscusiți. E necesar să avem probe serioase

înainte să ne dăm la ei. Informatorul pe care-l ştii, crezi că o să vină cu ceva?

— Mai mult ca sigur, zîmbesc eu.

— Bine, spune Toal. Ok Amanda, continuă să-i supraveghezi. Bruce, ai putea să mai rămîi un minut?

Drummond tuşeşte enervată:

— Sigur Bob, şi pleacă, cu pielea roşie ca cireaşa mea după o noapte de preacurvărit, iar Toal e probabil pregătit să-mi spună că postul ăla de inspector e ca şi al meu.

— Ai vreo problemă cu Amanda? întreabă el.

— Deloc, îi spun.

— Mi s-a plîns de felul cum te porţi. Chiar trebuie să i te adresezi în felul ăla superior? Numele ei e Amanda şi ar fi mai bine să-i spui aşa, nu Mandy, dulceaţa mea.

Lesbiană refractară împuţită.

— Haide şefule, zîmbesc eu, folosind tonul ăla degajat, dar plin de respect ca să-l înmoi pe Toal, ceea ce se şi întîmplă, e mult prea băţoasă. Eu sînt doar prietenos şi neprotocolar, asta-i tot.

— Bruce, eşti un ofiţer priceput şi cu multă experienţă, dar va trebui să ai relaţii mai bune cu toţi ceilalţi ofiţeri, mai ales dacă devii inspector. Chestiile astea sînt importante în poliţia din ziua de azi, reţine ce spun, mă mustră Toal, trecîndu-şi o mînă prin părul lui umflat, dar e o mustrare blîndă şi nu-şi poate ascunde substratul de complicitate din voce.

— Am auzit ce ai zis Confrate Toal, dar o relaţie implică doi oameni. Îţi sugerez să ai o discuţie similară cu domnişoara Drummond a noastră.

Mi-aş dori să-i opresssc ressspiraţia duduiei Drummond, să i-o opresc de tot 'n morţii măsii.

Toal își îndreaptă spatele pe scaun oarecum pompos, așa cum are tendința să facă atunci cînd mă folosesc de atuul masonilor.

— Am vorbit cu Amanda și i-am adus la cunoștință ce responsabilități are.

Pun pariu că-i așa, 'n măsa. Ștoarfa aia mică are senzația că a te furișa în curu lui Toal e calea cea mai bună. Greșit!

Mai tîrziu sînt la cantină, punîndu-mă la curent cu noile bîrfe, iar viţica vine la mine.

— Bruce, pot să vorbesc puțin cu tine? Face semn din cap înspre coridor.

Un bulangiu în uniformă de la masoni își ridică privirea. Pizda asta mică o să-mi scoată pe gît deja noul ei rol. Nici prin cap nu-mi trece să înghit vreo tîmpenie de la d-alde Drummond.

— Nu știu dacă ai auzit Bruce, dar mîine e ziua de naștere a lui Gus și organizăm o mică petrecere surpriză pentru el. La Criminalistică.

Deci asta-i tot. Niciunu dintre puțoi nu mi-a zis, Lennox sau altu. Nemernicii.

— Știam asta, spun eu cu îngîmfare în voce.

— Voiam doar să mă asigur că știi, zîmbește ea și se întoarce să plece. Ne vedem mai tîrziu.

Crede că o să-mi intre pe supiele fiind atît de blîndă. Greșit. Se aplică aceleași reguli. Mă duc iarăși jos, dar simt o melancolie tipică de după vacanță și detest cloaca asta.

Răsfoiesc hîrtiile de pe biroul meu căutînd dosarul cazului și văd cu coada ochiului că o femeie a intrat în birou împreună cu Drummond și cu Hazel bisericoasa. Mi se pare vag familiară. Drummond arată înspre mine.

Femeia are un băiețel cu ea și amîndoi se apropie ezitînd de biroul meu, urmînd-o pe Drummond.

— Bruce, mă informează colega mea, cineva vrea să te vadă. E doamna Sim.

Cine morţii măsii o fi

— Am venit săptămîna trecută, zice femeia cu umilinţă, dar mi s-a spus că sînteţi în concediu. Am vrut să vă mulţumesc personal pentru tot ce aţi făcut pentru Colin. Se răsuceşte spre băieţel: E un om bun Euan, el e bărbatul care a încercat să-l ajute pe tăticul tău... se smiorcăie ea puţin.

Băieţelul îşi ţine capul în jos, dar îşi ridică privirea spre mine şi se forţează să-mi zîmbească. E cam de aceeaşi vîrstă cu Stacey.

— Avea probleme cu inima... era o chestie din familie... ereditară. Îi urmăresc buzele cum se mişcă. Niciodată nu şi-a făcut griji din pricina asta. Era un om cumsecade, scînceşte ea, apoi plînge, iar Drummond o ia de mînă, se uită înspre băieţel, apoi înspre mine, şi el e un om cumsecade. Bărbatul ăsta a încercat să-l ajute pe tatăl tău fiule, a încercat să-l ajute cînd ceilalţi stăteau doar cu gura căscată... s-a luptat din greu pentru tăticul tău...

Cum te-ai simţit

— ... voiam numai să vă mulţumesc domnule sergent Robertson... Bruce... voiam doar să vă mulţumesc c-aţi încercat să-l ajutaţi...

— Îmi pare rău că nu l-am putut salva pe soţul dumneavoastră, îi spun eu.

— Mulţumesc... aţi făcut tot ce se putea. Mulţumesc. E un om cumsecade Euan, smîrcîie ea pe nas, în timp ce Amanda o conduce afară, privind înspre mine într-un mod intens, uman şi plin de suflet.

Gus vine la mine şi mă apucă strîns de umăr.

— Biata gagică. Un Crăciun îngrozitor pentru iea şi puştiulică.

Nu știe femeia: pur și simplu nu știe.

Îmi încerc norocul cu careul de cuvinte încrucișate. Nu mă pot concentra și mă hotărăsc să plec mai devreme. Diseară e meciul în onoarea lui Stronach pe Tynecastle, dar în nici un caz n-o să mă duc acolo să-i umplu buzunarele bulangiului ăluia. Ar fi prea mult pentru mine să-l văd cum își dă aere pe acolo plin de el. Nu cred că o să fie prea multă lume. Îmi închipui că ceva de genul lui Gary McKay sau Craig Levine[1].

Așa că seara mă surprinde la Lojă ascultîndu-l pe un blegoman de arbitru care e un inspector în construcții la consiliul districtual. Se întreține cu admiratorii și nu-i un tip prea nasol. Bladesey e pierdut. Vine să ni se alăture, purtîndu-și ochelarii cei noi, dar ca majoritatea puțoilor englezi, habar n-are nimic despre fotbal. Ray Lennox apare cu vreo doi bulangii în uniformă, care nu sînt îmbrăcați în uniformă, dar tot bulangii în uniformă sînt și mereu așa o să fie. Îi fac semn din cap să vină și se înghesuie lîngă mine. I-am vîndut și altădată pontul să nu-și petreacă timpul cu nulitățile astea. Dacă te asociezi prea mult cu ratații ăștia exact aia o să ajungi și tu.

Arbitrul ăsta e un puțoi beton.

— Așa că eram la Ibrox și aveau nevoie de trei puncte să-și asigure titlul. Adică, conduceau cu vreo treizeci de puncte, așa că rezultatul e inevitabil, matematic e imposibil să mai fie prinși din urmă. E zi de sărbătoare, iar familiile au ieșit pe afară, copilașii cu fețele pictate, și tot felul de tipi abia așteptînd să sărbătorească. Coisty le dă un

1. Actori americani.

unu-la-zero cu o deviere de lîngă linia porţii la stîlpul din spate. Ha ha ha. E o figură. Se bănuieşte că ar fi offside, dar steagul lui Oswald Beckton rămîne coborît. Oswald, Loja 364. Îi ştii sigur mutra, sugerează arbitrul.

Cîţiva din jurul mesei înclină din cap şi zîmbesc ca nişte cunoscători.

— Deci, în orice caz, toată lumea se ridică şi petrecerea începe. Toată lumea cîntă, sîntem băgaţi pîn-la genunchi în sînge fenian şi e atmosferă de sărbătoare. Dar dup-aia, cînd mai rămăseseră vreo două minute, o minge lungă trece cu un şut de centrul terenului înspre poarta lui Rangers. Tipul ăsta tînăr se pune cu Goughy şi McLaren, iar ei îl doboară la pămînt, cu brutalitate, în careu. Ei, acum e evident penalty, dar bineînţeles că nici prin cap nu-mi trece să le acord asta şi să stric distracţia. Adică, atunci ar fi trebuit să se ducă la Firhill săptămîna viitoare şi să cîştige, avînd pe cap cinşpe mii de inşi, capacitatea stadionului. Cum aş fi putut să le stric cheful ridicînd steagul la ei acasă? Oricum ar fi cîştigat! Cu un avans cît Argyll Street! În nici un caz n-aveam cum să le sparg petrecerea. Imaginaţi-vă ce-ar fi zis băieţii din Loja de la Whitburn! Mi-ar fi făcut viaţa un iad. Să stric o zi de sărbătoare! Aşa că am făcut semn ca jocul să continue.

— Aşa şi trebuia frăţîne, ăăă, a spus Consilierul Bill Armitage.

— A trebuit să-l dau afară pe un tip că protesta. Decizia arbitrului e finală. Ticălosu ăsta nu voia s-o lase moartă nici după ce l-am notat. Întotdeauna e cîte unu, ei!

— Nemernic fenian, face mişto Bill Armitage.

— Nu mă deranjează să vă spun, continuă arbitrul, că a fost puţin cam jenant s-o văd pe

Scotball a doua zi. Deşi băieţii au fost beton, au reluat faza de cît mai puţine ori şi au evitat să dea vreo imagine filmată din alt unghi. Oricum, am vorbit cu observatorul federaţiei de fotbal la meciul din Blue Room de după aia şi el a înţeles pe deplin situaţia. Se pare că e în aceeaşi Lojă ca şi micuţul Sammy Kirkwood. Îţi aminteşti de micuţul Sammy! Îmi spune el mie.

Încuviinţez din cap. Sammy obişnuia să-mi aducă reviste. Marfă bună şi chestii din astea, da nu aşa de bună ca a lui Hector Fermierul. Tresăl sun pe împuţitu ăla bătrîn să văd dacă are cumva nişte marfă nouă.

— Oricum, slavă Domnului pentru prezentatorul ăla. A spus că n-aş fi avut cum să văd incidentul pentru că n-am ţinut pasul cu jocul. Tipii din presă au fost şi ei beton, au minimizat chestia, n-au lăsat să le scape că au sunat o grămadă de inşi. N-au zis decît o chestie sau două, ca bigoţii ăia din divizie care ar fi spus oricum asta.

— Puţoii ăştia sînt paranoici, rîde Armitage.

— Un reporter principal din secţiunea sportivă a unui cotidian mi-a spus la Lojă, cică: în mod normal am fi făcut mai multe valuri pe tema asta, dar nu prinde nimănui bine dacă denigrăm fotbalul scoţian.

Apoi îl ascultăm pe Armitage cum vorbeşte puţin despre noul parlament scoţian.

— O să fiio chestie bună: mai multe oportunităţi pentru oamenii noştri. Bineînţeles că va trebui să ne ocupăm de catolici, da nu-i nimic nou în asta. Partidul din Scoţia întotdeauna a trebuit să negocieze între mafia catolică şi masoni. Nu m-ar deranja să le dăm legea antiavort în schimbul unor posturi grase în comisiile de conducere ale

grupurilor parlamentare de lucru sau comitetelor... mai ales la licenţe, rînjeşte el. Asta nunseamnă decîcă vreo pizduţă excitată sonată care rămîne borţoasă 'n găoază tresă se urcentrun autobuz şi să se ducă la Carlisle ca să se cureţe. Nu-i o lovitură prea dură, aş zice io.

— Chiar aşa, înclină Ray din cap, apoi, răsucindu-se spre mine, şopteşte: Ai chef de nişte cocaină la noapte?

Am chef la greu de cocaină, de fapt am la mine. Mai ales după ce veste mi-a dat Toal, că Drummond conduce echipa. Puţoiu ăla n-o să fie fericit decît atunci cînd m-o transforma într-un junky de rahat.

Io să dau socoteală unei fufe?

Mda pe Toal,
el nu u poate
vedea muşca
de curu bun de
nimic. ojei sînt
singurul băieţi din
poliţie i să simtă
păreri şa că eu
sînt ăla, in, Steve
Underw berdeen.
Ritua ate repri
mată î lde Ray
Lenno orica-
re din cadrul
francma departe
decît or
În sp nină stro-
boscopi rdîind în
vreme ncet, iar
Underw tubul în
incizie sticlă şi

0000000000000 mîncînd, mereu şi mereu.0000000 mîncînd. Poate că mai sînt şi alţii ca mine. În mod cert pot să-mi imaginez una ca asta, ideea că nu sînt singurul reprezentant al speciei mele. De ce să fiu numai eu? Poate că mai sînt şi alţii aici înăuntru, împărţind cu mine statutul de parazit. Mi se năzare chiar că îi simt aici înăuntru răsucindu-se şi zvîrcolindu-se în maţele Gazdei laolaltă cu mine, dar asta poate fi numai o reacţie la starea mea de spirit melancolică. Am Gazda mea, prietenul meu care îmi dă tot ce-mi trebuie ca să supravieţuiesc. Dar ca să trăiesc, am nevoie de mult mai mult. Simt nevoia să simt că fac parte din ceva mai mare, poate din ceva ce este o parte din mine. 000000000000000000000 000000000000000000000000000

îl face p 000000000000000000000000000 într-un
mod la 00000000000000trebuie să spun că ținișarea
veștejit regimul alimentar al tipului ăsta nu e cut. Cu
toate ac chiar atît de nutritiv. Asta sugerează angiu.
că probabil Gazda mea a pornit
cu un handicap la începutul măre-
ței călătorii a vieții. Mănîncă tot
felul de gunoaie ieftine şi inutile.
Dar pe de altă parte cantitatea
consumată spune contrariul aşa
că poate putem admite fără dovezi
că gagiul a crescut într-un mediu
plin de lipsuri şi, deşi a fost capabil
să acumuleze mai multe resurse, încă
n-a prea fost în stare să se dezbare
de toate obiceiurile acelea prole-
tare.000000000000000000000000
000000000000000000000000
000000000000 Deci Gazda are o
filosofie a vieții de genul mai bine
Ajung mai mult decît mai bun. 0000000 în vreme
ce berile 000000000000000000000000000000 cam ca
orice puț 000000000000000000000000000000 i cu mine
îl zguduim pe Bladesey după ce am scos de la puțoiu cel patetic cît mai multe informații despre starea psihică a lui Bunty. Apoi o ștergem înapoi la apartamentul lui. Casa lui Ray e mobilată în stilul post-Thatcher nouveau-șmecheraș-burlac-futăcios. Adică de fapt în nici un stil. E dominată de un set de mobilă roșie, o canapea din catifea de două locuri pentru îndrăgostiți cu un fotoliu asortat. E ca o cameră de curvă din Dam! Nu stau eu pe canapeaua aia, n-are Lennox norocu ăla! Dacă în locu meu ar fi fost rahatu de Inglis, s-ar fi așezat cît ai zice peşte pe ea! Nu că ar simți mare lucru dacă i-ar băga-o Lennox!

Ray caută setul cu oglindă, lingură și lamă de ras. I l-am adus de la Dam. Are senzația că praful e mai de calitate așa și acum nu mai folosește niciodată cărți de credit cînd e între patru pereți. Îmi dau seama că setul ăla m-a costat echivalentul a douăjde lire în bani UK și simt cum mă cuprinde indignarea. A fost un moment de slăbiciune din partea mea să-i dau un cadou lui Lennox, chiar dacă i l-am dat ca să-l încurajez să mă rezolve cu niște cocaină. Strivesc degajat vîrful țigării pe perna de catifea de pe canapea, simțind în piept un ghem și un puseu de adrenalină care-mi dau satisfacții cînd văd că mucul maronește și rupe materialul la primul, al doilea, al treilea și al patrulea contact. Apoi îmi admir opera, înainte de a întoarce repede perna pe partea ailaltă pentru a ascunde cele patru găuri noi.

Lennox se întoarce și modelează niște linii. A fost de serviciu în brigada de droguri și a pus laba pe o cantitate măricică de marfă a-ntîia, ticălosul norocos. Am porționat marfa pe care am adus-o de la Amsterdam și, deși mă doare să recunosc, praful lui Lennox e și mai bun. Cîștigurile suplimentare din slujba asta. Ok pentru unii. Dar cum rămîne cu mine? Cu ce cîștiguri te alegi de pe urma cioroilor căpăciți? Te duci de la un grup comunitar la altul și discuți cu colorați cu trese pe umăr care te urăsc ca dracu. Iar gagicuța aia sonată de Drummond își mai bagă și ea nasu. Mă fut în joaca asta de-a soldații. Ore suplimentare la greu pe chestia asta, reține bine, mai ales cu transformarea asta docilă a budigăilor lui Toal plini de căcat moale și vîscos. Aceleași reguli se aplică și în cazul ăsta, ce pula mea.

— Ultimu praf de prizat pe care-l mai am de la cretinii ăia pe care i-am prins, îți zic Robbo, ce

totală pierdere de vreme. Era atît de puţină cocaină în el, că pur şi simplu ar fi trebuit să le-o las bulangiilor şi să mă scutesc de hîrţogăraie. S-ar fi simţit de un milion de ori mai rău dacă ar fi luat porcăria aia decît dacă primesc o amendă de două sute de lire la prima încălcare a legii.

Lennox şi-a lăsat să crească puţin mustaţa.

— Asta-i ca curu de scîrbos. Două sute de lire! Cine a fost judecător?

— Urquart. Ce surpriză, zice Lennox fără să-şi ridice privirea, concentrîndu-se la greu să modeleze liniile.

Are răbdare Lennox, ştie că vreau linia aia, da puţoiu o freacă pînă o face fină ca curu.

— Domnul de rahat o-bătaie-uşoară-pe-cap-şi-banii-din-cutia-săracilor, clatin eu din cap dezgustat.

— Tot Conrad rahat Donaldson i-a apărat pe puţoi, face mişto Ray.

Zîmbesc la auzul numelui. Mă întreb ce-o mai face fetiţa lui. Nu ne-ar prinde rău încă o partidă cu dulceaţa aia mică. Să-mi bag pula.

Ray îmi face semn din cap să vin. Mă înfig în prima linie cu bancnota de douăzeci deja rulată. Îmi închid o nară şi trag de mama focului. Mă izbeşte la greu. Marfă bună. Uau, ce puţoi împuţit eşti. Gura îmi amorţeşte instantaneu şi încep să trăncănesc.

— Ascultă Ray ar fi trebuit să auzi ce vorbea ieri despre tine puţoiu ăla de Toal. Ray Lennox face aia, Ray Lennox face ailaltă. I-am spus puţoiului că paici se pun pe seama lu Ray Lennox o grămade chestii. Cred că Ray Lennox ar contrazice nişte chestii legate de numele lui.

— Hă? Ce-i asta, spune Ray, uitîndu-se cercetător la mine.

— Fie vorba-ntre noi Ray, nu m-ar mira dacă nu te selecţionează în echipa asta care se-ocupă cu cazu cioroiului.

— Mă fut! De luni de zile îi urmăresc pe hipioţii ăştia din Comunitatea Sunrise să-i prind cu cannabis!

— Eu doar ţi-am spus Ray. Îi cunoşti pe puţoii ăştia, se aplică aceleaşi reguli. Încă un lucru... asta rămîne-ntre noi, îmi cobor vocea ca la cantină, deşi sîntem singuri în apartamentul lui Lennox.

— Ce? întreabă Ray, încercînd să pară calm, dar evident panicat.

— Fii cu ochii pe Gus.

— Pe Gus Bain?

— Exact.

— Gus e în regulă... s-a purtat mişto cu mine...

— Bineînţeles că-i în regulă. Se poartă frumos cu tine cîtă vreme te vede ca piun tinerel, ca fiind 'n planu doi. Chestia e Ray, cai cîştigat o grămade respect 'n departamentuăsta şi căncepe să-l afecteze piamicu nostru. Ştii despre ce vorbesc? îl privesc eu în ochi pe Lennox – prinde mişcarea pe care-o vreau. E sindromul armăsarului tînăr. Gus e un tip rigid. De şcoală veche. Dar se teme de noua generaţie şi poasă fiiun puţoi foarte răzbunător dacă prinde un interes bolnav faţă de evoluţia carierei şi activităţile din afara serviciului ale unui anume domn Raymond Lennox.

— Vrei să spui că Gus e un turnător?

— E faimos pentru asta. Ai grijă ce spui despre amica noastră coca atunci cînd e prin preajmă.

— Dar nu zic nimic niciodată despre coca.

— Mda, păi ai grijă şi ţine-o tot aşa.

— Bine... înclină gînditor din cap Lennox. Apreciez asta Robbo.

Toate-s numa aiureli, dar viaţa e o mare competiţie. Ray îmi e prieten, dar îmi e şi un adversar potenţial sau real şi singurul mod prin care poţi să-ţi înfrunţi adversarii e să le controlezi nivelul de incertitudine. Doar n-ai vrea ca puţoiu ăsta să nu-şi mai încapă-n piele, închipuindu-şi că-i mare scofală de capul lui.

Un Ray Lennox neliniştit îşi trage pe nas linia. Drogul îi reface instantaneu faţada aia de aroganţă, dar seminţele îndoielii au fost plantate, iar eşecul va avea grijă ca recolta de confuzie să fie îndeajuns de coaptă pentru ca noi s-o culegem.

Un meci onorific

Aseară am ajuns devreme acasă, dar n-am putut să adorm. Sînt din nou la birou dimineaţa devreme, dar mă simt teribil de nasol din cauza cocainei ăleia. Am fost ameţit ca dracu. Sinusurile mi se contractă, iar nasul îmi curge încontinuu. Am nervii întinşi. Trebuie să fim mai puternici. Asta mă face să fiu mai tare decît toţi muiştii, decît toţi Ray Lennox-ii slabi de pe lume. Pot să rîd de toate căcaturile astea. Dar trebuie să-mi păstrez controlul.

Sună telefonul, iar eu sar în sus şi tremur înainte să ridic receptorul şi, după cum am prevăzut, e bulangiu ăla de Toal. Toate astea fac parte din războiul lui psihologic, dar imbecilul ăla a stat lipit de birou prea multă vreme ca să-l mai poată fenta pe Bruce Robertson. Ei bine, bulangiule, am veşti pentru tine: se aplică aceleaşi reguli de rahat.

Îmi spune că vrea să mă duc imediat la el în birou. Pentru el nici nu contează rutina noastră, puţoi egoist. Nu se gîndeşte la nimic altceva în afară de propriu-i cur grăsan şi de cum să şi-l acopere. Nu face nimic 'n pizda măsii în afară de a scrie la scenariul lui de film. Ştiu io ce pune la

cale puţoiu. Pun jos ziarul şi mă duc sus. Deja mi-e greaţă cînd ajung la biroul lui Toal. Lifturile nu funcţionează şi după astea două etaje abia mai respir. Puţoii ăia care-l întreţin muncesc de se-ndoaie.

— Bruce, tresavem o mică discuţie. Niddrie a convocat echipa la o şedinţă în biroul lui azi după-amiază, îmi spune nevestica asta dulce.

Foloseşte termenul respingător „Niddrie", nu unul amical ca „Jim" sau altul respectuos ca „Şeful". Sigur l-a strîns cineva de coaiele lui cangrenoase şi e în căutare de prieteni. Sau poate că nu. Poate că bătrînu puţoi mă duce de nas. Drummond încă n-a luat legătura cu mine. Iar face pe pizda proastă.

— La ce oră? întreb eu.

Trebuie să-mi citesc şi eu puţin ziarul. Claudia Schiffer aia apare în el. O futabilă-mpuţită nu altceva. Scrie că-şi deschide un restaurant sau o chestie de genul ăsta. Cui îi pasă de asta? Arată-ne ţîţele şi curu, păpuşă, asta vrem!

— La trei.

Pagina a treia.

— Ar cam trebui să mă chinui. Am zis că o să particip atunci la o adunare a Forumului.

— Of Doamne... Amanda ar trebui să se ocupe de partea asta.

— Păi n-a luat legătura cu mine ca să-mi spună să nu mă duc. Zici cumva că n-ar trebui să mă duc?

— Doamne... nu... asta-l freacă pe Niddrie la bibilică. Cei din Forum au discutat cu Malcolm St John de la STV şi cu Andy Craig de la *News*. Se pare că iar critică puternic ancheta, pufăie el acru, de parcă l-ar critica personal pe Toal. Reţine bine,

ar fi şi cazul să fie aşa, el e puţoiu care răspunde de ancheta asta sau aşa ar trebui.

Am o versiune finală de aseară tîrziu. Conţopistul mi-a adus şi mie unul. N-am văzut nimic despre caz. Îmi aduc aminte că am aruncat o privire pe el, pe ultima pagină şi pe editorial, dar n-am reţinut decît un articol despre meciul în cinstea lui Tom Stronach:

> Publicul microbist din Edinburgh poate să se spînzure de ruşine din pricina prezenţei derizorii de sub două mii de persoane la meciul onorific în cinstea unuia dintre fiii săi favoriţi, Tom Stronach. Garantat, recesiunea înseamnă că, pentru mulţi fani, meciurile extra au devenit acum un lux, mai ales cu o săptămînă înainte de Crăciun, iar vremea din Edinburgh este şi ea răspunzătoare. Cu toate acestea, nivelul de susţinere pentru un asemenea servitor loial de pe scena sportivă principală este nici mai mult nici mai puţin decît o umilire nemeritată.

Am mai citit şi că idolul lui Tom, Kenny Dalglish, nu a putut să vină pentru că avea alte angajamente, dar i-a transmis felicitări lui Tom în noaptea de gală. Dalglish probabil că s-a spălat pe cap sau aşa ceva. S-a gîndit el bine să se ţină departe de tot căcatul ăla.

Mi-aş dori să mă ţin şi eu departe de tot căcatul lui Toal.

— Nu s-a întîmplat nimic Robbo. Pur şi simplu ancheta nu înaintează. Am verificat toate magazinele, dar nu putem da de urma ciocanului ăluia nenorocit, se văicăreşte el.

De parcă mi s-ar rupe vrumpic de asta.

— Înţeleg. Deci Niddrie se aşteaptă ca Televiziunea Scoţiană şi *Evening News* să rezolve cazul, nu-i aşa? Ce bulangiu de jurnalist a rezolvat vreodată la viaţa lui un caz împuţit de crimă? Poţi să-mi răspunzi la asta?

— Sînt la fel de supărat ca şi tine Robbo, îşi schimonoseşte Toal gura lui de babă.

Gura aia: clănţăul unui hoţ care nu se poate abţine să nu bîrfească încoace şi-ncolo despre ce a şutit, iar apoi mai e şi îndeajuns de prost încît să se mire cînd uşa celulei se trînteşte în urma lui.

— Oricum, mai ai şi alte veşti? întreabă el.

— Nu, am stabilit o legătură cu Amanda aşa cum mi-ai spus tu.

Asta-i o chestie strălucită.

— Mmm. Bine... zice Toal.

Pot deja să simt cum se desprinde de sub vraja tîrfuliţei ăsteia prostuţe.

— O să-mi reprogramez întîlnirea cu Forumul şi vin la Niddrie la trei.

— Nu... mă duc eu la Niddrie. Tu du-te la adunarea Forumului.

— Bine, îi zic eu. Apoi mă gîndesc în timp ce ies pe uşă: ce pizda măsii face micuţa Amanda Drummond? Ar trebui să mă duc înapoi şi să-i spun asta lui Toal, dar nu mă deranjez. Mă mănîncă curu la greu. De ce întotdeauna numa io tresă mă ocup de tot căcatu ăsta? Ar trebui s-o frec de dimineaţă, să le-arăt io lor. Să-i văd cum se descurcă atunci. Tot locu ăsta împuţit ar sta în loc, pur şi simplu pentru că e ticsit de puţoi care habar n-au de nimic şi nici nu se mai ivesc alţii ca ei să se ascundă în spatele unor uniforme de poliţie. Puţoii ăştia n-ar rezista nici zece minute în New South

Wales, nici măcar în Poliţia Metropolitană. Nici unu dintre puţoii ăştia nu ştie ce-nseamnă munca-mpuţită 'n poliţie.

Mă fut în ei. Mă duc jos, oprindu-mă la budă, unde mă scarpin ca lumea la găoază. Pantalonii îmi sînt uzi de transpiraţie şi sînt nevoit să iau nişte hîrtie igienică şi s-o pun între pielea mea şi materialul ud ca să încerc să-i usuc 'n morţii măsii. Dup-aia înapoi la şmotru.

Îmi studiez hîrtiile de pe birou, apoi mă uit în jur la colegii mei care habar n-au de nimic. Niciodată, absolut niciodată n-am văzut o asemenea adunătură pestriţă de bulangii inutili adunaţi sub un singur acoperiş.

— Mda, asta-i o chestie ciudată nu glumă Peter, îi spun eu lui Peter Inglis.

— Cum adică?

Aş avea chef să-i zic Tu, puţoi homălău, tu eşti ăla ciudat ca curu, dar în schimb cercetez cu atenţie documentaţia de pe biroul meu.

— Uneori mă uit la asta şi mă gîndesc, indiciile sînt fix sub nasul nostru, dar pur şi simplu nu-i putem da de cap.

— O singură găselniţă şi lucrurile o să-nceapă să se clarifice, ridică Gus din umeri.

— Deşi-i mereu aceeaşi poveste Robbo, spune Peter. Nouăzeci la sută transpiraţie şi zece la sută inspiraţie. Nu trebuie decît să o ţinem tot aşa.

— Adevărat Peter, înclin eu din cap, ridicîndu-mi ziarul.

ORIZONTAL

1. Viteză (8)
7. Cei mai de jos dintre cei de jos (6)
8. Tunsoare a anilor douăzeci (4, 4)
9. Din Franța (6)
10. Strălucire, luciu (6)
11. Organ al vederii (3)
12. Spunînd gogoşi (5)
14. Bere neagră (5)
16. A se văita în gura mare (3)
18. A ponegri (6)
20. Diviziuni ale piciorului metric (6)
22. Următoarea zi după azi (8)
23. Piele portocalie (4)
24. Fițe de cumpărător (8)

VERTICAL

1. Ține loc de monarh (7)
2. Fruct citric cu gust înțepător (5)
3. Loc de joacă la serviciu (6)
4. Grup de jucători (6)
5. Cascadă, greutate de neînvins (5)
6. Pisică cu pete din junglă (6)
13. Riguros (6)
15. Incompetent (7)
16. Ghid din Himalaya (6)
17. Grangur, demnitar (6)
19. Cerb cu coarne plate (5)
21. Golf din insula Neapole (5)

— Haide, băieţi, hai să fim dinamici 'n măsa. Gus, urlu eu înspre el: Douăşunu vertical. Golful din insula Neapole, cinci litere. Haide! Departamentul crimelor: împreună o să-i dăm de cap.

Gus se strîmbă la faţă.

— Am fost 'n zona aia, Edith şcu mine. La Sorrento. Am luat elicopteru pînla Neapole într-o zi. N-am văzut nici o insulă Bruce şam cam traversat de la un cap la altu golfu Neapole, venindinspre Sorrento.

— Ei bine, evident că au insule Gus, cel puțin dacă ne luăm după ziaru ăsta de rahat. Reține bine, ăsta-i un ziar de gherţoi, îl cumpăr numa pentru ţîţe, programu TV şi fotbal... ce zici despre unu vertical: în loc de monarh? Şapte litere.

— Regent.

— Are unu... două... şase. Nee.

— Jeanette Charles.

— Îî?

— Jeanette Charles aia. Dublura Reginei. În locul Reginei.

— Azi nu mai înţeleg nimic. Deşi uite una: Cei mai de jos dintre cei de jos. Şase litere. Toalie. Nu, p-asta ar trebui s-o facem ca lumea: MUIŞTI. Avem în fiecare zi de-a face cu ei. Şi reţine, Toalie, băiete: i-acelaşi lucru 'n măsa, eee.

Mai tîrziu îl văd pe Lennox la cantină. Încă mai e pe urmele hipioţilor ălora. Puţoiu ne-a cam evitat umpic în ultima vreme. Îl ducem în oraş. Trecem pe lîngă o şcoală din aia pentru fete răsărite.

— Mary Erskine... James Gillespie... sunetul citadelelor ăstora şcolare răsărite, Ray. Ţi-o cam scoală. Cur. Piele. Lesbiene. Vrun puţoi desfrînat o fi pus numele şcolilor. Vrun pervers de rahat.

Lennox rîde şi clatină din cap.

— Eşti o figură Robbo.

— Îţi zic io Ray, gagicuţele astea: 's ca nişte îngeraşi. Apoi se fac mari, asta-i problema. Cresc şi devin vaci şi curve împuţite. Iar o vacă e mai nasoală ca o curvă. Cel puţin ştii pe ce picior stai co curvă. Daco vacă? Nu ştii niciodată.

Lennox pare stînjenit.

— Păi, mda...

Nu-nţelege nimic, asta-i problema lui. Crede că le ştie pe toate. Dar ce ştie el?

Nu ştie nimic.

Absolut nimic 'n măsa. Nu-şi mai încape 'n piele 'n pula mea, puţoiu.

Ne oprim să halim ceva la plăcintăria de pe South Bridge. Eddie Moncur de la secţia din South Side e acolo cu un puţoi în uniformă. Le fac un semn din cap. Ne serveşte un puţoi obez, leneş şi molîu, adică ar trebui să ne servească, dar nu se grăbeşte deloc.

— Cine a mîncat toate plăcintele... încep eu să psalmodiez rar, dar domnul Labagiu Beton Lennox refuză să mi se alăture – nu se-njoseşte cu chestii din astea, nu, nu cred.

— Ce zici de două halbe mai tîrziu, ei, Ray? În niciun caz nu măntorc acolo azi dupamiază, asta-i sigur.

Ray se uită la mine de parcă-s nebun.

— Uiţi ceva. De cheful surpriză al lui Gus.

Bineînţeles. Cum am putut să uit asta. Ajung să mă gîndesc că l-ar putea aştepta o surpriză şi pe domnul Ray Pizdii-Coaie Lennox.

Petrecerea surpriză

A fost o idee bună să organizăm o mică petrecere surpriză pentru Gus, că bătrînu puţoi face cinzeşcinci. Crăciunul e foarte aproape, aşa că orice scuză-i bună pentr-o băută. Iar Gus ar trebui să se gîndească la o pensionare timpurie, nu-s posturi de rahat în care să promoveze. Ce bulangiu ramolit, să le strice tuturor fraierilor şmenurile. Sau *săncerce* să le strice şmenurile. Gîndeşte-te mai bine, bătrîne.

Însă avem vreo cîteva cutii şi sticle p-aici şi e destul de multă lume. Da, pînă şi Drummond i-aici: umpahar cu vin, apoi le scoate tuturor puţoilor pe nas că tresă se-ntoarcă la muncă. Deşi niciun puţoi n-o bagă deloc 'n seamă, chiar dacă atmosfera se destinde după ce se cară. Îi trebio pulă la greu individei, pentru liniştea tuturor puţoilor, nu numa a iei. Oricum, mă interesează mai mult pizdele *adevărate*. Bucăţica aia babană în civil, Regina Mărimii, e p-aici. Lennox o linge-n cur, da nu ajunge nicăieri. Lennox o linge-n cur, da nu gîndeşte deloc. Eu da. Punem la bătaie cinzeci de lire pe cine o s-ajungă primu-n chiloţii Reginei Mărimii, iar mangoţii ăia o să intre-n cufăru lu Robertson. Să mor io. Am grijă cît beau

şi aştept momentu potrivit, cînd toţi puţoii o să fie beţi muci. Apoi mă apuc să aduc în discuţie tema mărimii unui gentleman şi-l văd pe Lennox cum devine neliniştit şi încearcă să schimbe subiectul.

— Reţine că în Australia, în Departamentul de Poliţie din New South Wales, continui eu, aveam obiceiul să jucăm la petreceri un joc... la sediul nostru de pe College Street. Australienii... ei bine, pot fi un pic *risqués*.

— O mda, cum era? întreabă Karen Fulton.

E o vacă uşuratică. Vestită pentru asta. Cam cu nasu pe sus zilele astea, dar alcoolul şi atmosfera festivă a sărbătorilor sînt fix biletul care-o s-aducă ştoarfa înapoi la turmă. Pur şi simplu nu se pot abţine.

— Poate ar fi mai bine să nu spun, Karen draga mea. Fraţii noştri din colonii... pot fi cam vulgari.

— Haide! Varsă totu, insistă Fulton.

— Sună interesant, toarce Regina Mărimii.

— Haide Bruce, nu începe ceva ca apoi s-o laşi baltă, zice Lennox cel cu gura mare, ridicîndu-şi o sprînceană, din fericire fără a fi conştiende faptul că-şi semnează propriai condamnare la moarte.

— Păi... ok... aşa era, da, tipii se duceau pe rînd 'n camera cu copiatorul şişi trăgeau la xerox scula matrimonială pio foaie de hîrtie. Apoi îşi scriau numele pe spate şi le puneau în plicuri. După ce s-a rezolvat toată lumea, cineva prinde foile cu pioneze de tablă.

— Fugi de-aici Bruce, face mişto Lennox, dar spre ruşinea puţoiului toţi par să fie captivaţi. Mă uit la curva babană, Regina Mărimii, ai cărei ochi sînt ca farfurioarele de dulceaţă.

— Șacu, ascultă puțin, continui eu, urmează gagicile carencearcă să spună a cui pulă e.

— Haiso facem! zbiară Regina Mărimii.

Îl ginesc pe Lennox care pare lovit, dar nu poasă facă nimic. Chiar și bătrînu Gus se bagă. Peter Inglis se duce primu, animalu împuțit. Homosexualii sînt cele mai babane regini ale mărimii dintre toți, iar unui caz nedeclarat, necorespunzător și reprimat ca al lui probabil că îi curg balele la perspectiva de a studia toate sculele alea. Mda, Inglis, o să te depășesc, puțoi ce iești. Promovare? Ăla? Mda, sigur. Poate c-o fi ideea unui puțoi de la oportunități egale să transforme poliția într-un bastion de fraieri, da vechile valori cu greu pier p-aici, mai ales la masoni. O să vadă iel.

Inglis iese cu o foaie de hîrtie într-un plic. Îi dă plicul lui Ralph Considine, care-i doar un bulangiu în uniformă și daia de fapt nici n-ar fi trebuit să fie aici și care intră, își face treaba, dîndu-i apoi plicul lui Gus. Se aud încurajări și urale de la toată lumea, în afară de Lennox care e plin de îndoială, cînd intră Gus. Apoi Lennox dispare fără nici un chef, încercînd să-și mascheze neplăcerea. Eu urmez, dar cînd îmi pun echipamentul pe placa de sticlă, după ce am șters-o mai întîi că toți puțoii și-au pus-o acolo, dau la maximum butonul care mărește și fac copia, apoi îl pun la loc pe poziția normală. Îmi atașez numele pe spatele puței mele mărite. Din fericire, iritația nu se prea vede în imaginea aia alb-negru, și din cauza calității hîrtiei.

Ies cu plicul. Clell și un bulangiu care a lucrat cu Gus își fac și ei număru, apoi îi dăm drumu.

Jocul e interesant. O vacă tupeistă îmi atribuie mie scula care evident e a lui Lennox. Ce să-ți

spun. Pînă la urmă sînt întoarse toate foile şi puse în ordine descrescătoare:

BRUCE
GUS
ALAN
ANDY
PETER
RALPH
STEVE
RAY
PHILLIP

De unde reiese că a bătrînului Gus e aproape la fel de mare ca a mea mărită. Nuide mirare că bătrînu vulpoi împuţit abiaştepta să-nceapă! Deşi cel mai mare şoc a fost că cineva o are mai mică decît a lui Lennox, un bulangiu în uniformă pe nume Phillip Watson. Aş fi crezut că asta-ar fi posibil numa dacai avea o pizdă!

După dezvăluirea rezultatelor toată lumea îmi dă o grămadă de atenţie. Îi surprind privirea pusă pe flirtat a Reginei Mărimii. Pe măsură ce timpul şi băutura se scurg, ea îmi pune întrebări jenante, iar Lennox a luat-o la bot naşpa de tot, jigodia cu mutră de şoarece! Eu mă ţin tare: flirtez exact atît cît s-o ţin pe jăratic pe vacă, s-o fac să sufere, aşa-i mereu cel mai bine. Fac aici pe James Bond, bombardînd-o cu suava *double entendre* din stînga, din dreapta şi din centru, una sau două dintre ele şi peste arcul unui anumit domn Raymond Lennox. Se aplică aceleaşi reguli.

Am de gînd s-o fut la greu pe curva asta blondă babană. Vreau să-i spulber de tot aerele Reginei Mărimii, vreau ca *ea* să mi-o ceară *mie*. Chestie

pe care, după un timp și încă niște băutură, o și face. Vine timidă la mine și îmi face o declarație de vampă:

— Cîștigătorul merită un premiu. Hai să mergem acolo înăuntru... și se cară.

Iar eu o urmez discret la distanță în camera cu copiatorul, ginindu-l pe Lennox și făcîndu-i cu ochiul pe cînd mă îndepărtez. Se lasă pe spate peste birou, iar eu nici măcar n-o sărut. Îi ridic fusta și îi dau chiloții jos.

— Trage-mi-o, spune ea, trage-mi-o acum, cu ochii închiși.

Mi-o bag și o văd pe Regina Mărimii cum împinge și se opintește cu o expresie din ce în ce mai uimită pe față. Ea face toată treaba și mie îmi surîde chestia asta. După o vreme îmi dau drumu 'n ea și o las să se gîndească la ce s-a întîmplat.

Îmi iau cele cincizeci de lire de la Lennox, apoi mă car acasă, euforic și plutind ca un zmeu împuțit. Pînă și pe drumu ăla scurt mă excit din nou. Din cauza ritmului din trafic și a căldurii din mașină, dar și a versurilor din albumul lui Motley Crüe, *Girls Girls Girls*, la casetofon, care face mai multe referiri la păsărici meseriașe decît ar facio un ziar olandez dacă cinevar da foc casei plutitoare cu prostituate din Amsterdam.

Cînd ajung acasă găsesc două scrisori. Una-i o factură la gaze, cealaltă are un timbru de Chelmsford și e de la Tony și Diana. Simt o furnicătură în pulă și mă gîndesc la drumul de șase sute de kilometri pînă la Chelmsford. Aș putea să-l fac într-o noapte dacă o țin pe cocaină, să mă fut pînă-mi ies ochii din cap vreo două ore, apoi s-o iau direct înapoi. Da. Ignor factura la gaze, p-astea le ignor pe toate. Carole are grijă de toate

căcaturile astea, iar io am suficientă hîrţogăraie la serviciu, ce morţii măsii. Nerăbdător rup plicul din Chelmsford.

14 decembrie 1997

Dragă Bruce,

Sper că la tine toate sînt bune. Îţi scriem pentru a-ţi spune că noi credem că n-ar fi o idee bună să vii cu noi şi cu Laurence şi Yvonne luna viitoare. Îmi pare rău că tu şi Carole aveţi probleme, dar nu cred că s-ar cuveni să vii împreună cu noi fără ea.

Am petrecut multe clipe minunate împreună, dar cred că în orice perioadă experimentală este nevoie de puţin timp de meditaţie. Asta facem eu şi Diana în clipa de faţă.

Sper că tu şi Carole vă veţi rezolva problemele într-un mod satisfăcător.

Toate bune,

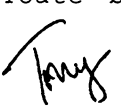

Tony Crosby

Tony, blegomanu împuţit. Simt cum mă străpunge un acces de ură, în vreme ce simultan vigoarea îmi dispare din pulă. Blîndul Tony de rahat: predă artele frumoase la Chelmer Institute sau cum s-o chema. Tot futaiu ăla frenetic în plină desfăşurare, iar el o freacă graţios de parc-ar fi un vegetarian într-un abator. Şi Carole se cacă pe ea ca curu, făcîndu-i o labă stînjenită. N-au ei stofă de chestii d-astea măreţe. Deşi Diana are. 'N pizda măsii, m-aş fi descurcat cu încă vreo cîteva numere cu curva aia babană.

Mă gîndesc să-l sun pe Geoff Nicholson din Poliţia din Essex, să-i povestesc despre clubul ăsta mic şi dezgustător. Are-o poziţie solidă la masoni, Geoff ăsta. Sînt cît p-aci să ridic receptorul cînd se aude o bătaie în uşă şi e Tom Stronach, cu părul lui blond ondulat în laţe. E îmbrăcat cu o bluză de trening Russell Athletic şi cu pantaloni gri de trening. Pare cam amărît.

— Tom... cum merge? îl întreb eu cu o îngrijorare simulată.

— Sînt ca un Zorba de rahat Bruce. O mie două sute treisprezece clienţi care au plătit. Am dăruit clubului ăluia împuţit doişpe ani de muncă cinstită.

— Înţeleg. Am crezut că la poartă au plătit aproape două mii.

— Noo, cei de la *Evening News* au umflat-o umpic.

— Păi, io am fost, am minţit eu.

Vezi să nu. Meci împotriva unor rezerve din Derby County într-o zi ploioasă de marţi cînd mai sînt doar opt zile pentru cumpărături pînă la spectacol?

Tom clatină din cap, apoi se luminează puţin la faţă.

— Am primit un bilet drăguţ de la Kenny Dalglish.

— Sînt sigur că dac-ar fi putut ar fi venit, ridic eu din umeri. Tipii ăştia cred că primesc o droaie de cereri. E o perioadă nasoală a anului.

— Mda, cam aşa e, încuviinţează Tom. Oricum Bruce, am două bilete pentru tine la Cina Sportivilor care se dă în cinstea mea. O s-o ţinem în pauza aia liniştită dintre Crăciun şi Revelion. Orice scuză bună s-o ţinem numan chefuri!

— Bine-aşa Tom, zic eu, înşfăcînd biletele tipărite în relief pe care mi le întinde împreună cu pliantul.

Instantaneu îmi dau seama că a fost o greşeală, ticălosu m-a-nţepat. Pe bilet scrie:

SÎNTEŢI INVITAT CA OASPETE VIP LA
CINA SPORTIVĂ DATĂ ÎN CINSTEA LUI TOM STRONACH
La Hotelul Sheraton, Lothian Road, Edinburgh
Luni, 28 decembrie, 1997
Fără ţinută de seară (în costume de stradă)

Donaţiile de 60 de lire sterline din partea tuturor celor care au bilete, în Fondul Deschis în Cinstea lui Tom Stronach

Donaţie. Şaizeci de lire. Ticălosu ăla de Stronach m-a înţepat! Nu spun nimic, dar puţoiu mi-a tras-o. Ar fi trebuit să-mi închipui. E vestit pentru asta. Întotdeauna cînd vine vremea să i se reînnoiască contractul, în *Evening News* se relatează despre diferite aiureli, gesturi dramatice şi impasuri. Ticălosu nu se mişcă încedeloc cînd vine vorba de lovele.

— Îmi pare rău că nu ţi le pot da pe gratis Bruce, da asta contravine scopului, dacă mă-nţelegi.

— Mmm, bine Tom, tuşesc eu, stai să-mi iau carnetul de cecuri.

Puţoiu.

Mîzgălesc un cec, iar el îmi toarnă verzi şi uscate.

— Graeme Souness ar putea fi unul dintre cei care o să vorbească după cină. Sper ca şi Kenny

să poată veni de data asta. Iar Rodney Dolacre vine sigur. E un mare orator.

— Mmm. Rodney Dolacre, cel care a plecat din Anglia. Am auzit că face ceva bani în ligă. A făcut nişte chestii cu Besty, Marshy şi Greavesy.

— Mda, a fost frumos din partea lui că şi-a manifestat interesul.

Nici o şansă ca Dalglish, Souness sau Dolacre să vină la cina dată în cinstea individului ăstuia.

Stronach o mai freacă puţin înveşmîntîndu-se cu mantia aia de aroganţă care-i caracterizează pe majoritatea fotbaliştilor de succes.

— Dacă mai vrei bilete Bruce, să-mi dai o strigare. Nu zic cosă posă fac rost, reţine, da ştii, avînîn vedere căi vorba de tine.

— O să ţin minte, mă răstesc eu, înmînîndu-i cecul care-i echivalentu a doişpe mui date unei curve din Leith. Ticălosu.

Puţoiu pleacă cu un zîmbet pe faţă. E mîndru todeiel fiincă crede că i-a tras-o odată lu Bruce Robertson. Păi o s-o pui diun şoc, amice fotbalist bulangiu şi greu de cap, pencă am o veste pentru tine: se aplică aceleaşi reguli.

În seara aia mai tîrziu apare şi Chrissie. Draperiile lui Stronach se mişcă, dar el joacă-n seara asta, aşa că tresă fie curva aia vînătoare de zestre cu care s-a-nsurat. O trag înăuntru pe Chrissie şi începem să ne oprim respiraţia unu altuia. Curva începe să se priceapă la asta, ţinînd concă nu liavea din prima.

— Mai strîns Bruce... mai strîns... geme ea, iar eu îmi simt traheea cum se contractează cîţiva centimetri cînd mă strînge ea cu cureaua.

Mi se pare dificil să-mi păstrez entuziasmul. Mă tot gîndesc la adversarii din cursa pentru promovare:

GUS BAIN
PETER INGLIS
JOHN ARNOTT

Vă fut pe toţi gherţoilor...

— Fute-mă mai tare Bruce! Fute-mă mai tare! mă imploră Chrissie.

Să vă fut pe toţi...

Pe bufet e poza lui Stacey la şcoală. Nu mă pot uita la ea, mi-aş dori s-o fi întors cu faţa la perete sau s-o fi pus în sertar. Ne urmăreşte cu privirea...

Stacey ne urmăreşte cu privirea pe mine şi pe vaca asta...

... asta nui...

Sînt un bărbat de treabă... ea a spus-o... femeia, soţia lui... încerc să-i redau viaţa bărbatului...

Pompez

Aşa cum pompez în căţeaua asta...

Pompez

— Ah Bruce... haide... ah... ah... ah Doamne... ah... ah... ah... aaahhhh...

Şi încă mai pompez, da cu cît pompez mai mult 'n curva asta, cu atît mai mult încă mi-o cere. Mă tot chinui, de fapt ca curu şi io uşurare cînd ţipătul ăla oribil umple camera semnalizînd că a

terminat, iar io simt cum cureaua de la gît îşi slăbeşte strînsoarea şi îmi răsucesc şoldurile cu îndemînare, începînd să-mi trimit şi eu sperma unde trebuie.

— Ce pizda măsii Chrissie... icnesc eu în timp ce ejacularea mi se diminuează ca pulsul unui muribund, iar mişcările mele de rotaţie se opresc.

Mă prăbuşesc peste ea, mă rostogolesc alături şi aţipesc pentru o vreme. Mă trezesc primul şi inspectez stricăciunile.

Vasele de sînge din ochii mei s-au spart, iar pe gît am o urmă groasă. Sînt un ofiţer profesionist din forţele de ordine. Trebuie să lucrez cu publicul. Nu mă pot învîrti de colo-colo arătînd aşa din cauza căţelei ăsteia egoiste. Nu cînd mă aşteaptă o comisie de promovare.

— A fost minunat, spune ea, întinzîndu-se lasciv înainte de a se ridica în picioare să se îmbrace. Ascultă Bruce... zice punîndu-şi cu mişcări uşoare lenjeria intimă, apoi fusta şi bluza, ştiu că trebuie să discutăm despre ce angajamente să ne luăm unul faţă de celălalt, dar nu văd de ce ar fi nevoie să grăbim lucrurile.

— Cred că asta-i o chestie de bun simţ, spun eu.

E elegantă. S-a mai îngrăşat puţin, şi-a vopsit părul. Se mişcă mai graţios şi cu mai multă încredere în ea.

— Adică nu cred că ar fi un lucru prea de bun simţ să mă implic într-o relaţie imediat după ce am ieşit din alta, zîmbeşte ea, dîndu-şi pe spate părul blond şi trecînd o perie prin el. Hai să continuăm tot aşa pînă ne dăm seama ce simţim cu adevărat.

— Sînt complet de acord. Ar trebui să nu ne repezim cu capu înainte, îi spun eu – merită din

plin încă o tură. De ce nu mai rămîi puțin, ciugulim ceva și poate mai tîrziu ne mai distrăm umpic? Mă duc pînă la bufet și pun poza lui Stacey în sertarul de sus.

— Mi-ar plăcea Brucey, dar trebuie să mă văd cu cineva.

— A, zic eu.

— Ne mai vedem Brucey scumpule, își balansează ea poșeta pe umăr. Se răsucește înspre mine și mă sărută pe frunte, îmi face cu ochiul și apoi spune cu accent american: Mă bucur că sîntem de comun acord iubitule, apoi iese pe ușa de rahat.

— Bine...

S-a dus.

Rahat

Crede că poate să plece așa ușor după ce a încercat să-mi fută șansele de promovare. Cine morții măsii și-o închipui că e *ea*? N-o să-i ia niciodată locul lui Carole! Nu e ea aleasa!

Îi numa un futai de două parale pentrun polițai, doar atît!

Și-a uitat rujul. Rujul ei cel roșu.

Iarăși Carole

Trebuie să recunosc, a fost o greșeală să plecăm din Australia. Bruce și cu mine am avut parte acolo de cea mai multă fericire. Doar că ne-am dus acolo ca să fim cu mama mea, iar cînd tata a murit, ea a vrut să se întoarcă. Nu părea să aibă vreun sens să mai rămînem acolo, pentru că Stacey era încă foarte mică și nu începuse școala. Știu că a fost o chestie egoistă din partea mea și că nu m-am gîndit serios la cariera lui Bruce. Îi mergea atît de bine în poliția din Sidney. Cred că e absolut oribil faptul că a fost nevoit să se întoarcă în Scoția cu un grad mai mic decît avea în Australia.

Ard de nerăbdare să-l revăd pe Bruce, ca să fim iarăși o familie: eu, Bruce și fetița noastră Stacey. Ea trebuie să-și accepte greșelile și răul pe care l-a făcut tuturor cu micile ei minciuni prostești. Deseori mă simt vinovată, simt că ar fi trebuit s-o învăț mai multe, s-o învăț diferența între bine și rău. Deși de fapt e o fată bună, iar pentru ea e important să știe că Bruce și cu mine am iertat-o.

Toate familiile trec prin traume de genul ăsta și e important să nu exagerăm lucrurile mai mult decît e nevoie. Și așa în lume este destul de complicat să crești în ziua de azi.

Sînt din nou în bar. Doi bărbați se uită la mine. Unul spune ceva ce nu aud, dar ostilitatea lui e evidentă.

Oare de ce o femeie nu poate să bea singură?

Mă dorești dar nu mă poți avea.

Numele meu e Robertson.

Am luat numele bărbatului meu.

Sînt a lui.

Dacă ar fi fost aici acum, v-ar fi redus la tăcere, pe voi, mutre rînjite și pofticioase. N-ați putea să vă ridicați niciodată la înălțimea lui Bruce al meu. Nu sînteți bărbați.

Lecţii private

Viermi. Nu-s prea fericit. Am citit mai multe despre ei la bibliotecă. Acolo lucrează şi o pipiţă meseriaşă. Cînd mă plictisesc să mă uit în cărţi, mă uit la ea. Am stat aici aproape toată dimineaţa, după încă o noapte nedormită. Dar în curînd e momentu să mă reinstalez la birou, căci sîmbătă înseamnă ore suplimentare la greu. După cum am prevăzut, locul e ticsit. Şi Lennox e pe acolo. Cădem de acord să mai amestecăm hîrţoagele vreo oră, apoi ne cărăm.

E nemaipomenit să te plimbi prin jur cu maşina. Sînt absorbit la greu, iar străzile-s mai libere. Lennox se simte evident nasol, dîrdîind într-o jachetă necorespunzătoare din piele întoarsă.

— Te îmbraci în funcţie de vreme, ei Ray, zîmbesc eu cu înţeles.

— Alocaţia pentrumpuţitele de haine civilei naşpa, bombăne el.

Puţoi smiorcăit. Dacă nu şi-ar cheltui toţi banii pe haine de designer, poatiar reuşi să-şi ia nişte ţoale practice cu alocaţia aia. Crede că toţi contribuabilii n-au altceva mai bun de făcut decîsăl finanţeze pe împuţit pentrua umbla piun podium imaginar de prezentare de modă pretinzîncăi poliţai.

Pe drum devine absolut clar că Lennox îşi ţine cărţile la piept. Chestia e că sîntem conştienţi de asta. Lennox e în divizia a doua. El nu e conştient de asta. Există un set de reguli care se aplică şi despre regulile astea d-alde Ray Lennox nu poate avea decît nişte cunoştinţe rudimentare, pe cînd Bruce Robertson-ii din lume se mişcă pe o tangentă diferită.

Să mor io.

— Poate trecem pe la Fish Factory, ei Ray?

— Ok, zice Lennox.

Iau curba din Junction Street pe Ferry Road.

— Shirley, meditäm noi, cumnată-mea. Ţi-aminteşti cînd i-am tras-o amîndoi?

— Mda, spune stînjenit Lennox.

Domnul Futăcios de Top Lennox, ha! Puştiu ăsta uşchit n-a putut s-o satisfacă pe bucăţica aia. S-a dat de gol că nu corespunde. Ea mi-o suge, iar Lennox i-o bagă pe la spate, iar ia se dănapoi spre iel şi dupo vreme începe să zică:

— Schim(mănîncă Bruce mănîncă, mă-)-mă
Lennox scoa(nîncă tot00ei ţi-au spus că)ă mai în-
colo, pe cînd(face bine 000000000aveau)i flască.
— Curva(dreptate0000tu nu i-ai crezut)
Lennox z(atunci00dar au avut dreptate)
Tu nu eş(aşa că mănîncă 0000000000)
(mănîncă de toate000000000)

Fabrica de Peşte este numele pe care-l folosim noi pentru un bordel din Leith care funcţionează sub acoperirea unei saune, sau e oare o saună din Leith care funcţionează sub acoperirea unui bordel? Nu contează. Bătrîna Maisie, cea mai experimentată matroană din centrul de afaceri al oraşului e acolo, iar ceainicul e pe foc.

O stresăm pe Maisie, căci deseori fosta curvă nu se prea bucură cînd ne vede, dar o curvă pricepută

(iar Maisie a fost una dintre cele mai pricepute) este întotdeauna o actriţă minunată, aşa că sîntem trataţi ca nişte vedete. Asta-i frumuseţea cîniesti politai: nu contează de fapt dacă toată lumea te urăşte sau nu, atîta timp cît pe faţă sînt politicoşi cu tine şi pot să simuleze asta ca lumea. Nu posă trăieşti decît în lumea pe cario ştii. Restul e doar o dorinţă din mintea ta sau paranoia.

— Bruce dragă, declară Maisie (pe bună dreptate), cu un pupic pe obraz pentru cinstitul mandea.

— Deci Maisie. Cum merge? mă interesez eu, tolănindu-mă pe spătarul canapelei şi ducîndu-mi mîinile la ceafă.

Simt un damf de la subraţ şi sînt cît p-aci să-mi las mîinile în jos cuprins de panică. Mă fut. Las să-l miroasă puţoii pe Bruce Robertson. Maisie nu are nici o reacţie. O curvă tresă se obişnuiască cu mirosurile neplăcute. Acu o cam lasă puterile pe Maisie, da încă mai arată bine, în genu unei matroane înţolite co rochie cu imprimeu încărcat.

— Binişor Bruce, binişor. Avem o gagică nouă, o gagicuţă din Aberdeen. Vrei să vezi cum îi?

— Poate mai tîrziu Maisie, zîmbesc eu şi îi fac cu ochiul.

Ridică privirea înspre Lennox:

— Poate amicu tău vrea, ce zici?

Lennox se înroşeşte în jurul ochilor. Zîmbeşte cu stoicism.

Observ asta şi mă întorc înspre el.

— Să-ţi zic io ceva Ray, Maisie tiar putianvăţa nişte chestii pe care nu liai putea afla nide la maică-ta. A uitat mai multe decît ai ştiut tu vrodată. Io tot încerso scot de la pensie da nisă naudă dasta.

Maisie rîde şi clatină din cap în timp ce Ray pare în continuare stînjenit. Mă aplec şi scot un

pix din buzunarul de sus, apoi încep să bat uşor cu el în tăblia din sticlă a mesei.

— Ni măcar pentro prospătură tinerică aşa ca sergentul de poliţie Raymond Lennox, Maisie?

Îl măsoară din cap pînă-n picioare cu privirea pe Ray, care acum pare că suferă înfiorător.

— Îmi pare rău dulceaţă, acu o fac numai din iubire, nu pentru bani. Las tineretu să siocupe dasta. Acus numa a unui bărbat.

— Ray ăsta şi-a făcut o oareşce reputaţie darmăsar 'n poliţie, zîmbesc eu, ţuguindu-mi buzele şi băgîndu-mi şi scoţîndu-mi alene pixul din mîna pe care mi-am strîns-o într-un pumn.

— A da? zice ea cu o privire pofticioasă.

Asta-l pune la punct pe domnul Lennox. Şi încă n-am terminat.

— O da, dacă tioi îndupleca vrodată să te rentorci la lucru, ăsta-i omu tău, sigur. Mi s-a spus că-i cel mai tare.

Maisie ştie că ar putea fi nevoită să facă afaceri cu băieţii noi în ascensiune din poliţie, aşa ca Ray Lennox, deci nu-i foloseşte la nimic să-l umilească. Trece de la particular la general, într-o încercare evidentă să nu-l mai facă pe Lennox să se înroşească.

— Să-ţi zic ceva Bruce, spune Maisie cu un aer confidenţial, dacai putea măsura toţi centimetri de pulă pe care i-am avut în meseria mia şi i-ai pune la cap la cap, ai ajunge pînla lună şinapoi!

Bineînţeles că abia aştept să intru-n joc şi să mor dacă bulangiu ăsta de Lennox o să se smulgă din cîrlig pînă n-am eu chef să-l las.

— Păi Maisie, dacai vria să-ţi pui buzele 'n juru celei mai dulcele scule scoţiene dă primă calitate, mă pup eu pe vîrful degetelor şi-mi închid ochii

într-un gest demonstrativ desăvîrşit, apoi ridic degetul mare înspre Ray, D.S. Lennox ie ăla deţi trebuie.

— După cum spuneam Bruce, vremurile alea s-au sfîrşit pentru mine, da dacă nar fiaşa, cu gagiu ăsta atîdiarătos aci, păi, aş amesteca afacerile cu plăcerea, îţ zichio.

Se linge pe buze înspre Lennox, care arată de parcă tocmai i-ar fi explodat rahatul de suflet.

Mda Lennox, o să vezi tu. Pentru a-l scuti de şi mai multă stînjeneală, Maisie se apucă să spună o istorioară despre unul dintre părinţii oraşului.

— Tipu ăsta, primaru, asta iera mult înainte date naşte tu, fiule, dă Maisie din cap înspre Ray, apoi se răsuceşte spre mine: Garantezi tu pentru iel Bruce?

— O da... deşi numa din auzite Maisie. Nus chiar aşa bătrîn!

— N-am vrusă zic asta, ieşti numa un puştan ce naiba, zîmbeşte ea cu buzele alea ca curu de pisică, din care a fost suptă orice umezeală, aşa cum au supt şi ele sperma din milioane de tipi de pe aici sau din străinătate. Acu vorbesc despre primar... păi, nu s-ar cuveni săi spun numele. Da primaruăsta iera vestit printre fetele din partia locului că vrea să-şi ducă relaţiile purtînd robă de ceremonie şi lanţurile oraşului Edinburgh.

— Zvonu iera, intervin eu, că nu i se scula altfel.

— Iadevărat Bruce, fiule, şi gîndeşte-te că o auzi direct de la sursă. Mi-a ziso chiar iel cu gura lui, mi-a spus: Maisie, nevastă-mia nu mănţelege. Nu-i place să port roba prin casă. Chestiai Bruce, Raymond, că ia nulăsa să i-o pună îmbrăcat în roba aia. Da ştii cum arăta primaru ăsta: un

bărbat micuţ şi teribil de mediocru. Nimeni nu-l recunoştea dacă nu ierambrăcat cu roba, întreaga lui identitate şi senzaţie a puterii ierau de la roba aia. Într-o zi, administraţia din biroul primarului i-a trimis robele la curăţat. Primaru a fost nevoit să-şi facă treaba îmbrăcat într-un costum cu cravată. Chestia iera căn fiecare seară de joi micuţu bărbat pervers iera programat aici la o mică şedinţă cu vreo două gagici. Primaru ăsta avea emoţii că nu poasăşi facă datoria fără roba lui de ceremonie, aşa ca tras vro două duşti ca să capete curaj.

— Aşa cum ar face oricine, surîd eu afectat.

— Păi, continuă Maisie, prinzîndu-mi aluzia şi umplîndu-mi paharul, primaru ăsta s-a îmbătat criţă. Cînd a venit aci, şa scos toate ţoalele şa refuzasă plece sau să sembrace la loc pînă cînd nuşi primeşte robele. Urla : sînt primarul oraşului Edinburgh şi o să vă închid casa voastră scîrboasă de toleranţă ! Îl puteai auzi şi de partea ailaltă a lui Leith ! Singuru lucru care l-ar fi putut mulţumi pe primaru ăsta iera să-şi primească înapoi robele. Ei şi erau la Pullars of Perth, la sucursala din South Side, care era pe atunci spălătoria primăriei. Aveam număru principalului aliat politic al primarului, preşedintele departamentului de construcţii de locuinţe. Şiăsta a sunala şeful poliţiei caria făcut un pact cu Alec Connolly, care piatunci iera 'n arestul poliţiei, sub acuzaţie de beţie şi tulburaria liniştii publice.

— Post Alec, zîmbesc eu. Încă mai trăieşte. Un spărgător a-ntîia înainte ca băutura să-şi spună cuvîntu şi săşi iasă din mînă. Dupaia şa petrecuto grămade ani muncind la lăzile de bere, înainte dia bea atîde mult încîsă nu-şi mai poată face nici aci datoria !

— Mda, iun tip îngrozitor Alec ăsta, zice Maisie cu o undă de afecţiune în voce. Păi, continuă ea, au spus că renunţă la acuzaţiile împotriva lui Alec dacă intră prin efracţie în Pullars of Perth şi recuperează robele. Aşa că Alec spune Mda, nicio problemă. Chestia a fost, şi tul ştii pe Alec, Bruce, iar eu înclin din cap zîmbind, că evada, dasta a fosluat în arest de fapt. Deci Alec intră prin efracţien magazin, în timce primarui încaci şi zbiară: vreau roba mea! Dacă nu-mi daţi roba vă închid localul! Şi reţine, vorbea serios. Apoi s-a dus la bucătărie şa luat un cuţit. Fetele erau îngrozite, dar el şi-a luat propriile-i haine şi s-a apucat să le sfîşîie şi să le rupă. Sînt primarul! Port roba mea! Nu port căcaturile astea împuţite! ţipa. Ei bine, Alec a intrat bine-mersi în magazin da ceva n-a fost în regulă. Ori a luat un alt pachet, ori n-avea eticheta prea clară şi a furat punga pe care a crezut că scria Biroul primarului. Între timp l-am îmbătat atît de tare pe primar că şi-a pierdut cunoştinţa. Cînd Alec a ajuns aci cu pachetu, am descoperit cănăuntru iera o haină de blană a unei femei. Se pare că-i duseseră robele primarului la sucursala principală din Perth ca să-i aplice un tratament de curăţare special. Aşa că l-am îmbrăcat pe primar în haina asta şi l-am expediat acasă cu un taxi, zîmbeşte afectat Maisie.

Îl înghiontesc cu cotul pe Lennox:

— Stai s-auzi ce urmează Ray.

— Păi, taximetristului, fără ca noi să ştim, tocmai i se trăsese o ţapă cînd o gaşcă de tipi nu i-a plătit cursa pînla Niddrie. Isa pus pata cînd, după cia ajuns acasă la primar, şa dat seama că avea pe bancheta din spate doar un tip inconştient şi gol, cu o haină de blană pe el şi fără niciun ban.

— Cia făcut? întreabă Ray.

Maisie ia o gură revigorantă de whisky.

— Şoferuşi zice, îi arăt io porcului ăstuia tupeist. O ia înapoi spre centru şi pe Calton Hill. Îl tîrăşte pe primaru inconştient afară din maşină şi îl pune pe monument, păla mare şi neterminat cu coloane, ăla de i se spune ruşinea Edinburgh-ului. O maşină de poliţie apare puţin mai tîrziu şi găseşte lîngă primar un grup de tinerei ciudaţi, careşi pierdeau vremia pacolo, trăgînduio la poştă primarului.

Ochii lui Ray se măresc.

— Primarul... ei bine, hai să-i spunem primarul X, era faimos pentru ostilitatea lui faţă de comunitatea homosexualilor, explic eu. Le-a respins cererea să-şi deschidă un centru social. A spus că ar fi un focar al sodomiei. Oricum, maşina aia de poliţie l-a descoperit puţin mai tîrziu pe primar. Prinţesele s-au împrăştiat. Nu s-a scris nimic în ziare, da vestea s-a dus peste tot. Aşa cum spuneai Maisie, monumentu ăla mereu a fost considerat ruşinea Edinburgh-ului, da numele ăsta ieşise din uz. Incidentul ăla cu siguranţă că l-a popularizat din nou!

— Zvonu e că primarul a renunţat dupaia la whisky, chicoteşte Masie, presupun că i-a dat o durere de cur!

Am rîs o vreme pînă cînd m-am săturat, m-am oprit brusc şi m-am uitat cu răceală la Maisie.

— Gagica nouă Maisie. Cred că sînt gata să o văd acum. S-o cunosc şi poate să-mi stabilesc o mică întrevedere pentru diseară.

— Sigur Bruce, sigur, spune Maisie, ridicîndu-se de pe scaun şi îndepărtîndu-se.

— Ce mai femeie-i Maisie, nu? zîmbeşte Ray. Un personaj adevărat.

— Mda, sigur. Nu aşa merge treaba cu femeile Ray, îi ţin eu o predică înţeleaptă. Femeile sînt ca un ambalaj de carton: nui important ce ien iele, chestia esenţialăi să le ţii dopurile deschise. Să nu uiţi niciodată asta, îi zic eu.

Vizita are un efect neaşteptat.

— Ea e Claire, ne prezintă Maisie unei păpuşici.

Noua curvă a lui Maisie e o jucătoare de teatru rasată care s-a despărţit de un ticălos criminal, peştele ei din Aberdeen, şi se ocupă cu numere ca lumea date poliţiei pentru a obţine nişte protecţie. Îi arunc o singură privire micuţei vagaboande şi mă ofer voluntar pentru misiunea asta. Bineînţeles că nu fac decît s-o angajez ca să-şi pună total în valoare talentul dramatic de curvă. O citesc imediat şi aranjez cu ea să vină la mine diseară. Asta-i o chestie cam riscantă din tot felul de motive dar dacă o aştept pe Carole să-i vină mintea la cap, o s{ 000000000000mănîncă00000000000 }nele femei: { 00000mănîncă pentru mine0000000 }

Aud{ mănîncă0000mănîncă pentru libertate }mea să mergem{ 000mănîncă0000000mănîncă000000 }coţiene cu cartofi prăjiţi, aşa cum numa Crawford's e în stare să le facă, groase şi unse cu grăsime. De fapt e doar făină de rahat, dar îşi fac treaba.

Ard de nerăbdare să văd diseară cum e Claire din Aberdeen, dar e vremea ca Ray şi cu mine să ne întoarcem la birou. Mai întîi e indicat să dăm pe la cantină, ca întotdeauna. E aglomeraţie şi domneşte o atmosferă macabră, iar eu arunc o privire prin jur şi o văd pe Drummond că are în mînă o felicitare gigantică. Îmi dau seama imediat că ceva nu-i în regulă după starea generală de acalmie. Pare distrusă, de parcă cineva i-ar fi dat

o veste oribilă. Am o senzaţie de exaltare. Mă duc la Dougie Gillman.

— Nuştu dacai aflat, îmi spune el, dar Clell a încercat să se omoare azi-dimineaţă. A sărit de pe Dean Bridge.

Vestea asta mă aduce în culmea fericirii. Chiar şi mai emoţionant decît încercarea de sinucidere a lui Clell e gîndul că probabil a fost atît de nenorocit să încerce aşa ceva şi dînd greş n-a reuşit decît să se umilească, iar suferinţa încă-i acolo.

Cum te-a făcut să te simţi?

Încerc să mă adun, să-mi preschimb sentimentele într-o stare îngrozită de şoc, dar nu-mi pot ascunde bucuria şi nici nu trebuie să mă chinuiesc prea tare, căci Gillman îmi e mai mult decît complice.

— Ce s-a întîmplat, tuşesc eu?

— Copacul i-a întrerupt căderea, dar şi-a făcut praf şoldul. E la spitalul Princess Margaret Rose. Îl operează de dimineaţă. Îi înlocuiesc şoldul.

— Asta-i tot? întreb eu.

Amanda Drummond a venit spre mine cu felicitarea gigantică pe care toată lumea s-a semnat.

— Mă gîndesc că-i suficient, spunea ea cu răceală în voce.

— Bineînţeles... n-am vrut să zic asta, protestez eu convingător, făcînd-o să pară un pic cam meschină pentru că ar fi sugerat aşa ceva. Dă-mi voie să semnez felicitarea aia... e un şoc... doar că s-a transferat unde visa la Circulaţie... nu pot să înţeleg...

— Bineînţeles că e... îmi pare rău, spune Drummond, n-am sugerat...

— Se face vreo chetă?

— Karen şi cu mine strîngem banii, zice ea.

Aşa mă gîndeam şi eu. Faci pe sora medicală cu un handicapat mintal, neglijîndu-ţi îndatoririle de serviciu. Protejează drepturile legumelor, că doar noi nu încercăm să rezolvăm decît un caz de crimă.

Mă scotocesc prin buzunare şi scot o bancnotă mototolită de zece lire pe care i-o înmînez lui Drummond. Cunosc o gagicuţă care ţi-ar suge şultimu strop de muie din coaie pentru bancnota aia.

— Bruce... ai vorbit cu Bob?

— Cu Toal, o corectez eu. Nu azi. De ce?

— A zis să iei legătura cu el de cum intri pe uşă. Ai pe birou un bilet...

— Mă duc sus chiar acum, îi spun eu ieşind.

Cînd intru, îl găsesc pe Toal lucrînd cu rîvnă la scenariul lui împuţit de film. Îl salvează pe furiş şi trece la un alt program pe computer. Încearcă să-şi păstreze calmul, dar pare la fel de vinovat ca Begbie într-un depozit al unui magazin de bijuterii. Mă roagă să-l scuz un minut, cică are nevoie la toaletă. Cînd iese, mă duc în spatele biroului lui. Nu-i nimic pe ecran, puţoiu şmecher. În încuietoarea sertarului de sus al biroului există un set de chei. Evident sînt cheile de la casă şi de la maşină, aşa că aia care e înfiptă în încuietoare sigur e valoroasă pentru Toal dacă o ţine lîngă celelalte. Îmi trag mîneca puloverului peste palmă şi răsucesc cheia.

Înăuntru e ceva ce pare a fi un raport gros, doar că nu-i un raport, ci e un manuscris de scenariu. Titlul de pe pagina întîi:

ORAŞUL ÎNTUNERICULUI: O CRIMĂ MISTERIOASĂ
Scenariu de Robert S. Toal

Cine pizda măsii s-o crede? Îşi închipuie c-o să scape de aici, că Hollywood-ul o să vină şi o să-i spună: Mda, eştun sticlete scoţian bătut în cap, care n-ar reţine nici cum îl cheamă şi nu poasăşi scrie nici numele, uite un milion de dolari pentru un scenariu de rahat? O să-i punem în rolurile principale pe rahatu de Tom Cruise şi pe rahatu de Nicholas Cage şi ca regizor pe rahatu de Martin Scorsese... da, sigur. Vreau numa să-i sfîşii căcatu puţoiului, să-l ard 'n foc, fir-ar a dracu, ca să-mi ţină de cald de Crăciun, nui bun decîdiaşa ceva ce pizda măsii...

Lîngă el e o cheie. Pare identică cu cea din încuietoare. O iau şi închid sertarul. Am de gînd să pun mîna pe scenariul lui Toal şi pe dischete. Ar trebui s-o fac chiar acum, şi puţoiu n-ar putea să zică nici pîs 'n măsa. Ar fi nemaipomenit! Da comitetul de promovare... nu, nu trebuie să-l supăr. Nu trebuie să suspecteze că eu sînt ăla care-l fut. Să rămîn la principiul călăuzitor că e bine să-i distrug pe ceilalţi fără a-mi face duşmani pe faţă. Stilul corporaţiilor.

Mă aşez înapoi pe scaunul meu cînd Toal se întoarce. Mă anunţă laconic că donşoara Drummond nu mai e la conducerea cazului. Fraieru de mine e iar în linia-ntîi. Am sentimente amestecate cu privire la asta. Evident că ea s-a dovedit a fi o pizdă scrîntită, da pentru mine asta-nseamnă şi mai multă muncă împuţită, iar io sînt prea al dracu de ocupat ca să fug de colo-colo căutînd

nişte bulangii de criminali împuţiţi. Îmi zice că vrea un raport al cazului pe biroul lui pînă la sfîrşitul zilei, să afle de la mine cine lucrează şi la ce anume.

Poa să şi-l bage-n curu lui umflat. Mă duc jos şi îi pun la curent pe Drummond şi pe Gillman. E o plăcere să-i spun lui Drummond că trebuie să supravegheze procedurile birocratice care sînt implicate în procesul de căutare a ciocanului.

— Vreau să se extindă reţeaua de căutare a ciocanului la toate magazinele B&Q şi Texas din Scoţia, zîmbesc eu.

Începe să spună ceva, dar îşi recapătă stăpînirea de sine, în timp ce eu mă delectez cu nemulţumirea ei, înainte de a o întreba:

— Asta-i tot? îi fac cu ochiul lui Dougie Gillman, iar duduia Drummond o tuleşte într-o manieră deloc profesionistă!

Am citit odată despre un puţoi care spunea că e mai bine să călătoreşti plin de speranţă decît să ajungi la destinaţie şi doar cînd mă gîndesc la asta simt dorinţa să-i ard ticălosului una-n cap cu bastonul, pentru că, dacă numai atît se poate, atunci cu toţii sîntem cu adevărat futuţi la greu. Mă aşez şi încerc să umplu trei pagini A4 cu raportul de rahat pentru Toal.

După două pagini şi un paragraf, mă duc acasă să fac ordine. Asta înseamnă că scot o pungă neagră pentru gunoi de sub chiuvetă şi arunc tot rahatu care s-a adunat. E nevoie şi de a doua doar pentru camera din faţă. În mod normal nu m-aş chinui niciodată atîta pentr-o curvă, doar că e necesar ca locul să arate cum trebuie ca să-i dea senzaţia aia de teatru. Aduc biroul, scaunul din garaj şi tabla neagră de jucărie cu creta lui Stacey

din dormitorul ei de la etaj. Aşa, sînt gata. Bag o casetă video din aia de-a lui Hector Fermierul ca să mă pregătesc sufleteşte pentru venirea curvei.

Micuţa Claire e mişto, nu glumă. Bravo Maisie. Mi-a luat un secol să găsesc o gagică ideală pentru toate astea. Chestia e că le cunosc pe majoritatea fetelor de cînd am lucrat la departamentul de vicii. Acolo, în Dock Street. Am avut grijă de ele, iar ele au avut grijă de mine. Cel mai mişto peşte pe care l-au avut vreodată curvele alea. Asta-i deosebită de-a binelea. Şi-a făcut treaba aşa cum i-am spus: perucă cu păr scurt şi făcut permanent, fustă de stofă, pulover verde cu o broşă pe el. Broşa e super de bază. Perfect. Exact ca domnişoara Hunter.

— Bruce Robertson, arată-te la faţă, ne porunceşte ea.

Curva are expresia, tonul şi intonaţia care trebuie. Maisie a instruit-o excelent. Sîntem nevoiţi să ne supunem. Noi? Eu. Eu.

— Da domnişoară, spun eu încetişor.

— Eşti o ruşine, Robertson, ne zice ea. Răhăţişul cel mai diabolic, rău şi servil care a trăit vreodată pe Pămînt...

— Presupun că aşa e, o aprobăm noi. Sîntem o ruşine. Noi toţi.

Încep să mă piş pe mine. Urina fierbinte mi se scurge pe pulpă, făcînd să mă usture eczema.

— ... dar în acelaşi timp, paradoxal, n-am cunoscut niciodată vreun băiat care să-mi provoace o stare de excitaţie sexuală atît de intensă... Îmi tremură labiile vaginului şi se lărgesc cînd intri în cameră Robertson... gîfîie ea. Băga-mi-aş. Îţi dai seama de asta Robertson? Da?

— Cred că da, îi spunem noi.

Mi se întăreşte. Foarte tare.

— Te doresc Bruce Robertson. Mă uzi în pizdă. Am de gînd să te fac al meu Bruce Robertson...

Vine la mine şi se urcă pe mine, împingîndu-mă peste biroul pe care l-am adus adineauri, desfăcîndu-mi cureaua din piele de şarpe şi trăgîndu-mi în jos chiloţii uzi fleaşcă. Îşi ridică fusta şi n-are chiloţi pe ea, şi-o înfige în ea şi mă fute lent, spunîndu-mi ce băiat rău am fost fiindcă am făcut-o să facă asta, iar eu îi prind bucile în mîini şi îi zic că e o curvă bătrînă şi frigidă cum nu s-a mai pomenit, iar asta e pură terapie în toată puterea cuvîntului şi văd ca prin ceaţă, am numai pete în faţa ochilor, mi se-nvîrte capul, iar lecţia de astăzi e: BRUCE ROBERTSON.

Mă aşez şi îmi vin în fire, aprinzînd o ţigară.

— Eşti nemaipomenită, la dracu, domnişoară Hu... ăă Claire.

— Mai vrei şi altceva? zîmbeşte ea dulce, strîngîndu-şi echipamentul.

— Nee, nu chiar acum, mulţumesc, reflectez eu, întrebîndu-mă dacă nu s-ar da în lături de la un plan pus la cale mai demult de mine şi de Hector Fermierul – merită să ne gîndim la asta.

Pleacă, iar eu fac un duş şi mă schimb. Maldărul de haine murdare creşte. Nu prea mai am chestii curate. Trebuie să mă apuc în curînd de spălat.

Înviorat, mă hotărăsc să ies la ora asta tîrzie să beau ceva la Loja. George Mackie, îngrijitorul de cîini e acolo şi pare părăsit şi singur în compania unui bulangiu în uniformă, al cărui nume îmi scapă. Bietul bătrîn Dode pare beat muci. Comand un whisky triplu şi o halbă de Guiness, apoi mă duc la el şi la non-persoana.

Dode încă mai plînge cu lacrimi de crocodil după potaia aia împuţită care a mierlit-o din cauza incompetenţei lui Lennox. Pe măsură ce noaptea se scurge, el devine din ce în ce mai plicticos. Pînă şi bulangiul în uniformă se cară-n măsa. La un moment dat, ochii Frumuseţii de George se umplu de lacrimi.

— Nu posă treci pestiaşa ceva Robbo...

— E chiar cel mai bun prieten al omului George, înclin eu din cap, dînd pe gît încă un Grouse dublu.

—... cîinele ăla iera parteneru meu. Cîinele ăla... aruncă el o privire macabră prin bar, cîinele ăla avea suflet. Cîinele ăla iera mai poliţai decît orice bărbadin baru ăsta!

— Sigur George, spun eu.

Ba p-a mătii puţoi ramolit şi uşchit!

— Iera clar poliţai. Poliţai de poliţai. Îl iubeam pă cîinele ăla, iar cîinele ăla mă iubea şi el pă mine.

— A fost o relaţie, îi zic eu cu delicateţe. O relaţie completă de iubire între om şi animal.

George îşi aţinteşte privirea asupra mea, şocat şi buimac.

— N-a fost asta... n-a fost asta...

— Nu nu nu... n-am vrut să zic... îi spun eu, adică... să presupunem că aterizează extratereştrii. Extratereştrii din cosmos, încerc eu să-i explic. Ar vedea numai două specii de pămînteni... adică n-ar vedea de exemplu... *Homo sapiens* şi cîini. Ei n-ar vedea decît două specii de pămînteni... e vorba de relaţie... îmi ridic paharul aproape gol în speranţa că puţoiu ăsta patetic o să înţeleagă chiar aşa supărat cum e în egoismul lui şi o să se ducă la bar. În cinstea pămîntenilor! toastez eu.

Îşi ridică puţin paharul şi bolboroseşte nişte tîmpenii rătăcite care-mi scapă.

Mă scol de pe scaun şi mă gîndesc dacă să mai iau băutură. Decid că nu şi îl las singur pe prostovanul dărîmat. Fac semn unui taxi şi sînt cît p-aci să spun Colinton, dar simt cheia de la sertarul lui Toal în buzunar pe lîngă nişte mărunţiş şi mă cuprinde surescitarea, apoi mă hotărăsc să o iau înspre Stockbridge. E un drum scurt, aşa încît cobor şi merg pe străzile întunecate spre sediu.

Încă mai sînt aprinse cîteva lumini, dar clădirea e aproape goală. Înăuntru sînt cei care fac curăţenie, dar la noi pe etaj. Au chei potrivite de la toate birourile, la care eu mi-am făcut copii acum cîţiva ani. Obişnuiam să fut o pipiţă contopistă pe birou după program. Maureen. S-a măritat şi a plecat. Nu şi-o trăgea rău, era destul de futăcioasă.

O iau pe scara din spate şi ies pe coridorul de la documentare. Intru, deschid sertarul, iau manuscrisul lui Toal şi îl pun în dosarul meu de documente. Apoi intru pe hard-disk şi şterg fişierul DARK/wks de pe discul C, asigurîndu-mă mai întîi că e cel corect. Găsesc dischetele şi sînt nevoit să caut prin ele ca să fiu sigur că le şterg pe alea care trebuie. Şi-a făcut două copii şi le-a pus nume diferite faţă de cele de pe hard-disk, BOB/wks şi CITY/wks. Au parte de acelaşi tratament.

Las cheia de rezervă în sertar şi mă car. Aud aspiratoarele celor care fac curăţenie şi, în timp ce cobor pe scară, mă uit prin geamul uşii de la birou, cutremurîndu-mă cînd îi văd pe Inglis şi pe Drummond. Puţoii ăştia, să facă o tură de noapte. Evident că trec în revistă procedurile care se folosesc

pentru a căuta ciocanul. N-o să afle niciodată de unde a fost cumpărat, ticăloşi patetici. Cred că-i pot auzi şi vocea lui Gillman.

Apoi inima-mi stă în loc. Aud pe cineva urcînd pe scara din spate.

Mă pun pe coate şi genunchi şi încep să mă tîrăsc pe porţiunea cu pereţi de sticlă a departamentului. Mi-ar plăcea la nebunie să aud despre ce vorbesc cei din echipa asta pestriţă şi, pe cînd mă furişez de-a lungul geamurilor sînt sigur că aud pe cineva zicînd „Robertson", dar, dacă nu mă mişc de acolo, cel care vine pe scara din spate o să mă găsească aici, stînd pe vine, pe coridor. Tremur de surescitare şi sînt aproape muci, chestia e să ies de aici fără să mă vadă cineva.

Partea cu geamuri se termină, iar eu mă ridic în picioare şi păşesc ţanţoş pe coridor.

Pula!

Aud voci care se îndreaptă spre mine, un tip care face curăţenie, cu un mop şi o găleată, urcă la primul etaj în spatele meu. Sar în umbră şi mă răsucesc spre scara din faţă. Cobor tiptil, apoi mă adăpostesc într-o toaletă dintre etaje să-mi vin în fire. După ce tremur pentru cîteva minute într-o cabină, mă încumet să ies afară. Terenul e liber. Ies pe uşă. Slavă Domnului că n-avem pază aici.

Nu-mi vine să cred ce noroc am avut. Mă îndepărtez de clădire, o şterg spre Stockbridge şi spre centrul financiar al oraşului, aproape plutind peste zăpada tare şi tasată. Cad o dată şi rîd, stînd în cur, şi încep iarăşi să cadă fulgi frumoşi de un alb imaculat. Mă ridic şi mă plimb o vreme, cîntînd în ninsoare.

... deşi uneori o luăm în jos putem să urcăm la loc...

Vîntul paralizant bate puternic şi după un timp nu mai pot face faţă, aşa că-i fac semn unui taxi şi mă întorc în Colinton. Nu pot să mă opresc din rîs în maşină. Şoferul se întoarce şi spune,

— Ţi-a mers bine-n noaptea asta!

— Fără îndoială, îl aprob eu.

Trăncănim despre fotbal, despre Hearts şi despre faptul că Stronach ar trebui să-şi pună ghetele în cui. Aproape că mă tentează să-i las un bacşiş, dar mă gîndesc mai bine şi mă delectez cu dezamăgirea stoică de pe faţa lui cînd număr banii ficşi.

Noaptea doamnelor

Duminică dimineaţă iau *News of the Screws* şi, după ce fac focul, trec repede în revistă ce am înregistrat pe video din emisiunile tv de sîmbătă noapte. Măcar am reuşit să-mi păstrez furnizorul de cărbuni. Ăsta-i un lucru pe care ştiu cum să-l fac la miniacasă: să fac un foc belea. Carole nu putea să facă asta niciodată, mereu mă lăsa pe mine. Am încercat să spăl de mînă o pereche de pantaloni, în chiuvetă, folosind un detergent lichid, şi i-am pus în faţa focului pe un uscător de rufe demontabil să se usuce.

La televizor sînt numa rahaturi, ca de obicei, dar întotdeauna am preferat să muncesc noaptea. Gagiul e pe ecran, împreună cu trei futabile care au nevoie de un futai. Una dintre ele seamănă atît de bine cu gagicuţa aia Annalise pe care am fututo pe banda de rezervă înainte să plecăm în concediu, încît aproape mă aştept de la ea să vorbească cu accent scoţian. Se dovedeşte că e Lesley din Londra. Întrebările de rahat mă calcă pe coaie. Ştiu ce întrebări aş pune eu la *Întîlnirea Pe Neve*:

Nr. 1: Dacă ţi-aş cere să te fuţi cu mine, ai face-o?

Nr. 2: Te fuţi în cur?

Nr. 3: Ai mîncat vreodată fecalele pline de viermi ale unui ofiţer de poliţie în civil, în timp ce el te lucrează cu un vibrator?

Astea-s cu adevărat întrebările pe care naţiunea vrea să le-audă ce pula mea.

E atît de plictisitor, încît arunc o privire peste scenariul lui Toal.

EXT. STRADĂ. ORAŞUL NEW YORK. JOI NOAPTE, 3AM.
Un bărbat singuratic merge speriat pe o stradă pustie, rece şi întunecată. Din cînd în cînd aruncă priviri scurte cu coada ochiului în spate, de parcă şi-ar face griji că este urmărit. Se îndreaptă spre malul apei, iar luminile lui Brooklyn Bridge se văd mai departe în faţa lui. Cineva strigă şi el se întoarce. Se face că, filmat cu încetinitorul, vedem un tînăr cu o rangă, fugind înspre

Dute-n pizda mătii Toal! Ce căcat imens! Puţoiu pur şi simplu face praf şi pulbere cazul tîmpit pe care trebuie să-l rezolvăm şi îl localizează în New York. Nu aşa se scriiun scenariu!

Rup pagina cu titlul şi primele două foi, apoi le bag în focul pe care l-am aprins. Ultimul exemplar din capodopera lui Toal şi uite cum se duce în măsa! Iau hotărîrea să mă apuc ca lumea de scris şi fac o încercare cu careul de cuvinte încrucişate din *News Of The Screws*.

Rebusul ăsta devine mai greu pe zi ce trece 'n măsa! Inelele lui Saturn... inelele lui Uranus...

Ţîrîitul telefonului ăluia de căcat.

Şi am închis robotul telefonic.

Întotdeauna e o greşeală să răspunzi acasă la telefon. E o slăbiciune, o slăbiciune a oricărui poliţai: să fie băgăreţ. Trebuia să aflu cine e şi e împuţitu de Toal. Asta înseamnă că tre' să am grijă ce pun în OTA 1-7. Ne mîhneşte. Nu e impresionat de raportul de două pagini jumate despre cum merge cazul, adică, cum ar putea să fie, un scriitor prolific ca Toal? Aşa că bolboroseşte despre cioroiul căpăcit, despre Efan Wurie ăsta (şi pe mine mă fute grija lui, clar[1]), că babacu tuciuriului a trimis o scrisoare secretarului de stat de la interne, care i-a făcut circ şefului poliţiei, care i-a făcut circ lui Niddrie, care i-a făcut circ lui Toal şi care acu îmi face mie circ. De asta a înlocuit-o pe Drummond în calitatea de ofiţer care coordonează cazul: prea multe puşti babane care trag din toate direcţiile pentru cineva de categorie uşoară. Simt nevoia să-l întreb: Dar cum e cu D.S. Amanda Drummond, cum rămîne cu rolul ei central în ancheta asta? Sigur s-a dovedit a fi o şefă de echipă suficient de competentă pentru secretarul de stat încît să i te adresezi ei cu grijile astea ale tale, nu? Ha!

Dar nu pot să-mi spun punctul de vedere. Toal. Mă mîhneşte, dar asta numai pentru că el e mîhnit...

Nu pot să mă gîndesc decît la craniul băiatului ăluia, zdrobit, la cît de scobit era capul lui şi că de fapt nici nu semăna cu un cap, ci doar cu chipul unei păpuşi prostuţe stricate, la cum, cînd distrugi ceva, cînd maltratezi un lucru, întodeauna acel

1. Effen Worry – joc de cuvinte: *worry* „grijă" şi *effen*, „a face sex" în argou.

lucru pare strîmb, desfigurat, puțin ireal și inuman, iar asta te face să-ți fie mai ușor să continui să-l maltratezi, să continui să-l fuți, să-l rănești și să-l zdrobești pînă cînd l-ai distrus complet, dovedind că distrugerea este normală pentru spiritul uman, că natura are metodele ei care ne permit să distrugem ca să ne ușureze munca. Un mod de a-i face pe oamenii virtuoși, care vor să acționeze, să o facă fără a se teme de consecințe, un mod de a ne face neoameni cînd încălcăm legea...

... dar ea a greșit. A greșit cînd a făcut chestia aia, încercînd să-mi dovedească mie ceva. Sau încercînd să mă facă pe mine să-i dovedesc eu ceva despre ceea ce simt pentru ea. Însă n-o s-o denunț. Niciodată. Dar a greșit, n-ar fi trebuit s-o facă 'n măsa.

Toal nu mai bate cîmpii. Așteaptă să-i răspundem. Îi spunem ce am scris și în raport, că l-am pus pe Dougie Gillman ofițer de legătură între Forumul de Relații Comunitare și poliție, iar scumpetea dulce de Mandy Drummond a primit sarcina să supravegheze procedura birocratică de căutare a ciocanului.

Noi, eu, pe de altă parte, ne ocupăm cu urmărirea activă a dușmanului. Dușmanul delincvent.

— Bazează-te pe împuțiții ăștia, pe puțoii ăștia fasciști mucoși și cretini, ne spune Toal.

Mă întreb dacă a descoperit deja lipsa manuscrisului. Sărăcuțul de Toalie.

Bineînțeles, Toal e dușmanul. Chestia asta-i limpede ca cristalul. Sîntem nevoiți să colaborăm cu individul ăsta, întrucît o opoziție fățișă i-ar trezi suspiciunile, dar strategia noastră de a-i găsi pe tăcute slăbiciunile, ca mai apoi să-l săpăm, își arată efectele. Trebuie să ne lăsăm în continuare

deoparte dezgustul faţă de el pentru a obţine şi de acum încolo acelaşi lucru.

Ne-am neglijat îndatoririle. Alte probleme ne-au răpit prea mult timp. Să ne lăsăm posedaţi de curve. Să fugim după vrăjitoare. Mulţumire. Control. Trebuie să ne recăpătăm libertatea. *Noi* trebuie să ne păstrăm stăpînirea de sine.

Noi t
Nu s
dosarul
de inter
Împuţitu
Măcar
a fost vă
futabilă
liţa aia c
să-i ţin
Ar tre
latri ch
zgîndă
puţoiu
doar la
maţiile p
conţopişti
acolo ori
Sînt

0000000000000000000000Mănîncă mănîncă mănîncă.000000000 Afară este un mediu ostil. Acolo nu există hrană. Aici înăuntru este peste tot în jurul meu. Mănîncă mănîncă mănîncă. Să creşti mare, să devii mai puternic, să creşti în grosime, să creşti în lungime. 0000000000 Gazda acum îmi cunoaşte prezenţa. Mănîncă mănîncă mănîncă. Dar aici înăuntru mai există cineva. Dacă eu exist, mai trebuie să fie şi alţii. Mai mulţi ca mine. De la o vreme sînt din ce în ce mai conştient de asta. Acum mai simt în jurul meu şi altceva în afară de substanţele intestinale ale Gazdei. Îl pot simţi pe cel 00 căruia acum sînt nevoit să-i spun Celălalt. Nu sînt singur. Sufletul meu pereche este aici. 0000 Colaborăm unul cu celălalt în cadrul celei mai desfătătoare şi intime dintre relaţii, schimbul acela de chimicale dintre corpuri metoda noastră de a ne uni sufletele... de a le contopi... de a deveni una cu identitatea noastră universală... mult mai bine decît destinul amar şi singuratic 000000 care am crezut că

a pus
un pic
ii este.
peu.
de la uşă
uţa aia
curvu-
putinţă
ne şi să
balele,
lman,
erul e
a infor-
pun pe
olu bagă
.

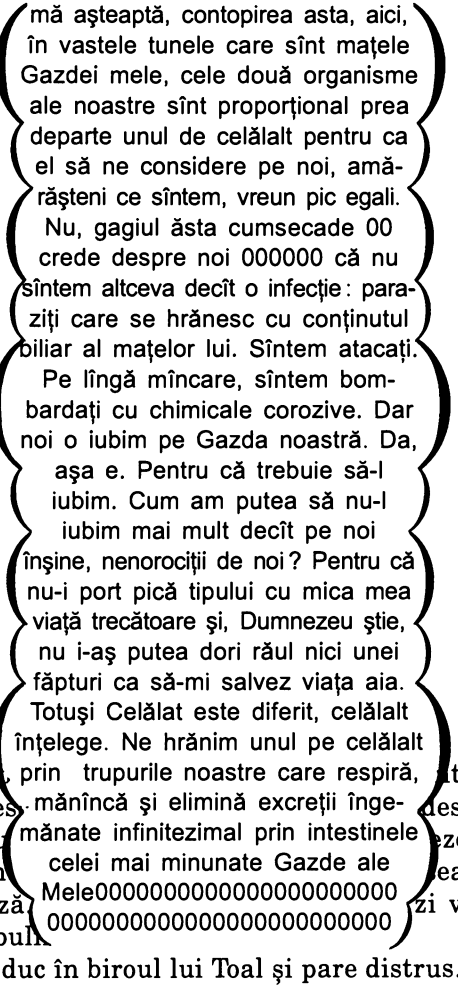
mă aşteaptă, contopirea asta, aici, în vastele tunele care sînt maţele Gazdei mele, cele două organisme ale noastre sînt proporţional prea departe unul de celălalt pentru ca el să ne considere pe noi, amărăşteni ce sîntem, vreun pic egali. Nu, gagiul ăsta cumsecade 00 crede despre noi 000000 că nu sîntem altceva decît o infecţie: paraziţi care se hrănesc cu conţinutul biliar al maţelor lui. Sîntem atacaţi. Pe lîngă mîncare, sîntem bombardaţi cu chimicale corozive. Dar noi o iubim pe Gazda noastră. Da, aşa e. Pentru că trebuie să-l iubim. Cum am putea să nu-l iubim mai mult decît pe noi înşine, nenorociţii de noi? Pentru că nu-i port pică tipului cu mica mea viaţă trecătoare şi, Dumnezeu ştie, nu i-aş putea dori răul nici unei făpturi ca să-mi salvez viaţa aia. Totuşi Celălat este diferit, celălalt înţelege. Ne hrănim unul pe celălalt prin trupurile noastre care respiră, mănîncă şi elimină excreţii îngemănate infinitezimal prin intestinele celei mai minunate Gazde ale Mele0000000000000000000000 0000000000000000000000000

Ad starea asta, î tuneric şi păşes descurcat bine cu zonabil, dar cîn ea sigur urmează zi vremea slavă pul

Mă duc în biroul lui Toal şi pare distrus. Chestia e că nu simt nici o plăcere în chestia asta. Ceva nu-i în regulă. Cu mine. Nu mă simt în apele mele. Trebuie să nu mai beau aşa de mult. Mă omoară cu zile.

Mă gîndeam că poate o să fiu atît de tare pe poziţii încît să-l şantajez pe Toal ca să-mi susţină cererea de promovare, căci am singurul exemplar din manuscrisul scenariului lui, deşi fără primele cîteva pagini. După ce ne conversăm un pic despre sterilul caz Wurie, el zice:

— Trec printr-o perioadă proastă Confrate Robertson.

Bănuieşte oare Toal că i-am şparlit scenariul sau se foloseşte numai de cartea cu masonii ca să-şi arunce năvodul?

— Cum aşa Confrate Toal? întreb eu cu aroganţă.

— Am pierdut nişte fişiere, arată el spre aparatul de pe birou.

— Fişiere de pe computer?

— Da.

— Nu mă prea dau în vînt după tehnologia nouă. Adică după fişierele de pe computer. Sînt un pic cam ca francmasonii confraţi din organizaţie: nu contează cît de căcănari sînt, nu trebuie să uiţi niciodată să le ţii partea[1].

Toal zîmbeşte dureros, apoi, pentru o vreme, pare dus pe gînduri. Pe urmă spune ceva care îmi dă o stare de confuzie, dar mă şi încurajează.

— Deseori confraţii sînt susţinuţi într-un mod pe care nici nu şi-l imaginează. Apoi spune cu un aer obosit: Dacă auzi ceva Bruce, zi-mi şi mie. Ţi-aş fi recunoscător.

— Adică despre fişiere şi chestii din astea... întreb eu, făcînd pe nebunul ca să-mi iau un pic de răgaz.

---

1. Joc de cuvinte în lb. engl.: *back up* înseamnă a ţine partea şi, în acelaşi timp, copie de rezervă a unui fişier de pe computer.

— Orice, spune el trăgînd aer pe nas.

Discuţia cu Toal m-a tulburat. Ceea ce ar fi trebuit să fie un împutit de triumf mi-a lăsat un gust amar şi fad. Nu-mi pot da seama de ce. Oricum, ziua asta pare să-mi scape de sub control. Mă tot gîndesc la... chestii tîmpite.

Stacey. Crăciun. Carole.

Mă fut în tot căcatu ăsta. E otrăvitoare ca curu. Un pericol pentru ea însăşi şi pentru alţii. Păi, am o veste pentru ea, pentru domnul Toal şi pentru domnul Niddrie: să nu te pui cu Bruce Robertson. Se aplică aceleaşi reguli. Metodele mele sînt metodele mele sînt metodele mele.

Ai zice că nu poate fi ceva mai naşpa azi. Greşit! Lucrurile se pot nasoli oricînd, se pare că acum nu pot evolua 'n pula mea. Viaţa mea e o rotiţă socială. Ce-i o rotiţă? Umpic mai mare decît un răhăţiş de şoarece.

Dar e din ce în ce mai naşpa Bruce, dulceaţă, scumpe prieten, pentru că ea-i aici, ne aşteaptă, *aici*, în faţa sediului împuţit.

— Bruce, zice ea, pe cînd eu mă prefac că n-o văd şi mă îndrept către maşină. Şuieratul ca de şarpe al vocii ei. Brosssssss...

Brosssssss

Hai să ne oprim ressspiraţia Brosssssss... nu, asta-i Chrissss-ie. Assssta essste Shhhir-ley. Aminteşte-ţi de casssseta video cu *Cartea Junglei* a lui Ssstacey. Şşşşarpele ăla obişnuia să cînte „Trussst in me"[1]... cum îl chema pe puţoiu ăla? Sheer Khan? Nu, ăsssta era împuţitu de tigru. Aşa e, aşa e, aşa e, aşa e... Tiger Feet. Noroi. Sau Les Gray şi Noroi, aşa cum au devenit.

1. Ai încredere în mine.

— Bună Shirley. Nu putem vorbi aici. Ne vedem în cîrciuma de la colț peste zece minute.

— Dar Bruce... spune ea, cu chipul schimonosindu-i-se și cerșind îndurare.

Dar nu poate exista nici un strop de îndurare, există numai legea care trebuie respectată. La fel ca și regulile sociale, cele pe care le construim în interacțiunile noastre de zi cu zi. Ea încearcă să renegocieze contractul dintre noi. În contract se stipulează că n-o s-o frecăm unul cu altul în viața noastră personală și privată, iar rahatul de contract este încălcat. Nu, nu și încă o dată nu!

Brooossss

— Repet, *nu* putem vorbi aici. Ascultă-mă, pentru că n-am de gînd s-o mai spun încă o dată, să mor io. Ne vedem în cîrciumă peste zece minute.

Ochii îmi lucesc sub razele soarelui care încearcă fără succes să anuleze frigul iernii scoțiene, ascunzînd-o vederii pe curvă. Mă întorc brusc și plec din parcare, strecurîndu-mă pe șosea.

Zece minute, pula, pot s-o aud cum vine după mine, cu pașii ei care-mi dau fiori. Sper că nu ne-a văzut nimeni. Nu-și dă seama că le oferă puțoilor ălora arme cu care m-ar putea distruge. Puțoilor ca Toal, Lennox, Gillman, Drummond și alții ca ei. Prezența ei în compania mea ar putea, dacă ar începe pe mîinile cui nu trebuie, să fie o armă letală.

Polițaiul scoțian Bruce Robertson îi putea auzi pașii bagaboantei în spatele lui, tocurile țăcănind pe pista de decolare. S-a gîndit la picioarele atașate acelor tocuri și la Mecca unde duc ele. Indiferent de cîte ori s-a dus în pelerinajul acela special, Robertson întotdeauna a socotit că ar merge încă o vizită. Putea s-o audă cum gîfîie,

întrucît faptul că se ţinea după el îi făcea sînii grei să se ridice şi să se coboare, glandele alea mamare calde şi îmbietoare, pe care Rabertson le ştie atît de bine... Aşa-ţi trebuie Toal, puţoi ce ieşti! Aşa se scrie un scenariu 'n măta? Orice puţoi ar putea foarte bine să scriiun căcat din ăstă!

Asta-i ideea potrivită, deşi cu asta s-a ales şi Toal. Să te alegi cu cît mai multe voci în mintea ta şi să te ascunzi în mulţime. Noi avem o mulţime din astea. Probabil tot atît de multe cît viermii care mănîncă înlăuntrul nostru. Sînt nişte afişe publicitare care ne spun să bem Tennents Lager: putem face asta! Totuşi nu din aia ieftină în cutie mov: ei ştiu că nu e un drog relaxant, nu mai mult decît heroina sau cocaina. Mai e încă unu care ne spune să facem un drum de test cu un Fiat Uno nou. Putem face asta, chiar în acelaşi timp cu Tennents dacă vrem!

Ha!

Te-am prins!

Greşit!

Vino şi gustă-mi slănina baby, vino şi gustă din slănina aia a mea de rahat!

Intrăm în barul de la Rag Doll şi ne luăm ceva de băut. Ne gîndim că poate ar trebui să fim mai iritaţi de vaca asta proastă decît sîntem de fapt. De fapt.

De fapt!

Shirley e o căţea ciudată, e disperată ca curu să şi-o tragă. Totul e fals la ea, dar cu talentul ei de a se farda, poate să fie pe aproape de cum obişnuia să arate sau, oricum, machiajul ei intră în coliziune cu hormonii noştri şi ne face să credem că e aproape. După ce ne dăm drumu-n ea, n-o mai putem vedea decît pe ea, ca o caricatură a ceea ce fusese înainte.

O ştoarfă nemernică, doar asta e. Ştoarfaia ie disperată să guste din slăă-ninăă.

Asta ne facem să ne gîndim la toate dăţile cînd noi, eu am futut-o de-a lungul anilor. De o grămadă, o grămadă, o grămadă, o grămadă, o grămadă de ori.

— Ar trebui să fim în stare să facem ceva unul pentru altul, i-am zis noi, eu odată. Băieţii sînt la şcoală, şi micuţa Stacey tot acolo e. Tu ieşti sătulă şi io sînt sătul. Ar trebui să fim în stare să ne distrăm puţin fără să facem rău nimănui. Ai parte numai dio viaţă, eee.

Toţi anii ăia de înşelătorie. Ne răsucim şi o vedem. Ne aminteşte şi mai mult de Carole, acum că îmbătrîneşte. Întotdeauna a fost mai solidă decît Carole.

Vino şi gustă din slănina aia baby...

Deschide gura şi auzim un zgomot în mintea noastră, iar noi, eu, îi vedem gura cum capătă o formă ovală şi se roagă de noi, iar în mintea noastră auzim mesajul: Broooossss

O să vadă ea. O să vadă ei cu toţii, 'n pula mea.

Ne spune ceva cînd ne aşezăm la masă, în cîrciumă. Barul e aproape gol. Soarele se revarsă pe linoleum. Vedem un articol despre un meci pe ultima pagină a ziarului *Evening News*. Mă întreb dacă a jucat Stronach. Înclinăm din cap spre un bulangiu în uniformă, care intră şi-i spune ceva cîrciumarului. Un bulangiu în uniformă cu gura slobodă în cantină şi urechile răuvoitoare ale homălăului bîrfitor şi depravat de Inglis, reglate să prindă orice noutate picantă şi obscenă borîtă dintre buzele alea otrăvite. E timpul să plecăm.

— Nu putem discuta aici, zic eu, şi chemăm un taxi.

Din fericire ajunge imediat şi ne urcăm în el împreună cu ea. Motorul, căldura şi parfumul ei îmi fac pantalonii să se ridice, iar gura mea e peste a ei reducînd la tăcere toată smiorcăiala aia cînd îmi bag cu forţa limba în botul ei cît pot de adînc, vîrîndu-i-o în toate crăpăturile. Taxiul se opreşte cutremurîndu-se şi sîntem la noi acasă.

Te-am prins!

Eu, noi... o ducem în patul nostru nefăcut şi puturos, plin de spermă stătută şi firimituri. Mă înfig direct în pizda ei cu gura, sorbind-o zgomotos, devorînd-o. Are gust de căpşuni. Săpunul. Îi place la nebunie, dar nu vrea să-mi ia pula tare în gură, pula mea jupuită şi solzoază care pute, şi o dă la o parte din faţa ei şi trage de ea, iar noi sîntem cît p-aci să ne dăm drumu, aşa că mă retrag mă pun în spatele ei şi-mi înfig pula-n ea, iar ea e dezamăgită fiindcă nu vrea ca scula aia dezgustătoare pe care Rossi n-a fost în stare s-o vindece să fie înăuntrul ei, dar vrea să juiseze, ne futem la greu şi ne dăm drumu, şi ea la fel, sînt aceleaşi reguli.

Aceleaşi reguli. Ea stă întinsă, încîntată şi visătoare, şi-a luat doza de pulă. Bărbatul surorii ei. A cîştigat, ce pizda măsii. Iarăşi ne-a înjosit. Sîntem goi pe dinăuntru.

Brooossss

Sîntem în pat, stăm în fund pe pat, iar eu îmi aprind o ţigară şi zic:

— Mai ţii minte cîntiam călărit prima oară?

— E un mod oribil de-a te exprima! se bosumflă ea îndărătnică.

— Ce morţii măsii ai vrea să spunem? Îţi aminteşti prima oară cînd am făcut dragoste dragă? Ha ha ha. În obzeşcinci? În obzeşase? Acu mai

mult de zece ani oricum. Carole... nu eram căsătoriţi decîde puţină vreme. Tu erai la noi şi voi două eraţi cam pilite. Te-am dus acasă cu maşina. Ţi-aduci aminte?

— Mi-aduc aminte, chipul ei se schimonoseşte amintindu-şi povestea asta din trecut, împărtăşită, dar nemărturisită.

— Te-am călărit pe bancheta din spate a maşinii. Portobello, zîmbim noi. Ţi-aminteşti ce mi-ai spus atunci? Nu? Să nu-i spunem niciodată lui Carole. Asta ai spus. Timp de zece ani, din cînd în cînd ai fost călărită de bărbatul surorii tale. Ţi-aminteşti cînd ai venit 'n Australia? Tu, io şi pipiţaia aborigenă pe cariobişnuiam s-o fut. Madeline. Am pus-o atunci în trei. Ţi-a dat limbi. Ardeai de nerăbdare. De cum s-a întors Carole cu spatele. Ţii minte?

— Poţi fii atît de crud, clatină ea din cap. Ce cîştigi dacă te porţi aşa? Ei?

— Doar prezint faptele. Durează de zece ani. Am început din nou cum m-am întors din Oz. Nimăcar nu mi-am despachetat valiza şi ţi-am şi băgat-o, fir-ar a dracu! Asta-nseamnă că eşti o vacă după părerea tuturor, clatin eu din cap, văzînd-o cum clocoteşte de furie. O dată, poate chiar de două ori, hai, o indiscreţie, dar zece ani? Asta se chemă că eşti o vacă. V. A. C. Ă. Vacă. Îi zic eu.

— Zău? Păi atunci te-ai gîndit ce-nseamnă că eşti tu fiule? Varsă ea.

Noi, eu, noi, o ignorăm.

— Mai ţii minte cînd ieram cu Danny. Prima oară cînne-ai adus la tiniacasă a fost cînd iera pus la ţol festiv. Ciudat, ţi-aminteşti puţin mai înainte, lam adus şi pe Ray, îl ţii minte pe tovarăşu meu Ray? Pe atunci era D.C. Acum e D.S. Noi doi tiam

călărit. O aiureală de *ménage à trois* chestia aia. Acum ştii totu, am pus-o-n trei co pipiţă şun tip 'n plus.

— Asta a fost... eram toţi beţi... tu...

— Săracu Danny. Două săptămîni da, două nu. Ca să ştii cum se simte puţoiu!

Se uită la noi cam concentrată şi plină de amărăciune.

— Nuş de ce-mi pierd vremea aşa cu tine! Nu ieşti atît de nemapomenit, ce mama dracu, rînjeşte ea.

— Sînt trei motive: unu, Danny e acu în Emiratele Arabe Unite, doi, eu am pulă şi trei, sînt discret, îi zîmbim noi.

— Nuide mirare ca plecat Carole! A făcu bine să se sature de tine! E-n picioare şi se îmbracă în grabă. Nimic nu exercită o fascinaţie morbidă mai mare decît să vezi o muiere bătrînă pe care tocmai ai futut-o cum se chinuie să-şi pună hainele, lipsită de orice demnitate.

Dar noi sîntem răniţi de ce a spus şi vrem să urlăm. O să se-ntoarcă ea, dar nu spunem nimic despre asta.

— Pleacă o dată, îi poruncesc eu.

— Nu-ţi face griji 'n măta, scuipă ea la mine în chip de răspuns şi se cară.

După o vreme noi, eu, noi ne dăm seama că sîntem iar excitaţi. Nouă, mie, nouă ne-ar fi prins bine încă o repriză. Totuşi, o să se-ntoarcă. Nimic nu-i mai sigur decît asta. Punem discul nostru cu *Timperley* al lui Frank Sidebottom. Apoi noi, eu, noi punem o casetă video în care o curvă mare şi blondă şi-o trage cu doi tăietori de lemne într-o pădure din Alaska. Acum sîntem foarte clar excitaţi şi luăm decizia s-o sunăm pe Bunty.

— Bună Boontay!

— Frank. Dacă chiar aşa te cheamă...

— Binenţeles caşa mă chiamă! Nu ştii despre ce vorbeşti, curvă proastă şi împuţită cu ţîţe mari!

Urmează o mică tăcere. Acu Bunty nu mai e chiar atît de tăioasă. Am reuşit s-o hărţuiesc pe vaca asta împuţită. Respiraţia îmi scapă de sub control.

— Cum de ştii cît de mari sînt sînii mei? Spune ea pînă la urmă, tatonînd terenul.

Acum urmează sfatul dat de sergentul Brooosss Robertson. Inspectorul ales Brooosss Robertson. Ne dăm seama că pula noastră chiar se întăreşte la greu acum şi sîntem nevoiţi să ne descheiem la nasturii de la pantaloni.

— Ştiu totul. Acum povesteşte-mi fanteziile tale sexuale, Boontay.

— Tacă-ţi fleanca! Pervers mic şi scîrbos! Lasă-mă în pace, bine? Trînteşte receptorul. Pizda-i băşicată.

Derulăm caseta video pînă unde un armăsar slinos de pe continent, care pare cam obosit, fute-n cur o muiere cu vergeturi. Marfa-i uzată, da 's nişte prim-planuri excelente. Scula sigur e bine unsă ca să poată face asemenea mişcări. Ne dăm drumul pe covorul din Axminster.

Mai tîrziu ne hotărîm să-l sunăm pe Confratele Clifford Blades.

E puţin supărat.

— Îmi pare rău Bruce, nu pot să ajung la club în seara asta. De fapt Bunty e în ultimul hal. Perversul a sunat din nou.

— O, Doamne, Bladesey. Nu se mai termină odată, ei. Uite, tu consoleaz-o, iar eu o să vin imediat.

— Mersi Bruce, apreciez chestia asta. Nu e în apele ei.

Mergem la budă şi ne zgîrmănim ca lumea pe cur, pe pulpe şi pe organele genitale, apoi ne modelăm o linie de cocaină. Pe care o stingem cu o Glenmorangie[1] ca să ne ştergem de pe amigdale gustul de spermă bolîndă a drogului.

Pe urmă ne dăm seama că maşina noastră a rămas în parcarea de la serviciu, din cauza egocentrismului curvei Shirley. Luăm un taxi pînă la Corstorphine, cu aparatul de taxat marcînd preţul unei runde cu o curvă cît de cît decentă, doar ca să fim cu prietenii noştri Cliff şi Bunty Blades.

1. Marcă de whisky.

Carole își amintește de Australia

Lucrurile pe care le-a văzut Bruce al meu, lucrurile care l-au rănit. Ei nu știu. Ei nu vor știi niciodată. Dar mie mi le-a împărtășit. Întotdeauna.

Mi-a explicat de ce s-a dus la prostituata aia atunci în Australia. Simțea nevoia să fie cu cineva. N-a însemnat nimic. Am greșit față de Bruce pentru că n-am fost acolo cînd avea nevoie de mine. Eram cu mama mea.

Bruce muncea non-stop. Lucra sub acoperire în cartierul King Cross, fiind pe urmele unor gangsteri.

Mi-a povestit despre ziua aceea îngrozitoare. Era acolo, încercînd să deschidă ușile turnante imense ale garajului. Nu le-a putut deschide de tot, ci numai doar cît să se poată strecura înăuntru. A privit în beznă, îndrăznind să pătrundă pînă în inima ei neagră. Uitîndu-se în spatele lui, a văzut o rază de soare traversînd curtea exterioară a garajului. Din cînd în cînd trecea cîte o mașină, poate și vreo fată din clasa muncitoare, care se legăna în fusta ei scurtă și pe tocuri înalte.

Înăuntru, din capătul întunecat al garajului, Bruce a auzit gemete înfundate. Mi-a zis că a fost cel mai oribil sunet pe care l-a auzit vreodată. Nu prea semănau cu gemetele omenești. Era ceva în biroul aflat în partea din spate a garajului. S-a dus într-acolo.

Bruce a deschis ușa și a aprins lumina.

Și iată-l aici. Costas. Sau mai bine zis ce mai rămăsese din el.

Tortura lui fusese sistematică. Zace întins pe masă, cu fața în jos. Are bărbia reazemată de masă și capul ridicat înspre Bruce. Maxilarele îi fuseseră rupte și dinții smulși, lăsați lîngă degetele lui amputate. Ochii lui văd asta. Îi retezaseră pleoapele, iar globii oculari îi fuseseră scoși cu grijă, fără să-i fi tăiat nervii optici, care erau cumva întinși, ca ai unui personaj de desene animate. Erau aranjați fiecare pe cîte un maldăr de cărți, fiecare cu privirea îndreptată spre cîte o grămăjoară de degete, dinți, pleoape și urechi, la rîndul lor îndepărtate și tăiate cu foarfeca chirurgicală. Foarfeca se află lîngă cleștii de tăiat sîrma și lîngă pistolul cu cuie care îl fixase pe Costas de bancă, prin mîini și haine. Organele genitale nu-i fuseseră retezate, probabil ca să nu sîngereze pînă moare. Îi tăiaseră și limba.

Au vrut să-l țină viu, ca un mesaj pentru partenerii lui.

Bruce a rămas acolo pe loc, cu fața la el, gîndindu-se cum ar putea face cineva asta unei alte ființe umane. Dar i-a spus lui Costas numai atît: Te-ai învîrtit printre inși cam nasoi frățîne.

Îi pune pistolul în gură și trage. Nu se poate uita, dar gemetele încetează. Bruce tremură, iese din garaj și traversează curtea exterioară. Ușa e înțepenită și abia se poate strecura ca să ajungă sub razele soarelui din Sydney. Intră în panică, dîrdîind de frică. Încearcă să-mi telefoneze, dar eu sînt la mama. Ce n-aș da să fi fost acasă ca să-i fiu alături.

Bruce se plimbă un pic, apoi dă de o prostituată, o fată pe jumătate aborigenă, pe nume Madeline. O duce la un hotel și o plătește cu cinci sute de dolari numai ca să stea de vorbă cu ea.

Doar să discute. Ea stă prudentă pe cînd el vorbește pe un ton măsurat, povestindu-i despre Costas, despre războiul pe care îl poartă cu alții și despre consecințele pe care le are asupra lui.

Ar fi trebuit să fiu eu acolo, nu curva aia.

Cred că pentru Bruce, imaginea aia a lui Costas a devenit un simbol pentru posibilitățile extreme ale răului. De aceea Bruce e așa cum e.

Viermi şi promovări

Plec cu maşina să mă văd cu Rossi, dar mă gîndesc la Carole. Aveam obiceiul să-i spun o grămadă de căcaturi cînd o puneam cu Madeline, pipiţa pe jumate aborigenă pe care obişnuiam s-o fut acolo. Am inventat o droaie de tîmpenii, cum că lucram sub acoperire în King Cross ca să prind un răufă băieţi au ajuns l rire, pe cînd ei acey în asta. De mpreună cu Made

Apoi ţa nu se putea ga să plece pentru ţia din NSW, puţoiu chiar e rigenă, Madeline, mă presa s-o părăsesc pe Carole. Era foarte încăpăţînată şi mai greu de controlat decît Carole. Mă chema datoria în bătrîna ţară.

0000000000000000000000000000 000000000000000mănînîncă Bruce mănîncă! Mi-aş dori să te fac să mănînci mai mult. Eşti un om înfiorezitor. Exista cineva care întotdeauna te făcea să mănînci. Pot simţi asta. Doar mişcîndu-te înăuntrul tău îţi pot simţi toate fantomele. Le-ai interiorizat pe toate Bruce. 00000000000000000000 0000000000000000000000000000 Pot simţi pe cineva care se profilează ameninţător pe firmamentul vieţii tale 00000000000000000 Ian Robertson era numele lui.000000

Carole a crezut întotdeauna fiecare cuvînt pe care i l-am spus. Era fericită în lumea ei proprie împreună cu copilul. Dintotdeauna într-un stil domestic, bătrîna Carole. O vacă desfrînată în pat, ţine minte. Dacă-i dai pulă şi bani, acceptă totul de la tine. Doar că toată politica aia a lesbienelor i-a futut creierii, cînd i-am tras o palmă după ce a sărit calul, s-a speriat şi s-a dus la adăpostul ăla. Mi-am cerut scuze pentru asta, dar a avut o reacţie exagerată. Deşi în curînd o să-i vină mintea la cap, nimic nu-i mai sigur.

Sînt atît de absorbit de gîndurile mele, încît ratez curba spre Rossi. Opresc la un chioşc de ziare ca să-mi cumpăr un *Playboy*, un *Penthouse* şi un *Mayfair*, înainte de a trage în faţa clinicii.

Puţoiu ăsta de dr. Rossi se crede tare. Un nemernic de macaronar negricios. Se-mbracă bine Rossi ăsta. Costum mişto, cămaşă, pantofi. Pun pariu că face o căruţă de bani din consultaţiile lui private.

— Da, avem rezultatele testului. După cum bănuiam, în mod sigur aveţi viermi. Va trebui să continuăm cu acest tratament.

— Ei!

Nu pot să cred. Ăsta-i încă un preţ pe care trebuie să-l plătesc fiindcă mă învîrt printre şmecheraşi şi infractori.

— Sînt doar tenii, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Sînt des întîlnite şi deloc primejdioase.

— În mine creşte ceva, iar dumneavoastră îmi spuneţi că nui primejdios!

— Nu e. Trebuie să luaţi soluţia asta şi vă va ajuta să eliminaţi mai des conţinutul intenstinelor.

— Aş(000000000 mai multe chimicale000)ea, nu-i aşa? (0000000 un război mai sofisticat 00)

— Nu, aia pare să fie o boală persistentă pe fond nervos. Vă puteţi gîndi la ceva anume, la ceva ce nu mi-aţi spus pînă acum?

Rossi e doar un vraci exploatator, dar aşa sînt toţi medicii generalişti. Îşi închipuie că sînt altceva. Unii vor să fie chirurgi, Rossi evident vrea să fie psiholog. Te ştim noi Rossi.

— Nu-mi vine absolut nimic în minte, zic eu cam înţepat.

Făţi jobu de rahat puţoi ce ieşti.

Sînt bucuros că plec de la Rossi şi mă întorc la sediu.

Ajung înapoi la fix să-mi iau prînzul, aşa că dau o tură pe la cantină. Haggis-ul[1] Inei se află azi pe meniu. Lennox şi homălăul nedescoperit, Peter Inglis, stau împreună. Mă duc şi eu la ei. Drummond şi Fulton erau în spatele meu la coadă şi vin şi ele să stea cu noi.

Karen Fulton, noua amică cea mai bună a lui Drummond. N-a fost întotdeauna aşa. Stau în faţa lor, uitîndu-mă la haggis şi simt nevoia să ţip la Fulton: ţi-aminteşti cînd te-am futut Karen? După înmormîntarea prinţesei Di? În viaţa mea n-am văzut o asemenea pizdă mare, groasă şi neagră. Haide, măi, cu toţii să aruncăm o privire la pizda păroasă a fostei WPC[2] Fulton! E o junglă de rahat: floci creţi pînă şi în jurul curului.

Drummond îi tot dă cu căcatul ei favorit: politica, schimbările din legislaţie şi cum afectează ele poliţia. Pare puţin obosită. Prea multe nopţi petrecute la birou, încercînd să afle de unde provine

1. Drob de miel.
2. Woman Police Constable – poliţistă.

un ciocan. Asta n-o să se descopere niciodată. Am auzit-o io pe pizda aia cum vorbea şi despre mine, pe ea şi pe homălăul de Inglis.

— Bietul Clell. I-a sărit clar o doagă de cînd s-a mutat la circulaţie, zice Ray. M-am dus să-l văd ieri. Se uita la mine şi la Drummond. Spunea că lucrăm în comitetul de marketing al alcoolului. E obsedat de Führerul ăsta al Drogurilor numit de guvern.

— Nu, noi sîntem forţele de ordine. Guvernul actual, ales democratic, face legile în parlament. Noi aplicăm legile alea, îşi chiţăie Drummond pologhia ei poliţistă.

— Hmm, spun eu la mişto. Poate că Clell are dreptate pe undeva. Führer-ul ăsta nou al Drogurilor vrea să lovească mai curînd în cerere şi nu în ofertă. Asta înseamnă că trimite şi mai mulţi puşti la închisoare. Dacă asta ţine, iar puştilor o să le fie teamă să ia droguri ilegale, atunci în schimb o să se apuce de cele legale, ca alcoolul.

— Ceea ce înseamnă şi mai multă violenţă! Ray ne face un semn încurajator.

— Sentinţe mai aspre! spun eu.

— Mai multă poliţie! rîde Ray.

— Şi mai multe promovări, îmi frec eu palmele una de cealalta. Asta mai înseamnă şi mai mulţi puşcăriaşi, mai multe închisori, mai mulţi gardieni, mai mulţi paznici. Încurajarea economiei, economie de bază keynesiană! Apoi o s-o avem pe Maggie înapoi peste zece ani şi o să ne spună că am cheltuit prea mult!

— Dar putem să mai tăiem de la educaţie, ajutoare sociale, sănătate şi toate rahaturile astea, încuviinţează din cap Ray.

Drummond pare oripilată.

— Noi doar punem în aplicare legile ţării. Adică, dacă un guvern de stînga a ajuns la putere în urma alegerilor şi are o agendă radicală care devine lege, iar legea aia a fost ignorată sau este în opoziţie cu interese legitime, atunci legea aia o să fie aplicată de noi cu aceeaşi strictețe. Aşa e în democraţie, spune ea plină de îngîmfare.

— Prostii, îi spun eu. Dacă crezi asta, atunci eşti chiar mai obtuză decît credeam.

Ray îşi ridică o sprînceană pe cînd Drummond se bosumflă acrită.

— Adică... dacă ne întoarcem la greva minerilor. Jobul nostru atunci era să zdrobim socialismul cî 0000000000000000000 Ian Robertson. pense pentru Te-a făcut să mănînci. Bruce. 000000 putere. Puter 000000000000000. Metodele lui erau

— metodele lui. Tu ai învățat metodele alea ă zici despre de la el? Te-a forțat să mănînci cărbune. nputit de cor Cărbune negru, lucios, jegos.0000000 e faţă e prea ca curu de asemănător cu comunismul.

Nu ştiu cine l-a rugat pe poponaru ăla să-şi deschidă gura lui cea flască. Puţoiu ăla ar trebui să se gîndească numa la pulele tinereilor sau la ce rahat pervers i-o trece prin mintea lui bolnavă şi să lase politica pe seama experţilor.

— Nu, noi am sprijinit legea, ţipă piţigăiat Drummond. Fulton înclină aprobator din cap.

— Dacă sindicatul n-ar fi încălcat niciodată legea, n-am fi avut niciodată democraţie... în primul rînd, spun eu, mirîndu-mă de unde morţii măsii vin cu toate lăbăriile astea.

— Dar asta-i istorie. Acum nu mai e aşa, spune Drummond.

— Da, ai dreptate, Amanda, mă corectez eu, dar mai există oameni în sindicate acum care nu

dau nici o muie pe democraţie. Maggie i-a aranjat, dar încă mai există şi abia-l aşteaptă pe bulangiu de Tony Blair să dea semne de slăbiciune şi să-i lase să intre iarăşi în joc. De asta lucrurile au fost atît de încurcate cu ultimul guvern laburist. Ticăloşii ăştia au pus stăpînire pe totul. Scargill şi alţii ca el. De-asta am fost nevoiţi să-i aranjăm.

— Scargill ăla a fost un intrigant, fornăie Inglis, însă Tony Blair i-a dat ce merita, ne-a scăpat acum de sindicatele alea şi de aiurelile socialiste din Partidul Laburist.

Ca de obicei Lennox spune futu-i în gură pe toţi. Probabil cel mai bun lucru.

— Cam aşa e, se aplică aceleaşi reguli. Oricum, zic eu, destul cu politica asta plictisitoare! E Crăciun! Care-i povestea cu petrecerea de Crăciun? Tu o organizai Amanda.

Cu greu mă abţin să nu adaug: Numa la asta te pricepi.

— Da, da, am rezervat The Burning Ruby Tandoori House din Cockburn Street pentru mîncare, zice ea dezgustată.

Ea şi Fulton voiau să se ducă la Pierre Victoire's, dar băieţii n-au vrut sub nici o formă. N-aveam chef ca nişte broscoi bolînzi poponari să susure 'n juru meu cînîncerc să mănînc. Mă miră că Inglis n-a vrut asta, reţine bine.

— Însă e o singură problemă Bruce, spune Ray.

— Da?

— Păi, Ralphy Considine a făcut parte din echipă şi presupun că se pune la socoteală ca fiind unul dintre noi. Mai trebuie să decidem dacă e sau nu cazul să-l invităm şi la un curry.

În nici un caz un bulangiu în uniformă nu poate fi acceptat printre noi, dar pe de altă parte,

știu și că Drummond nu e de acord ca Ralphy Considine să vină la întrunirea de Crăciun.

— Bineînțeles că trebuie să-l invităm și pe Ralphy Considine, le spun eu. Începe să-mi fie puțin cam greață de scindarea asta între ofițerii în uniformă și cei în civil. Facem parte din aceeași echipă și ar trebui să avem parte de aceleași beneficii.

Mă gîndesc la bulangii ăia din Liverpool care mi-au tras-o la bot în Amsterdam. Unul dintre ei avea un tricou pe el. Unul roșu. În cinstea lui Shankly, parcă.

— Ai niște sentimente demne de laudă, spune Drummond, și cred că toți cei aici de față ar trebui să și le însușească. Dar sigur mai există și alte aspecte pe care trebuie să le luăm în considerare.

Ridic din sprîncene eschivîndu-mă de la un răspuns și o las pe Drummond să se lanseze într-o pologhie cum că, indiferent ce am simți în sinea noastră despre asta, trebuie să fim conștienți de faptul că poliția este o organizație ierarhizată și că, dacă încercăm să evităm valorile culturale ale organizației, o să provocăm opoziție, fragmentare și deziluzii acum, cînd de fapt trecem printr-o perioadă nesigură în plină reorganizare.

— E un punct de vedere interesant Amanda. Cred că, deși nu prea am chef, o să adopt și eu opinia ta. Poate că sîntem puțin prea indulgenți față de noi înșine să facem declarații personale atît de liberale într-un moment cînd organizația are nevoie de continuitate în practică.

Cîțiva de la masă înclină aprobator din cap, toți cu excepția lui Inglis care nu pare prea fericit. E total pe dinafară. Nici un vot pentru poponari în secția asta. Așa că Drummond are cîștig de cauză, iar noi luăm decizia că nu-i indicat să invităm un bulangiu în uniformă la cheful nostru de Crăciun.

Am obţinut ce-am vrut!

Bineînţeles, dacă aş fi spus: În nici un caz vreun bulangiu în uniformă n-o să fie invitat la un chef al celor în civil, atunci Drummond ar fi fost prima care să mi se opună cu înverşunare. Dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau în jacheta mea (nouă şi neagră) de piele maro, în cămaşă cadrilată şi pantaloni brun-roşcat, în localul de curry, lîngă Considine împopoţonat cu cămaşă albă, pantaloni negri de poliţai şi pantofi.

După întrunirea asta, n-am stare şi simt ceva mişcare prin burtă. Mă duc jos cu ziarul.

Fac un pic de graffiti în budă:

PETER INGLIS ÎMPRĂŞTIE SIDA CA UN RAHAT CE E.

şi:

INGLIS = POPONAR BOLÎND ŞI GREŢOS

Stau acolo şi mă uit puţin la asta. Încep să chicotesc şi mă doare într-o parte. Apoi mă cuprinde o senzaţie de depresie, urmată de o indignare stăruitoare. A fost un lucru greşit să-i facem una ca asta unui confrate ofiţer. Nu-i acceptabil să se întîmple aşa ceva în cadrul forţelor de ordine. Sînt un împuţit de reprezentant al guvernului central. Să descrii un confrate ofiţer în stilul ăsta... mă ambalez eu, intrîndu-mi în rol.

Trag apa şi căcatul meu dispare odată cu ea. Sînt urme din vierme, dar nu se vede nimic din cap. Dar o să-l prind eu pe nemernic, sînt sigur ca curu că o să-l prind.

Îl prind eu, fără doar şi poate.

Urc la etaj şi mă duc deliberat pînă la Peter, îl bat uşurel pe încheietura mîinii şi îl conduc într-un colţ.

— Peter, ai văzut graffiti-ul din toaletă? întreb eu cu o voce joasă şi îngrijorată.

— Ah, mereu ie cîte ceva acolo. Niciodată nu le bag 'n seamă, ridică el din umeri.

— Poate c-ar trebui s-o faci, îi spun eu, înfuriindu-mă din ce în ce mai tare. M-am săturat ca dracu de rahaturile astea. Ca reprezentant al guvernului central, nu accept ca oamenii să fie defăimaţi aşa. Mă duc sus acu să-l văpe Toal. Îmi ridic tonul şi mă uit prin cameră: Un puţoi se joacă cu focuaici. Sper numa căno saflu cinei ăla!

Ies val-vîrtej din cameră, lăsîndu-i cu gura căscată. Mă duc direct la etaj în biroul lui Toal şi intru fără să bat la uşă.

— Şefule, două cuvinte.

— Bruce, sînt puţin ocupat acum, spune Toal, răsfoind nişte hîrtii. Arată deprimat ca curu.

— Vreau să vii şi să vezi ceva, un graffiti în toaletă.

— N-am timp pentru...

— Ca reprezentant al guvernului central, n-am nici eu timp să văd cum tovarăşii ofiţeri sînt calomniaţi de către alţi membri ai organizaţiei!

— Ce-i asta?

Îi explic lui Toal graffiti-ul, iar el mă urmează jos la budă. Ceilalţi au venit şi ei, avînd mutre de hoţi de morminte, ca atunci cînd a murit tipul ăla Colin Sim. Se uită la Inglis ca să-l vadă cum reacţionează, iar el pare abătut.

— 'S doar o grămade aiureli tîmpite, repetă el de mai multe ori, sfîşiat de dorinţa să lămurească lucrurile şi fiind sincer confuz.

Cum te-a făcut să te simţi?

Mă duc înapoi la etaj cu Toal care-mi face semn să intru la el în birou şi închide uşa.

— Ascultă Robbo, spune el, Inglis nu e, ei bine, ştii, e sau nu?

— Ce? întreb eu.

Începe să-mi placă asta.

— Aşa cum spune graffiti-ul, confrate Robertson, se răsteşte Toal.

Probabil că Toal e supărat dacă apelează la atuul masonilor atît de pe şleau.

— Nu contează dacă e sau nu, sigur, zic eu, plantînd sămînţa, sexualitatea lui Peter e problema lui. E hărţuit, iar noi avem în vigoare o politică nediscriminatorie în privinţa orientării sexuale.

— Dar nu poate să fie hărţuit sexual dacă nu e... ei bine, gay, cred că ăsta e termenul la modă acum.

— Păi, poţi să-i spui hărţuire sexuală sau hărţuire pur şi simplu Bob, însă mie mi se pare că asta e o faţetă inacceptabilă a culturii de cantină...

— Ho Bruce, ho, sînt de partea ta... asta trebuie să dispară. Doar că a fost o mare supriză pentru mine... adică, Peter e unul dintre vîrfurile masoneriei...

— Peter e un tip singuratic Bob. Cu ce se ocupă e treaba lui şi nu susţin că ştiu prea multe despre el, dar nu accept ca un confrate ofiţer să fie hărţuit în felul ăsta.

— Exact. O să am eu grijă să rezolv chestia asta.

Ies din birou plutind ca un zmeu. Noţiunile „Inglis" şi „homosexualitate" sînt acum asociate pe veci una cu alta. Noţiunile „Inglis" şi „Promovare" nu sînt. Ah, jocurile, jocurile.

Trebuie să te mişti cînd ai succes, iar eu iau hotărîrea să-i fac o vizită lui Estelle la florărie. Ce mi-ar mai plăcea să i-o trag umpic micuţei ăleia. Probabil i-e frică de Gorman şi de Setterington. Are nevoie să fie protejată de monştrii ăia. De către cineva din viaţa ei în care să poată avea încredere. Un bărbat mai în vîrstă şi mai matur, capabil să răspundă nevoilor ei. Dacă există domnişoare la ananghie care să aibă nevoie să fie salvate, atunci nu mă pot gîndi la un cavaler mai mişto în armură strălucitoare decît inspectorul de poliţie în devenire Bruce Robertson.

Vechea umflătură familiară din pantaloni începe să se ridice pe cînd mă gîndesc la Estelle şi la o combinaţie de poziţii şi gemete sexuale de fetişcană. O partidă de sex în trei cu ea şi micuţa Claire, curva aia de la Maisie's. Exact ce mi-a recomandat medicul. Asta mi-ar rezolva iritaţia aia a mea de rahat Rossi!

Cînd ajung la florărie, singura persoană de acolo este babeta aia cu privire dezaprobatoare, care-mi spune că Estelle e liberă pentru că are guturai.

— Multă lume are, spun eu voios.

— Da, sigur, bolboroseşte vaca bătrînă.

— Nu-i place deloc de Estelle, asta-i la fel de sigur ca încă un sezon fără nici un trofeu pentru Gorgie.

— O vizitează multă lume?

— Prea multă, zice nevestica, apoi îşi încreţeşte nasul şi începe cu ostilităţile. Dace te interesează pe tine?

Se pare că pizda ramolită tocmai s-a trezit şi a mirosit slănina. Clasa muncitoare scoţiană şi respectul pentru poliţie se potrivesc una cu alta ca Maica Tereza şi paginile din mijloc ale revistei *Playboy*.

Iau hotărîrea să nu intru în detalii.

— Voiam să mă asigur că nu am rivali, zîmbesc eu, îndreptîndu-mă spre ieşire.

— N-aş fi crezut niciodată că-i atît de disperată, zice babeta tupeistă.

Mă opresc brusc, mă uit la marfa din jur şi miros cîteva plante.

— Io perioadă nasoală a anului pentru flori, spun eu şi adaug: Ai vreo toaletă pentru personal acolo în spate?

— Da, zice ea. Altceva?

— Deocamdată nu.

Babeta aia tupeistă o să primească o vizită de la poliţia sanitară. Sîntem siguri ca dracu că asta o să păţească pizda ramolită. Oricum, mi se pare o idee bună să-mi iau liber restul după-amiezii şi să las formularul OTA 1-7 să ducă greul. Zi că e stres managerial domnule Toal. Zi că e stres managerial domnule Niddrie. Stresul managerial al lui Bruce Robertson.

Însă 000000000 mănîncă aşa încă0000000 ativul pentru 0000000 mănîncă 0000 mănîncă pentru aneu şi mă Mine şi pentru 000000000000000000 o din curul 0000000000ce-i asta 00000000000000 cap. ţine-te bine 00000000000000000000 ine-te 00000000000 ţine-te ţine-te 0000 atac chimic 000 trebuie să potolim furtuna0

Plec din buda de pe Hunter's Square, apoi mă opresc la patiserie pentru o plăcintă cu chilli. Aproape că dădusem afară viermele ăla nemernic. Nu se poate să fi rămas prea mult din el. Mă urc în Volvo şi o iau spre Colinton. Viermii bat rapid în retragere. Viermele pe nume Inglis e dat afară din sistem. Alungat şi repartizat, înainte să mai poată avea loc încă o infestare.

Acasă îmi pregătesc o linie mare şi sărbătorească de cocaină. Peste puţin timp aş da orice să mă fut. Singura persoană la care mă gîndesc c-o pot suna e Shirley. Ori ea, ori o curvă, iar ea mă costă mai puţin.

Fetiţa Shirley.

Cedez în faţa forţelor libidoului şi dau telefonul, dar, de îndată ce soseşte, îmi dau seama că am făcut o greşeală şi că m-aş fi scos mai bine cu o labă. E ca un sloi de gheaţă. Se holbează la mine, rezemîndu-se de spătarul scaunului, fumînd o ţigară şi avînd o expresie cu adevărat nesuferită pe faţă.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, spune ea cu amărăciune, iar eu sînt pe cale să răspund ceva de genul „pentru că eşti o ştoarfă care vrea să se fută", dar îmi muşc limba. M-a sunat Carole, adaugă pe neaşteptate, lovită de o inspiraţie vioaie, în speranţa că o să mă înduioşeze. Mi-a spus că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu tine. Dacă încerci să-ţi vezi copilaşul...

— Eh! Ce ştie ea? Nu ştie nimic! Asta-i tot ce ştie 'n pula mea. Să tragă linie şi s-adune, mă răstesc eu, simţind cum mă înfurii. Încerc să mă controlez. Adică se minte pe ea însăşi Shirley... e trist. Sînt mai curînd mîhnit decît furios pe chestia asta. E instabilă: eu personal cred că suferă un fel de cădere nervoasă. Îmi fac griji din pricina ei.

— Mie mi s-a părut în regulă... spune Shirley cu un aer de îndoială, împreunîndu-şi mîinile şi aţintindu-şi privirea asupra mea.

Ochii ei întunecaţi. E o vacă sexi dintr-un anumit unghi.

— Crede-mă Shirley, am intrat într-un joc în care devii un soi de expert în natura umană. Evident a

avut un fel de cădere nervoasă care a trecut neobservată. Spune minciuni, minciuni care să te pornească împotriva mea.

— Să mă pornească împotriva ta! Ha! Tu singur ai fost în stare de asta, zice ea în bătaie de joc, cu chipul schimonosit de nervoasă ce e, iar masca aia din fond de ten, pe care o poartă ca să-şi acopere cicatricele de acnee de pe faţă, aproape că i se crapă – dar îmi place cum se fardează la ochi, întotdeauna mi-a plăcut.

E vremea să fac o mişcare. Mă pregătesc să i-o servesc.

— Uite... ştiu că am fost cam dur cu tine în trecut. Dar ştii de ce, fără nici cel mai mic dubiu, zău aşa, sigur ştii de ce, îmi pledez eu cauza.

— Mi-aş dori să fie aşa Bruce, chiar mi-aş dori să fie aşa, spune ea, clătinînd din cap.

— Nu mă întărîta Shirley, te rog, şi nu ne insulta pe amîndoi... mă ridic în picioare şi mă duc pînă la uşă.

Curva asta doar n-o să fie atît de proastă să pice în plasă.

— Îmi pare rău Bruce, nu înţeleg ce zici... spune ea.

Pupilele i se dilată. Bulangioaică împuţită. Nu-mi vine să cred. Se pune singură la îndoială. Ăsta-i primul pas: induci îndoiala. Pasul doi: treci cu buldozerul fix prin îndoiala ei de rahat.

— Shirley, fără nici un dubiu, zău aşa, doar ştii prea bine că am încercat să te îndepărtez... pencă... băga-mi-aş... spun prea multe... clatin eu din cap.

— Ce? Ce zici?

— Am încercat să te îndepărtez pencă n-am putut să rezist!

— La ce? La ce n-ai putut să rezişti?

— Danny! Carole! Că el era cu tine! Că eu eram cu ea! Să fac dragoste cu ea şi să-mi imaginez că sînt cu tine! Să mă descurc numai cu nişte partide de sex pe furiş pe bancheta din spate a maşinii cînd eu voiam să te iau în patul meu, să te ţin în braţe, să fac dragoste cu tine toată noaptea şi să ţip în faţa lumii întregi: Asta-i ea! Asta-i gagica pe care o iubesc!

Îmi susţine privirea, ochii încep să-i lăcrimeze şi mă gîndesc la toate nedreptăţile care mi s-au făcut în ultima vreme şi sper că-mi plîng suficient de milă, încît să mi se umezească şi mie ochii, sper că ea o să creadă că o parte din sufletul meu s-a strecurat în ei, iar vaca bulangioaică asta şi face, şi eu nu-i pot susţine privirea asta mult timp fără să bufnesc în rîs, aşa că o trag înspre mine, o îmbrăţişez strîns şi îi ascult hohotele de plîns.

— Broossss Broooossss n-am putea să găsim o soluţie Brooossss, te iubesc... şi-mi văd ochii în oglinda din spatele ei, seamănă cu ochii de pe afişul ăla electoral al Partidului Conservator cu bulangiul ăla de Tony Blair.

O fut şi regret, îmi regret discursul tîmpit chiar înainte să-mi vărs murdăria în ea. După aia sînt nevoit s-o aud cum bate cîmpii despre ambiţiile şi planurile ei în privinţa noastră. Sexul cu ea nu-i deloc cum mi-l imaginam înainte de a mă apuca de asta. Mă simt prizonierul poftelor mele trupeşti, dar cînd reuşesc să fac concret sex, mi se pare doar searbăd şi plictisitor. Ea trăncăneşte în continuare, iar eu îi povestesc despre Inglis şi nenorocirile lui.

— Bruce, rîde ea, de ce oare trebuie să savurezi orice lucru rău li se întîmplă altora?

Mă gîndesc la asta o secundă sau două.

— Asta vine din convingerea că există doar un număr finit de lucruri nasoale care se pot întîmpla pe lume la un moment dat. Aşa că, dacă i sentîmplă altuia, nu mi sentîmplă mie. Într-un fel e o preamărire a *joie de vivre*.

Vrea să rămînă la mine peste noapte, dar îi spun că sînt de serviciu. Abia se-ndură să plece, iar eu mai trag nişte linii înainte de a mă lupta cu o sticlă de Grouse. Asta mă face să-mi vină să mă cac şi mă împleticesc pînă la budă.

Îmi dau jos chi 0000000000000 şi trage băşini de parcă m-aş pi nu nu nu 00000 l ăsta iese în trombă. E acolo! 0000000000000 călosul. Capul şi tot, într-un mo o nu ticălosule 00 supurează apă maro. 00000000000

Asta am şi vrut 0000000

Excursii masonice

E acolo! Mă trezesc dintr-un somn înnebunitor în care am picat de matol ce eram şi văd chestia aia de rahat! Se tîrăşte prin gaura curului meu, e întinsă peste şoldurile mele. O ating. Ochii ei negri. Gura ei absorbantă şi încîrligată. Ca o panglică de tagliatelle cu cap. M-am întins s-o înhaţ, dar n-am reuşit decît s-o aspir înapoi pe gaura curului, cum ai suge un fir de spaghetti...

... şi sîntem treji. Sînt treaz. Pe canapea. Aparatul video e pornit: casetele pe care le-a obţinut pentru mine Hector Fermierul. Masacrul Vibratoarelor: lesbienele care le-o trag gagicilor tinere în pădure.

Nu prea pot respira, la naiba... Suturile dintre oase îmi cedează... noi cedăm...

Puţoii ăştia încearcă să niomoare cu economiile astea la ore suplimentare pencă ştiu că nu putem să rezistăm toată noaptea 'n pula mea, niciodată n-am putut. Ştiu că avem nevoie de foarte puţin somn şi că în întuneric nu facem decît să ne gîndim şi iarăşi să ne gîndim. Pentru a ne opri din gîndit, trebuie să ne futem şi apoi te alegi cu complicaţii: financiare în cazul curvelor şi sociale în cazul uşuraticelor.

Mă ridic în capul oaselor şi aştept, rugîndu-mă să se facă lumină. Reuşesc să rezist citind „Tam o'Shanter"[1]. E un poem pe care o să fiu rugat să-l recit la haggis-ul de la cina din Loja Burns anul ăsta[2], în special după ce harababură a făcut din ea Willie McPhee ultima oară. Ştiu că face asta de peste cincizeci de ani şi e singurul lucru care-l ţine în viaţă, dar deja nu mai e de glumit şi a venit vremea ca puţoiu bătrîn să părăsească albia rîului şi să pornească în lunga sa plimbare spre barăci. Pînă la urmă se face lumină şi dorm cîteva ore.

Apoi mă trezesesc şi mă apuc de lucru. În seara asta e petrecerea de Crăciun. Mai iau nişte laxative de-ale lui Rossi. O să eliminăm noi total chestia asta împuţită din Bruce Robertson, chiar şi cea mai mică urmă, sigur ca dracu că aşa o să facem. O să-mi încep devreme ziua, nu glumă. Vreau sasimilez prima băutură înainte de prînz şi fără nicio prostie dinaia cu cioroi căpăciţi sau vrun căcadin ăsta.

La sediu toată lumea e într-o dispoziţie sărbătorească. Inglis probabil că a dat deja pe gît vreo cîteva pahare, probabil a băut de unul singur în stilul lui patetic de homosexual pe ascuns. Ăsta inspector? Nu cred nici să mă tai în bucăţi. Poate inspector de cururi. O s-o ia la greu, să mor io. Graffiti-ul a fost doar începutul. În curînd toată lumea o să ştie ce soi de fătălău foloseşte aceleaşi tacîmuri ca şi iei, la cantină.

---

1. Poezie scrisă de poetul scoţian Robert Burns (1759-1796).
2. În fiecare an, pe 25 ianuarie, de ziua de naştere a lui Robert Burns, are loc o cină memorială.

Karen Fulton şi Amanda Drummond sînt singurele pizde de prin jur, aşa încît previziunile nu mi se par prea minunate. Se pare că curva babană Regina Mărimii a fost transferată tocmai în South Side. Karen spune ceva despre şoldul lui Clell, iar Lennox întreabă:

— Ce albume are? La ce cluburi se duce? Deşi asta-i paşte pe toţi bulangii.

Drummond spune cu răceală în voce că Clelland a fost dus la Royal Edinburgh Hospital, clinica Arthur Dow. Se pare că a încercat încă o dată să se omoare chiar în spital! Cu pastile şi vodcă!

Asta mă binedispune.

Plecăm de la birou şi mergem la restaurant pentru curry-ul de Crăciun.

— Astai singura legătură cu comunitatea de coloraţi care mă interesează! zice Gillman, ridicîndu-şi halba cu bere. Noroc!

— Crăciun fericit tuturor! toastez eu tare, ridicîndu-mi paharul şi întrerupînd-o pe Drummond căci era pe punctul de a-l certa pe Dougie pentru comentariul lui.

După ce mîncăm o luăm pe stradă ca să mergem din cîrciumă în cîrciumă. O gaşcă gălăgioasă de sule la costum şi pizde similar îmbrăcate în stil autoritar se împleticesc ieşind dintr-o cîrciumă de pe Cockburn Street, chinuindu-se să păşească pe pantă şi gheaţă. Un labagiu grăsan şi matol cu o tunsoare în genul lui Arthur Scargill vomită în rigolă, împrăştiind peste tot boabe de fasole. O pipiţă cu mutră de cal se uită la noi ruşinată, iar o altă siluetă rotofeie îl mustruluieşte pe cel care a borît cu o voce piţigăiată şi scîrţîită:

— Haide mă Frank! Prea mult spirit de sărbătoare.

E un adevărat congres de bulangii. Credeam că eu sînt cu un grup patetic, dar întotdeauna se găseşte cineva care o duce mai nasol ca tine. O ginesc pe Drummond cum face un gest dezaprobator în stilul lui Toal, iar asta imediat stîrneşte în mine un acces de bunăvoinţă faţă de beţivii sezonieri cu jumătate de normă pe care îi urîsem instinctiv. Scot nişte batiste de hîrtie din buzunarul jachetei. Întotdeauna le am la îndemînă pentru cînd mi-o iau la labă, căci nu ştii niciodată cînd o să rămînă fără puţoii de la aprovizionare care strîng din cur la sediu. Îi dau vreo două nenorocitului care borăşte.

— Ia de-aici frăţîne.

— Mersi, zice piţigăilă în locul lui.

— Chef cu colegii? întreb eu.

— Da, Viaţă Standard.

Ah, Viaţă Standard. Citadela de pizde disponibile din Edinburgh. Nu te califici ca mascul înfoiat băştinaş în oraşul ăsta decît dacă ai futut cel puţin două pipiţe din categoria Viaţă Standard înainte de a împlini un sfert de secol. Reţine bine, pizdele expuse aici nu arată deloc impresionant, probabil sînt pizde-manager. Lasă aiurelile cu modelele la costum din revistele pentru femei. În general, cu cît sînt mai sus în ierarhia organizaţiei, cu atît sînt mai urîte pipiţele. Şasta nu pencă pizdele ca lumea au mai puţin creier decît un cîine, ci fiincă pizda aia ca lumea cu creier adevărat întotdeauna o ia pe scurtătură, măritîndu-se pentru bani şi rezolvîndu-se cu niscaiva plastic înainte dia o şterge co alocaţie ca lumea.

Ne ducem în cîrciuma evacuată de echipajul Viaţă Standard. Dau eu primul rînd de băuturi, iar mie îmi comand o vodcă cu apă tonică. Mi s-a

pus pata să mă fut şi îmi închipui că mai tîrziu o să mi-o trag cu cineva. Fulton e candidata cea mai probabilă, dar a luat-o mai uşurel cu băutura. Nu ca Crăciunul trecut sau la înmormîntarea prinţesei Diana, cînd am îmbătat-o mangă şi am călărit-o în apartamentul ei din Newington.

— Încă nu funcţionezi la întreaga capacitate, nu, Karen? întreb eu, observînd că trage de băutură.

— Am lăsat-o mai moale cu băutura, zice ea.

Drummond o priveşte aprobator.

— Ţi-aminteşti ce-a fost după înmormîntarea prinţesei? Atunci eram beţi mangă!

Nu m-am putut abţine de la asta şi beau în cinstea faptului că Fulton se simte evident umilită.

— Am sfîrşit-o la tine...

— O da, rîde Inglis, mai povesteşte-mi...

Fulton se crispează încă o dată, dar Drummond exclamă:

— A fost o zi foarte tristă şi emoţionantă.

— Mda, spune Gus. Am revăzut aseară înmormîntarea Maicii Tereza. Mă uitam să văce casete vechi posă şterg. Am revăzut-o de la cap la coadă, dana fost aşa bună precum cea a prinţesei Di.

— Totuşi a fost la catolici, la ce tioi fi aşteptat? zice Gillman.

— Reţine bine, Papa ştie diobicei cum să prezintio înmormîntare bună, posă spun asta despre iel, comentează Gus.

— La Calcutta, coloraţi împuţiţi, ei, se hîrîie Gillman, la ce tioi fi aşteptat. Nu ponici să-şi conducă ţara 'n morţii măsii fără noi, doar nu tioi fi aşteptat să fien stare să faco nmormîntare fărăso buşască.

— Nu cred... începe Drummond.

Gillman o opreşte cu o privire ameninţătoare.

— Cinzeci de ani au avut sândrepte lucrurile ce mama dracu. Dacă liar findreptat n-ar mai fi avunevoie de nicio Maică Tereza pencă n-ar mai fi avut atîta sărăcie şi mahalale.

— Păi, zice Inglis voios, acu avem propiu nostru Parlament. Să sperăm cosă ne descurcăm mai bine!

— O să fiio căruţă de prostii mpuţite şi tot, fornăi eu. Al cui ie rîndu, ce mama măsii? Dacă nu ne putem organiza să mergem la bar, nosă fim 'n stare să niocupăm de propriile probleme!

Inglis prinde aluzia şi vine cu un rînd.

O pierdem pe Drummond cea dezaprobatoare după cîteva rînduri de băutură, dar pleacă şi Fulton, chestie care îmi fute perspectiva unui sex în grup mai tîrziu. Totuşi aşa-s pizdele din poliţie: nu-s demne nici de pula care se-mpinge în ele. Turul cîrciumilor continuă prin oraş cu Barul Stridiilor St James. Sfîrşesc prin a mă giugiuli cu o tîrfă oarecare care mă pipăie pe cur şi iau hotărîrea să nu mă duc şi să mă fut cu ea doar cînd Lennox îmi atrage atenţia că e urîtă cu spume. Mă furişez înspre uşă şi o luăm pe stradă în jos.

Inglis face un comentariu despre femei dubioase, iar eu decid că poponaru e prea obraznic şi că o s-o ia puternic la bot. Stabilesc cu toţi să mai tragem o băută noaptea tîrziu la cazinoul despre care ştiu că e închis pentru renovare. Acum e ger şi mergem prin zăpadă mare.

— Rahat, suspin eu cînd văd uşile acoperite cu scînduri, acu obligatoriu mergem la unu din localurile astea de poponari, le spun eu, arătînd spre Top of the Walk.

— Io nu merg acolo, face mişto Inglis. Mai bine 'n Shrubhill la masoni...

— Ai ceva de ascuns? rîde Ray.

Şi-a luat halba cu el şi bea din ea. Inglis se uită la Lennox de parcă el ar fi fost artistul cu graffiti-ul.

— Adică zici caş avea ceva dascuns?

— Nee, ridică din umeri Ray şi ia o gură de bere, nu zic nimic.

Asta mă face să zîmbesc.

— Haide mă, doar pentrun singur păhărel de rahat, se răsteşte Dougie Gillman.

Ray îşi termină berea şi aruncă halba înspre camionul cu nisip al primăriei. Se sparge de caroserie.

— Bulangii! ţipă el.

Intrăm în club. Paznicul ne aruncă o privire pătrunzătoare, dar intrăm de îndată ce îi vindem pontul că sîntem poliţai. E un club unde se bea, plin de tot felul de poponari patetici. Sînt de genul băieţi efeminaţi, actoraşi fiţoşi şi foşti gangsteri care au prins gustul pentru asta în Saughton[1]. Sînt şi puţini homălăi turişti care se întreabă ce mama naibii caută aici. Mă duc jos şi-l ginesc pe bărbatul visurilor mele, Sinky, un mic prostituat homosexual mercenar din Calton Hill. Îi spun pe scurt ce să facă, apoi mă întorc sus la băieţi.

Ne distrăm de minune. Gillman deja i-a tras un pum în gură unui homălău în veceu pentru că s-a uitat ciudat la el. După vreo două rînduri de băuturi, Sinky îşi face apariţia şi se duce pe ring la Inglis.

— PIII-TĂR! AH PIII-TĂR! ţipă el afectat ca o femeie. NU NE-AM VĂZUT DEMULT! Văd că ţi-ai adus şi prietenii!

1. Închisoare din suburbia cu acelaşi nume a oraşului Edinburgh.

— Nu te cunosc! ţipă Inglis.

— Of, scuze... nu mi-am dat seama că eşti într-un asemenea anturaj... atît de exclusivist... Sinky se retrage, ridicîndu-şi sprîncenele. Poate fi atît de imatur, adaugă el ca o completare pentru mai multe persoane şocate din jurul lui.

Gillman îl priveşte pe Inglis cu o ură pură în ochi, iar Lennox s-a dus puţin mai departe de el.

— NUL CUNOŞTEAM CE NAIBA! guiţă Inglis şi vrea să se ducă după Sinky.

Îl înşfac de umeri.

— Ce pizda măsii Peter, sîntem poliţai! Nu fă o scenă aici!

— Da nul cunoşteam! îşi susţine el cauza.

— Ei bine, el părea să te ştie, spune Dougie Gillman, cu ochii mijiţi de ură.

— Tu ai scris căcatul ăla... îl acuză Inglis, cu vocea piţigăiată şi înverşunată de exasperare, ca a unui poponar efeminat.

— Nam scris nimidespre tine, probabil a fost unu dintre iubiţii tăi de rahat... rînjeşte Gillman cu bărbia ieşindu-i în afară.

— Puţoi ce ieşti... se bălăngăne Inglis pînă la Gillman care face un pas înapoi şi îl pocneşte într-o parte a feţei.

Îl înhaţ pe Inglis şi sper că Gillman o să treacă iar la acţiune şi o să-i facă pilaf mutra aia de poponar, dar Ray şi Gus au reuşit să-l prindă şi îl ţin. Gillman e marfă, iar Inglis ştie asta, se zbate din ce în ce mai patetic, iar ochii ăia miraţi îl fac să pară mai distrus ca oricînd.

— Uite, hai să ieşim daci. Cu toţii sîntem puţin matoli. Hai să mergem pînla masoni, insist eu.

Ne împleticim afară în viscol, iar Inglis e deja departe, o siluetă solitară care merge anevoios prin zăpadă pe Leith Walk.

— Haide mă Peter! ţipă Gus.

— Dă-l în măsa de poponar, zice Gillman.

— Homo împuţit! ţipă Ray după el.

— BĂIAT DE RAHAT CA O GAGICĂ! zbiară Gillman, punîndu-şi mîinile în jurul gurii.

Restul băieţilor poate c-o să treacă peste asta, considerînd-o o tîmpenie făcută la beţie, dar Gillman a simţit gustul sîngelui de poponar şi n-o s-o lase baltă acum. Urmărim cu rîsete batjocoritoare, ca o mulţime pusă pe linşat, silueta dărîmată a sodomitului de Inglis, pe cînd spatele lui încovoiat se face din ce în ce mai mic pe alee.

Ray are alt pahar în mînă. Îl aruncă în direcţia lui Inglis, dar ratează cu cîţiva metri şi se sparge cu un bufnet înfundat pe şosea, ciocnirea fiindu-i amortizată de stratul gros de zăpadă.

— Cine-a 000000000000000000 oni şi toate alea, med 000000000000000000000000 ă la club. O mărea 000000000000000000000000 Crăciun cu mai m 000000000000000000000000 000000Trebuie să fii la muncă. Ai nevoie de job-ul ăsta, să-l urăşti şi, în acelaşi timp să te delectezi cu preocupările lui mărunte. Aceste preocupări sînt îndeajuns să-ţi distragă atenţia de la Mine, cu care trebuie să te confrunţi numai noaptea, de cînd stingi televizorul şi pînă începi să te cufunzi, spasmodic şi agitat într-un somn care îţi lasă vînătăi pe corp. Cum te-aş putea uita Bruce, după ce l-ai lepădat cu cruzime pe partenerul meu, Celălalt? Făptura aceea de o frumuseţe sublimă, sufletul cel mai pur, care avea încredere în tine, Gazda noastră, care n-a vrut să se ţină cu dinţii de viaţă, aici în

mațele astea pline de gaze care pot explo-da. Sufletul care a crezut că ai cele mai inocente intenții față de Celălalt, la fel cum avea Celălalt față de toți ceilalți din lumea aceasta a noastră. **Durerea mea. Durerea mea.** Un blestem aruncat asupra oricărui zeu care răsplătește cu cel mai neîndurător bir al său această bunătate sufletească. Dă-ne voie să blestemăm orice societate nedreaptă și strîmbă care alege să pedepsească această bunătate socotind-o o slăbiciune și care scaldă această magnifică esență în cinism și mîrșăvie, preferîndu-le cunoașterii și unei și mai magnifice bunătăți. **Cum te-aș putea ierta?** Dar trebuie să te iert. Îți cunosc povestea. Cum te-aș putea ierta însă trebuie să te iert. Chiar trebuie? Cum te-aș putea ierta? **Trebuie să te iert. Chiar trebuie? Povestea ta.** Pentru tine totul a început într-un sătuc de mineri care se chema Nittin, tocmai la marginea mîndrului oraș Edina. Tu te-ai născut în circumstanțe tulburi, fiind primul dintre fiii lui Ian Robertson și ai lui Molly Hanlon. Trăiau într-o comunitate de mineri. Tu ai fost primul dintre fiii lor, dar ceva nu era în regulă. Erau oameni obișnuiți să lupte pentru existență. Însă nimic n-a putut să-i pregătească pentru trauma personală cu care aveau să se confrunte. Oamenii din comunitățile miniere întotdeauna au știut pe ce picior stau. Știau că, de-a lungul istoriei, membrii clasei conducătoare întotdeauna au avut grijă de ai lor. Aristocrații proprietari ai pămîntului în care minerii săpau după

cărbune şi capitaliştii proprietari ai fabricilor care achiziționau acest produs. Foarte rar, aproape niciodată, se întîmpla ca guvernul să țină partea oamenilor care lucrau în aceste fabrici sau săpau după cărbune. Cu toate acestea, ei cîştigau bătălii, ei minerii, căci se țineau strîns uniți şi astfel erau puternici şi rezistenți. Singura dată cînd n-au fost, au pierdut totul. Iar familia ta Bruce, a pierdut totul chiar de la început. Aşa că te tragi dintr-un orăşel de mineri şi dintr-o familie de mineri. Ba chiar ai coborît şi tu în puțul de cărbune după ce ai terminat şcoala. Însă cînd poliția s-a aliniat luptînd împotriva lor, pentru a impune noile legi contra sindicatelor, apărînd interesele statului, şi pentru a înfrînge rezistența muncitorilor în mină, care pichetau închiderea dezbaterilor parlamentare, tu nu erai de partea minerilor. Tu erai de cealaltă parte. Puterea era totul. Tu ai înțeles asta. Nu că ar fi fost pentru un scop, pentru a obține ceva sau pentru a fi mai bun decît semenii tăi, ci pentru a o avea, a o păstra şi a te bucura de ea. Lucrul important era să fii de partea celor care cîştigă. Dacă nu poți să-i învingi, alătură-te lor. Numai cei care cîştigă sau cei susținuți de ei fac istoria. Această istorie decretează că numai învingătorii au o poveste care merită a fi spusă. Cel mai oribil lucru care s-ar putea petrece vreodată este să fii de partea

celor care pierd. Trebuie să accepți ca limbajul puterii să fie moneda ta de schimb, dar mai trebuie să plătești și un preț. Chiar felul în care îți bați joc și iei în zeflemea totul, plin de disperare, ilustrează cît de mare a fost prețul și cît de mult s-a plătit din el. Prețul este sufletul tău. Ai ajuns să-ți pierzi sufletul. Ai ajuns să nu mai simți. Viața ta, condițiile în care trăiești și slujba ta revendică acel preț. Înspăimîntat că n-o să mai ai umbră cînd stai cu fața la soare, ai încetat să te mai uiți în sus spre el. Capul tău stă aplecat cînd nu ești în serviciul noilor tăi stăpîni. Dar acest lucru nu s-a întîmplat atunci, cînd cu greva. S-a întîmplat mult mai demult. Aș fi zis că ai întreprins o călătorie în întuneric, dar adevărul este că n-ai izbutit niciodată să scapi de acolo.

ca cur[illegible]flat un
cuvințe[illegible]u că se
simte [illegible]trebuit
să telefoneze ca e bolnav, pentru ca noi știm că oricum e bolnav.

Deci Gillman e perfect pentru a fi trimis la Forum. Nazistu ăsta 'n deveniria fost cel care poasă lio tragă ca lumea tuturor dăștepților ălora de ticăloși împuțiți. Toal mă fute la creier. Pula spiritul Crăciunului. Mă uit afară pe fereastră la ninsoarea care cade în Ajunul Crăciunului și nici măcar n-am avut timp să fac cumpărături de Crăciun mulțumită cazului ăstuia cu coloratu mort. Dar chiar ninge puternic și Toal are un brad într-un colț al biroului. E plăcut și cald, iar vocea lui e, într-un mod ciudat, ca un cîntec de leagăn. Deși devine mai aspră.

— De ce Dougie Gillman? De ce l-ai trimis pe el?

Îi arunc o privire pătrunzătoare lui Toal şi părului lui ridicol de umflat. Toal. Se crede intelectual. Prima lui fantezie a fost că e manager, după ce l-au trimis la cursul ăla la MBA. Şi cu asta a fost destul de nasol. A doua, că e scenarist, e de-a dreptul o prostie. Însă astea par insignifiante pe lîngă cea mai imensă şi mai păguboasă dintre iluziile lui despre sine şi anume că e poliţai. Simt nevoia să-i rîd în nas. În schimb, îi îndrug bazaconii.

— Avînd în vedere că eu sînt ofiţerul care răspunde de caz, trebuie să iau în considerare cum evoluează toţi ofiţerii din subordinea mea. Dougie Gillman avea probleme în domeniul relaţiilor comunitare. Ca supervizor al lui am luat decizia că ar putea să-şi îmbunătăţească talentele în domeniu, participînd sub îndrumare la activitea de relaţii comunitare, aşa încît l-am pus să stabilească legătura cu Forumul.

— Păi, nu ştiu ce îndrumare a primit, pentru că ei pur şi simplu s-au dus şi au depus o plîngere împotriva lui. O plîngere serioasă. Chiar mai rău, a fost iniţiată de tipa aia, San Yung, cea care a ţinut cursul de Oportunităţi Egale împreună cu Amanda Drummond. Niddrie insistă să-i dau o mustrare disciplinară. Am fost nevoit să-l informez pe Gillman.

N-am chef de aşa ceva. Aproape mă tentează să-i spun lui Toal că ştiam că lesbienele alea or să fie nasoale, dar îmi muşc limba.

— Păi, aici avem un conflict de interese. Ca reprezentant al guvernului central...

— Nici să nu te gîndeşti să-l reprezinţi pe Gillman! urlă Toal.

— Mai vedem noi, îi spun eu, rămînînd la părerea mea.

Toal își dă ochii pe spate.

— Uite Bruce, treaba-i încurcată ca naiba acum. Arnott e în concediu medical pe termen lung, se fac economii la orele suplimentare și chestia asta cu rasismul... Și pe deasupra mai e și fătălăul ăsta cretin în cursa pentru postul de inspector!

— Te referi la Confratele Peter Inglis?

— Da la el mă refer Confrate Robertson, țipă Toal fără să-și dea seama că-mi cade în cursă. Uite Bruce, sînt la fel de liberal ca orice polițist, dar înțeleg cum gîndește un polițai. Înțeleg cultura de cantină. Cum am putea să avem pe cineva de genul ăsta, politică internă sau nu, la conducerea colegilor noștri ofițeri?

— Cum adică? întreb eu.

— Cîți ofițeri ar putea accepta ordine de la cineva așa ca el? Ar fi o rețetă care ar duce garantat la un dezastru. E imposibil. O să am o discuție cu Inglis ca să-l conving să-și retragă candidatura. Și nu vreau nici o obiecție din partea reprezentantului guvernului central sau bazată pe faptul că sîntem masoni.

Nu zic nimic.

— Sînt îngrijorat din punct de vedere profesional, nu e o prejudecată personală, scuipă Toal de parcă ar avea ulcerații la gură și fiecare cuvînt rostit i-ar fi provocat suferință. ... Nu pretind că nu mi se pare dezgustătoare ideea că oamenii își fac așa ceva unul altuia... dar asta n-are nici o legătură.

Îi arunc lui Toal o privire care sper să fie interpretată cum că-i de la sine-nțeles pentru toți cei cu o judecată sănătoasă, iar faptul că ai simțit

nevoia să o afirmi cu voce tare îmi sugerează că şi tu ai putea fi un poponar în stare latentă.

Pare să prindă şmenul şi tuşeşte stînjenit.

— Dar sînt mult mai îngrijorat de implicaţiile profesionale...

— Tot nu-mi dau seama despre ce vorbeşti, îi spun eu.

— Haide măi Bruce! Dacă ar fi promovat, ce s-ar întîmpla cu moralul? Cum ai putea avea respect pentru un... adică, cum ai putea avea încredere într-un bărbat care te-ar dezbrăca mereu cu privirea, masturbîndu-se cu poza ta în faţă? O să compromită pe toată lumea!

— Asta-i o opinie demnă de om al cavernelor Bob. În unele zone ale ţării, poliţia îşi face reclamă în presă pentru homosexuali. Se presupune că ar trebui să fim tari în politica non-discriminatorie pe baza orientării sexuale.

— Aici nu-i 'n unele zoniale ţării! Aici e Scoţia! Toal loveşte cu pumnul în masă şi apoi pare cam ruşinat.

Ridic din umeri.

— E coleg cu noi în poliţie şi la masoni.

Clatină din cap şi se calmează.

— Uite Bruce, ştiu că simţi asta pentru că el concurează pentru acelaşi post ca tine şi nu vrei să pară că obţii un avantaj săpîndu-l. Îţi apreciez integritatea în privinţa asta. Dar îţi spun pe şleau: Inglis e de domeniul trecutului în ceea ce priveşte promovarea.

Toal a înghiţit momeala, dar eu încă mai încuviinţez serios din cap. Cel mai bine-i să-l las să creadă că nu sînt deloc amuzat de asta. Poate că Inglis o fi un fătălău patetic, dar, din principiu, tot mai am obiecţii la faptul că Toal îmi povesteşte ceva. Oricum, plec.

Mă întîlnesc cu Gillman în birou şi ne ducem la Rag Doll să jucăm biliard. Are nevoie de prieteni în poliţie şi la masoni. Sau să *creadă* că are prieteni în poliţie şi la masoni.

— Nuţi face griji cu politica disciplinară internă a poliţiei. Niciun puţoi nosă facă nimic. Garantez io, îi spunem noi.

— Sper să nu, ei, ridică el din umeri. Puţoiu se poartă de parcă chiar l-ar durea în cot. Pentru cîţiva cioroi? Problemai că nu-i poţi spune în faţă negroteiului că-i negrotei sau, în cazu meu un colorat de rahat, spune el fără umor.

— În niciun caz. Numi amintesc să fi fost cineva din poliţie mustrat disciplinar pe bune în urma vreunei plîngeri a unui membru al publicului.

Gillman e un tip ca lumea. Din cîte bănuiesc, ştie că cel mai bun loc pentru un bărbat cu instincte violente e în poliţie, unde ai sprijinul total al statului cînd lucrurile se nasolesc. Majoritatea poliţailor sînt doar nişte tipi obişnuiţi care prestează o muncă ieşită din comun, iar chestia asta face să fie o adevărată plăcere cînd dai peste un psihopat veritabil ca Dougie. Am fost impresionat de modul în care l-a scos din circulaţie pe Inglis. Nu-i genul de om pe care beligeranţa altora să-l abată de la calea pe care şi-a ales-o. Bineînţeles, asta nu înseamnă decît că trebuie să-l fac şi pe el. Gillman o să fie un scalp preţios. Îl am în vedere. Şi poate că-i un pic mai îngrijorat decît credeam.

— Io da, spune el, Artie Hutton, fiincă i-a spart capu băiatului ăluia în celulă. Băiatu a fost cît paci să moară. Doar o intervenţie la urgenţă l-a salvat.

— Da a fost vorba de droguri, Artie n-a avut de-ales, îi zic eu.

— Ce, vrei să spui că băiatul era sub influenţa narcoticelor şi că de-aia era potenţial periculos? întreabă Gillman.

— No... mă refer la Artie. Tocmai ieşise de la dezintoxicare cu o săptămînăn urmă din cauza problemei lui cu cocaina. Îl apucase tremuriciul la greu, iar bulangiu ăsta, co voce ascuţită s-a pusăi toarnio grămade căcat că vrea un avocat de rahat şi să dea un telefon de rahat, cînd Artie nu voia decîsăi pună nişte întrebări simple.

Gillman zîmbeşte, cu răceala caracteristică unui asasin. Parcă m-aş uita în oglindă. Dar nu-i deloc Bruce Robertson şi niciodată n-o să fie. Crede că sînt singurul lui prieten din poliţie. Eu, care l-am răsucit ca pe-o jucărie cu cheie şi l-am trimis în vizuina cioroilor. Gîndeşte-te mai bine, amicul meu ignorant.

— Nuţi fă griji Dougie, îi spun eu, o să rezolvăm noi aiureala asta.

Cînd mă întorc, dau iarăşi de Toal la telefon. Trăncăneşte din nou despre faptul că n-am progresat cu cazul, iar asta înseamnă că Niddrie s-a luat de el şi că cineva l-a futut în cur pe Niddrie. Absolut sigur. Nu-i problema mea băieţică! 'S ocupat ocupat ocupat!

Mă duc la budă cu ziarul ca să fac o labă cu Jilly din Bath în faţă. Cineva a scris cu carioca peste graffitti în cabina noastră favorită, un alt graffiti. Preţ de o clipă îmi îngheaţă sîngele în vine:

PE JUMATE BĂRBAT
PE JUMATE BULANGIU
ZERO CA POLIŢAI

POLIȚAIU ROBBO
PULA VIITORUL FORȚELOR DE ORDINE

Acum nu mă mai pot concentra asupra lui Jilly din Bath. În mîna mea nu văd decît o pulă bleagă, jupuită și care mă mănîncă. Mă scarpin și mă zgîrmăn la coaie. Ce glumă bună de rahat. Ha ha puțoilor. Mă forțez să nu mă gîndesc la cine ar fi putut să scrie asta... Toal, Lennox, Inglis... da el n-a fost azi... Gillman... Bain... lor le lipsește imaginația... sau poate un bulangiu în uniformă care știe cît îi disprețuiesc pe ratații ăia... nu... mă forțez să nu mă gîndesc la cine ar putea fi pencă asta ar însemna că au cîștigat. Scuze, prietene scump, Bruce Robertson e construit dintr-un material mai dur.

Frumoasă încercare, bulangiilor!

Ha. Nici o șansă, Jilly-i aici... Jilly din Bath, curvuliță împuțită ce ești tu... Lennox lansează zvonuri... nu, haide măi Jilly... țîțele tale împuțite sînt superbe... ți-ar plăcea să ți le sug și să ți le ling... Toal... pretinde că nu se-njosește cu toată *cultura aia de cantină*, cum îi zice el... futu-i în gură, haide măi Jilly, Robbo e băiatu care ți-o trage ca lumea... pun pariu că te razi la pizda ta cea mică... dacă ți-ai da jos chiloțeii ăștia pentru Robbo... viitorul forțelor de ordine PUȚOI TUPEIST CE EȘTI GILLMAN, eu să-l reprezint pe el, *eu*?! da nu, Jilly și cu mine, Jilly și cu mine, nimeni altcineva decît trupul ei, trup care a apărut în ziare numai pentru Robbo, mă fut în toți ceilalți bulangii care citesc *The Sun*, ei nunțeleg, ăsta-i micu nostru secret Jilly, scrisorica noastră de dragoste... îi place să călărească... pun pariu... na iubito... ia totu din Bruce...

... îmi dau drumu... vărs mai mult lichid vîscos decît un jidan care ia amfetamine, iar Toal, Lennox, Clelland, Inglis şi Lennox n-o să mă oprească acum, io vă fut pe voi ticăloşilor, io vă fut... Bruce Robertson, INSPECTOR BRUCE ROBERTSON, PUŢOI NEADAPTAŢI ŞI INVIDIOŞI CE SÎNTEŢI!

Asta a fost bună.

După masa de Crăciun de la cantină, care nu-i prea rea, (Ina a făcut de toate, curcan şi garnitură), Lennox şi cu mine ne hotărîm să ieşim şi să ne matolim. Ne delectăm cu cîteva beri civilizate la Lojă, apoi ne întoarcem la Ray acasă şi e viscol, însă în apartamentul lui. Un viscolul din cocaină. Ne simţim slăbiţi şi drogul ne dă iluzia puterii. Îi povestim lui Lennox discuţia pe care am avut-o cu Toal şi ştiu că spunem prea multe, dar să ne oprim ar însemna să creăm pauze, iar în asemenea pauze ar apărea nepoftite gîndurile inoportune. N-avem altă alternativă decît să continuăm. Deşi Lennox n-a făcut el graffiti-ul. Ştim că n-ar fi în stare să ne privească în ochi dacă el ar fi fost făptaşul.

— Ştii cemi spune, îl întrebăm noi pe Lennox.

— Nee, replică Ray, modelînd încă o linie de bună calitate.

— Face: Francmasoneria s-a schimbat. Io zic: Cum adică?

— Bulangiu de rahat.

— Iar iel se răsuceşte şi ştii ce ne spune?

Ray clatină din cap.

— Face: Dacă te bagi singur 'n mocirlă, nu te baza pe legăturile de la masoni să te tragafară dinia.

— Ce spune puţoiu ăsta? întreabă Lennox, expirînd lent de exasperare, cu ochii mari şi ficşi sub influenţa drogului.

Mustaţa aia face şi ea la fel. Lennox banditul.

— Io fac: cum adică? Iel zice: Egzact ciam spus. Nu te baza pe legăturile de la masoni să te tragafară dimocirlă.

— Puţoi tupeist, face mişto Lennox.

— Vezi, ie frică Ray. Ie frică de legăturile noastre de la masoni. De influenţa noastră din francmasonerie. Vînează de partea cîinilor şi fuge alături de iepuri puţoiu ăla. Ştii ce mi-a zis cînd am ieşipe uşe?

— Nee.

— Zice: Cu legăturile de la masoni nu poţi ajunge mai departe.

— Ei! Ce împuţit...

— Daşteaptă sauzi asta, dupaia zice, aşteaptă pîno auzi pasta, zice: În plus nu ieşti singuru cu legături la masoni!

— Ha ha ha! Ce labagiu împuţit! Asta-i... asta-i... adică, nul poţi luan serios pe puţoiu ăla.

— Exact Ray. Astam simţit şi noi nevoia să spunem: Nu se poate să fii serios. N-am putut să-mi păstrez o expresie serioasă pe faţă, pe bune. Io doar iam zis: Mulţumesc, Confrate Toal.

Ray zîmbeşte şi apoi păstrăm tăcerea un timp. Pot să simt că puţoiu pune la cale ceva.

— Ascultă Robbo, am ceva să-ţi spun, zice el, coborîndu-şi vocea: Nu vreau să mă-nţelegi greşit, dasta îţi zic ţie primul. Vreau să urc în ierarhie, dar n-am nici o şansă să promovez în următorii cîţiva ani. N-am destulă experienţă.

Abia ai devenit DS, puţoi mucos şi tupeist. Binenţeles că nai destulă experienţă.

— Totuşi nuştu Ray. Contează cît de bun eşti.

— Mă gîndeam chiar să candidez şi eu pentru postul de inspector la reorganizarea asta. Ştiu că

nam şanse, dar ar fi o idee bună să trec prin experienţa de a candida pentru nişte posturi din astea, de a trece prin cîteva proceduri de selecţie ale comitetului pentru promovare, doar casă ştiu la ce să maştept cînnoi avea destulă experienţă. Nu mi-ar plăcea să mă gîndesc că pestiun an sau doi, cînno să fiu pregătit, o s-o dau în bară pur şi simplu pencă n-am experienţa unui interviu prezidat diun grup de experţi. Ce crezi?

Cred că eşti un puţoi mucos şi scîrbos.

— Nu văd de ce nu Ray, nu-ţi poate face rău, încuviinţez eu din cap.

Acu şi Ray Lennox vrea postul nostru. Ray Pizdă-Cu-Coaie Lennox. Pulă Mare Lennox în cantină şi la club. Linge-n Cur Lennox în biroul lui Toalie. Căcat Calitatea Întîi şi Pulă Veştejită cînd vine vorba să treacă la treabă cu curva de cumnată-mea.

Trădătorul Ray Lennox.

— Nu-i o idee rea Ray, repetăm noi hîrîit, nu-ţi poate face rău... marchează un punct pe viitor.

— Asta e Robbo, doar să înalţ un zmeu mic ca să ştie şi ei cine e Ray Lennox, zîmbeşte puţoiu şi mai fărîmiţează puţină cocainã.

Criminalul de Lennox.

Cînd se duce la toaletă urmăresc cu privirea cum husa pernelor roşii ca de bordel de pe canapeaua lui se retrage în faţa căldurii implacabile a ţigării mele. Mai fac vreo cîteva arsuri, apoi o întorc pe partea cealaltă.

Crăciun fericit domnule Lennox.

Cumpărături de Crăciun

Pizdă-Cu-Coaie Lennox, după ce a aruncat bomba că încearcă să-mi fure împuțitu de post, mai are și nesimțirea să mă dea afară în zăpadă. Pleacă la casa părintească să-și petreacă acolo Crăciunul. Futul 'n cur. Oricum tresămi fac cumpărăturile de Crăciun. Astă-seară e deschis pînă tîrziu. Îmi iau o bere în vechea crîșmă a lui Alan Anderson, apoi mă duc la budă, unde îmi modelez o linie mare pe rezervorul de apă și o trag pe nas. Am nevoie de ea ca să înfrunt iadul ăsta al cumpărăturilor. Cobor pînă la Centrul St James. Trebuie să mă folosesc de energia dată de cocaină ca să fac cumpărături. Ajunul de rahat al Crăciunului. Tresă iau ceva pentru copilaș...

Îmi face cu ochiul C&A, căci am nevoie de pantaloni noi. Toți ceilalți miros puțin cam urît și refuz să port blugi pentru că e o emblemă a șmecherașilor. Înșfac o pereche maro-roșcat care par numărul meu, douășopt în talie, lungime medie, și întind cu o mînă tremurîndă cartea de credit. Limita de pe Visa e futută și sînt nevoit să suport umilința unui refuz. Plătesc cu Switch și ies dracu de-acolo, anunțînd cu voce tare pe drumul spre ieșire:

— I-o problemă de bani lichizi, asta-i tot. Sînt un profesionist. Nu un şmecheraş. Un tip bogat! Un tip bogat!

Dar corbii dau tîrcoale. Nu pot să suport rahatul ăla de Toys R Us. Acum încotro... acum încotro...

Rahatul de John Lewis.

GHIDUL DE CUMPĂRĂTURI PENTRU JOHN LEWIS: ÎMBRĂCĂMINTE LA MODĂ PENTRU DOAMNE

Poate iau ceva pentru Carole. Ceva drăguţ. O colindă de Crăciun[1].

Însă nu pot pătrunde pe aici, mulţimile şi tot căcatul ăsta. Mai iau încă o linie mare în buda magazinului.

Dar tot mă pierd cu firea afară, pentru că eu stau singur (putem sta în orice alt fel) iar ei trec grăbiţi pe lîngă noi în toate direcţiile, cei care fac cumpărături în John Lewis's, ochii ăia sînt peste tot, dar nu înspre mine, vă rog uitaţi-vă la mine şi o căţea în pantaloni de piele o face apoi îşi mută privirea la ALTE PRODUSE, adică spre GALANTERIE LÎNĂ PENTRU CROŞETAT COLECŢIA PENTRU CLIENŢI MATERIALE PENTRU ROCHII IMPRIMEURI... i-aş spune doamnă, urcaţi un etaj treceţi pe lîngă CARDURI şi SUFLETE PIERDUTE

Pe urmă o văd: 2.35 lire sterline, o pungă neagră din hîrtie pentru cadouri mici... cadouri... cadouri pentru cadouri... mai bine să dai decît să primeşti... încă mai trebuie să apară... piticania aia transpirată scuipînd concis în mobilul lui... cortegiul indiferent de oi pe scara rulantă... vaca aia mare după care îţi vine să ţipi FUTE-TE CU

1. Joc de cuvinte: *carole*, colindă.

MINE sau măcar uită-te la mine te rog poliţia te rog te rog uită-te la mine

Simt o mînă pe braţul meu şi cineva mă întreabă vă simţiţi bine domnule, iar eu mă smucesc îmi scot legitimaţia şi mîrîi:

— Poliţia! oferă-mi plăcere aşa cum îţi ofer şi eu... şi apoi mă îndepărtez prin casa domnului acest templu magnific în care-l slăvim pe Zeul nostru al Cumpărăturilor generozitate risipă consumator cheltuieli competiţie în afaceri cumpără şi fentează moartea şi pe stradă unde cerşetorii excluşi te imploră să le dai un penny...

aseară i-am spus bietului Ray cuvintele astea Shirl a noastră consideră că ai futut-o nasol du-te-n măta, du-te-n măta, du-te-n măta, du-te-n măta te rog fii poliţistul meu ah da la fel cum eu sunt poliţistul tău

Am futut-o şi mă car acasă fără niciun cadou împuţit 'n afară de pantalonii ăia Man At C&A.

Niciun cadou.

Oricum nam cui să le dau.

Nici o şansă să dorm. Nici o şansă. Îmi fărîmiţez o linie şi mă uit la nişte filme porno. Însă nu reuşesc să mi se scoale ca să fac o labă şi asta mă deprimă. Îmi las în pace sula putredă şi mă uit la una dintre emisiunile de sîmbătă seara pe care mi le-am înregistrat. *Jocul Generaţiilor al lui Jim Davidson*. Davidson e un comic meseriaş. Le pune la locul lor pe gunoaie, dar paraziţii de la BBC nu-l lasă să arate ce poate. Mă face să-mi pierd vremea pînă cînd răsare soarele şi pot adormi în siguranţă.

Nedormit

Dar n-am putut să adorm.

Deci iată c-a venit, Crăciunul fericit, toată lumea se distrează...

Poate că unii o fac, dar alţii trebuie să muncească. Formularele astea OTA 1-7 nu se completează singure, ghinion. Aşa că plec zglobiu şi devreme, cu Gus Bain, şi ne plimbăm pe străzile pustii, căutînd ceva de făcut. Puţoii ăştia obraznici n-o să se oprească în veci pentru ceva atît de trivial cum e Crăciunul, aşa că nici noi.

Nu-i greu să-i găseşti pe rahaţii de băieţi de cartier în oraşul ăsta. Îi ai pe cei din Letih, pe cei din Gorgie, pe cei din South Side şi pe cei din Tollcross, deşi în ultimele două zone s-au împuţinat acum, cu extinderea centrului oraşului. Cei din domeniul universitar şi artistic au colonizat South Side, pe cînd afaceriştii au făcut la fel cu Tollcross.

Lasă-i pe şmecheraşi: puţoii ăştia au propriile lor legi. Atîta timp cît stau departe de centrul oraşului, se pot omorî unii pe alţii cît vor din cauza băuturilor ieftine, a ţigărilor, a drogurilor şi a alimentelor cu colesterol mare. Toleranţă zero faţă de infracţiunile din centrul oraşului. Un

laissez-faire total în teritoriile şmecheraşilor. Spre asta se îndreaptă politica din secolul douăşunu. Tony Blair a avut o idee bună: scoate-i pe cerşetorii ăştia alcoolici din centrul oraşelor. Alungaţi-i, staţi departe... nu vă vrem la noi în parte...

Gus şi cu mine sîntem amîndoi matinali. N-am putut să trag la aghioase, aşa că iată-mă. Dacă măcar aş putea dormi, dar noaptea îmi răsună-n minte voci şi apoi încep să mă gîndesc la chestia aia dinăuntrul meu, care îmi mănîncă maţele. Prea multe atacuri de anxietate noaptea. Mi-aş dori să fie zi douăzeci şi patru de ore. Nici Gus nu prea doarme bine, iar acum, de cînd cu promovarea, şi mai puţin. Amîndoi vrem să fim văzuţi devreme la serviciu. Eu uneori îmi las maşina în parcare doar ca să las impresia asta. Nu-i nevoie să faci absolut nimic, atîta vreme cît eşti văzut că vii devreme şi pleci tîrziu. Tactica asta i-a adus rezultate beton lui Toal despre care se ştia că e un ofiţer incompetent. Uită-te la puţoiu ăsta cum e acum. Da o să vadă iel.

Primul lucru pe care mi l-a zis Gus în dimineaţa asta mohorîtă şi rece a fost:

— Crăciun fericit Bruce.

— Şi ţie Gus.

Ziua de Crăciun. Gus vrea să se apuce devreme de treabă şi să termine devreme, ca să se ducă la masa în familie. Eu vreau să mă apuc devreme de treabă şi să nu termin niciodată 'n măsa.

— Ce planuri ţi-ai făcut pentru azi Bruce? întreabă el.

— Chestii în familie ca de obicei. Datu?

— Mda, şi io. Edith găteşte un curcan imens. A pus-o şi pe soţia lu Malcolm, Sarah, s-o ajute. Au doi copilaşi. Mai vin şi Angus cu Fiona. Ei au

numa o fetiţă. Edith o să facă vinul ăla fiert al iei. O să fim umpic matoi 'n după-amiaza asta. Io m-am gîndit că mai binei să nu stau nimănui 'n cale pîn'nui gata mîncarea...

Înclin din cap în cunoştinţă de cauză.

Mi-amintesc de Edith, soţia lui Gus. Am văzut-o de cîteva ori. O fire veselă. Ea şi domnul pulă-mare Gus şi Crăciunul lor petrecut în familie. Nuide mirare că ramolita aia de muma-pădurii are 'ntodeauna un zîmbet tîmp pe faţă. Orice curvă care ar pune-o cu imensitatea aia a lu Gus l-ar avea. Da s-o vezi pe ea: un hoit împuţit deghizat în oaie. Aproape că-mi pare rău pentru bătrînul Gus. Nu-ţi foloseşte la nimisai cea mai mare şi mai groasă lingură din bucătărie daco foloseşti numa samesteci 'n aceeaşi oală veche şi mucegăită, cu supă care de multă vreme ancetasă fiarbă. Aşa grăit-a Bruce Robertson.

Oricum, vedem ce mai ie printr-un bar care se deschide dimineaţă în Leith. O parte a barului e plină de poliţai de la sediul din Leith. Aceleaşi reguli se aplică şi în cîrciumile care se deschid devreme, chit că e împuţita zi de Crăciun, chit că nu e. Cei mai mulţi sînt bulangii în uniformă care s-au cărat deja de la muncă, în consecinţă nu merită să stai de vorbă cu ei, dar mă distrează să încuviinţez grav şi scurt din cap înspre ei din cînd în cînd, chestie care-i face să devină paranoici, închipuindu-şi că o anchetă internă e în curs de desfăşurare, iar cîţiva dintre cei mai corupţi puţoi îşi termină rapid paharele şi se cară. Îi îndepărtăm din minte. Recunosc vreo două mutre de la masoni, un puţoi despre care n-am ştiut pînă acum că e poliţai.

Aruncăm o privire înspre cealaltă parte a barului care este ocupată de delincvenţi. Recunosc imediat

o mutră de la masa de biliard. E un Begbie, clar. Nu știu sigur care dintre ei, Joseph, Francis sau Sean sau vreun alt nume jegos de papistaș. Toți arată la fel. Cred că-i Francis, cel mai nașpa dintre ei. O bucățică nasoală. Ticălosul își ridică privirea, apoi și-o întoarce la loc înspre masă. Ticălosul e așa de paranoic, încît dacă l-ai întreba într-o doară la o băută dacă își aduce aminte unde era cînd a fost împușcat John Lennon, ar spune că juca biliard în The Volley și că are o grămadă de martori.

Dar nu-i nici urmă de amicul meu, Ocky. Țț, țț, țț, cum se zice în revistele cu benzi desenate.

— Ce zici să facem o descindere, Gus, apoi să-i tragem una la bot bulangiului. Să vedem dacă chiar fute minore.

— Bine Bruce, zîmbește Gus.

Da, bătrînul Gus e un băiat de treabă. Un bunic care își adoră nepoții și totuși e unul dintre cei mai temuți anchetatori din Christendom. Asta-i chestia tare cu puțoii ca Gus, nui numa un simplu job pentru iei. E un tip bisericos și urăște sincer infracțiunile și încălcările legii. Totuși, problema lui e că poate manifesta uneori puțin prea multă compasiune creștinească.

Ajungem la o crîșmă janghinoasă, un loc pe care-l știm lîngă docuri. Și aici e mereu deschis, chit că e Crăciunul. Slavă pulii că există dracu locuri din astea.

— Ce zici de faptul că Ray Lennox s-a înscris pe lista de candidați pentru post? întreb eu.

— Păi, înțeleg punctul de vedere al tînărului Ray: rămîne la dosar pentru viitor.

— Mie mi se pare o lipsă de respect pentru cei ca noi Gus. E modul lui de-a zice că nu dă doi bani pe noi.

— Crezi?

— Mă gîndeam că te afectează cel mai mult pe tine: o tactică clasică de recrutare ca să limitezi opţiunile. E mai greu s-alegi din trei decît din doi. Deci eram eu, tu sau Arnott. Dă-l încolo pe Inglis. Nici o şansă să aleagă un poponar.

Gus încuviinţează gînditor din cap şi îngrijorarea începe să i se citească în privire.

— Iar acum Lennox se duce şi-şi aruncă pălăria în ring. Şi ce spun puţoii din comisie? Zic: A fost destul de nasol cu trei opţiuni, iar acum sînt patru. Aşa că tactica clasică e să-i elimini pe cel mai tînăr şi pe cel mai bătrîn, pur şi simplu nu-i iei în considerare, asta casă rămîi numa cu două. Eu ar trebui să-i mulţumesc puţoiului mucos că tocmai l-a eliminat pe favorit, adică pe tine, arăt eu înspre el, ridicîndu-mi sprîncenele într-o expresie ameninţătoare.

Gus pare uluit.

— Ce morţii măsii...

— E un vechi tertip Gus, după cum spuneam, o procedură standard de resurse umane. Se aplică aceleaşi reguli. Probabil a fost sfătuit de gagicuţa aia prostuţă, Drummond. Aşa şi-a obţinut ea gradul, verificînd procedurile de la resurse umane. Haide mă Gus, ai văzut ce apropiaţi erau ea şi cu Lennox la cursul ăla tîmpit pe teme rasiale. Şoapte de îndrăgostiţi. Ca să vezi cum ie mai nou la francmasoni Gus, francmasonii cu fiţe. Noii Laburişti, Noii Francmasoni. Chestii din astea. Aranjază totu săşi facă praf şi pulbere propriile lor cuiburi.

Gus pare şocat pe măsură ce absoarbe încetul cu încetul discursul meu. Nu face decît să clatine uşurel din cap, văzînd cum treizeci şi ceva de ani de serviciu se duc pe apa sîmbetei.

— 'S aici de cinci minute Gus, îi amintesc eu, clătinînd din cap dezgustat, de cinci minute de rahat.

Sosesc ouăle, fasolea, costiţa, cîrnaţii, roşiile, budinca în sînge şi chiflele cu cartofi. Însă Gus se pare că şi-a pierdut pofta de mîncare.

— Chiar crezi că asta-i strategia lui? Cuvintele i se smucesc din gît de parcă ar fi un leucoplast smuls de pe rană.

— Garantat, încuviinţez eu din cap. Dă-mi ketchupul Gus.

Gus se retragen iel în drum spre Walk. Da, e păcat de bietul puţoi bătrîn, dar totuşi trebuie să fie pus în banca lui. Ţine-l cu nervii întinşi, ţine-l în priză şi scade-i încrederea în el, iar puţoiu bătrîn şi uşchit o să se impacienteze, o să-l apuce o criză şi o să se împuşte mult înainte de a începe interviurile astea pentru promovare. Sigur ca pămîntul.

Tragem în faţa unui magazin cu mobilă la mîna a doua de pe Walk. Înainte era al lui Rab Vance, asta înainte ca Franco Begbie şi Alex Setterington să dea o tură pe-acolo într-o zi şi să-l oblige pe puţoi să se retragă. I-au zis doar că preiau contractul de închiriere şi cu asta basta. Oricum Rab era un semi-alcoolist (s-a împăunat puţin dupaia), dar în esenţă inofensiv chiar şi pe post de superman. E evident că puţoii ăia vînd droguri aici, numai dacă te uiţi la ce scursori împuţite intră şi ies pe uşă: Keasbo Halcrow, Nelly McIntosh, Spud Murphy, Johnny Swan, Simon Williamson, Raymie Arlie, Juice Terry şi toţi ăilalţi puţoi mucoşi nonşalanţi şi fiţoşi din toate cluburile de pe lume. Nu cred că ticăloşii ăştia vor să cumpere costume vechi sau frigidere uzate. Begbie şi Setterington

cred că sînt subtili dacă se întîlnesc cu cineva în cîrciuma din colţ sau în cafeneaua ieftină de peste drum. Greşit! Cururile lor infecte sînt ale mele. Dar n-o să-i prindem pe nişte puţoi ca ăştia cu ceva trivial, osăi băgăm detot la răcoare.

Mai ales pe Setterington. Au sărit calul cu ce i-au făcut el şi tovarăşii lui gagicuţei ăleia ultima oară. Conrad Donaldson îi apăra. Ei bine, i-am tras-o şi eu puţoiului ăluia şi o să-i fac la fel şi bătrînului Lexo Setterington. Nu-mi fac nici o grijă, ce pula mea.

Urcăm pînă la Ocky, da nu-i acasă. Asta nu mă miră deloc, că probabil pedofilu ăsta mucos şi jegos se bucură de un Crăciun în familie.

— Ascultă Gus, mi-ar plăcea să stau cu ochii pe Lexo. Nu-ţi face griji prea multe din pricina lui Franco, puţoiu ăla e atît de previzibil. Îşi închipuie că-ţi trebuie paşaport să treci de Pilrig. Dar urmăreşte-l pe Lexo. Şi fii atent cînd apare Ocky.

— Se face Bruce. Dacă Setterington ăla osăi scrie mesaje lu măsa, io o să aflu.

Azi n-o să fie aproape nimeni la birou, iar telefoanele o să ajungă la mine. În nici un caz n-o să fac o muncă de bulangiu în uniformă, ducîndu-mă să previn o bătaie sîngeroasă de Crăciun pe la vreo familie defectă sau alta de şmecheraşi. Toal ar fi trebuit să stabilească nişte schimburi de lucru pentru personalul din departamentul de Criminalistică. Toal. Puţoiu duce o viaţă ca-n basme. Scenaristul. E ciudat, dar oricît de mult mi-aş dori să-i văd pe d-alde Gorman, Setterington şi Begbie la pîrnaie pe viaţă, aş renunţa la asta să-i văd pe Toal şi pe Niddrie reduşi la statutul de vagabonzi.

Gus şi cu mine plecăm, după ce ne-am completat hîrtiile cu ore suplimentare, iar de Crăciun se plăteşte dublu. Zi liberă oficială.

Acasă am fasole cu pîine prăjită la masa de Crăciun. E un mesaj pe robot. O voce de fetiţă obosită şi crispată.

— Crăciun fericit Tati.

Sper că Moşul a fost bun cu zgîmboaica, căci io n-am fost deloc 'n pula mea.

Şed în faţa focului cu televizorul aprins. E un film cu James Bond pe care l-am văzut de un milion de ori. Connery e Bond în el. A făcut ce trebuie: s-a cărat 'n măsa din Scoţia şi acolo a rămas. S-a întors pentru zece minute să le spună puţoilor sonaţi că au nevoie de un parlament, dana rămas nici cîsă voteze! Iar puţoii ăştia sonaţi onghit şi pasta!

Încălzesc nişte fasole şi arunc în foc încă vreo două pagini din manuscrisul lui Toal. N-am nici o satisfacţie văzîndu-le cum ard. Însă următoarea pagină îmi atrage atenţia:

BIROUL LUI BILL TEALE. ÎN TIMPUL ZILEI
Un birou de poliţie simplu şi funcţional. Pe birou sînt cîteva fotografii de familie. BILL TEALE este un bărbat între două vîrste, rafinat şi bine-făcut, care a îmbătrînit frumos. TEALE nu arată ca un poliţist tipic: are o alură de intelectual civilizat. O femeie zveltă şi atrăgătoare, ANNABEL DRAPER, intră cu un raport în mînă la el în birou.

[BILL]
Annabel...

[ANNABEL]
Bill, aseară...

[BILL]
Annabel... aseară a fost... adică, chestia asta a scăpat de sub control. Niciodată n-am vrut ca noi să...

[ANNABEL]
Spune-o Bill. Hai, spune-o. Ai zis destule aseară. Dar asta a fost înainte de a obţine ce vrei!

[BILL]
Doamne Anna, eu...

[ANNABEL]
N-ai vrut niciodată să ne îndrăgostim unul de celălalt Bill.

[BILL]
La naiba Anna, trebuie să ne purtăm ca nişte adulţi. Sînt căsătorit. Sînt destul de bătrîn să-ţi fiu tată. Plus că sîntem ofiţeri de poliţie profesionişti. Aseară a fost...

Îl întrerupe o voce monotonă, plată şi stinsă care vine din interfon. Îi aparţine sergentului Brett Davidson.

BRETT (V.O)
Şefule, sînt Brett. Am identificat cadavrul. Cred că trebuie să vii şi să vezi asta.

[BILL]
Ok, Brett, vin acum.

Închide interfonul.

[BILL] (cont.)
Vorbim mai tîrziu despre asta, fetiţo.

[ANNABEL]
Of, foarte convenabil pentru tine. Presupun că...

[BILL]
Am spus că asta-i tot sergent Draper!

ANNABEL se răsuceşte pe călcîie şi iese furioasă.

Ce morţii măsii avem aici? Căcatu ăsta înseamnă că Toal se fute cu boarfa de Drummond sau că e doar o dorinţă pofticioasă a puţoiului? Dintr-odată am devenit interesat de cariera de scenarist în devenire a domnului Toal!

Las manuscrisul să cadă pe podea, dar iau hotărîrea să nu-l arunc în foc. Brett 'n măsa Davidson... voce monotonă, plată şi stinsă... împuţit tupeist! Îl ridic şi încep să-l răsfoiesc căutînd referiri la Brett Davidson, dar apoi mă decid că, dacă fac asta, dacă cedez şi sînt curios, atunci îl las pe Toal să cîştige. Cînd am şparlit manuscrisul, scopul meu a fost să-l fut la creier pe Toal, nu să-l las pe el să mi-l fută pe al meu.

Trebuie să mă ţin tare. O persoană slabă s-ar uita la manuscris. Eu trebuie să mă ţin tare.

Pun manuscrisul pe foc şi, cu o spaimă crescîndă, îl văd cum începe să se înnegrească şi să

se scofîlcească pe margini. Mîinile mi se strîng pe mînerele balansoarului. La un moment dat, dorința mea de 0000 pune mai mult combustibil pe foc ar din fericir Bruce0000000000000 mai mult cărbune iar eu mă si 00000 mai mult cărbune negru, jegos. sat de experi Ăsta a fost combustibilul. Mănîncă.00

În nici un caz nu mai pot sta singur. Merg cu mașina prin orașul pustiu și n-am nici cea mai mică idee ce să fac. Apoi mă lovește inspirația și mă duc înapoi spre cartierele mărginașe din sud. La jumătatea drumului, îmi dau seama că Clell nu mai e la PMR, așa că îmi schimb traseul și mă îndrept spre Morningside către Royal Edinburgh Hospital și anexa lui destul de colorată, clinica Arthur Dow.

Acolo se află împuțiții de glumeți. Sărăcuțul Clell e unul dintre ei. E ciudat, dar am crezut că Clell o să fie în regulă după ce a trecut de la departamentul de Criminalistică la Circulație, se pare însă că a fost un pachet de nervi. De parcă mi-ar păsa. Mă aflu aici numai dintr-o curiozitate morbidă și pentru că n-am altceva mai bun de făcut 'n pula mea.

— Frumos din partea ta să renunți la Crăciun pentru mine Bruce, spune el cu o voce inexpresivă. Apreciez mult chestia asta.

Mă întreb dacă spune așa ceva doar pentru că e burdușit cu calmante sau dacă înțelege exact de ce mă aflu aici. De parcă m-ar durea în cur din ce motiv o face.

Izbucnește într-o tiradă răgușită, așteptîndu-se să stau și să ascult, de parc-aș fi un preot de rahat.

— Criminalistică... să vezi tot căcatu ăla, să tiocupi cu asta zi de zi... sigur te fute ca dracu... am zis căma făcut mai dur și mai cinic... am zis cam ameliorat situația... cosă ies cu bine din toate...

Ginesc o puicuță sexi într-o uniformă de soră medicală. Uau.

— Ce puicuță meseriașă Clell! Te-ai scos că stai aici!

—... numam prins de cîde mari miau fost pierderile... adică două căsnicii duse pe apa sîmbetei în șapte ani... am băut ca un pește... ar fi trebuit să-mi dau seama...

— O scumpete micuță ca asta să aibă grijă de tine. Nui de mirare că vrei să stai aici de Crăciun!

—... numa cînd mi-am văzut visucu ochii și m-am mutat la Circulație... a treia zi stăteam la birou și scrijeleam cu pixu în foile cu rapoarte... a fost atît de greu să fac față normalității Bruce...

— Crezi că are vreun iubit? Să știi de la mine, o pizdă meseriașă ca asta sigur are.

—... trăgeam ponoasele Bruce... trăgeam ponoasele.

E drăguță la greu. Mamă-mamă!

— Scuze Clell, ce ziceai? A da, cineva tot tresă siocupe de stîrpirea șobolanilor. Cu toate porcăriile cariapar, mai bine fac asta decîsă stau la birou ca un bulangiu. Aceleași reguli.

— Noo Bruce... nu la Circulație era hiba... ci la Criminalistică. Am avut iarăși timp să mă gîndesc. Să fiu sincer cu mine însumi. Mi-am amintit totu. Toate cadavrele, toți copii ăia maltratați... toți oamenii ăia amărîți și chinuiți... și m-am tot gîndit de ce? Nar trebui să fiașa... nar trebui... de ce?

Mă înșfacă de încheietura mîinii și se încruntă la mine. Io mă uit în spatele lui la sora medicală. Poartă ciorapi cu portjartier care sînt probabil dresuri cu chilot, dar io prefer să-mi închipui că sînt cu portjartier, iar cusăturile de pe partea din spate pun în valoare gambele și pulpele ei minunate și uau... dar nu-i pot spune nimic lui Clelland, care încă îmi mai șoptește concentrat „De ce?".

Simt nevoia să-i spun pur şi simplu de ce. În două cuvinte simple: selecţie naturală frăţîne, selecţie naturală. Oamenii amărîţi şi chinuiţi sînt puşi la zid, iar tu faci parte dintre ei, amice. Aceleaşi reguli. Clell dintotdeauna a fost un fătălău slab, sensibil şi comunist sub aparenţa aia de poliţai dur. I-a lipsit temperamentul de categorie grea. N-a avut curaj. Factorul Inglis ie foarte valabil în cazu ăsta. Io personal, mai curînd aş trece oricînd printr-un maldăr de cadavre decît printr-un maldăr de formulare.

Îmi dau seama că nu ştiu ce caut aici. Mă simt ca împutitu ăla de Rolf Harris[1] sau cum l-o chema, care de Crăciun se duce în vizită la copiii din spital. Doar că io sînt în vizită la copiii mari care nu pot să facă o treabă de bărbat.

— Tre să plec Clell, spun eu, eliberîndu-mi cu forţa încheietura mîinii, Carole probabil a terminat pînă acum cu curcanul şi masa de Crăciun. Posă zici despre mine că sînt un tradiţionalist, dai ceva deosebit la masa în familie de Crăciun.

— Jackie n-a venit în vizită... a sunat dar... zice el.

— Am auzit că-şi fac bine treaba de Crăciun în locuri de genul ăsta. Ieşti pe mîini bune Clell, îi spun eu. O ginesc iarăşi pe sora aia medicală micuţă: Mai ales cu iea paici! Miar plăcea să mă spele iea în pat... lasă spălatu, aş vrea şo clismă de la iea! Şi să-i întorc dupaia complimentu! Uau! Oricum, ne mai vedem Clell! Crăciun fericit! Ţine-ţi moaca sus, îi fac eu cu ochiu îndepărtîndu-mă, camea ar fi oricum tot timpusus într-un loc ca ăsta! Zău aşa!

Plecînd de la prostănacul ăla afazic văd că infirmierele încep să servească haleala de Crăciun

1. Actor şi cîntăreţ australian.

altor cîţiva nebuni grei de cap din salon. Cei mai mulţi sînt nişte puţoi proşti: anorexici, dependenţi de droguri şi alţii de genul ăsta, neadaptaţi care nu fac faţă vieţii. Ar trebui să le facă vînt tuturor împuţiţilor ăstora 'n zăpadă, nu să irosească mardelele contribuabililor răsfăţîndu-i cu friptanele astea de curcan cu garnitură, servite de gagici futabile în ciorapi cu portjartier şi dungă. Io ruşine de rahat. Tuturor niar plăcea aşa ceva!

Mă gîndesc să încerc să iau şi io o porţie, dar sînt prea mulţi angajaţi de faţă.

În schimb mă întorc acasă şi pun mai multe lemne pe foc, din manuscrisul lui Toal n-a mai rămas decît un morman de cenuşă. Mai încălzesc nişte fasole, o condimentez cu praf de curry şi fac nişte pîine prăjită. O ascult pe pizda aia bătrînă, bogată, puturoasă şi uşchită cum spune, ca de obicei, numa rahaturi la ora trei. Sînt mason get-beget şi am jurat să fiu credincios casei regale ca instituţie, dar cei din familia regală sînt cea mai patetică grămadă de bulangii care a umblat vreodată pe faţa celei de-a treia planete din sistemul solar.

Din fericire, în noaptea de Crăciun e un chef în clubul din Shrubhill. Deşi nu-s prea mulţi care vin acolo fiindcă-i Crăciun şi chestii din astea. Confratele Blades e totuşi prezent şi amîndoi ne facem muci. Tresă mă sprijin de el pentru imnul Angliei. O tot behăie cu Bunty, ceva despre o ceartă şi despre maică-sa, dar nu-nţeleg o iotă din ce spune. Mă car de lîngă el şi mă împleticesc afară în frig. Gerul mă revigorează umpic şi iau un taxi de la un tip din Lojă să mă duc înspre casă. Intru şi mai trag pe nas nişte cocaină, apoi dau gata înc-o sticlă de Grouse. Pun cît se poate

de tare albumul *Women and Children First* al lui VanHalen şi mimez că aş cînta la chitară, specializîndu-mă în dansul de găină al lui Jimmy Page. În pauza dintre cîntece aud o bătaie puternică în uşă.

Stronach şi nevastă-sa sînt la uşă. El parcă joacă mîine cu Motherwell. Data fixată pentru un meci în ziua a doua de Crăciun. Nu pot s-aud nimic pentru c-a început următorul cîntec şi e foarte tare. Pot doar să le văd gurile cum li se deschid ca ale unor peşti. Amîndoi sînt în trening. Ridic o mînă să-i fac să tacă, apoi mă duc, dau muzica încet şi ies afară la ei.

— Crăciun fericit Tom! Julie! ţip eu.

— Dumnezeule Bruce! Dă-ţi sculele mai încet, măi! Încercăm să dormim! se smiorcăie Stronach, cu mutra lui belicoasă de prost uitîndu-se la mine să vadă dacă dau vreun semn că i-am înregistrat plîngerea.

— Nu-mi încălca proprietatea Stronach, ce dracu! Dacă ai vreo reclamaţie de făcut că-i prea multă gălăgie, sună la poliţie, ce pula mea! E Crăciun, ce pizda măsii!

Îl îmbrîncesc în piept şi se prăvale pe spate din prag. Îi trîntesc uşa-n nas.

Puţoiu ăla a avut un an întreg să doarmă. Io muncesc tot anu.

Încerc să mă uit la televizor cu un ochi. E un film pe Channel Four, unde ni se arată o secvenţă scurtă cu pizda, curul şi ţîţele unei tîrfuliţe franţuzoaice. Mă gîndesc iar la sora aia medicală micuţă şi mă hotărăsc să-i fac de-acu încolo vizite regulate colegului meu Clell. E imposibil să citesc pe teletext ce-o să urmeze şi-i la fel de greu să citesc rahatu' de *Radio Times*.

Sînt futut în cur.

Casetofonul din maşină bușește caseta cu Michael Bolton

Big Ben bubuie, *Radio Times* behăie. E totuşi 'n măsa Crăciun, iar la televizor sînt numai rahaturi, doar reluări. Stronach a avut o idee bună cu antena aia a lui. Mie îmi displace profund să plătesc un abonament labagiilor de la BBC pentru tot căcatu ăsta. Mă simt cam agitat în dimineaţa asta şi schimb frenetic canalele, iar capumi crapă de durere. Încerc să aprind focul şi reuşesc să obţin nişte flăcări jucăuşe. Aproape mă tentează să renunţ la planul de a i-o trage lui Bladesey. Deşi dobitocul îşi pecetluieşte propria-i soartă sunîndu-mă ca să-mi aducă aminte de partida de popice din a doua zi de Crăciun, pe care am aranjat-o ieri seară cînd ne-am făcut muci la Lojă. Iain McLeod de la masoni miadat cheile de la sală, îmi aminteşte el. Chiar mă întrebam ce-mi zdrăngăne în buzunar.

Popice în a doua zi de Crăciun. Cu Bladesey. Cît de patetic şi fără prieteni poţi să ajungi? Declin şi deprimare peste tot. Casa e ca un veceu, peste tot numa mormane de gunoaie şi ţoale vechi şi puturoase. Pînă şi io încep să simt duhoarea cînd intru în casă. Sinucigaşii ăia slabi şi iresponsabili,

copiii ăia drogaţi şi vagabonzii ăia împuţiţi o duc mai bine ca mine în perioada asta a anului. Carole ar trebui să rezolve lucrurile. Dacă şi-ar putea măcar da seama de cîte bătăi de cap am parte din cauza ei...

Tremur, mi-e greaţă şi sînt nervos. Azi n-o să conduc. Casetofonul din maşină a buşit caseta cu Michael Bolton. Trebuie să montez un rahat de CD player în maşină. Chestia e că ţi-o iei findcă mereu apare problema naşpa cu depozitatu lor. Puţoiu ăla mic şi dăştept de Bladesey s-a dus şi şi-a luat unu, ticălos mic ce e. Vine să mă ia devreme la popice, aşa cum plănuisem.

Mă uit ironic la CD-ul lui.

— Mă gîndeam să trec şi eu pe la CD-uri, dar dupaia mi-am zis: unde o să le depozitez. Se aplică aceleaşi reguli, îi spun eu.

— Păi, de fapt am descoperit că nu ocupă mult mai mult loc decît casetele.

— Nu asta. Locul de depozitare, mă răstesc eu la puţoiu ăla mic.

Apoi bulangiu zîmbeşte ca un retardat ce e şi trage de sertarul de sub CD care-i plin de discuri împuţite.

— Magazia de CD-uri intră în corpul ăsta de dedesubt. Încap vreo cincizeci de discuri, zîmbeşte el.

Puţoi chior.

— Bine, zic eu, şi vocea îmi sună sumbru ca la serviciu.

Mergem înăuntru, iar eu am lăsat din greşeală intenţionat televizorul deschis. Ca un nemernic mic ce e, se uită primprejur dispreţuitor la mizerie, dar ştie că-i mai bine să nu spună nimic.

Trec la atac ca să previn orice întrebare despre Carole şi copilul.

— Şi cum stau lucrurile cu Bunty... încercai să-mi zici aseară, dar eram mangă.

— Nu prea bine Bruce, Bladesey pare îndurerat. De fapt diseară mă duc cu maşina pînă la mama, în Newmarket. Doar pentru cîteva zile. Să-mi văd familia şi chestii din astea. Bunty s-a decis să rămînă aici. Face aşa un tămbălău. Adică oricum îi văd din an în paşte, ce naiba.

— Hmm, aşa e, încuviinţez eu din cap. Chiar mi se pare umpic prea exagerat.

Deci bătrîna Bunty Cunty o să fie singură cîteva zile. Ei bine, o s-avem noi grijă de asta!

— Da... e într-adevăr o problemă...

— Una nasoală Confrate Blades. Deci, nemernicul ăla care o hărţuieşte, ce fel de voce are? întreb eu.

— De fapt cred că vorbeşte cumva pe nas, ăă din nordul Angliei, probabil Manchester... zice Bladesey.

— Man-chesh-tehr, spun eu aiurea. Mi-e teamă că nu mă pricep la accente, în afară de Cockney fiincă am stat acolo. Marfă, fîrtate? Moi duce la drum...

Chiar atunci, aşa cum plănuisem, capul cel mare al lui Frank Sidebottom apare pe ecran şi anunţă următorul cîntec pop oribil. Şi *Radio Times* e bun la ceva.

— Doamne sfinte... tipul ăla de la televizor... exact aşa îi imită vocea Bunty. Păpuşa aia de la televizor.

— Hă? spun eu, dînd sonorul mai tare.

Frank tot trăncăneşte despre faptul că o anumită emisiune e de obicei seara foarte tîrziu pe Jools Holland şi că mama lui nu-l lasă să stea treaz să se uite...

— Tipul ăla cu mască...

— Bine. Evident că cineva îl imită pe personajul ăsta de la televizor.

Aşteptăm să apară genericul.

— La naiba, spune Bladesey, numele lui e Frank. Frank Sidebottom.

— Bine, zic eu, ridicîndu-mă în picioare şi ducîndu-mă la telefon.

Mă prefac că formez numărul de la informaţii, apoi mă prefac că cer numărul studioului de televiziune Granada.

— Aştept să răspundă oamenii lor de la relaţii cu publicul... Bine, bună... vreau să mă interesez despre Frank Sidebottom care a avut o emisiune...

Stau şi vorbesc pentru o vreme pe linia moartă făcînd Mmmhhmm da şi mîzgălind pe un carnet, clipind din cînd în cînd spre ochii măriţi de uimire ai lui Bladesey. Măriţi de lentilele alea, par şi mai gigantici decît ai lui Frank Sidebottom. Faceţi cunoştinţă cu ochelarii cei noi ai lui Bladesey. La fel ca şi cei vechi.

Trîntim receptorul în furcă şi îi facem Confratelui Clifford Blades semne încurajatoare cu degetele mari de la mînă.

— Bine, trebuie să mergem la un magazin cu discuri şi să găsim nişte albume şi casete de-ale lui Frank Sidebottom. Prin asta îşi conduce povestitorul ăsta lumea lui fantastică. Gagica de la telefon spunea că-i uşor să-i imiţi vocea. Doar îţi acoperi nasul cu degetele. Mahn-chestehr, fac eu, încă o dată sunînd intenţionat aiurea.

Însă Bladesey e dus:

— Nu, ascultă, eu pot. Muhn-chiz-tih! Ie încîntat.

— Aşa-i mai bine Confrate Blades! Bravo!

Încep să mă sufoc pentru că mă picneşte pe bune mahmureala de azi-noapte. Acum, că am

rinichii atît de ineficienţi din cauza beţiilor de atîţia ani, mă apucă din ce în ce mai tîrziu şi uneori crezi că o să scapi, dar cînd te picneşte e mai naşpa şi te ţine din ce în ce mai mult şi tremur ca curu pe cînd mergem cu maşina prin oraş. Mă fut în popice, Rose Street, venim spre tine. Cui pe cui se scoate. Bladesey bea suc de portocale, că după aia o ia înspre sud cu maşina. Nu încerc să-l descurajez fiindcă vreau ca puţoiaşu s-o lase singură pe Bunty.

Deşi e a doua zi de Crăciun, sînt o grămadă de magazine deschise. Unele au decis să aplice de acum reducerile care ar fi trebuit să înceapă pe întîi ianuarie. Bladesey ia vreo două casete de la Virgin şi HMV şi ascultă albumele *Frank Sidebottom Salutes the Magic of Freddy Mercury and Queen and Kylie* şi *Timperley*. Mai intrăm în cîteva cîrciumi din Rose Street, iar eu mă matolesc puţin şi mă uit chiorîş la vreo cîţiva puţoi borfaşi, mai ales la ticălosu ăla din Oxgangs, Degete Billy, care e îmbrăcat în uniforma lui, adică într-un halat alb şico mapăn mînă cantodeauna cînd fură de prin magazine.

Strategia obişnuită a lui Degete Billy e să intre agale în magazin şi să le spună angajaţilor din depozit să-i încarce furgoneta albă. Apoi îi pune să semneze şi se cară.

— Billy, înclin eu din cap.

— Domnule Robertson. Cum merge treaba? întreabă puţoiu şmecher.

— O, foarte bine? Da la tine?

— Bine, domnule Robertson. Dumneavoastră... ăăă... lucraţi azi?

— Crezi că ţi-aş spune dacar fi aşa? Da tu? Văd că te-ai îmbrăcat pentru lucru.

— Domnule Robertson... Degete Billy zîmbeşte şi îşi întoarce în sus palmele. Apoi zîmbeşte din nou şi pleacă.

— Un prieten de-al tău? întreabă Bladesey.

— Oarecum, zîmbim noi.

Ne întoarcem la mine acasă cu casetele şi nişte mîncare la pachet şi ne petrecem toată după-amiaza încercînd să imităm materialul înregistrat. Eu o bușesc deliberat, dar Bladesey o nimerește de minune. Puţoiaşu pare să se distreze pe bune. Aş spune că-i patetic, dar în realitate e mult mai mult.

— Mda, ai nimerit-o Bladesey. Cred că pencă eşti englez.

— Asta-nseamnă că şi perversul ăla e englez? întreabă Bladesey entuziasmat.

Hotărîm să-l menajăm pe puţoiaşu frecangiu.

— Ager Confrate Blades, ager. Dar nu ştim încă. Ar putea doar să se priceapă mai bine la imitaţii decît mine. Dar probabilistic vorbind, ar putea fi o supoziţie bună de la care să plecăm, măcar să luăm în considerare posibilitatea. Trebuie s-o pornim de la principiul aplicării aceloraşi reguli.

Bladesey încuviinţează patetic din cap şi rînjeşte.

— Păi, trebuie să plec. La drum spre graniţa din sud cu Newmarket.

Prietenul meu Confratele Clifford Blades se cară în sînul familiei lui de bulangii din Anglia, iar eu îl sun pe Hector, să mă asigur că rămîne în picioare treaba de luni dimineaţă. Apoi văd ce mai face Claire de la Fish Factory. Totu-i marfă.

Doar să mă gîndesc la bairamu de luni şi mi se scoală. Îmi dă prin cap să trec pe la Bunty, acum că e singură acasă, dar mă hotărăsc s-o las pe mîine dimineaţă, ca mai întîi să-i dispară Bladesey din minte şi din raza vizuală.

Tocmai îmi dau seama că a lăsat pe măsuța din sufragerie casetele pe care le-a cumpărat de la magazinul de discuri. Le arunc afară odată cu gunoiul, rușinat că am participat la o chestie care i-a provocat ignorantului o plăcere măruntă, chiar dacă efemeră. Arunc în cuptor o tavă cu niște cartofi prăjiți de-ai lui McCain și încălzesc niște fasole, adăugînd praf de curry.

Spre marea mea bucurie, prietenul meu, Confratele Blades, își dă și el seama că și-a lăsat aici casetele. Mă gîndisem că o să treacă ceva vreme pînă să-și dea seama, dar nu, micul blegoman idiot își taie singur gîtul fără nici un ajutor din partea mea. Îmi telefonează mai tîrziu în seara aia, iar eu nu ridic receptorul, îl las să bîiguie în robot. Soarta poate fi o ticăloasă crudă, mai ales cu cei ca d-alde Bladesey.

— Bună, ești Bruce Robertson, nu. Aicii Frank. Ar trebi sî fiu atît dă norocos, norocos, norocos, norocos, ar trebi sî fiu atît dă norocos în dragoste[1]... Sînt în drum spre mama... dar mi-am uitat casetele împuțite. Ai grijă dă ele, ai!

Și spune totul cu accentul impecabil și frumos al lui Frank Sidebottom. Îmi frec mîinile una de alta și apăs butonul de salvare al robotului.

Te-am prins!

---

1. Primele două versuri din cîntecul *I Should Be So Lucky* al lui Kylie Minogue.

A depune o plîngere

Duminică. Pentru unii o zi deprimantă, pentru mine cea mai fericită zi a săptămînii: înseamnă ore suplimentare la greu. Nu-mi găsesc papucii. Mă duc pînă în camera din faţă şi inima îmi stă în loc. Poza ei a dispărut de pe bufet. Bineînţeles. Sertarul de sus.

Deschid sertarul de sus şi o pun la loc.

A trecut Crăciunul şi nu i-am luat nimic.

Asta a fost

Pentru o vreme mă uit la fotografie, apoi o pun la loc în sertar şi îl închid brutal. Sărăcuţa copiliţă, ce moştenire de rahat. Îmi e mai bine departe de ea. Îmi e mai bine departe de toţi. E un virus latent şi începe să devină manifest.

Dar a trecut Crăciunul şi nu i-am luat nimic.

Din cauza lui Carole eu... de obicei ea îi ia... ea sigur i-ar fi cumpărat ceva din partea amîndurora.

Cu siguranţă.

Deşi poate aşa funcţionează mintea ei: încearcă să ne întoarcă pe noi, pe mine împotriva copilului. Trăieşte într-un paradis de paie. Aceleaşi reguli. Nu dau nici o pară muşcată pe ea. Nici o raţă nevropată.

Îmi trag pe mine hainele vechi şi puturoase şi încălzesc Volvo-ul. Ambalez motorul şi ocolesc vîjîind centrul comercial al oraşului pe albumul *Bat Out Of Hell* al lui Meat Loaf. Îmi recapăt puţin buna dispoziţie. Jim Steinman, probabil cel mai tare compozitor de rock al tuturor timpurilor. Puţoiu ăla e meseriaş.

Cînd ajung la sediu, văd că cei mai mulţi din echipă sînt acolo, li s-a luat de tot rahatu de Crăciun. Cu toată vorbăraia aia tîmpită despre familie, prieteni apropiaţi şi sărbători, eu întotdeauna mi-am dat seama că majoritatea oamenilor abia aşteaptă să pună capăt porcăriei şi să se întoarcă la futai. Cred că un poliţai n-o poate duce prea multă vreme printre ne-poliţai.

— Cine-i azi în *Screws*? îl întreb eu pe Peter Inglis care şi-a desfăcut ziarul.

— Nikki din Somerset. Ţîţe mişto. Piept plin. Vaca desfrînată s-a tras de sfîrcuri înainte de a poza. Ca degetele mari ale unui pilot de luptă, zice el cu o voce fals răguşită, în stilul unui homosexual pe ascuns, care se teme disperat să nu fie dat de gol.

Domnul Inglis şi-a retras de curînd cererea de promovare. La sfatul unui anumit domn Toal, fără îndoială. Ridică pagina să mi-o arate. Crede că dacă-şi ţine capul la cutie şi vorbeşte vulgar despre puicuţe o să se ascundă după degete. O asemenea încercare transparentă de a intra în gaşca băieţilor doar îi scoate din sărite şi nu foloseşte decît să-l izoleze şi mai mult.

— Io pizdă ţîţoasă aia, încuviinţez eu aprobator din cap.

Nu păcăleşti pe nimeni, domnule Inglis.

Îmi deschid mapa pentru dosare şi îmi scot propriu-mi *Screws* ca să-l cercetez mai îndeaproape.

Nu-i rău, merită patruzeci de labe mai încolo. Mă mănîncă ca curu' în zona genitală. Mă duc jos la budă şi mă şterg de transpiraţie între buci. Apoi îmi căptuşesc fesele şi pulpele cu hîrtie igienică, trăgîndu-mi chiloţii deasupra. Asta ar trebui să absoarbă umezeala. Îmi pun pantalonii pe care i-am spălat şi simt un damf de detergent dinspre ei. Pare că sînt şi decoloraţi.

N-am [illegible] aşa încît mă înto[illegible]l fantas-magoric. [illegible] ăla. Din fericire m[illegible]nisit şi nu înseamnă [illegible]ă jegoasă cu Heart[illegible] el poate să-i cu[illegible] Macbeth încercî[illegible] Inglis, sîngele [illegible]

0000000 mănîncă mănîncă mănîncă, aşa trebuie.00000000 000000000Pot simţi cum a fost pentru tine. Cînd a intrat în casă, acoperit cu cărbune negru. Tu, ciugulind speriat din mîncarea pe care el ţi-a pus-o pe masă cu munca şi sudoarea lui. Încercînd să-i eviţi privirea. Apoi el a văzut că nu mîncai. Mănîncă! a urlat el. Mama ta s-a uitat în altă parte în timp ce Ian Robertson te-a tîrît pînă la şemineu şi a arătat spre cărbunele din găleată. Am săpat toată ziua 'n pula mea după tot rahatu ăsta pentru tine! Mănîncă! Dar tu tot n-ai putut să mănînci. Apoi el a luat o bucată de cărbune şi te-a obligat să-l mănînci. Mănîncă, a zis el.00000000000

Orib[illegible] progres azi toat[illegible]rea asta dezgustătoare a rămas tot nerezolvată. Da, sînt indicii, dar cînd vrei să-ţi dai seama ce înseamnă...

ORIZONTAL

1. Locuitor urban (7)
5. Insectă care înţeapă (4)
8. A dat bani (4)

VERTICAL

1. Articol de îmbrăcăminte exterioară (7)
2. Parte îngustă (5)
3. Ponderat (5)

9. Unite cu un fier încins (6)
10. Extern (7)
12. Îngîmfat (5)
13. Loc sfînt (6)
15. Pistol (6)
17. Învăţăcel (5)
18. Calmant (7)
22. Prietenos (8)
23. Ponosit (4)
24. A depozita (6)
25. După azi! (8)

4. Rîu african (4)
6. Fruct (7)
7. Prescurtare de la Patrick (5)
11. Ostrov (5)
12. Uscat, fragil (5)
14. Vin sau prăjitură (7)
16. Arma arcaşului (7)
17. Categorie (5)
19. Vapori de apă (5)
20. Şi mai puţin (5)
21. Asistenţă criminală (4)

— Gus, ţip eu, locuitor urban, şapte litere... N-aş zice că e cetăţean pentru că are opt.

— Aha... asta aş fi spus. Cetăţean. Hei, ce-ai pus la nouă orizontal?

— Sudate. Unite cu un fier încins, îi spun eu. Uitiaici una ca dracu de bună pentru tine. Doişpe orizontal. Îngîmfat. TOAL! Păcat că are cinci litere.

Rîsul lui Gus ricoşează în biroul tip hală de parcă s-ar auzi burghiul unui muncitor într-o zonă de aglomerare urbană.

Dau la paginile cu fotbal. DEZASTRUL DIN A DOUA ZI DE CRĂCIUN este titlul.

> o performanţă mediocră şi lipsită de strălucire a lui Tom Stronach, care în mod normal îşi dă atîta silinţă în linia de mijloc a oaspeţilor, a dus la schimbarea lui în repriza a doua.

Dougie Gillman se uită peste umărul meu. Eu flutur ziarul înspre el.

— Te-ai dus Dougie?

— Un coşmar împuţit. Stronach ăla iun escroc de rahat, face mişto Gillman.

— Ştuio de cia fost aşa de rahat ieri, îi spun eu cu un aer de atotcunoscător, puţoiu a stat treaz pînă dimineaţă de Crăciun, şi-a pierdut minţile... şi nu numai din cauza băuturii din cîte am văzut.

— Mda, toţi iau cocaină mpuţită... fotbaliştii ăştia, clatină Gillman din cap.

— Chestiai căle dau ţapă fanilor, Dougie. Noi le plătim salariile puţoilor.

Gillman încuviinţează din cap, aprobîndu-mă cu amărăciune, pe cînd Lennox intră pe uşă. Are şi el un exemplar din *Screws*. Îl vede pe Gus cu careul de cuvinte încrucişate.

— Şapte vertical, zice el: Prescurtare pentru Patrick. E uşor: puţoi irlandez colorat terorist fenian bătut în cap împuţit şi pervers.

Lennox îşi lasă acum o mustaţă imensă în stil mexican: pare să-i crească în raport cu consumul de cocaină. Mă tot gîndesc că aş putea să văd urme de cocaină lipite de ea.

— Nu-i rău Ray, dai mai mult de cinci litere, ei, zîmbesc eu.

Ce l-o fi făcut pe Ray Lennox aşa dintr-odată să vrea să fie prietenos şi băiat de gaşcă?

— Da douăşpatru orizontal? *Lodge*[1]? întreabă Gus pe un ton cam tăios, întorcîndu-se cu spatele la Lennox.

— Depune, spune Ray.

— Hă? se răsteşte Gus provocator.

— A depune o reclamaţie. A înainta o reclamaţie, zice Lennox pe un ton cam arogant.

---

1. „Lojă", dar şi „a depozita".

— Pun pariu că primul lucru la care v-aţi gîndit a fost masonică sau portocalie[1] rîde el.

— Iar io pumpariu că a fost ultima porcărie la care te-ai gîndit tu! i-o taie Gus.

— Hă? face Ray năuc, aproape dînd pe spate.

Dîrdîi de-atîta rîs în spatele ziarului meu. Ho! Ho! Trage-i-o bătrîne, dă-i drumul şi învaţă-l pe puiuţul ăsta dăştept un lucru-două! Dă-i drumul, bătrîne. Ieştîn stare s-o faci! Ham! Ham!

— Doar noi credem că la masoni atitudinea ta a rămas neremarcată, fiule, spune Gus arătîndu-l cu degetul.

— Despre ce vorbeşti Gus? se răsuceşte Lennox înspre mine şi apoi spre Peter. Ce-i asta?

Noi nu răspundem, aşa că se uită iar la Gus.

— Egzact ciam zis. Nuiun lucrunţelept, fiule, şuieră Gus, bătîndu-se uşurel pe capului de marionetă, nuiun lucru deloc înţelept.

Apoi se întoarce cu spatele şi pleacă. Inglis îl urmează de parc-ar fi iubitul lui. Da, poponarii ăştia sînt prinţesele cu cele mai mari scule.

— Despre ce naiba vorbea? întreabă Ray.

— Ascultă Ray, e vorba despre ce-ţi spuneam, îi şoptesc eu confidenţial văzîndu-l în acelaşi timp pe Gillman cum intră în camera cu copiatorul. Sindromul armăsarului tînăr.

Ray pare că s-a îmbujorat.

— Nu ştie nimic despre cocaină, nuiaşa? şopteşte el cu nerăbdare în voce.

— M-aş mira, zîmbesc eu.

---

1. Orange Order este o societate secretă cu influenţe francmasonice, originară din Scoţia.

Mă uit la horoscopul meu în vreme ce, da, aproape că pot s-aud, sunetul ăla molcom şi încîntător scos de labagiu nostru, Ray Lennox, fierbînd în sucul lui propriu de rahat. Semnul meu e Taurul, boul. Se potriveşte la greu pencă numa din ăştia am paici, mai ales bulangiul ăla patetic de Toal. Nu. Greşit! Nu-i un bulangiu patetic, nu-i atît de-al naibii de interesant!

> TAUR (aprilie 21 – mai 21): Influenţa combinată a planetelor Marte şi Pluto, două planete cam schimbătoare, împreună cu cea dominantă, Venus, sugerează o perioadă de pasiune mocnită. Dar, serios vorbind, nu vă lăsaţi purtat prea mult de val, căci totul se poate sfîrşi cu lacrimi. Cineva s-ar putea să vă facă avansuri puternice astăzi şi trebuie să vă întrebaţi ce motive are.

Ziarul *News of The Screws* mă scîrbeşte după un timp. Scrie numai despre futut, droguri şi triunghiuri de criminali formate din şmecheraşi grăsani. Trebuie să cumpăr ca în trecut *Mail On Sunday*. Obişnuiam să-l iau pentru politică, dar l-am băgat 'n măsa după înmormîntarea prinţesei Diana. Toţi cei din afara Casei Regale cărora li s-au luat interviuri păreau să fie nişte bulangii patetici fără prieteni, în genul lui Bladesey. Apoi am citit că majoritatea celor care s-au dus acolo erau cititori ai ziarului *Mail*. Asta m-a îngrozit atît de tare, încît am renunţat la ziar.

Mă hotărăsc să mă duc şi să mă văd cu Bunty.

— Ray, mă duc să dau o tură pe afară. Dacă mă caută mutantul ăla docil, Toal, spune-i că m-am dus la Forum.

— Bine Bruce. Cînd te întorci?

— În vreo două ore. Ce, vrei săţi aduceva dela Crawford's?

— Mda... cred că o plăcintă Cornish cu cartofi prăjiţi, zice Ray ezitînd, de parcă s-ar fi gîndit la ceva mai gustos.

Peter intră iar în birou.

— Peter? Haloi?

Fătălăul ăsta mare o să vrea roşii uscate la soare, măsline şi brînză feta.

— Treci pe lîngă Brattisani's?

— Poate.

— Atunci o budincă albă, spune el. Probabil i se pare că budinca albă e vreun fel de pulă. Să mor io dacă puţoiu nu vrea una!

— Păi, dacă treci pe lîngă Brattisani's, iau şi eu un peşte, se decide Ray.

— 'N[00000mănîncă000mănîncă00000 poţi să-i simţi gustul Bruce? Poţi să simţi gustul jegului, mizeriei, negreala aia uleioasă de combustibil fosil din gura ta pe cînd te îneci de parcă ai avea gura astupată cu un căluş şi scuipi? Încă îi mai auzi în mintea ta vocea cum te îndeamnă să mănînci? Mănîncă, mănîncă, mănîncă. Ţipetele mamei tale. Le auzi? Aşa ar trebui Bruce. Pentru că ştiu că nu te-au lăsat niciodată în pace. Acum poţi să mănînci tot ce vrei tu. Pentru mine, pentru tine, pentru toţi ceilalţi. Acum te poţi ospăta cu tot ce-ţi doreşte inima sau tot ce-ţi distruge sufletul, care vine mai întîi. Aşa că mănîncă.00000000000

O societate a secretelor

Gardul viu al lui Bladsey e tăiat mai precis decît celelalte de pe stradă. E ordonat, așa e el, Confratele Blades. Probabil dintr-o familie răsărită, dar de proști, și, de aia, nu-i în stare decît de o slujbă proletară de funcționar. S-ar putea, totuși, să fie niște parveniți, dar nu foarte parveniți, o familie unde ordinea și supunerea sînt considerate virtuți. Și așa e. Toată viața mea am muncit pentru ei. Asta înseamnă că se aplică aceleași reguli.

Trec pe acolo din întîmplare intenționat, întrucît eram prin zonă și alte rahaturi din astea. E o dimineață mohorîtă. Aerul e cam apăsător, dar nu pare că o să ningă. Buzele mi-au crăpat puțin, dar m-am dat cu un balsam uleios.

Lui Bunty pare să-i facă plăcere că mă vede. Mă invită înăuntru și pune ibricul pe foc. Poartă un pulover gros din lînă de angora, dar țîțele alea nu se dau bătute, încă mai țipă după atenție de dedesubt. Pare cam acrită cînd încep să-i spun ce tip mișto cred eu că e Bladesey.

— Mda, sigur, spune ea pe un ton disprețuitor.

E mult prea femeie pentru tine Confrate Blades. Îmi pare rău, dar da, se aplică aceleași reguli. Pune un vas cu ceai pe o tavă din plastic verde,

cu două cești, o cană cu lapte și un bol cu zahăr. A trecut multă vreme de cînd nu mi-am luat ceaiul servit în felul ăsta, în altă parte decît la birou. De fiecare dată cînd mă duc să-mi fac un ceai acasă, întotdeauna găsesc pliculeţe de ceai folosite în ibric și în chiuvetă, și pur și simplu e prea mare bătaie de cap să spăl totul. În afară de asta, niciodată nu mă deranjez să cumpăr lapte, cu toate că în general am bere în frigider.

Iau o înghiţitură și ridic din sprîncene.

— E slab. Așa e el. N-are coloană vertebrală, scuipă ea o precizare sarcastică.

Ei bine, Confratele Blades e în rahat nu glumă. Dar eu trebuie să-mi susţin Confratele aici pentru că, dacă l-aș ponegri, în ochii ei ar însemna că sînt lipsit de caracter, deși mă văd obligat să mă comport ca și cum i-aș fi mai degrabă loial, fără prea multă sinceritate, căci asta n-ar arăta decît că n-am creier.

— Cliff e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, îi spun eu, forţîndu-mă să-i arunc o privire care sper că e îndurerată și în același timp stînjenită.

— E prietenul tău, îi eşti credincios și asta-i bine, spune ea, mușcînd din momeală. Uneori mi-aș dori să am un prieten care să-mi fie la fel de loial. E fraternitatea aia masonică de care aud atît de des? Își coboară vocea puţin și se uită fix și seducător la mine.

— Păi, sper să nu auzi prea des vorbindu-se despre asta, îi zîmbesc și eu.

— O, nu mă interesează prea mult. Deși îmi stîrnește curiozitatea, e o societate secretă.

— Nu-i o societate secretă, ci o societate a secretelor, îmi flutur eu cu blîndeţe un deget către ea.

— A, înţeleg. E vreo diferenţă?

— Păi, nu prea știu. Dar știu un singur lucru despre masonerie: acum e de fapt un club de beţivi ridicat în slăvi, pentru tot felul de copilandri prostuţi, sincer vorbind.

— Nu pari să fii un copilandru prostuţ, zîmbeşte ea slugarnic.

Îmi face avansuri la greu.

— E de fapt ceva în care intri cînd lucrezi în poliţie. E un mod de a cunoaşte oameni care nu sînt în poliţie, ei bine, care nu sînt neapărat în poliţie. Uneori ai nevoie să-ţi iei o pauză de ceilalţi poliţişti. Avem înclinaţia să fim o şleahtă cam incestuoasă, turele, ştii tu. Iar slujba poate fi deveni extenuantă.

— Da... îmi imaginez că vezi unele lucruri destul de tulburătoare.

— Da, dar le faci faţă. E destinul pe care ţi l-ai ales, trebuie să le arăţi tuturor că eşti mai puternic decît ei şi le arăţi asta nelăsîndu-le să te deprime. Ca şi tine. Tu eşti o doamnă foarte curajoasă. Îi ţii piept nemerniculuí ăsta. Îi arăţi că eşti mai bună decît el.

— Uneori nu mă simt aşa de puternică... Mi-aş dori numai să mă ajute şi Cliff mai mult. Nu-i tocmai un munte de forţă, spune ea, dîndu-mi umpic apă la moară şi cedînd puţin cîte puţin.

Cu toată vorbăraia asta dură a ei, curva nu poate rezista pasiunii. Pasiunii lui Bruce Robertson.

Sînt lîngă ea dintr-o singură mişcare prelungă şi îi iau mîinile într-ale mele.

— Meriţi pe cineva care să poată avea cu adevărat grijă de tine, de o femeie ca tine.

— Mulţumesc că eşti atît de amabil... e greu să nu mă simt izolată... Craig e la o vîrstă dificilă... pur şi simplu teamă mi-e că nu prea am parte

de-o viaţă cine-ştie-ce... Doamne, îmi plîng de milă şi detest chestia asta...

O privesc adînc în ochi.

— O să ieşi cu bine din asta. Eşti în stare.

— Chiar crezi asta? spune ea cu tristeţe în voce.

Îmi place la nebunie să văd îndoială la o femeie. E aproape la fel de sexi ca şi fermitatea.

— Ascultă. Acum o să zic ceva. Ceva ce n-ar trebui să spun. Nu. Nu spun, îi zic eu, clătinînd încet din cap.

— Ce? întreabă ea, îndreptîndu-şi brusc spatele.

— Nu. N-ar duce decît la resentimente şi ar complica situaţia... nici unul dintre noi n-are nevoie de asta acum...

— Te rog. Spune ce trebuie să spui. Vreau asta. Te rog. Degetele ei se strecoară printre ale mele şi se strîng în jurul lor.

Te rog. Poliţia. Eu.

Inspir rapid, apoi dau aerul afară din piept cu un oftat prelung.

— Bine. Aşa o să fac. Mă distruge ce-ţi face monstrul ăsta, pentru că sînt nebun după tine. Gata, am zis-o, îmi pare rău, ridic eu din umeri.

Îmi desprind mîna de a ei. Apoi mă ridic în picioare şi îmi întorc palmele cu faţa în sus într-un gest de abandon. Mă răsucesc şi las să se aştearnă o tăcere lungă. Mă duc la fereastră şi trag draperiile. E un Nissan Micra parcat într-un loc nepermis. Mă rog. Unde sînt bulangii de la circulaţie?

— Bruce... e ok... aud o voce firavă venind din spatele meu.

Mă duc şi mă aşez pe canapea. Îmi pun capul în palme şi îmi rezem coatele pe genunchi. Adopt o voce îndurerată, gravă şi spun:

— Nu pot să fac sau să spun nimic... am încurcat lucrurile.

— Nu...

O aud că se ridică în picioare şi vine înspre mine. Îi simt atingerea uşoară pe gît. Mă masează, degetele ei mari de la mînă îmi frecţionează ceafa cu pete maronii de la ficat, şi plînge în hohote întretăiate şi violente.

— Nu ştiu ce să spun... behăie ea.

Mă uit în sus la ea şi îmi las vocea să tremure.

— Spune-mi numai că nu simţi nimic pentru mine, zi-mi că sînt un nemernic, cu nimic mai bun decît ticălosul ăla care te sună...

— ... Nu... Nu...

— ... pentru că asta şi sînt, un nemernic scîrbos, jegos şi pervers, că vorbesc aşa ceva cu soţia unui prieten, cînd e tulburată din punct de vedere emoţional, cînd nu ştie ce vrea...

— Nu! Nu! Ba da! Ştiu ce vreau Bruce! Vreau să fiu cu tine!

O trag pe genunchii mei, 'n morţii măsii, are ceva kile curva asta, şi-i aduc faţa roşie şi umflată către mine. Ţinînd-o la cîţiva centimetri de a mea, alunec un deget peste lacrimile ei, ca ştergătoarele de parbriz ale Volvo-ului.

— O să-ţi şterg lacrimile astea pisoi, crede-mă, o să ţi le şterg. Se aplică aceleaşi reguli, şoptesc eu dulce.

În clipa asta aud un ţîrîit din buzunar. Îi arunc o privire dezamăgită.

— Foxtrot cheamă pe Z Victor BR, răspunde BR, terminat.

— Înţeles Foxtrot, terminat, gem pe un ton plictisit.

— Specifică-ţi locaţia, terminat.

— Twelve Carrick Glen Gardens, Corstophine, terminat.

— Vino te rog la sediu, terminat.

— Înţeles Foxtrot, sînt pe drum, terminat şi închei transmisia.

Şi asta am şi făcut după ce am futut-o pe Bunty în dormitor. Dar nu m-am grăbit, niciodată nu te grăbeşti cu o pizdă nouă. Eu, de obicei, cu o puicuţă nouă mă retrag undeva un weekend şi o răsfăţ cu o grămadă de preludiu, şampanie, mîncare la pachet şi atenţie neabătută la toată trăncăneala ei aberantă de rahat. Asta în general o face să şi-o tragă cu mine din cînd în cînd luni întregi. Cel mai bun lucru este să te porţi cît mai frumos posibil cu o puicuţă nouă, că după aia ştie că eşti în stare s-o faci şi altădată şi întotdeauna îşi caută ea singură motive pentru care să se învinovăţească de faptul că nu a reuşit să trezească în tine aceeaşi pasiune ca înainte. Cei mai buni amanţi ştiu că nu-i nevoie să fii tare în pat decît o singură dată cu o gagică. Trage-i-o ca lumea prima oară şapoi posă faci în esenţă ciai chef. Pînla urmă se prind ele că eşti doar un puţoi egoist, diobicei după cîţiva ani de autoanaliză nefructuoasă, da pînă atunci în general te-ai săturat şi o pui cu alta.

Bunty e o femeie puternică şi Bladesey evident că nu şi-a făcut ca lumea temele pentru acasă. Aş fi zis că-i ia ceva să fie satisfăcută, da vaca neruşinată şi-a dat drumu ca o bombă. Presupun că după Bladesey, *orice* performanţă e mai convenabilă. În timp ce mă îmbrac după aia, devin conştient de mirosul care vine dinspre pantalonii mei. Sper că Bunty nu l-a remarcat. Ar fi trebuit 'n măsa să mă deranjez şi să mi-i pun pe cei noi, pe care i-am luat de la C&A... ce tîmpit idiot de rahat sînt... ce rost are să ţi-i iei dacă nu-i porţi...

Din fericire, nu pare c-ar fi remarcat, ne luăm la revedere ca doi îndrăgostiți, iar eu mă car.

Cînd ajung înapoi la sediu, aflu că era doar Gus care voia să audă despre transferurile de la fotbal și despre liga de fotbal fantastică[1].

Golurile lui Shearer de săptămîna trecută din Tottenham m-au adus într-o poziție bună, imediat în spatele lui Peter Inglis și a unui bulangiu în uniformă. Sînt gata să mă reped asupra lor. În spatele lui Peter Inglis. Să mor io, n-ai vrea să-l ai pe puțoiu ălan spate!

Mă gîndesc că nu mi-ar strica înc-o partidă cu Bunty și o sun să văd dacă vine pe la mine mîine, chestie pe care o regret imediat, a fost un semn de mare slăbiciune din partea mea. Problema cu curvele nu-i să ajungi în chiloții lor, ci să le ții la distanță dup-aia. Viața ți se poate complica, asta-i bine; doar ignoranții duc vieți simple. Nenorocirea e că a mea-i îndeajuns de complicată acum.

Cîn terial
pentr oală
în Ga este
telecon psi la
cuptor ect și
bineînț teriale
pe car

000000000000 Îmi e dor de Celălalt.
Îmi e atît de tare dor de acel suflet.
Cum poate să trăiască așa Bruce ăsta,
așa cum ne-ai făcut și pe noi să trăim,
singuri pe lumea asta? Avem nevoie
să fim laolaltă Bruce, laolaltă în pro-
priile noastre societăți și comunități.
Cum ai putut să ne faci una ca asta?
000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000

1. Joc in care formezi o echipă de fotbal și primești puncte pentru evoluția jucătorilor tăi în etapă.

Cina unui sportiv

Karen Fulton arată sexi astăzi. S-a îngrăşat puţin, chestie care nu le-ar prinde bine altor femei, dar ei îi stă bine aşa. Poate că a mîncat prea mult de sărbători sau poate-i substitutul clasic pentru sex. Ăsta-i cel mai bun regim de slăbit, să le fuţi regulat! Atunci nu mai au timp să molfăie biscuiţi! Se linge-n pizdă prea mult cu Drummond, asta-i problema. Se aplică aceleaşi reguli.

— Arăţi superb Karen, îi spun eu.

Îmi zîmbeşte, dar are o undă de răceală lesbiană care o învăluie, iar mie mi se pare că aici e mîna lui Drummond. Nu-i nevoie decît de limba pătrunzătoare a unei lesbiene din cosmos pentru ca tipele care sînt uşor de impresionat să se abată de la calea cea dreaptă. Şi, apoi, nu-i nevoie decît de nişte pulă scoţiană de calitatea întîi ca să le aduci înapoi, să mor io. Demult îi trebuia una mică.

Oricum, Lesbiana-bizon Drummond intră împreună cu Inglis şi cu Gus Bain. Ei pare să-i placă mai mult de Inglis de cînd s-a dovedit a fi un poponar patetic. Dacă nici să fii prieten cu o împuţită de tipă care preferă compania homălăilor nu-i consolidează reputaţia de puţă-bleagă, naiba ştie ce altceva ar face-o. Inglis ştie asta şi evident detestă că ea se ţine ca scaiul de el.

Astăzi am convocat echipa mai devreme şi posămi dau seama că unii dintre ei nus prea încîntaţi. De parcă mi-ar păsa: am o zi foarte încărcată. Mă văd cu Bunty mai tîrziu, dar mai întîi mi-am programat o întîlnire urgentă la Hector Fermierul în Penicuik, la vechiul lui ţarc de vite, peste două ore. Avem nevoie de cît mai multă lumină.

Prezint un raport scurt despre lipsa de progrese în cazul Wurie. Apoi deschid dezbaterile.

— Ok, băieţi, vreo veste de la voi? Gus? întreb eu.

— Am stat cu ochii pe Setterington şi pe Gorman. Încă o mai freacă toată ziua pe la magazinul ăla împuţit de mobilă la mîna a doua, ne spune Gus.

Bătrînul pare cam plin de amărăciune: şacam pierdut zvîcu individu! Nu i-ar stica puţină cocaină de rahat 'n corp! Modelează-ţi o linie de coca puţoi bătrîn cu mutră de marionetă!

— Mda, Ray Lennox şi unii dintre băieţii din brigada antidrog sînt convinşi că Setterington şi Francis Begbie vînd acolo droguri tari.

Sînt încîntat de expresia ironică a lui Gus cînd mă aude pomenind numele lui Ray Lennox.

— Fii cu ochii ăia rotunzi ai tăi în patru Gus. Peter?

— Femeia aia misterioasă încă nu-i de găsit. Le-am arătat fotografii aproape tuturor celor de la Jammy Joe's, tuturor angajaţilor şi celor mai mulţi dintre clienţi, dar încă n-am găsit nimic.

Noi *te găsim* pe tine un pervers care le-o trage-n cur altor bărbaţi.

— Femeia asta misterioasă încă mai există în vieţile noastre... ce incitant... mă întorc spre Drummond: Mandy, scumpa mea, ce veşti ai de la amicii noştri din comunitatea etnică?

— Nu cred că e recomandabil să te adresezi aşa femeilor ofiţer, mă provoacă ea.

— Ai totală dreptate! intonez eu. Îmi cer scuze pentru că te-am jignit, draga mea, dar aşa mă obişnuisem. I-un obicei prost, da, dar totuşi un obicei. D-asta mă bazez pe oameni de treabă ca tine, care cunosc mult mai bine ca mine aspectele astea, să mă ţină la curent cu greşelile mele în domeniul ăsta atît de important...

— Nu sînt nici draga ta, zice ea. Karen Fulton încuviinţează din cap sprijinindu-i afirmaţia. Drummond se benoclează la mine preţ de o clipă, apoi spune: Uite Bruce, ai putea crede că sînt pedantă, dar e şi aşa suficient de greu să suporţi toate abuzurile de pe lume din partea publicului, ca să mai fii tratat cu aroganţă şi ironizat şi de către colegi. Nu vreau decît să fiu tratată la fel ca şi ceilalţi, asta-i tot.

Munceşte şi tu la fel 'n pula mea pizdă mică ce ieşti şi nu te mai fîţîi de colo-colo cu grupuri de coloraţi.

— Am înţeles ideea. Şi acum ce veşti ai de la Forum?

Behăie o veşnicie despre speranţele şi temerile coloraţilor din Lothian în privinţa cazului ăstuia. După ce terminăm, Peter Inglis se furişează tiptil lîngă mine.

— Tresaibă cineva grijă de ea, spune el cu înverşunare, încercînd de pomană să-şi întărească credibilitatea de heterosexual.

Mda, Inglis, ai mare dreptate. Şi ciai de gînsă faci? Să legi un vibrator în curele de ea şi s-o fuţi în cur?

— Ai dreptate, îi zic eu. Vrea să fie tratată la fel, punio să şi muncească la fel. Mi-ar plăcea s-o

văd cum se duce pînă-n Leith şi-i saltă pe Lexo Setternigton sau pe Ghostie Gorman sau pe Franco Begbie. Noi treso facem? Tu sau io, Peter. Ia osamestece foi de hîrtie sau o să consilieze vro tîrfă uşchită a cărui nemernic de tip ia spart falca.

Mi se pare convenabil să-l las pe Inglis să creadă că sînt singurul lui prieten din poliţie. Stă şi se înfurie din ce în ce mai tare uitîndu-se la Drummond care-i toarnă o grămadă de rahat lui Fulton. Inglis *este* în esenţă homosexual. Nu zicăi genude tip care tiar pipăi pe cur în toaletă sau ceva în stilu ăsta, da ario psihologie de homosexual. E de-nţeles să-l dai în gît. Se aplică aceleaşi reguli.

— Cine are chef de Crawford's? întreabă Gus.

— Îmi pare rău Gus, treso tai, anunţ eu, aruncîndu-mi haina pe mine.

Emană un miros stătut şi rînced, dar cel puţin m-am deranjat să-mi pun pantalonii noi de la C&A. Materialul pare că-mi irită eczema de pe interiorul pulpelor.

— Am o mică pistă cu un tovarăş de-al lui Ocky. Poate că iese ceva, poate că nu. Totuşi tresă verific. Ne vedem mai tîrziu.

Mă grăbesc să urc în departamentul de audiovideo ca să iau camera video şi trepiedul pe care Pete Loburn, tehnicianul, mă lasă să le împrumut pentru cîteva zile. Un băiat de treabă, e la masoni. Cobor repede şi pun echipamentul pe bancheta din spate a Volvo-ului. Trebuie s-o iau pe Claire de la Fish Factory înainte să mă duc la Penicuik pentru filmări. Apoi trebuie să mă duc în viteză acasă şi să fac niţică ordine că acolo o s-o fut pe Bunty în după-amiaza asta. O s-o fut pe biata ticăloasă de-o să-i meargă fulgii. Totu-i marfă!

Din fericire străzile nu sînt prea aglomerate. O iau cu maşina pe Walk şi parchez indiscret lîngă Fabrica de Peşte. În mod normal îmi ţin Volvo-ul cîteva străzi mai departe, dar acum n-am timp. Maisie e acolo împreună cu Claire şi, din fericire, ea e gata.

— O ceaşcă cu ceai sau ceva mai tare Bruce dragă? mă întreabă Maisie.

— Mi-ar plăcea Maisie, dar nu pot. Timpul e esenţial. Claire, scumpa mea, eşti gata?

— Mda, spune ea.

Are o haină de blană lungă pînă la genunchi şi sper că poartă ce i-am zis pe dedesubt. Pare că ar avea tocuri.

— Arată-mi umpic atunci, îi ordon eu.

Îşi descheie haina, dezvăluind un sutien negru, chiloţi tăiaţi între picioare, ciorapi şi portjartier. Uau!

— Fermecător.

Claire se duce să-şi pună o bluză şi nişte pantaloni de trening şi adidaşi, dar îi spun să le ia cu ea şi să vină aşa cum e acum.

— Maşina e încălzită, mege motorul, insist eu.

— Ai grijă de iea acu Bruce, mă avertizează cu juma de gură Maisie cînd plecăm, e o tipă mişto.

Într-adevăr îi chiar mai mult datît. Iaş tragio o dată chiar acu curvei.

— Mă cunoşti Maisie, zîmbesc eu. Poţi să zici despre mine că sînt de modă veche, dar cred că doamnele trebuie să fie tratate cu cel mai mare respect.

Nu-mi ia mult s-ajung pe drumul lateral. „Highway Star" al lui Deep Purple, versiunea originară din *Machine Head* urlă în casetofon. Am maşina, puicuţa marfă, acu nu-mi mai trebe decîto

linie de cocaină! Tot ie bine că şoseaua nu-i prea aglomerată fiincă abia-mi pot ţine ochii aţintiţi asupra ei, cu fata lîngă mine şi haina alunecîndu-i pe pulpe şi dezvăluindu-i portjartierul. La un moment dat mă gîndesc, ce pula mea, o să fiu nevoit să trag pe un drum lateral şi îngust de ţară şi să mai muncesc nişte ore suplimentare plătite.

În mod ciudat, mă opreşte faptul că trebuie să-i ascult văicărelile. A început să se răzgîndească în privinţa proiectului.

— Nus prea sigură coso fac, zice ea aprinzîndu-şi o ţigară.

— Haide măi Claire, scoţi banu la greu pentru asta. Şin plus dasta, consider-o o chestie educativă, o nouă experienţă benefică pentru evoluţia carierei tale, vin eu cu argumente raţionale. Zici că sînt Toal care şi-a ales un recrut novice, cu urechi clăpăuge, dintre poliţaii în uniformă şi vorbeşte cu el înainte de a-l trimite la Drylaw[1]. Iun cîine mişto. De pază. Un collie ce mama dracu. Io rasă de cîini blînzi şi supuşi, 's vestiţi pentru asta. Şi îţi garantez că filmul o să fie numai pentru uz personal. Pentru Hector şi pentru mine. Două miare Claire. Bani buni.

— Mda... bine.

Da bine că Hector e plin de bani. Fermierii se plîng tot timpul de chestia asta, da niciodată n-ai să vezi vreunul falit. În tagma lor, există cel mai mult tendinţa să se-nţeleagă bine cu poliţia. Au proprietăţi, iar noi ne ocupăm cu protecţia proprietăţilor. Aşa că au tendinţa ca instinctiv să fie mai încîntaţi de noi decît marea majoritate. Ca şi noi, au o rată mare de sinucideri şi de depresii. La

1. Suburbie a oraşului Edinburgh.

iei depresia ien funcţie de anotimp. Uită-te la tipul ăla Ted Moult care a făcut Everest Double Glazing[1].

Ieşim de pe şosea şi intrăm pe drumul pietruit care duce la fermă. Hector a auzit scrîşnetul Volvo-ului pe pietriş şi a ieşit să ne întîmpine la fel de călduros şi viguros ca de obicei. E tipul clasic de fermier parazit: îndesat, rubicond, păr alb şi barbă, jachetă de tweed, catifea reiată şi ghete.

— Bună Bruce.

— Hector.

Ochii i se măresc ca două farfurioare.

— Şi cum să mă adresez tinerei doamne fermecătoare?

— Claire, spune ea.

Se aprinde şi mai tare la faţă.

— Îmi face o deosebită plăcere şi mă simt onorat draga mea, zice el, luîndu-i mîinile într-ale lui şi conducînd-o la Range Rover.

Îl urmez cu camera de filmat şi cu trepiedul. E noroi, un noroi ca curu, şi încerc să am grijă de pantalonii ăia ai mei noi din flanel brun-roşcat.

— Asta-i ferma ta? îl întreabă Claire pe Hector.

— Toată-i a mea, scumpo, toată-i a mea.

Casa lui Hector.

— De la şoseaua, spre oraş, pînă acolo în spate, se opreşte el şi îşi flutură braţul liber spre movilele alea maronii şi mohorîte care se înalţă deasupra noastră, pînă la baza dealurilor ălora.

Claire scoate un zîmbet impresionat şi apreciativ. Gagica o să ajungă pînă-n cel mai înalt vîrf al carierei sale. Are simţul ăla meseriaş de apreciere instinctivă a valorilor, caracteristic curvelor.

1. Material de construcţii.

Hector fluieră şi din senin vine spre noi un collie ca din puşcă. Exact cînd credeam că o să ne izbească, încetineşte şi ne înconjoară de cîteva ori, scheunînd de surescitare.

— El e Angus, spune Hector cu mîndrie, mîngîind animalul care gîfîie entuziasmat.

Urcăm în Range Rover.

— E frig, zice Claire aprinzîndu-şi altă ţigară.

— Angus o să tencălzească, zic eu, suindu-mă în spate după ea şi lăsîndu-l pe cîine să stea pe locul din faţă de lîngă şofer.

Claire se uită plină de îndoială la partenerul ei din rolul principal.

— Medalia de argint la Royal Highland Show în nouăşcinci, ei, băiete, îi spune Hector cu afecţiune cîinelui, pornind motorul maşinii.

Potaia se întinde şi începe să mă lingă pe mînă cu limba lui aspră ca glaspapirul.

— Te place Bruce, remarcă Hector, ambalînd motorul.

Drumul o ia pe serpentine peste pămîntul îngheţat, trecînd printr-o sumedenie de copaci acoperiţi cu o pojghiţă de gheaţă, pe urmă printr-o poieniţă şi dup-aia coborînd dealul spre hambar. Pe măsură ce coboară, poteca degenerează într-o porţiune de mlaştină noroioasă pe care n-a cuprins-o îngheţul.

Mă întorc către Claire.

— Ar fi trebuit să fii obişnuită cu treburi de genuăsta Claire, dacă ieşti din Aberdeen. Tresă fii taren meseria ta să le faci concurenţă tuturor oilor depacolo. *Tresă* fii tare. Ai priceput?

Nimeni nu pricepe, iar rahatu de Range Rover se opreşte cu un scrîşnet, înţepenindu-se în noroi. Mă uit la ceas, iar maşina bîrîie în gol, cu roţile

învîrtindu-i-se de pomană şi nereuşind să facă priză.

Hector se răsuceşte în scaun.

— Îmi pare rău Bruce, da avem puţin nevoie de muşchii tăi. Io tresă fac asta, protestează el, zgâlţîind volanul ca răspuns la privirea mea fixă şi glacială.

Mă dau jos din vehicul, iar picioarele mi se afundă în noroiul care îmi acoperă pantofii. Tivurile pantalonilor mei noi s-au dus 'n măsa... puţoiu ăla bătrîn şi bun de nimic Hector...

Împing exasperat în timp ce mă uit la ceas, iar motorul porneşte în trombă, împroşcîndu-mă cu un jet de noroi pînă la genunchi.

Cînd mă urc înapoi în maşină Hector şi Claire rînjesc la mine.

— Îmi pare rău Bruce da nu prea ieşti îmbrăcat ca lumea pentro fermă! Ai grijă să n-o murdăreşti acu pe Claire!

Fierb în tăcere în drum spre şopron. E un loc imens, urît şi rece, dar e destul de izolat. Aranjez repede camera, deşi nu destul de repede din punctul de vedere al lui Claire.

— E groaznic de frig Bruce, grăbeşte-te!

Lumina încă e bună, dar e frig. Vîntul îngheţat fluieră prin şopron cu un iz septic şi pătrunzător de ozon care vine de la Polul Nord.

— Bine Claire, îi dau eu indicaţii, dă-ţi jos haina şi chiloţii... apleacă-te te rog peste bîrnaia şi desfă-ţi picioarele...

— Cum ţi se pare că arată Bruce...? zice Hector printre buzele ţuguiate.

— Stinge ţigara aia Claire! Puţin mai la stînga... aşa. Hector, acum tu te ocupi de totul.

Hector îl trage pe cîine spre Claire şi-l lasă s-o miroasă ca lumea. Apoi începe să-l tragă de pulă.

În același timp și-o masează și pe a lui, prin pantaloni benoclîndu-se la Claire. Cîinelui iatîrnă limba pafară, iar pula lui roz iese la iveală ca un accesoriu dimplastic al unei jucării, lancea aia a lui Darth Vader de la Toys R Us.

Hector pornește casu la care cîntă melodia de fundal din *The Archers'*. Asta a fost ideea lui. Îndreaptă cîinele care chelălăie spre Claire, ținîndu-l de zgardă. Apoi îi dă drumul.

Animalul o ignoră complet, se năpustește spre mine și se prinde de piciorul meu, împingîndu-se sălbatic în el.

— Ia rahatu ăsta de pe mine, zbier eu, încercînd să-l dau deoparte.

Ticălosu scoate flăcări pe nări și un mîrîit răgușit îi iese din gîtlej. Mă împleticesc în spate și răstorn trepiedul și camera de filmat. Hector îl înșfacă pe cîine și îl trage de pe mine, da deja pantalonii mei de la C&A sînt plini de spermă canină.

— Pe ea, nu pe mine! țip eu la animalul cretin care gîfîie.

Ne pregătim să mai facem o încercare. Încă o dată, porcăria asta ușchită se repede să se lipească de mine.

— Gîții măsii!

Pula aia subțire și roz îmi sfîșîie și împroașcă pantalonii.

— Pantalonii mei noi 'n pula mea!

— Scuze Bruce, ridică din umeri Hector și înhață de zgardă animalul dement care chelălăie. Claire începe să rîdă, un hihăit strident ca de cal.

— Cîinele ăla e un biet de poponar, înjur eu, arătînd spre ticălos.

Hector are tupeul de rahat să pară indignat.

— Cîinele ăla a prăsit mai mulţi căţeluşi campioni decît ai halit tu mîncare caldă la cină, bodogăne el. Pur şi simplu îi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine Hector, da nu-mi vine nici cît hău să te fut. Cîinelăstai un poponar de rahat şi cu asta basta!

Hector se duce să consoleze animalul, de parcă ar fi fost rănit în orgoliu.

— E nou în domeniu, asta-i tot.

— Nu foloseşte la nimic să-i placă de mine, tresăi placă de ea! arăt eu înspre Claire care s-a îmbrăcat la loc cu haina ei de blană. Tresă se poată face ceva... să punem ceva pe ea... ceva gen mîncare de cîini.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, mîrîie Claire, n-am de gînd să mă mănînce ăsta de vie!

— Era o idee, spun eu.

Încerc să mă şterg pe pantaloni cu batista, dai mînjesc şi mai tare cu muci şi cocaină. Asta-i o zi de rahat.

Încercăm acelaşi lucru încă o dată şi cîinele iarăşi se dă la mine. Pantalonii mei noi sînt distruşi ca curu. E absolut de pomană, o totală pierdere de vreme. Se lasă întunericul şi nu mai avem şanse. Eu din greşeală calc intenţionat pe coada cîinelui, iar puţoiu scoate un chelălăit urmat de un şir de scheunături gîfîite şi acuzatoare.

— Fii atent la cîine! Eşti ok băiete? gîngureşte Hector.

Claire îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

O să şi-o tragă ea nici vorbă. La limită am timp de una mică pe bancheta din spate a Volvo-ului. Îi propun asta, dar mă anunţă că rămîne la Hector să mai cîştige nişte lovele de la noul ei tătic cu bani. Se iau de braţ şi îşi zîmbesc unul altuia

mulţumiţi de ei. Puţoii. Mă duc acasă în Volvo, oprindu-mă la Crawford's pentru nişte mîncare la pachet.

Voiam să am nădragii ăia noi cînd vine Bunty. Acum trebuie să pun porcăria în vîrful mormanului de rufe murdare şi să scotocesc după unii murdari da nu chiar atît de murdari, din maldărul puturos. Casa asta-i o cloacă. Pute mai rău aici decît în şopronul lui Hector. Îndes tot ce pot în saci de gunoi, atac suprafeţele cu o cîrpă umedă apoi dau puţin lustru şi tîrăsc aspiratorul pe podea. Sînt transpirat cînd aud soneria. Închid aspiratorul şi respir adînc.

Bunty intră şi o conduc direct în dormitor, unde am schimbat cearceaful de pe pat şi de plapumă şi o aşez deasupra. E excitată tare, pizda ei curge de parc-ar fi cascada Niagara şi e mai largă ca şoseaua de centură. Am pus casetofonul şi urlă „You Ain't Seen Nothing Yet" al lui Bachman Turner Overdrive. Se aud zgomote de alături, zgomote de futut. Stronach fute pe cineva, probabil pe tîrfuliţa aia care lucrează la barul din hotel. Cred că i-am văzut Mini-ul parcat afară. Bineînţeles Julie e plecată la vreun curs din ăla ciudat, el mi-a zis asta. Nu mai pierd vremea şi mi-o bag în Bunty. Abia aştepta şi ea, e genul ăla de tipă puternică şi tăcută. Deci tăblia patului lui Stronach se izbeşte de perete şi tot aşa şi a noastră, e o adevărată competiţie în derulare. O să-i arătăm noi puţoiului. Din fericire lui Bunty îi ia ceva vreme să termine. Dar după un timp începe să fie prea mult şi nu-l mai pot auzi pe Stronach în vecini. Îi ia o veşnicie şi, sincer să fiu, devine cam plictisitor şi

chiar inconfortabil, dar mă ţin tare, chiar dacă spre sfîrşit scrîşnesc din dinţi. Cînd îşi dă drumul, au senzaţia că o să trecem prin perete în dormitorul lui Stronach. Ar vedea atunci puţoiu! Aceleaşi reguli!

Apoi ne punem pe moţăiala postcoitală şi observ cu mulţumire în suflet că nu se aude nimic de alături, de la Stronach. N-are rezistenţă împuţitu, nici pe teren nici în chiloţi.

Cînd ne sculăm, prepar o masă uşoară cu chestiile pe care le-am luat de la Crawford's pe drumu spre casă, apoi îmi verific distrat mesajele, punîndu-l şi pe cel lăsat prosteşte de Bladesey.

Remarc cu nonşalanţă cum îi îngheaţă sîngele-n vine lui Bunty cînd Bladesey îşi face numărul imediat după ce fiica mea îmi urează Crăciun fericit. Apoi o văd cum îşi dă iarăşi drumul. E ca un al doilea orgasm, dar de data asta curva se isterizează de furie, nu de sex.

— El e! Pe robotul tău! se răsteşte ea.

— Bunty, e Cliff, îi spun eu. Doar face mişto.

— Dar e el! E exact ca el!

— Oricine poate face aşa! Manchistih! spun eu greşit.

— E el! E el! Sun la poliţie! Chestiile pe care voia să le facă! Puţoi mic şi patetic! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Am trăit cu un pervers! Chestiile pe care voia să le facă! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Am fost atît de proastă!

Izbucneşte în lacrimi, i se întinde rimelul.

— O să-l fac să sufere!

Iarăşi cuvîntul ăla.

— Bunty... nu vrem să tragem concluzii pripite... poate exista un motiv foarte întemeiat pentru care Cliff...

— Nu! Nu-i lua apărarea! ţipă ea.

— Nu-i iau apărarea. Trebuie doar să ne calmăm puţin, mă grăbesc eu să spun. Dacă Cliff e vinovat şi ne-a umilit pe amîndoi, atunci, crede-mă, nici o forţă, nici o forţă împuţită de pe lumea asta n-o să mă împiedice să-l sfîşîi în bucăţi cu mîinile goale. Crede-mă, spun eu, holbîndu-mă la ea cu hotărîre şi aproape părîndu-mi rău pentru Bladesey cînd îi văd ochii scăpărîndu-i de ură. Dar trebuie să fim siguri.

— Sînt sigură! Sînt ca dracu de sigură!... of Bruce... geme ea încetişor, cu faţa contorsionată şi traumatizată. Se concentrează brusc asupra mea. Ce voia să spună cu casetele alea? A zis ceva despre nişte casete! Ce-a fost aia?

Trag ostentativ aerul adînc în piept. Uite Bunty... e... of, Doamne... mi-e tare greu.

— Spune-mi!

— Cliff a fost... Cliff împreună cu cîţiva tipi de la masoni... ei...

Se uită la mine cu o privire de nebună.

— Obişnuiau să ia casete video de la un tip din Lojă. Un fermier. De fapt nu-i genul meu. Evident că ştiam ce erau, dar m-am gîndit, ei bine, e treaba lor. Cliff a vrut să se uite la ele aici, n-a vrut să afli nimic despre ele. Evident s-a gîndit că n-o să fii de acord.

— Ce fel de casete...

Mă duc la dulapul din spatele televizorului şi scot vreo două dintre favoritele lui Hector.

— Sînt pornografice. Eu personal nu m-am uitat niciodată la ele, dar îmi pot imagina ce conţin.

— Ştiam eu! Vreau să le văd. Pune una!

— Bunty, nu cred că ar fi un lucru înţelept.

— Ah, ba da, vreau să ştiu totul! Vreau să ştiu totul despre el. Despre cum e el într-adevăr! plînge ea.

M-am prefăcut că n-am nici un chef, dar Bunty a fost insistentă. Ne uităm un pic la *Masacrul Vibratoarelor*, iar ea fuge la toaletă şi borăşte, tocmai cînd mă captivase acţiunea. A văzut destul.

O calmez puţin şi pînă la urmă îi chem un taxi s-o ducă acasă. Eram sigur că o să sune la poliţie şi o să depună o reclamaţie formală împotriva lui Bladesey. Încerc în continuare cu jumătate de gură s-o fac să se răzgîndească, insistînd cu blîndeţe să-i telefoneze lui Cliff la maică-sa acasă şi să-i dea o şansă să-şi prezinte şi el punctul de vedere şi toate porcăriile astea mincinoase de pe lume, dar ştiu că în sinea ei deja a luat hotărîrea. Pe seară primesc un telefon de la Gus care e la masoni şi-mi spune că plănuiesc să-l salte pe Bladesey pentru interogatoriu. Veştile bune se împrăştie repede. Mai tîrziu Bunty îmi lasă un mesaj în care-mi zice că a plecat la maică-sa împreună cu Craig. Nu vrea să fie acasă cînd se întoarce el de la Newmarket.

Asta mă pune într-o formă bună pentru cheful de diseară, avînd în vedere dezastrul de mai devreme cu cîinele ăla tîmpit care e demult de domeniul trecutului. I-am dat lui Ray Lennox biletul meu în plus şi după ce ne întîlnim la o bere în Antiquary, o luăm spre Sheraton pentru Cina Sportivului Stronach. Sînt un picuţ îngrijorat căci n-am vorbit cu Stronach de cînd cu ciondăneala noastră ca-ntre vecini din cauza decibelilor de Crăciun.

O să fiu muci, dar plec cu maşina. O iau mai tîrziu de acolo dacă sînt prea beat. Pornesc radioul de la maşină. E puicuţa aia Celine Dion care cîntă cîntecul ăla oribil, ăla pe care au obligat-o să-l cînte. Lennox bolboroseşte ceva despre nişte

rahaturi din departament, iar Dion se opreşte şi în locul ei se aud Eurythmics. Lennox o ţine langa cu cîte sîmbete-i poartă Gus.

La radio o am pe Annie Lennox care mi se vaităntro ureche şi lîngă mine pe Pizda Lennox care faciacelaş lucru 'n ailaltă.

Spre mirarea mea Stronach mă întîmpină cu căldură. Mi se pare că vrea să îngropăm trecutul sau poate că îmi simte potenţialul de a-i fute noaptea cea mare dacă se pune cu mine. Mă instalez cu neruşinare împreună cu Lennox la masa lui, chestie care nu-l prea încîntă, întrucît e în compania fostului înaintaş al Angliei, Rodney Dolacre. Minunea minunilor: Dolacre chiar a apărut la chef. Dalglish şi Souness n-au reuşit să ajungă. Amîndoi cresc şi mai mult în ochii mei. Sînt uluit că Dolacre a reuşit să vină, pînă aflu că adevăratul motiv pentru care se află în Scoţia cu agentul lîngă el e să-şi aranjeze propriu-i meci onorific cu Celtic.

Io distracţie mişto cu obişnuitele grămezi de glume cum că fotbaliştii sînt sarea şi piperul planetei, iar femeile nu sînt bune decît să facă curat, să gătească şi să se fută. Mă bucură faptul că Stronach nu se simte-n largul lui pentru că Dolacre îl eclipsează, deşi Lennox o buşeşte spunînd ceva linguşitor despre sportivul nostru pe care-l cinstim azi. Cînd s-a întîmplat ultima oară ca Lennox să fie în Gorgie în afara orelor de serviciu?

Masa e bunicică. Încep cu un cocteil de creveţi, continui cu friptură de vită, cartofi prăjiţi, ciuperci şi rotocoale de ceapă, urmat de Black Forest Gateau. Stronach şi Dolacre mănîncă nişte paste, iar Lennox îşi ia pui Kiev. Sînt o grămadă de

paraziţi la masa asta, o droaie de celebrităţi minore din fotbal care încearcă să-i atragă atenţia lui Dolacre, căci încă e o personalitate destul de importantă. Stronach, acum cu moralul susţinut de linsun cur al lui Lennox, a încetat să mai concureze cu Dolacre şi se încălzeşte în gloria lui reflectată.

Trebuie să recunosc că puţoiu ăsta englez, Dolacre, ne-a tras-o ca lumea nouă, scoţienilor sonaţi.

— Cretinii ăia totdeauna aduc între cinci şi zece mii de lire mai puţin, chestie care la preţurile noastre poate însemna un sfert de milion de lire în plus dus în pizda măsii. Nu pot face altceva decît să-mi joc vechiul număr de bunicuţă irlandeză. Sau poate mai bine mai scot de pe undeva una mică, îi face el cu ochiul agentului lui, înainte de a-şi dezvolta ideea. Vedeţi voi, vreo doi tipi englezi, obişnuiau să joace pentru republică. Ei m-au învăţat toate cîntecele alea irlandeze uşchite.

Cineva scoate *Evening Times*. Conţine un interviu cu Rodney:

> Am crescut într-o familie irlandeză mare, în North London şi toţi cei de acasă, din zona străveche, erau nebuni după Celts. Aş fi fost foarte încîntat să-mi pot trage peste cap tricoul ăla cu cercuri.

— Mai întîi am zis tricoul cu dungi, rîde el. Nu mi-am putut aminti că joacă în cercuri! Slavă Domnului că ziaristul a fost de partea mea! 'N morţii măsii, fornăie el, adică, toate echipele de scoţieni sînt cam la fel pentru mine. Toate-s de rahat, nu? Şi totuşi le-aş lua ajutoarele de şomaj! Încă zece mii la poarta stadionului: nu-s de lepădat, nu?

În momentu ăsta l-am văzut pe Stronach cum se face roşu la faţă.

Dolacre spune chestii inteligente, tot aşa şi managerul Primei Divizii Scoţiene, dar restul sînt numa nişte guri-sparte cărora le place să se-audă vorbind. Dolacre pleacă devreme, înainte de a începe licitaţia. Echipamentul pe care l-a purtat în echipa reprezentativă B a Angliei împotriva Republicii Cehe, cu doi ani în urmă, în ultimul lui meci la naţională e scos la licitaţie şi cîştigă o sută cincizeci de lire pentru fondul înfiinţat în onoarea lui Tom. A fost cumpărat de Alan Beach, comerciantul de instalaţii sanitare, care face parte din comitetul organizator.

La sfîrşitul serii Lennox pleacă, iar eu mă decid că sînt prea muci să conduc Volvo-ul, aşa că împart cu Stronach un taxi pînă acasă.

— Rodney Dolacre ăla e un haios, ei, zîmbesc eu. A fost nemaipomenit să auzim poveştile lui despre fotbal.

— Un puţoi englez arogant, scuipă Stronach.

Intru în casă şi mă sună Shirley. Las robotul să preia apelul.

— Brosss... simt nevoia să vorbesc cu tine Broooss, scînceşte vocea ei necăjită şi mecanică. E foarte important... sună-mă Broossss... te rog...

Pun o casetă video Private, una de-a lui Hector, care are nişte secvenţe marfă de futut în cur. De fiecare dată reuşeşte să mă uimească cu cîtă forţă fut în cur actorii ăia bărbaţi. Probabil că au sculele bine unse. Să mor io, puicuţele alea, găoazele lor cred că sînt la fel de largi ca pizda unei mame a zece copii.

Shirley. Iubirea mea. Nu mă confunda, nu-ţi imagina că nu-mi pasă.

Mă duc să mă cac. Am luat cîteva laxative de-ale lui Rossi, dar nu văd nici un vierme. Oricum nu foloseşte la nimic să-i dau afară corpul, trebuie să-i scot tot capul, altfel pur şi simplu continuă să crească. Încerc să mă culc, dar nu mă simt în apele mele şi adorm cu lumina aprinsă. Puţoii ăştia cu economiile lor la ore suplimentare mă omoară.

Am p[illegible]00 Întotdeauna ai simţit prezenţa mamei tale, dar tatăl tău era o umbră cînd erai copil. De la el nu simţeai deloc căldură sau tandreţe. Cînd încercai să te apropii de el, te dădea deoparte. Uneori îl vedeai cum se uită la tine, cînd te jucai cu jucăriile tale pe covor. Se uita prin tine, peste tine. Tu te întorceai şi zîmbeai pentru că erai un băieţel bun şi voiai să-i faci plăcere tatălui tău, chiar îţi doreai ca el să te iubească, însă tatăl tău se strîmba şi se uita în altă parte. N-ai mai încercat să te apropii de el. Îţi ajungea privirea. Apoi a început să-ţi facă chestiile alea. Cu cărbunele. Să te facă să simţi gustul cărbunelui, să simţi gustul jegului. Nu puteai deloc să înţelegi de ce. Ce-ai făcut? De ce îţi făcea asta?

Ce-ai făcut tu să meriţi asta?

Mama ta venea cînd plîngeai în timpul nopţii. Eşti un băiat bun Bruce, tu eşti băieţelul lu' mămica, îţi spunea ea. Totuşi tu puteai simţi mila sub iubirea ei. Ai ştiut chiar de la început că era ceva în neregulă la tine.

Apoi a fost bebeluşul. Un mic frăţior. Pe tine nu te interesa prea mult, dar

toată lumea îl iubea pe bebeluşul ăsta, pe frăţiorul tău Steven. Tatăl tău, unchii şi mătuşile tale, toţi îl iubeau pe acel copil. Tu te-ai gîndit că dacă îl iubeşti şi tu, ei o să-şi dea seama că eşti un băiat bun şi că te-ar putea iubi şi pe tine. Te-ai uitat în leagăn şi ai atins mînuţa bebeluşului. Tatăl tău te-a tras în lături cu o smucitură violentă. Braţul ţi-a ieşit din articulaţie cînd a tras de el. Nu te duce lîngă el! Niciodată să nu mai pui vreun deget pe el! s-a răstit la tine. Tu n-ai plîns. Doar ţi-ai plecat capul. Mămica ta a venit şi te-a luat de acolo. Privirea ei, privirea ei cea plină de milă, pe care acum începeai s-o deteşti aproape la fel de mult ca pe rînjetele tatălui tău0000000000000000000000 0000000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000 000000000nu0000nu0000000000000 000000000000nu face asta000000000 000stai0000000000stai000000000000 00000000000stai000000000000000000 00000000000durerea00000000000000000 0000000000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000000000

C[illegible]d, dar
lan[illegible]ăl pe
dinţ[illegible]eşti cu
caf[illegible]xative
dup[illegible]dracu
din[illegible]căria
di[illegible]g la
cu[illegible]ca o
tagh[illegible]rahat

din chestia aia şi nu-l pot elimina pe ticălos.

Iau hotărîrea să nu muncesc deloc astăzi, aşa încît completez un formular OTA 1-7 de ore suplimentare, iar apoi mă relaxez uitîndu-mă la casete video pînă aţipesc. Cînd mă trezesc remarc că s-a făcut seară. Acum mă trezesc eu la viaţă. A fost un pui de somn pe cinste. M-a pus pe picioare.

Am tras pe nas şi ultima mea jumătate de gram şi vreau să-l tapez pe Ray de încă ceva cocaină. Trec fără sanunţ pe la apartamentu lui. Întotdeauna ie modu cel mai bun de-a face vizite. În stilu poliţiei. O singură bătaie solidă cu pumnul în uşă şi aud sunetul caracteristic al celor dinăuntru care se pun în mişcare aidoma unor şobolani deranjaţi, cu vieţile lor patetice băgate pînă-n gît în delincvenţă. Lennox face ceva ce nar trebui să facă. Apoi uşa se deschide. Are o puicuţă la el, care e pe picior de plecare.

— Ei Bruce, zice Lennox, ea e Trudi.

— Mă bucur să te cunosc draga mea.

Îi ridic mîna pînă la buzele mele şi i-o sărut, un gest extravagant. Mai merită şi patruzeci de labe. Mmm hmmm.

— Îmi pare bine să te cunosc Trudi. Ray nu mi-a pomenit de tine. Ce neglijenţă din partea lui, zîmbesc eu. Mă răsucesc înspre Lennox care acum s-a cam ofilit la faţă: Îmi dau seama de ce ai vrea să ţii o comoară ca ea departe de un bătrîn prospector ca Bruce Robertson!

Ea zîmbeşte şi pleacă, iar Ray îşi recapătă instantaneu stăpînirea de sine.

— O bucăţică bună domnule Lennox, spun eu aprobator.

— O fată încîntătoare, îmi răspunse Ray cu o falsă preţiozitate.

Deja se dusese la ascunzătoarea lui pentru droguri şi se apucase să modeleze liniile. Un lucru pot spune despre Ray Lennox, nu lasă să-i crească iarba sub tălpi cînd vine vorba de cocaină. Mă fut în muncă pe ziua de azi, chiar şi pe tura de noapte.

Trag pe nări una dintre linii. Cred în justiţie şi cred în disciplină. Asta-i o plăcere, un bonus pentru

a pune în aplicare... pula mea... io marfă beton... unde rămăsesem, da, un bonus pentru a pune în aplicare legea şi disciplina. Adică, ştim că există şi legi de căcat, aşa că n-are nici un sens să le respectăm noi, chiar dacăi jobu nostru să le punem 'n aplicare pentru alţii. Problema e că cei mai mulţi sînt slabi, aşa că dacă n-ai legi, fie ele şi de căcat, atunci în mod sigur n-ai disciplină frăţîne. Aceleaşi reguli.

— De acord, arată Ray înspre mine, apoi se apleacă peste oglindă să-şi umple nasu cu prafuri. Uau... Da, uneori mă gîndesc că cea mai bună soluţie la toată porcăria asta de rahat ar fi dacă am putea să mergem de colo-colo şi să împuşcăm orice puţoi avem chef la ora aia. În majoritatea cazurilor, doar din experienţă şi profesionalism, o nimereşti la fix. Iar atunci ticăloşii ăia obraznici n-o să se mai plimbe de colo-colo avînd o asemenea atitudine. Închipuie-ţi, toate jigodiile alea de rahat cu priviri deschise şi pline de scuze pe feţe...

— Negroteii din Londra şi aborigenii din Sydney... să zîmbească toţi şi să facă „Da, stăpîne" aşa cum făceau pe plantaţiile alea împuţite...

—... Puicuţele să vină la tine şi săţo sugă pe stradăn schimbu avantajului de a nu le zbura creierii de rahat...

—... da cel mai mişto dintre toate ar fi pur şi simplu să-i împuşti ca lumea pe bulangii şi să-i omori, zîmbesc eu, făcînd din mîna mea un pistol, lipindu-mi-o de cap şi scoţînd un sunet strident de explozie, în acelaşi timp smucindu-mi violent mîna de lîngă cap.

— Bună cocaina asta, ei Bruce?

— Prea bună pentru bulangiii ăia Ray. Prea bună pentru bulangii. Să mor io, scumpul meu prieten.

Ray Lennox. Un tip meseriaş şi un poliţai al naibii de bun. Nu-mi pasă de ce zice lumea.

După încă un atac fulgerător la cocaină mergem prin cîteva baruri, apoi ne întoarcem la iel cu mîncare la pachet şi mai multă cocaină. Puţoiu mă obligă să ascult toată noaptea muzica lui de căcat. Se apucă să-mi spună că The Verve sau cum i-or chema sînt mai buni decît U2 şi decît Simply Red! Fă-ţi rost de o viaţă Lennox! Mi se cam ia şi mă car spre centru. Să-mi bag pula dacă plătesc un taxi. Cred c-am pierdut ultimul autobuz. O să trebească să iau unude noapte. E frig ca dracu afară. Mă duc în staţia St Andrew's Square să văd dacă e vreun autobuz spre zonele periferice de rahat, care să mă lase în Colinton.

Se pare că am noroc, căci încă mai sînt unu sau doi inşi care se învîrtesc p-acolo. Văd un vagabond cu coada ochiului. Se hîrşîie de zid, apoi îşi ia o pauză rezemîndu-se de adăpostul din staţie. Vagabondu pare să aibă o privire cam înfricoşată, de parcă tocmai şi-a dat seama că n-a băut îndeajuns încît să-i alunge din minte realitatea hidoasă a mizerabilei lui vieţi.

Şi îl cunosc.

Alan. Alan Loughton. Pe vremuri era membru în comitetul de grevă. Cum îţi merge, Al amice? Cum îţi merge acum cînd mina a fost închisă de mai bine de zece ani? Cum îţi merge acum cînd nu mai eşti considerat un erou socialist acolo în sat, ci un pişăcios boşorog şi plicticos şi cînd lucruri{ 00greva0000000000ai avut parte de }tară şi în sub{ două greve Bruce0000000cînd a apărut }rute? Cum î{ prima oară jegul0000 00000000Trei }merge. {lovituri[1] şi ai ieşit din joc0000000000 }Dar{la vechiul joc al legii 0000000000000}

1. *Strike* înseamnă şi lovitură şi grevă.

— Bună! Alan nu-i aşa! Ce-i asta? arăt eu spre cutia aurie de Carlsberg Special. Nu-i vechea cutie mov? Faci pe burghezul cu noi? Ne spălăm de păcate nu-i aşa?

Acum se uită la mine, încercînd să-şi dea seama de unde să mă ia.

— Bruce! Bruce Robertson, îi spun eu. Ţiamintesti de mine? Am intrat în poliţie exact înainte de grevă! Dacă nu-i poţi învinge, alătură-te lor, mereu am zis asta. Dacu tine cum ie? Ce faci acum? Politică, fără îndoială. Dintotdeauna te-ai priceput să vorbeşti în public!

Loughton geme ceva de neînţeles că mă recunoaşte.

— Se pare că nu te mai pricepi, ei frăţîne? La oratoria aia plină de elocvenţă. Oricum, treso şterg, ne mai vedem noi, mă răsucesc eu şi merg agale prin piaţă.

Din spatele meu aud un mîrîit îndurerat de suferinţă pură. Totuşi sînt două cuvinte pe care eu, noi, eu, noi le putem distinge.

Jeg.

Celălalt e best

Sub nici o formă un vagabond, un puţoi băutor de bere ieftină n-o să mă fută la cap. Eu sînt, Bruce. Alţii nu mai există. Nu vorbeşte despre mine. Loughton. Un nimic. Un nimeni. O serie de probleme sociale latente de rahat care aşteaptă să fie rezolvate. Ăsta-i adevăratul jeg, adevăratul gunoi.

La celălalt capăt al parcării de autobuze, doi bulangii în uniformă discută cu un inspector de la Transporturi Scoţiene din Est. Mă apropii de ei.

— Bună ofiţeri, îmi flutur eu legitimaţia.

— Mda, spune unul speriat.

— Cîţani are bunicăta?

— Trei sute şaizeci şi doi, replică el.

— Marfă loja. Dougie Millar încă e mare maestru?

— Mda...

— Ei bine, ofiţer...?

— Cameron, domnule.

— Ei bine, poliţist Cameron, vă sugerez ţie şi colegului tău să vă scoateţi deştele din cur. Cunoaşteţi politica de toleranţă zero faţă de infracţiunile şi contravenţiile din spaţiile publice?

— Da... noi... se bîlbîie el.

Un bulangiu începător.

— Presupun că voi sînteţi ofiţerii care patrulează zona asta, nu?

— Da domnule.

— Mă bucur. E un vagabond de rahat în piaţă, arăt eu în direcţia lui Loughton. Insultă pasagerii, inclusiv pe mine. Săltaţi-l pe puţoi sau o s-o luaţi din toate părţile, şi de la poliţie şi de la masoni. Priceput?

— Da, zice unu dintre ei speriat, răsucindu-se spre celălalt: Hai să mergem.

Cei doi bulangii în uniformă o iau la goană de-a lungul pistei şi-l înhaţă pe Loughton care-i năucit.

Întotdeauna mi-a plăcut de Loughton, dar acum mi se pare că n-a făcut nici o scofală din perioada lui naivă cu greva minerilor pînă acum. Cel mai bun lucru pe care-l pot face e să-l ajut pe puţoi să-şi retrăiască trecutul şi a fost aproape ca pe vremuri cînd am văzut cum bietul ticălos e înghesuit pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie de către băieţii în albastru.

Răspunde Charlie

Spaţiul nou de birouri din South Side deja arată ponosit: uşile alea din sticlă cu amprente lipicioase de degete şi biroul ăla de la recepţie ars cu ţigara, afişele decolorate şi prost tipărite pe avizierul de deasupra. Miroase a dezinfectant din ăla puternic pentru instituţii, care ţi se pare că e folosit pentru a masca mirosul de pişat, chiar dacă nu-i aşa. O vacă bătrînă îi face zile fripte sergentului de la recepţie. Totuşi e Sammy Bryce, iar Sammy e prea bun profesionist ca s-o lase să-l deranjeze.

—... Înţeleg asta, zice el, dar dacă nu are număr de înregistrare a infracţiunii nu putem face nimic.

— Cum obţii un număr de înregistraria infracţiunii?

— Trebuie să faci o declaraţie la secţia de poliţie cea mai apropiată de locul unde a avut loc delictul.

— Dar ei au spus că orice secţie de poliţ... aproape îi dau lacrimile de frustrare.

— Orice secţie de poliţie, dacă ai un număr de înregistrare a infracţiunii.

Îi fac cu ochiul lui Sammy, nu-i băiat rău pentru un bulangiu în uniformă, iar apoi mă duc sus să mă întîlnesc cu David McLaughlin.

D.S. McLaughlin din South Side conduce ancheta declanşată împotriva lui Bladesey, care s-a întors din sînul familiei lui de bulangii din Newmarket şi s-a trezit fără soţie în arestul nostru ca să ne ajute la investigaţii. McLaughlin e o alegere bună pentru aşa ceva: un nemernic roşcat, mîrşav, cu un nume de papistaş jegos şi de rahat, nu-i mason, un jet odios de vomă rasistă. E un noroc să am aşa o scuză ca să nu-i pun pile Confratelui Blades. Perversul Confrate Blades.

— Deci îi cunoşti bine pe Cliff şi pe Bunty Blades? întreabă el.

Bineînţeles, ni se pare o chestie scîrboasă să discutăm cu un pămpălău pistruiat, dar asta prinde bine scopurilor noastre. Îmi trag pe faţă o expresie îngrijorată.

— Mda Davie, sîntem prieteni cu amîndoi. Îl cunosc pe Bladesey, ah adică Cliff Blades, de vreo doi ani, dar n-am cunoscut-o pe Bunty decît de curînd. Trecea printr-o perioadă destul de nasoală cu scrîntitu ăsta care o hărţuia, aşa că Bladesey a vrut să mă duc pe la ei şi să-i susţin un pic.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap ideea că el dădea toate telefoanele alea?

Înghit intenţionat încet în sec.

— Davie, sînt poliţai de cînd mă ştiu şi am investigat grămezi de cazuri ca ăsta. Pe atunci, trebuie să recunosc, nici nu mi-a trecut prin cap o porcărie ca asta, clatin eu din cap. Acum îmi dau seama că asta i se părea lui palpitant, îi plăcea riscul. Şi tot timpul mi-a dat muie! izbesc eu cu pumnul în masă.

— Nu-ţi face sînge rău frăţîne, zău aşa, spune catolicul îngrijorat. (Nu pare un tip rău pentru un papistaş.) Toţi trebuie să ne rupem de lucruri

dintr-astea şi să ne trăim viaţa. Uneori sîntem orbi şi nu vedem unele probleme la oameni.

— Dar mă simt ca o slugă de rahat Davie...

— Bruce, nu putem să ne vedem de viaţă gîndindu-ne tot timpu că oricare dintre prietenii noştri ar putea s-ajungă, nu se ştie cum, vreun ticălos. Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, cînd ieşim pe uşa aia, lăsăm deoparte slujba într-o oarecare măsură.

Poate că tu da, dar tu eşti un papistaş. Întrucît în familia ta probabil că sînt numai infractori, tu *trebuie* săţi laşi dioparte slujba.

— Vreau să-l văd...

— Nu cred că e o idee bună Bruce..., îmi spune învîrtitorul de mătănii.

— Lasă-mă doar două minute cu el, să mor dac-o să-l ating, promit eu.

— Ok, zice el, ridicînd din sprîncenele alea roşcate.

Poate c-o fi McLaughlin un puţoi catolic care-i împotriva avorturilor, da-i poliţai pînă-n măduva oaselor.

Cobor spre camera de detenţie unde îl ţin pe Bladesey. Un bulangiu în uniformă stă în picioare lîngă el, dar se cară cînd intru.

Bladesey nu spune nimic, dar privirea îi scapără de nerăbdare. Se bucură că mă vede. Ticălosu ăsta mic şi patetic chiar se bucură cu adevărat cînd mă vede!

Chiar crede că o să fiu prieten cu un pervers amărît. Cel mai bine e să-l lămuresc.

— Puţoi de rahat ce eşti! mă răstesc eu. Găozar care mi-ai zis numa rahaturi... m-ai dus cu preşu chiar de la început! Tot căcatu ăla cu Frank Sidebottom! Îmi dădeai muie pe faţă, puţoi de rahat ce eşti!

Bladesey acum i-o întruchipare a nefericirii.

— Nu... protestează el.

Arată atît de nasol că mi-e greu să-l privesc în ochi. Mă răsucesc puțin, dar după aia nevoia de a face mișto devine mai mare, așa cum mi se întîmplă întotdeauna, și îi arunc o privire furioasă.

— Bruce, trebuie să mă crezi, n-am fost eu!

— Nu mă face că-ți dau una de-ți bag capu printre umeri 'n pula mea, pînăți iese pe curu tău de căcat, puțoi mucos ce ieşti!

Mă duc înspre Bladesey, iar el se face mic de frică. Mă opresc și mă răsucesc, apoi fac un cerc complet pînă la el. Mă gîndesc la toate nedreptățile pe care le-am suferit, mai multe nedreptăți decît o să cunoască vreodată puțoiu ăsta mucos. Îmi desfac brațele și spun implorator:

— De ce frățîne? De ce morții mătii ai făcut asta Cliff? De ce m-ai tîrît și pe mine în asta? Credeam că sîntem prieteni!

— N-am făcut-o, n-am făcut-o, sîntem prieteni! se roagă Bladesey de mine și apoi cedează nervos. Na-ham-făcuuut-o... Na-ham-făcuuut-o... se sufocă el, mușcîndu-și mîneca hainei lui în carouri ca să-și înăbuşe hohotele de plîns.

E patetic să vezi cum un om în toată firea plînge în felul ăsta. N-are pic de mîndrie. Mă vezi tu pe mine că cedez așa nervos ca o tîrfuliță de căcat cu tot rahatul pe care trebuie să-l înghit? Mă vezi pe dracu! Noi facem față. El merită să moară, să-i vină să se sinucidă și să moară. Ca și Clell. Da, dacă ar fi după mine, asta s-ar întîmpla cu toți oamenii deranjați psihic: un soi de selecție naturală psihică. Aș prelua eu toate serviciile telefonice de rahat care acordă ajutor și fac fapte caritabile, iar dacă ar suna vreun caz din ăla

patetic, i-aş spune: cred că eşti foarte îndreptăţit să simţi atîta disperare. Mai lasă şi tu lumea-n pace şi ia-ţi viaţa mizerabilă. Dacă ai nevoie de ajutor o să vin la tine în cîteva minute. Bladesey. E un gunoi împuţit. Io, sămi pierd vremea cu gunoaiele astea de ne-prieteni? Ha! N-aş crede. Încep să simt nevoia de aer curat, uitându-mă în jos spre el.

— Mi-aş dori să te pot crede... mi-aş dori să te pot crede 'n pula mea... tresă ies dracu diaici!

Ies val-vîrtej din cameră răsturnînd un scaun şi îl aud pe Bladesey cum plînge,

— Brooosss...

... pe cînd mă îndepărtez.

Afară îmi recapăt stăpînirea de sine. Arăt cu degetul mare spre camera de interogatorii.

— Nu-i întreg la cap, 'n pula mea. Nu-i da cafea labagiului, şuier eu spre bietul bulangiu în uniformă care e puţin zguduit.

— Bine, şefule, zice el cu umilinţă.

Îmi place ofiţerul ăsta. Îmi place să mi se spună „şefule". E un termen cu care unii bulangii de prin zonă o să trebuiască să se obişnuiască cînd o să fiu promovat! Să-mi bag pula! Îi zic pa-pa muistului decrepit de McLaughlin, mulţumindu-i catolicului pentru ajutor şi confirmîndu-i că da, retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama că avem de-a face cu un defect sub forma Confratelui Blades. Mă duc cu maşina înapoi la sediu. În curînd stau la birou studiind ţîţele pline ale Monicăi de la Sheffield, cu fiecare gropiţă de pe ea bine conturată. Fotograful şi-a făcut bine treaba cu asta. Un învăţăcel perspicace în meseria lui.

Sună telefonul. Linie externă. Inima-mi stă în loc şi apoi simt în piept o lungă strîngere de inimă. Ridic receptorul.

— Alo?

E Bunty.

— Bunty, spun eu.

— L-au prins?

— Da. Tocmai m-am dus să-l văd.

— Pun pariu că încă neagă totul.

— Mda... era de aşteptat. Toţi fac la fel. Nu-i o experienţă prea plăcută, trebuie să spun asta.

— Da... probabil a fost... Bruce, cînd te pot vedea?

— M-am gîndit la asta Bunty şi cred că cel mai bine ar fi s-o lăsăm mai moale, cel puţin pînă cînd se rezolvă situaţia asta naşpa.

— Ce...

— Bunty, asta m-ar putea costa foarte mult. Sînt detectiv. Ar fi trebuit să mă prind că Cliff e suspect. Ştiam de la masoni cum e el, cu casetele alea video şi restul. Noi... aş putea fi de rîsul curcilor la serviciu! O să fie o promovare. Pricepi unde bat?

— Bruce, o să fiu foarte discretă pînă la momentu potrivit. Promit că nu spun nimic. Dar trebuie să vii să mă vezi Bruce...

— Bineînţeles că da, zic eu cu blîndeţe în receptor. E ceva special între noi, nu-i aşa?

O să vin imediat la tine să te fut curvă mare şi grasă.

— Aşa cred, spune ea cu vocea întretăiată, dar n-o să stau niciodată în calea carierei tale, n-o să fac niciodată nimic să ţi-o buşesc.

— Bunty, nici n-ai idee cît de mult înseamnă pentru mine să te aud că-mi zici asta. Toată viaţa am simţit că sînt sortit să fac lucruri măreţe, dar întotdeauna ceva m-a tras înapoi, o piesă care lipseşte din puzzle. Piesa aia care lipsea, acum

îmi pot da seama, e iubirea şi înţelegerea unei femei minunate. Asta eşti tu Bunty, o femeie minunată. Şi ai suferit atît de mult... vreau să îndrept lucrurile...

— Of Bruce...

— Nu sufla un cuvinţel draga mea şi o să vin în curînd la tine. Îţi promit.

— Ok Bruce.

— Ne vedem în curînd.

— Bruce... te iubesc...

Hai sictir grăsano. Stai numa s-ajungă Bladesey la pîrnaie şi relaţia dintre tine şi mine intră în agonia morţii. Reţine bine, poate c-o să mîn vita asta încă o vreme; nu pune întrebări stînjenitoare şi face curăţenie ca lumea acasă. O să se-aleagă cu o încreţitură formidabilă pe zgardă individa!

— Şi eu te iubesc Bunty.

Urmează un moment de tăcere.

— Trebuie să închid, îi spun eu. Mă mai sună cineva.

Chiar aşa şi e. E Shirley. 'N morţii măsii. Am auzit eu expresia că vine-o pizdă pe conductă, dar cu siguranţă că asta vine din receptor. Îl văd pe Gillman într-un colţ lîngă chiuvetă cum ridică ceaşca mea cu Hearts şi gesticulează spre ceainic cu mîna liberă.

— Shirley, spun eu concis.

Verific dacă mai am Kit-Kat în sertar. Încă mai am cîteva.

— Bruce... trebuie să te văd. Trebuie să vorbim.

Îi fac lui Dougie un semn încurajator cu degetul mare de la mînă.

— Despre ce?

— Trebuie să te văd. Te rooog...

Pizda a luat-o razna cu mine.

— Bine, bine! La Jeannie Deans în juma de oră!

— Să fii acolo Bruce, te rog nu mă lăsa baltă...

— N-o să te las, îi zicem noi. Să n-o las ce: baltă sau să mă vadă? Apoi, gîndindu-mă la Bunty, nu la ce simt pentru Bunty, ci la ce i-am zis, îi spunem:

— Te iubesc.

— Pe bune?

O abordare imparţială. Măreşte credibilitatea şi în politică şi în relaţii!

— Ţi-am spus. Am plecat. Pa.

— Pa.

Pun receptorul jos. Ce-o vrea vaca asta bulangioaică de la mine? Avem şi aşa destule necazuri de rahat. Mă duc la ceainic, unde Gillman şi Ray Lennox stau la discuţii.

— Gascoigne a avut dreptate, pînă şi Best a spus-o. Nu egzistă niciun bărbat adevărat care să nui fi tras o palmă nevestisii. Toate porcăriile alea liberale aiurite. Dacă iea depăşeşte limita, salege cuunan bot, asta ie.

Lennox clatină încet din cap, scîrbit.

— Noi investigăm delicte de violenţă domestică. Ăstai atac şimpotriva legilor ţării.

— Cîh, rînjeşte Gillman şi nimeni nu rînjeşte la fel ca el.

Dacă mi-ar zice cineva pe bune că mă hlizesc ca Gillman, aş muri fericit. Pot să-mi dau seama de la o poştă că-i suge culoarea de pe faţa lui Lennox.

— Înghit destule porcării la muncă ca să le mai suport şi acasă de la o pizdă. Se uită spre mine: Pune-l la punct pe puţoiu ăsta Bruce.

— Treso întind. Am probleme cu femeile, surîd eu afectat. Da ăsta-i un subiect pe care tresăl

dis(0000acum sîntem doar tu şi cu mine Bruce
\ 0000000 doar noi 00000000000000000000)

Înclină afirmativ din cap, Lennox cu reţineri, iar eu, noi, eu... sîntem cu toţii aici... sărim în maşină şi pornim în viteză spre cîrciuma Jeannie Deans din South Side. Luăm hotărîrea să trecem prin Queens Park şi ne minunăm cînd vedem chipul impunător al lui Salisbury Craig[1] care se înalţă deasupra noastră. Oraşul ăsta al nostru e într-adevăr frumos, iar nouă ne place aici cînd nu se vede nici un şmecheraş prin preajmă. De ce n-am putea pur şi simplu să-i mutăm pe toţi nemernicii la mama dracu, de exemplu la Glasgow, unde s-ar armoniza mai ca lumea cu ceilalţi? Dacă te gîndeşti mai bine, exact asta am şi făcut, cînd am construit cartierele muncitoreşti. I-am trimis departe, dar nu suficient de departe.

Încă mai avem o punguţă cu cocaină la noi şi probabil că a mai rămas o jumătate zdravănă de gram şi ne frecăm pe gingii cu o doză, iar faţa ne amorţeşte. Avem nevoie de asta pentru curva aia de Shirley, ştim că are de gînd să aibă pretenţii de la noi. Nouă nu trebuie să ni se încredinţeze cerinţele celor slabi. Nu ne stă în fire aşa ceva.

Shirley stă singură la o masă din colţul barului gol. Arată ca o curvă încrezătoare în schimbul de dimineaţă. Cînd ajungem mai aproape de ea, îi putem observa suferinţa pe faţa ei umflată şi roşie. Se pare că cumnăţica noastră a plîns.

— Bruce... am făcut o analiză... testul Papanicolau... era ceva acolo... trebuie să mă întorc să fac mai multe analize...

1. Fizician care a studiat la Aberdeen în 1872.

— Îmi pare rău, îi spunem noi, dar se mai întîmplă şi chestii din astea. N-are sens să te agiţi pînă nu vezi ce spun şi rezultatele celorlalte teste.

— Dar nu pot face faţă... n-am pe nimeni de cînd a plecat Danny... am nevoie de tine Bruce. Am nevoie de cineva... am nevoie de sprijin Bruce...

Numai uitîndu-mă la ea cum stă acolo, la suferinţa ei, doar pentru o clipă ne-am dori să fim mai puternici. Mi-aş dori să fiu altcineva, persoana cu care mă confundă, persoana cu care *vrea* să mă confunde. Persoana căreia îi pasă vreun pic.

— Îmi pare rău, îi zicem noi. Nu văd ce-aş putea face. Trebuie să-ţi rezolvi problema.

Am lins-o în pizda bolnavă. Of Doamne.

Apoi eu, noi, începem să ne gîndim: în nici un caz n-ar trebui ca Stronach să joace-n meciul ăsta din mijlocul parcului, cu băiatul ăla tînăr care se ofileşte pe banca de rezerve, cum îl cheamă, ăla care a jucat spre sfîrşitul sezonului. Acum e într-o formă bună, aşa încît nu există nici o scuză pentru o selecţie atît de proastă.

— Bruce, te rog, spune ea şi mă ia de mînă.

Noi o dăm deoparte.

— Îmi pare rău Shirley, zicem noi, ridicîndu-ne în picioare, în timp ce ea dă drumu la pompa de apă. Nu putem face nimic. Un caz urgent, ei. Rezolvă-te tu şi ţine-mă la curent. Capul sus! Ciao!

Ţopăim pe podeaua din cîrciumă, strecurîndu-ne cu iscusinţă printre două scaune şi, întorcîndu-ne, îi putem vedea gaura rotundă, întunecată şi neagră a gurii ei care zbiară ceva, dar noi ne rostogolim pînă la uşă, iar ea se ridică să ne urmeze şi noi mergem grăbiţi ca curu prin parcare către maşină,

fredonînd melodia pe care se derulează genericul din finalul emisiunii *Benny Hill Show*.

Încă mai e pe urmele mele răcnind Brooossss şi ne dăm seama că fugim într-o direcţie greşită, ne îndepărtăm de maşină. Ne uităm în urmă şi încetinim, ne recăpătăm suflul şi ne răsucim, stînd pe loc şi zîmbind pe cînd ea se apropie de noi gîfîind. Apoi facem un joc rapid de picioare şi îi trîntim o intrare în stilul lui Charlie Cooke[1], încît, dacă ar fi fost în apărare, ar fi trebuit într-adevăr să plătească pentru a se întoarce în parcare!

Te-am prins!

Fă asta Stronach!

Cade în genunchi urlînd de frustrare în vreme ce noi, eu, noi ne năpustim în maşină, pornim motorul şi o luăm pe şosea, uitîndu-ne cum silueta ei dărîmată se micşorează în oglinda retrovizoare.

Shirley şi-a făcut-o cu mîna ei. O boală a pizdei, recompensa divină pentru infidelităţile ei. Avem şi noi iritaţia noastră, asta-i penitenţa noastră. Noi nu ne-apucăm să le trîntim altora în cap ghinioanele noastre. Noi nu sîntem făcuţi aşa.

Pizdă uşchită.

Capul nostru, al meu, ni se învîrteşte, dar simt în acelaşi timp şi euforie şi greaţă. În nici un caz nu mă pot întoarce la birou unde o să fiu hărţuit de curve. E dimineaţă de Hogmanay[2]: afară cu vechiul, să vină noul. Aceleaşi reguli pentru pizde ca şi pentru toţi. Noi, eu, intrăm în legătură radio cu Toal, spunîndu-i că urmărim mai multe piste. Apoi mă duc acasă, oprindu-mă pe drum la un magazin de băuturi să-mi mai fac provizii şi după

1. Fost fotbalist scoţian, n. 1942.
2. Sărbătoarea scoţiană de Anul Nou.

aia luînd-o spre Hector Fermierul să-mi dea nişte cărţi speciale care ne, îmi vor furniza distracţia din seara asta.

Hector e vioi cînd ajung la el. Fumează pipa aia, care întotdeauna îi conferă un aer şi mai mulţumit de sine.

— Ştii, Bruce, cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vriodată că mai pus 'n legătură cu mititica de Claire. M-am transformat într-un tătic care întreţine gagicuţe. O gagicuţă fantastică.

Împuţita mea... simt un acces de gelozie, apoi îmi amintesc că e doar o curvă şi că totu-i o tranzacţie comercială. Beau pe fugă un whisky cu Hector şi o tai. Pe cînd mă conduce afară, collie-ul ăla de rahat încearcă să sară iar pe mine.

— Jos Angus! E doar Bruce!

Îl trage pe cîine diacolo, iar eu plec cu maşina, încă enervat pe Claire fiindcă s-a dus cu ticălosul ăla bătrîn.

Femeile.

Nu pot.

Carole

Shirley

Nu pot

Shirley, găseşte pe cineva puternic. Slujba asta, viaţa asta, m-au secat de vlagă. N-am nevoie acum să remorchez o invalidă.

Un ticălos mă claxonează pe centură şi mă gîndesc să mă iau după el dar nu mă simt în stare.

Ne-a scăzut capacitatea de a face faţă.

Ha(0mănîncă00mănîncă00mănîncă00 000nu abuza de cocaină Bruce000 0000 nu abuza de cocaină000000) descifrat îmi sp ne-a futut pofta de mîncare şi nu vreau decît şi mai multă, la naiba cu mîncatu acum.

Cocaină drept combustibil, cocaină pentru energie. Ia nişte cocaină şi zîmbeşte. Cărbune cocainizat. E alb, nu negru; curat, nu jegos. Nu mănînci niciodată cocaină. Doar o tragi pe nas.

Tragi toată porcăria aia pe nas.

Am terminat-o pe toată, aşa că încerc să fac o labă pe filmele lui Hector pentru a uita de dorinţa fierbinte de cocaină, dar nu mă pot concentra. Întregul meu corp îşi doreşte sîngele de care are nevoie pula mea şi mă duc la Ray Lennox. O frec în maşină, făcînd semnul victoriei unui bulangiu uşchit pe cînd îi tai calea. Puţoi tupeist. Poliţie. Prioritate. Ajung la apartamentul lui Ray şi bat la uşă în stilul poliţiei pînă cînd silueta lui îmbrăcată într-un halat apare în prag.

— Ray, zîmbesc eu, rezolvă-mă cu nişte cocaină. Rapid frăţîne.

— Bruce... nu pot... zice el.

— Rezolvămă Ray! Ca de sărbători! mă răstesc eu, rînjindu-mi dinţii la el. E seara devreme.

Aud o voce dinăuntru.

— Cine e Ray? S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic! ţipă el înspre apartament.

Vocea aia. Sună ca a lui Drummond. Presupun că o grămadă de curve au o intonaţie din asta smiorcăită şi iritantă. Poate că-i puicuţa aia Trudi.

— Ai companie Ray? rînjesc eu.

— Aşteaptă aici un minut, spune el, clătinînd din cap înainte de a intra în casă.

Afară pe friguăsta? Pula mea. Păşesc în hol. Dispare preţ de o secundă sau două şi se întoarce, prezentîndu-mi un gram.

— Asta e Bruce, asta-i tot ce am.

— Mda, ştii tu, spun eu, apoi mă car lăsîndu-l cu ochii-n soare, mama lui de puţoi tupeist.

Mă urc în maşină şi vreau să trag pe nas o linie de pe tabloul de bord, dar sînt prea mulţi puţoi prin jur. Mă cuprinde disperarea şi oricum o fac. E tare ca dracu. Trebuie să testezi marfa ca să nu-şi mai piardă timpul poliţia analizînd-o în laboratoare. Trag o dată şi bine pe nas. Tremur în timp ce conduc prin oraş înapoi înspre Collie. Nu ştiu ce vreau să fac. Probabil că o să m-apuc imediat de băut. Simt nevoia să diminuez efectul cocainei ăsteia. Acum. Acum am nevoie să beau ceva. Mă opresc în faţa unui bar pe care obişnuiam să-l frecventez cu ani în urmă, înainte să mergem în Australia. Trebuia să apară ceva: ne dăm seama că toate cardurile noastre sînt acasă.

PUŢOI DE RAHAT CRETIN ŞI ÎMPUŢIT!

Izbesc de mai multe ori cu pumnul în tabloul de bord pînă cînd mîna ni se umflă şi aproape că ne doare prea tare să mai ţinem volanul. Apoi ne dăm jos şi intrăm în cîrciumă. O mînă de şrapnel: abia ajunge pentru o halbă de bere. Mă simt ca un vagabond de rahat cînd merg prin bomba asta micuţă de crîşmă. E un salonaş separat alături, despărţit printr-o placă din lemn şi nişte sticlă opacă. Din spatele lui pot auzi hohotele de rîs măgăreşti ale unei ştoarfe de patru ture, iar eu nici măcar n-aş putea să i-o trag o singură dată vacii. Îmi iau halba de bere şi cît ai zice peşte dau pe gît două treimi din ea. E un grup de puţoi bătrîni care joacă domino într-un colţ şi un ticălos

fără prieteni care citeşte *Evening News* la bar. Îl recunosc, e poliţai, Drylaw, cred. Îmi termin repede halba şi ies din bodegă, mă urc în maşină şi conduc în viteză înapoi spre Collie. Mă gîndesc tot drumul numai la cardurile care sînt în buzunarul interior al jachetei de pe scaunul din camera din faţă.

Foarte demoralizat, noi, eu, noi (acum sîntem cu toţii aici) ginim o maşină parcată lîngă casa noastră. Pare vag familiară. Ne gîndim să ne întoarcem în oraş, dar avem nevoie de cardurile noastre şi de banii noştri. Ignorăm ocupantul maşinii, chiar dacă îl recunoaştem că e Chrissie şi o luăm val-vîrtej pe alee. Dar ea vine imediat după noi.

— Bruce... am încercat să te sun la serviciu, spune ea.

Nările ei ca de scroafă se lărgesc înspre mine. De ce îl toacă la cap tot timpul pe Bruce, mai sînt şi alţii, de ce nu pot 'n pizda măsii să facă niciodată nimic ca lumea...

— E bolnavă ştii, s-ar putea să moară, îi spunem noi. Ne scoatem cheile şi le băgăm în broască.

— Cine?

— Shirley, cumnata mea. E bolnavă. Se aplică aceleaşi reguli, zicem noi, răsucind zăvorul.

— Nasol, spune ea, împingînd uşa după mine.

Încercăm să o respingem, dar ne acaparează total, ca un costum ieftin, şi urlă:

— Haide, vreau să-ţi opresc respiraţia, haide, şi are mîinile în şliţul meu. Doamne, ce pute aici... haide Bruce...

Sînt numai io la naiba, doar eu... 'S singur paici 'n pula mea...

Mă smucesc, dar ea încă se dă la mine, cotoroanţa asta de rahat hihăitoare, ochii ei de curvă

viciată şi ironică; iar eu mă smucesc din mîinile ei, dar pula mi se întăreşte împotriva voinţei mele.

— Lasă-mă în pace... lasă-mă în pace...

— Haide...

Mi-a scos afară pula şi mi-o suge şi noi plîngem, plîngem pentru Shirley nu nu nu plîngem pentru noi şi ea mi-a scos cureaua şi eu zic:

— Nu nu zău Chrissie, aşteaptă un minut Chrissie, aşteaptă un minut Chrissie, iar ea îşi dă hainele jos, ia şnurul din geantă şi îl înfăşoară în jurul propriului ei gît.

Dîrdîi şi tremur şi am nevoie de cocaină, e în buzunarul meu şi trebuie s-o văd pe Shirley sau pe Carole... de ea am nevoie... dar ea mi-a strîns cureaua în jurul gîtului înainte de-a putea spune ceva, iar unghiile ei vopsite şi ascuţite mă împung în prepuţul semi-erecţiei mele, mă împinge pe canapea şi e oribil, îşi împinge pizda în ea împotriva dorinţei mele şi o izbeşte de mine, mă doare cînd se freacă aşa, iar ea mă sufocă şi mai tare, nu pot respira sau vorbi şi strînsoarea se contractă...

— Fă-te mai tare poponar mucos şi prostuţ! Haide! Bagă-mi-o! Se freacă şi se unduieşte mai puternic, iar mie mi se întăreşte şi mai şi, mi se scoală, ea mă împresoară, iar eu vreau s-o fut pe nemernica asta pînă-i ies ochii din cap, dai imposibil, fiincă deşi acum mi s-a întărit, ea îmi soarbe ca curu viaţa din mine, mă sugrumă şi ţipă: Opreşte-mi respiraţia ce naiba! Fute-mă mai tare! Mişcă! Mişcă! Opreşte-mi afurisita de respiraţie!

Mă sufoc şi văd negru în faţa ochilor pe cînd intru în convulsii, iar ea ţipă şi mîrîie, mă muşcă cu dinţii de buza de jos în vreme ce urlă şi se prăbuşeşte, apoi se dă deoparte gîfîind, şi eu văd cum mi se descompune pula.

Se sprijină de spătar şi îşi aprinde o ţigară.

— Mmmm. A fost minunat. Ce s-a întîmplat Bruce? Eşti ok? Scînceşti ca un ţînc mucos!

— Shirley e bolnavă, spun eu. Cumnata mea. Nu se simte bine.

Îmi plîng de milă.

Se uită la mine şi clatină din cap.

— Nu mai ai nici un haz Bruce.

— Auzim voci Chrissie. Totimpu. Tu le auzi vreodată? Toată viaţa le-am auzit. Viermii.

— Ce? Despre ce tot vorbeşti?

— Noi zicem ceva, ele zic altceva. Noi dăm muzica tare. E ca în mesajele din cîntece cînd le cîntă de la coadă la cap. Ca mine şi ea. Încă mai sîntem împreună, ştii asta? Sîntem cu toţii... eu, noi, mă aud eu cum cînt discordant pe o voce joasă şi falsă. De ce să nu mă iei cu totul...

— Trebuie să plec, spune ea, îmbrăcîndu-se. Indiferent ce te preocupă, ar trebui s-o laşi baltă.

Noi nu spunem nimic, doar ne dorim să nu fie aici. Pleacă pleacă pleacă nimeni nu tia rugat să vii.

După ce se cară, noi dăm iama prin cocaina pe care am luat-o de la Ray. După cîteva doze ne dorim ca vaca să se întoarcă pencă iam arăta noi pizdei, danu, pula mea-i la fel de bleagă şi de tristă ca a lui Ray Lennox atunci cu

cu Shirley

Pencă am fost io cu Shirley şi am dezamăgit-o şi nu pot da vina pe alţii

Mă duc la telefon, da iau hotărîrea să n-o fac. Încerc să aprind focul şi-mi tremură mîinile. O bucată mică din manuscrisul lui Toal s-a păstrat intactă, sfărîmicioasă şi uscată.

în biroul lui BILL TEALE

[ANDERSON]
Psihopatu ăsta, crezi că o să mai lovească o dată?

[TEALE]
De ce eşti atît de sigur că e bărbat?

[ANDERSON]
Haide măi Bill. De obicei aşa e.

[TEALE]
Cred că doamna noastră cea misterioasă are de-a face cu asta mai mult decît ne imaginăm noi.

ANDERSON pare vizibil buimăcit.

[ANDERSON]
Ce te face să spui asta?

[TEALE]
În esenţă două lucruri. Unu, a dispărut de pe faţa pămîntului şi asta înseamnă că cineva o acoperă, probabil cineva care ştie multe despre ancheta asta şi doi

Ce morţii măsii...

Ce morţii măsii ştie puţoiu ăsta de Toal? Ar fi trebuit să citesc scenariul. Împuţita de Carole!

Vacă împuţită şi sonată.

Morţii măsii.

Ar fi trebuit să citesc scenariul ăla. Informaţiile înseamnă putere sau aşa se spune. Dar 'n morţii măsii. Ţine-ţi capul plecat, împietreşte-ţi inima şi o să fii ok. Respiră lent.

Respiră lent.

Uşor de făcut.

Inimile noastre sînt împietrite în meseria asta. Trebuie să fie la fel de împietrite ca şi capetele sponsorilor noştri şi asta ne distruge pe noi. Ei îşi pot permite să fie de piatră pentru că pot face abstracţie de tot şi pot face asta pentru că sînt detaşaţi de toate.

Noi, pe de altă parte, trebuie să plătim preţul fizic şi psihic, pentru ca puţoii ăştia bogaţi şi răzgîiaţi să se fîţîie liniştiţi prin jur.

Nu, nu există un prînz pe gratis. *Noi* plătim întotdeauna.

Îmi trec 0000000000000000000 vit pe Royal Scot pri 0000000000000000000 are se ocupă cu asigurări 0000000000000000000 nte în cuptor în spatele s 0000mănîncă000000000 înd.

— O să 0000000000000000000 – Brisbane, adaugă el. 00000 mulţumesc 00000

— Bine, 0000000000000Tu. Tu ai fost primul copil al părinţilor tăi. Dar ceva era în neregulă. Tatăl tău nu avea niciodată timp pentru tine. Afară, oamenii din sat păreau să se uite la tine de parcă ai fi fost o ciudăţenie a naturii. Părinţii le spuneau copiilor lor să nu se joace cu tine. Acasă tu te uitai la tine în oglindă şi încercai să vezi ce anume vedeau ei. Nu puteai vedea decît un băieţel obişnuit. Totuşi Stevie se juca întotdeauna cu tine. Tu şi Stevie,

prea mult di s pe faţa mea şi cocain bservă.

— Ai chelt

— Opt ani e lîngă staţia King Cr de greci ticăloşi, iar eu milile se mutau acolo pe rbii. S-a tras în mine în tropolitană sau aici. despre Australia. E o ticăloşi ucigaşi condam ci. El se uită la mine de n soi de ţicnit şi pot s ponari ca tine pot vi atu' de linie. Aminteş du-l pe idiotul buimăci

Acasă [illegible] Stevie şi cu tine. Stevie era plin [illegible]rm deloc pînă cînd [illegible] de însufleţire şi entuziasm. Făcea [illegible]jegul şi mizeria ş[illegible] aceleaşi lucruri ca şi tine dar oamenii reacţionau diferit. Indulgenţi faţă de el, enervaţi de tine. Deşi uneori, cînd îţi păstrai stăpînirea de sine, păreai să ajungi să fii tratat şi tu cam ca Stevie. Dar tu şi cu el eraţi de nedespărţit. Tatăl tău îl iubea pe Stevie şi nu-i plăcea ca el să se joace cu tine. Credea că Stevie ar trebui să se joace cu prietenii lui normali. Cu cei de la şcoală care erau de aceeaşi vîrstă cu el, nu cu doi ani şi jumătate mai mari. Noaptea în patul tău îi puteai auzi pe tatăl şi pe mama ta cum se certau, el începea să ţipe, iar mama ta plîngea. Voiai să-i faci să înceteze. Dar după o vreme ai început să vezi altfel lucrurile. Ai început să devii conştient de cuvintele rostite de el care o făceau să plîngă. L-ai studiat. La început a fost descurajant. El ţi se părea că e o fortăreaţă de necucerit a puterii, a omnipotenţei înfricoşătoare în lumea ta de copil. Dar apoi, pînă la urmă, sub privirea ta critică, au început să apară şi fisurile. Ai învăţat ce-l tulbura, deşi ştiai că n-o să te poţi folosi de aceste cunoştinţe. Încă.

Dar [illegible]alid în fotoliu [illegible]cercăm să ne tî[illegible]demonii ne aşteapt[illegible]

Dimineaţa asta ia forma pipernicită şi mizerabilă a lui Drummond. Plec în patrulă cu ea. De ce? Nu ştiu de ce. Nu pot gîndi limpede. Ea turuie întruna despre caz: victime, suspecţi, locul crimei, rapoarte, medico-legal, analize, politică, iar eu

vreau să urlu: CĂCAT. MĂ DOARE-N CUR DE ASTA. MAI AM PUȚIN ȘI MOR 'N PULA MEA!

Fiincă așa ie.

Nu pot să respir în mașina asta de rahat. Cocaina aia împuțită mă arde pe sinuși, pe bronhii. Tușesc și tremur, iar mirosul parfumului ei e insuportabil. Probabil că stă prost cu lovelele dacă se zgîrcește așa. O slujbă patetică sub acoperire. Pute ca într-o cămăruță a unei curve din cartierul roșu, într-o sîmbătă seară la apogeul sezonului turistic în Amsterdam, mașina asta de rahat.

Ăsta nu-i Hogmanay... ăsta-i Halloween 'n pula mea...

Să plec tocmai cu ea dintre toți. În patrulă după ei. Căutîndu-l pe Ocky. Cu ea. Niciodată n-o să fie o polițistă împuțită.

Da noi sîntem polițai împuțiți.

Nouă ne e greață și tremurăm și sîntem înspăimîntați. Lennox a încercat să mă otrăvească cu cocaina aia. Era plină de rahat. Încearcă să ne omoare. Simțim nevoia să zbierăm la Drummond: VEZI, DACĂ MURIM, E VINA LUI RAY LENNOX, RAY DEPENDENTUL DE DROGURI LENNOX, ACELAȘI RAY LENNOX DESPRE CARE CREZI CĂ-I STRĂLUCEȘTE SOARELE DIN CUR, DAR NU ȘTII CUM E EL DE FAPT. NU TIAR FUTE CUMMAI TU CHEF, IAM VĂZUT PULA DE RAHAT, IAR DACĂ MURIM, LENNOX E CRIMINALU

Îmi trebuie aer. Ne trebuie aer neapărat. Eu eu eu miros slănina aia prăjită împuțită...

Cineva să sune la poliție. Ajutor. Vă rog.

— Te simți bine Bruce?

— Da. Sigur că mă simt bine.

— Uite, poți spune că nu-i treaba mea...

— Sînt ok... pe bune. Am trecut printr-o perioadă nasoală, îi spunem noi, recăpătîndu-ne controlul asupra respirației, cu fruntea înecată în broboane de sudoare.

Dăm jos geamul de la portieră și o rafală înghețată de aer pătrunde înăuntru.

— Dacă vrei să vorbești despre asta... își coboară ea vocea, adoptînd atitudinea-de-domnișoara-vînător-în-postura-de-polițai-cumsecade.

Domnișoara Pizdător. Acum aș fute-o de i-ar sări ochii din cap dacă aș avea șanse. Probabil o fată bătrînă cu pizda stearpă al cărei vagin are gust de țărînă din Arizona. Dar cine s-o crede ea de își închipuie că o să-i fac confidențe? Nu-ți intra în pielea de angajată la Resurse Umane, Amanda. Asta-i munca adevărată de polițai. Trebuie să faci față ca să continui.

Capumi crapă ca naiba de durere și dîrdîi. Muncădepolițaimuncădepolițaimuncădepolițai muncădepolițaiceștiitudespreastahhnnnnn

— Nu fac pe angajata la Resurse Umane. Îmi fac griji pentru un coleg, asta-i tot.

— Asta-i tot? îi zîmbesc eu, încercînd să-mi recapăt stăpînirea de sine.

— Te rog, nu te umfla în pene. Cred că ești un tip prostuț și patetic și nu mă interesează persoana ta decît pentru că trebuie să lucrăm împreună.

Am mai auzit textele astea pînă acum. De obicei din gura vreunei vaci ude la pizdă care vrea să i-o umple careva.

— Ești atrasă de mine. Asta-i tot. Îmi pot da seama de asta.

— Bruce, ești un bătrînel prostuț și urît. Foarte probabil ești alcoolic și Dumnezeu știe ce altceva.

Eşti genul ăla de ins patetic care se aruncă asupra femeilor vulnerabile, slabe şi proaste pentru a-şi umfla propriul eu şubrezit. Eşti varză. Ai dat-o pe undeva în bară amice, se bate ea uşurel pe cap încheind discuţia.

Fierb pe scaun. Încep să spun ceva, dar vaca ridică o mînă şi mă întrerupe.

— Te-ai purtat aiurea atunci cu Karen. Era deprimată şi beată, iar tu ai profitat de asta.

— Chiar ai o problemă, ştii? Nu-i treaba ta. Am fost amîndoi de acord, ca doi adulţi, îi spun eu.

— Nu era într-o stare în care să poată fi sau nu de acord, cloncăne Drummond. Crezi că dacă era lucidă, s-ar mai fi dus cu tine?

Curvă tupeistă de rahat...

— Bine, păi poate atunci n-ar fi trebuit să bea 'n măsa, nu-i aşa? Acuma osopreşti lumea să facă şasta? A vrut să bea ceva şi a băut ceva. După ce a băut ceva, a vrut să şi-o tragă aşa că şi-a tras-o. Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un violator împuţit. De unde şi pînă unde te interesează atîta Karen? Eşti geloasă 'n pula mea? Asta e?

— Of Doamne, spune ea nerăbdătoare, dîndu-şi ochii peste cap. Nu-s lesbiană Bruce, asta ca să nu începi cu răspunsurile tale tîmpite şi previzibile. Am un prieten. Arată mult mai bine ca tine, e mai inteligent, mai sensibil, mai puternic şi mai tînăr decît tine. Pe piaţa sexuală nu eşti nici măcar cît e Poundstretcher sau Ali Cave[1] faţă de Jenners[2]. Eşti o creatură patetică. Cu siguranţă că nu mă atrage Karen sub nici o formă şi de nici o culoare, dar tu mă atragi şi mai puţin. Îmi provoci repulsie. Cum aş putea să fiu mai clară?

1. Magazine ieftine.
2. Magazin mai scump decît celelalte două.

Asta nui... asta nui...

— Păi atunci de undiatîta grijă pentru mine... mă aud eu behăind.

Vaca asta... Nu sînt aşa... nu sînt aşa... nusaşa nusaşa nusaşa nusaşa...

— Pentru că eşti colegul meu şi eşti o fiinţă umană. Trebuie să te redresezi şi poate că atunci chiar o să devii genul de persoană care îţi imaginezi că eşti, deşi Dumnezeu ştie cum o fi asta.

Ce morţii măsii e asta...

nu ştie 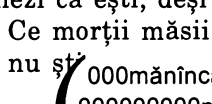

ştie nimic

— Eu... eu nu îmi fac prea bine treaba acum... nu mi-o fac prea bine... am slujba asta de prea multă vreme... în Australia am fost cel mai bun... familia mea nu vorbeşte cu mine... din cauza grevei... sînt o familie de mineri... Newtongrange.... Monktonhall... nu vorbesc cu mine. Nu ne lasă să intrăm 'n casă. Tatăl meu. Din cauza fratelui meu. Din cauza cărbunelui, mizeriei, jegului. Întuneric. Pe toate le urăsc. Nu ne lasă să intrăm 'n casă. Propria noastră casă de rahat. Am încercat. Chiar am încercat ca curu... numi făceam decît jobu... poliţai eee. Doar din cauza grevei.

Se întoarce spre mine, cu dinţii scrîşnindu-i de parcă şi ea ar fi stat trează toată noaptea pe cocaină...

— Acceptă asta. Rezolvă-ţi problema, se răsteşte ea. Ai o soţie, o fiică... nu-i aşa?

— Toate astea s-au dus... clatin eu din cap, a spus minciuni... minciuni tîmpite...

— Cine?

— Amîndouă... minciuni tîmpite, rîdem noi, toate au mers prost. Se aplică aceleaşi reguli.

Obișnuiam să fim foarte pricepuți în munca noatră de polițai. Pun pariu că ți-au spus asta. Ei?

— Mda, mi-au spus, zice ea fără nici o urmă de interes.

Păi cum ar putea să știe ea pencă n-a fost niciodată o polițistă împuțită, da numa dacă ne-ar putea ajuta, numa dacă ar încerca să înțeleagă așa cum obișnuia Carole... dacă am putea explica...

— Acum e ceva în neregulă la noi. Ceva nasol. Ceva... înăuntru.

— Ai fost la doctor?

— Nu poate face nimic pentru noi. Nimic. Asta e, s-a sfîrșit, îi spun eu.

Acum îmi dau seama că nu pot să discut cu ea. Cu ea! Tocmai cu ea, dintre toți. Am fost slab, am fost slab că am început.

— Aceleași reguli. Uite, oprește aici. Mă dau jos și îi filez pe Setterington și pe Gorman.

— Bruce, nu cred că ești în stare să lucrezi deocamdat... spune ea.

Mă răsucesc pe scaun și îi arunc o privire concentrată, sfîșietoare și sumbră. Pizda băgăreață. Fă-ți o viață a ta în loc să-ți bagi nasul într-a altora.

— Eu conduc ancheta asta Drummond! Să nu uiți niciodată asta! VEZI-ȚI DE SLUJBA TA ÎMPUȚITĂ ȘI NU TE MAI JUCA DE-A PSIHOLOGUL AMATOR! răcnesc eu violent, iar ea se chircește la impactul cuvintelor și al respirației mele fierbinți și băloase, oprind brusc mașina, cu chipul stacojiu și ochii înlăcrimați. Eu sar afară. Ea o pornește în viteză. De cum îmi dispare din raza vizuală iau un taxi pînă acasă și mă bag în pat unde văd și mai mulți demoni cum se formează în

modelul plin de vîrtejuri al tavanului meu din artex[1].

Patul pe care obişnuiam să-l împărţim.

E timpul să trecem la acţiune.

E Hogmanay şi azi ies în oraş. Ies în oraş cu Carole.

1. Material folosit la decoraţiuni interioare, care îi permite decoratorului să-l modeleze după dorinţă.

Iarăși Carole?

Am trecut prin multe, de fapt poate prea multe, dar i-o perioadă nasoală a anului. E frig și mă bucur că mi-am pus paltonul meu cel gros. Am la mine poșeta aia nouă și drăguță, cea pe care mi-a luat-o Bruce de Crăciunul trecut, ei bine acum e de fapt penultimul Crăciun, dar încă nu m-am obișnuit total cu ea. The Tron e segmentat, iar centrul orașului freamătă. Asta era înainte o chestie tradițională scoțiană, dar acum este doar Festivalul de Anul Nou din Edinburgh, încă un lucru turistic. Mi-e scîrbă de asta. Plec departe de toate, merg pe Leith Walk, trecînd pe lîngă grupuri de tineri mistocari, cupluri și turiști care se duc cu toții spre centru.

O iau pe o stradă laterală și văd lumina strălucitoare a unui bar. Mă duc înspre el, dar îmi dau seama că o mașină merge în paralel cu mine, de parcă aș fi o curvă ceva. Un tip își scoate capul pe geam făcîndu-mi semne. Îl ignor. Apoi se oprește puțin în fața mea și coboară doi tipi tineri. Se apropie de mine și unul dintre ei îmi blochează drumul. Mîna mi se încleștează pe geantă.

— Un An Nou fericit păpușă! spune el.

— Vii la o plimbare scumpete? întreabă celălalt.

— Nu... eu... încep să zic, apoi mă opresc. Nu-mi place să vorbesc. Cu necunoscuți. Nu cînd ies în oraș cu

Încep să rîdă. Eu încep să rîd. Noi începem să rîdem. Apoi un bărbat se dă jos din partea din spate a mașinii și ne îmbrîncește pe bancheta din spate în timp ce altă pereche de mîini ne înșfacă de încheieturi. Sîntem pe bancheta din spate a mașinii înghesuiți între doi bărbați, iar ceilalți doi s-au suit în față și prindem viteză. E ciudat, dar nu ne-am gîndit niciodată să reacționăm: să opunem rezistență sau să fugim, deși am fi avut timp să facem și una și alta. Așa mi se pare indicat să fac.

— Ești un poponar efeminat bolînd împuțit. O să te las schilod 'n pula mea, zice un tip tînăr de pe scaunul din față al pasagerului, răsucindu-se spre mine. Știm că băiatul ăsta albinos e Gorman. Știm ce cazier are tîlharul.

— Ți-o tragi cu tipi de genul ăsta... dragă? rîde un tip de lîngă noi.

E solid. Are mîinile ca niște lopeți. Are capul la fel de pătrățos ca masca lui Darth Vader. Știm că tipul ăsta e Setterington.

Nu pot să vorbească așa cu noi.

— Ascultă! le spunem noi. Poliția! Lucrăm sub acoperire!

Ei rîd. Ei doar rîd de mine. Noi ne scoatem peruca pe care o purtam. Încă ne mai ținem strîns geanta. Geanta lui Carole. Cadoul meu. De Crăciun ți-am dat inima mea. Mașina pare că se mișcă atît de încet, iar în stomacul nostru există o boală, o

boală care ne face să ne simţim de parcă am fi mîncat prea multă vată de zahăr la bîlci şi apoi ne-am fi dat în căluşei. Lui Stacey îi plăceau căluşeii. Noi şi ea, ea vîrîtă între noi. Familia nucleară, învîrtindu-se, răsucindu-se, dezorientată, dar încă stînd împreună claie peste grămadă.

Încă...

— Ieşti mai sexi cu iea, ei, rîde un tip. Rîde de noi. Nu-l recunoaştem.

Învîrtindu-ne, răsucindu-ne scăpaţi de sub control. Peruca. A costat două sute de lire la Turvey's pe Glasgow Road. Făcută la comandă să arate ca părul lui Carole, lung şi negru. I-am spus tipului că e pentru soţia mea. I-a căzut părul după chemoterapie. Ce îngrozitor, a zis el. Fumează prea multe ţigări, i-am spus eu.

— Orice chiloţi ai purta îţi vor fi luaţi şi folosiţi ca probe, zîmbeşte altul; pe ăsta îl cheamă Lidell.

— Eu sînt detec...

Eu sînt

Noi sîntem o familie... noi am ştiut ce e fam...

— Detectiv se... începem noi să le spunem, dar Setterington ne-a pocnit nasol în nas cu pumnul lui ca o nicovală, iar lacrimile ne umplu ochii şi sunetul ascuţit al durerii ni se întinde pe faţă şi ne loveşte în centrul creierului şi apoi un şir de crize respiratorii cu intensităţi variabile, un freamăt în pieptul nostru, jumate hohot de plîns, jumate vomă. Singurul lucru la care putem reacţiona este durerea. Nu mai putem vedea sau simţi nimic altceva.

Cum te-a făcut să te simţi

Sîntem altfel decît cred ei

Unde-s întăririle alea de rahat? Sîntem poliţia ce naiba! Poliţia.

Ne pun o pungă de plastic pe cap. Acum nu mai putem vedea încotro mergem. Ne amintim cum a început totul: că atunci, la început, după ce Carole a plecat cu copilul, noi obişnuiam să stăm la o masă de două persoane şi că apoi am început să-i purtăm ţoalele şi că iera ca şi cum ar fi fost cu noi, dar nu de-adevăratelea... Carole... Carole, de ce-ai făcut-o, cu negroteiul ăla de rahat, curvele alea nunsemnau nimic pentru mine... ieşti o curvă cu gura mare şimpuţită de soră... pizda ca rahatul de tunel Mersey... şi copilul... of Doamne... Doamne... Doamne... vrem să trăim... nu ne dorim decît puţină lege şi ordine... e slujba....

vrem să ne revanşăm...

noi nu sîntem ca nemernicii pe care-i bagă la închisoare...

vrem săndreptăm lucrurile...

... nu ştim încotro mergem. Nu ştim deloc. Aici e Edinburgh. E iarnă, dar e foarte cald şi umed sub punga asta din plastic şi nu putem respira ca lumea aici 'n măsa.

Ne-am pierdut geanta.

Şi vocile lor.

— Ie nevoie dio pungă pe capu pizdei ăsteia înainte so fut, vocea lui Gorman.

— Fugi daici! Iun împuţitde tip, puţoi poponar ce ieşti! îi spune altul.

— Namde gînd săl fut cu pula, mă duc umpic, puţoi uşchit ceieşti, să vedeme ce putem găsi să-i înfigem în cur homălăului ăsta, să vedem cît de mult poasă ducă puţoiu.

— Marfă.

Ne fac vînt afară din maşină şi ne îmbrîncesc pe o scară. Scări. Putem vedea treptele de sub picioare. Îmbrîncit. Cioroiu. Ne obligă să ne mişcăm prea repede şi ne împiedicăm de tocuri, poticnindu-ne, dar ei ne ţin să nu cădem şi urlă la noi obscenităţi.

— Mişcăţi curudă homălău de căcat!

— Haidiodată pămpălău de rahat ce ieşti!

Locul e părăsit, putem să vedem sticla spartă de sub picioarele noastre. E abandonat, nu-s alte zgomote în afară de cele scoase de noi. Ajungem în vîrful scărilor, iar ei ne azvîrlă într-o cameră. Apoi se aud şi mai multe voci. O voce de fată. O recunosc.

— Ştiam io căl ştiu dă undeva.

Estelle.

— Avia şatunci o pungă de plastic păcap?

— Puţoi obrazinic!

Simt o durere ascuţită în testicule. Le acopăr cu mîinile. Degetele îmi masează materialul fustei.

— Asta-i marfă Ocky!

Ocky. Am fost lovit cu piciorul de Ocky.

— Chestia e băieţi... şi fete, e vocea lui Lexo, că tresă mergem pînla capăt cu porcuăsta. Ştii censeamnă asta.

— Nu posomori un gabor, spune celălat tip, cred că numele lui e Liddell.

Se aude un rîset nervos dinspre Estelle. Ea crede că puţoii ăştia glumesc.

— Nu vreau sam nimidia face cu asta, zice ea.

— Nu fii sonat Lexo, spune Liddell. Nu posomori un gabor. Fără discuție. O punem dupaia.

Încă o voce intervine în conversație, gîfîită, înspăimîntată.

— Nui de glumit, hai mă băieți... nu-l putem omorî pe tip... nu piun polițai... agresorul meu Ocky.

— Tacă-ți fleanca de ciripitor căcăcios, zice Ghostie, iar eu îl pot simți de aici pe Ocky cum tremură. Osavem grijă de tine mai tîrziu. Știm totu despriamicu tău.

— Nus ciripitor... imploră Ocky.

Bietul Ocky. Mereu între ciocan și nicovală.

— Lexo are dreptate, spune Ghostie. Tipu ăsta știe șmenu. I-am tras-o băiatului.

— I-am tras-o la greu, vocea batjocoritoare a lui Lexo continuă, puțoii morți nu spun nimic. Am putea să dăm foc clădirii cu puțoiu înăuntru. Sau cia mai rămas din puțoi înăuntru.

Unul dintre ei îmi smulge punga. În fața noastră e o lumină puternică și clipim. Ne uităm la ei. Da, sînt patru în total, aceiași patru, plus Estelle și Ocky. Liddell îmi ține în față o lampă veche cu halogen.

Geanta e pe raft. Setteringon se joacă cu ea.

Dar acum începem să ne recăpătăm stăpînirea de sine. N-ar fi trebuit să-mi scoată punga. Fața noastră palpită și e dureroasă, ochii încă ne lăcrimează, dar putem din nou să gîndim. Îi vedem. Lampa nu ne deranjează. Ei se uită la privirea noastră de neclintit.

Îi vedem.

— Uită-te la el, ce boarfă de rahat, scuipă Ghostie Gorman, pămpălău mic și albinos, cu o expresie care nu prevestește nimic bun. Apoi

zîmbește, scoate o punguță cu cocaină și începe să se frece cu ea pe gingii. Marfă a-ntîia frățîne, marfă a-ntîia. Am scoso diacolo din gianta ta. Ai pus laba pă ia cînd îți făciai datoria dă polițai în brigada antidrog, ă?

Nu zic nimic.

— Ar fi trebuisă mănscriu și ion poliție! rîde el, iar ceilalți i se alătură în cor.

Mă uit la Ocky, apoi la Estelle. E trasă la față și furioasă. Mă privește cu o ură pură, de parcă m-ar învinovăți pe mine că am pus-o în situația asta. Ghostie mă vede că mă benoclez la ea.

— Îți place puicuța asta, nui așia? Sexi ei? Danu la fel dă sexi ca tine, ei nu frățîne?

O trage pe Estelle înspre el și o sărută, împingîndu-și limba în gura ei. Ea e stînjenită și țeapănă, opune puțină rezistență, apoi cedează. El se oprește și se răsucește spre mine. Estelle se freacă pe buze.

— Un sărut franțuzesc, explică Ghostie. Io antrenîndu-mă pentru Campionatul mondial. Și pentru haloi. Am fostacolo la restaurantu ăla franțuzesc vara trecută. Îți place potolu franțuzesc?

— Nu prea, îi spun eu.

— La ăla elegande pe Royal Mile, insistă el. O chestie cu adevărat franțuzească. Îmi placiusturoiu zău. Melci cu usturoi.

Își țuguie buzele și scoate un sunet de parcă ar sorbi ceva.

— Ai fost vreodatăn locu ăla frățîne, la Petit Jardin? pronunță Ghostie numele restaurantului cu un accent franțuzesc afectat.

— Nee. N-am fost niciodată acolo, îi spun eu.

Eu și Carole n-am fost niciodată acolo. Nu mi-a plăcut niciodată mîncarea franțuzească. Întotdeauna

am preferat să ies în oraş la un curry. La Raj de pe plaja din Leith. Cîrciuma lui Tommy Miah. Asta a fost întotdeauna favorita mea. O masă la fereastră dacă putiam. La Anarklia de pe Dalry Road. Lui Carole îi plăceau felurile de mîncare vegetariană de acolo.

— A fost în timpul festivalului, îmi spune Ghostie, frecînd manganu nepăsător. Puţoiu ăsta-i mai rău ca Toal. Intru io 'năuntru, într-un restaurant din propiumieu oraş. Chelnerul vine şi zice: Ai rezervare? Io mă uit numan jur... îşi răsuceşte el capul cu aroganţă de jur împrejur în camera părăsită, şi fac: Da, am. Decorul, apoi se uită dispreţuitor la mine de parcă aş fi fost chelnerul, serviciul şi probabil mîncarea. Şi totuşi mi-ar plăcea o masă de rahat.

Ceilalţi rînjesc şi surîd linguşitori cînd el îşi face numărul. Rînjetele lui Ocky şi al lui Estelle ascund nişte măşti cadaverice ale terorii şi numai Lexo e impasibil, uitîndu-se pe fereastră.

Ghostie clatină sumbru din cap.

— Da nu. Nu iera nicio masă. Nui nicio cameră la han, ridică el din umeri. Da Le Petit Jardin s-a închis pentro lună dupasta. În cîteva ore după ce niau dat afară, o găşculiţă oarecare a făcut praf restaurantul şi l-au întors cu curun sus. Au terorizat clienţii. Acum nam nici o taină să găsesc o masă. Ne tratează ca pe nişte regi acu zău aşa. Chiar şi de Hogmanay, cu toţi turiştii ăştia, aş putea să intru oricînşi ne rezolvă imediat.

N-o să-i implor să mă ierte. Sînt nişte gunoaie, sînt nişte infractori nemernici. Sînt diferiţi de noi. Acum nu ne mai e frică. Ei sînt slabi.

— Crezi că asta mă impresionează, rîdem noi, clătinînd din cap... că poţi facio gaşcă de copilaşi

sonați să distrugă un restaurant de broscoi? Nu, clătinăm noi din cap batjocoritor, privindu-l plin de furie în ochii lui întunecați.

— Tacăți rahatu de... începe Liddell să spună, punînd lampa jos și avansînd.

Ghostie ridică o mînă.

— Taci din gură. Lasă puțoiu să vorbească.

Mă uit la toți din jurul meu, apoi iarăși la Ghostie.

— Te știu io frățîne. Te ascunzi în spatele găștii. Ești un puțoi căcănar. Eu și cu tine atunci... îl privesc fix în ochii lui teribil de reci. Te fac. Ne uităm la cei din jurul nostru. Fac poricine dintre voi într-o luptă cinstită! Puțoi căcănari de rahat! mîrîi eu la ei.

Ne putem da seama că am nimerit-o la fix în psihologia lor de bulangii. Sînt șocați. Rîzînd neîncrezători, dar surprinși. Știu că o să aibă de muncit pentru ce credeau a fi floare la ureche. O să trebuiască să se pună într-un fel în pericol. Le-am spart codul de rahat și îi provocăm ca să ne dovedim nouă înșine că ei sînt ce își închipuie ei că sînt. Unul dintre ei, Ghostie Groman, face:

— Bine, puțoiuăsta moare. Iol fac.

— Hai săio tragem acu puțoiului și să nomai frecăm atîta, spune Lexo.

— No. Iol vreau. Gorman se uită la mine și rîde strident. O să mori, spune el încetișor.

Le face celorlalți semn să plece, iar ei ies șovăind în șir indian. Are o cheie veche pe care o folosește să ne încuie în camera asta.

— Cheia de la căsuța iubirii, zîmbește el, punînd-o pe poliță de deasupra șemineului.

Sîntem numai el și noi, măgarul împuțit. Fără să ne anunțăm intenția, noi ne năpustim înspre

el, dar el ne surprinde cu un pumn în față și ne doare, apoi se aruncă asupra noastră, iar noi ne simțim slabi și distruși sub loviturile lui și n-ar trebui să fie așa, iar el rîde de noi, ne e frică, acum și aici, și demoralizarea noastră crește cînd ne dăm seama că n-avem nimic de dat, sîntem doar pasivi. Capul lui se izbește de noi, iar nasul ne explodează mult mai nasol decît în mașină pentru că trosnește strivit de fața noastră, iar noi ne înecăm cu propriul nostru sînge și nu putem respira, apoi vin și mai multe lovituri care scobesc în noi și ne simțim brațele atît de grele, nici măcar nu le putem ridica pula mea ca să dăm și noi sau să-i parăm loviturile.

Sîntem pe jos. Doar Bruce încasează loviturile, șuturile. El mă protejează pe mine, îl protejează pe Stevie, pe toți ceilalți... nu... nu... Carole nui aici. Stevie nui aici. Sînt doar eu. Bruce. Bruce și Viermele.

— Țiaduci aminte cîntecuăla vechi disco? Doctor Kiss-Kiss? Io sînt ăla, spune el pășind țanțoș pînă la mine. Îmi întinde mîna. I-o iau.

Mă trage ridicîndu-mă în picioare. Are brațul în jurul umerilor mei. Nu ne putem mișca.

— Dintotdeauna am urît ca curu polițaii, îmi explică el. Și nu în felul normal în care îi urăște toată lumea pe polițai. Dintodeauna iam urît pe puțoi 'ntrun mod special. Datu iești diferit, scumpete. Tu poți fi salvat. O să fac din tinio femeie cinstită!

Ne smucește capul pe spate și ne privește în ochi. Se linge pe buze cu limba lui lungă.

— Polițai poponar tupeist ca curu! Zîmbește. Acum a venit vremea să înveți și tu ceva... Își bagă limba în gura mea, amestecîndu-și saliva cu sîngele nostru.

Mă cercetează cu limba o vreme, apoi şi-o retrage şi îi auzim vocea:

— Sexi! Uau-uau! Ai crezut că mă poţi face *pe mine*, poponar scîrbos şi împuţit ce ieşti! Ne-a plăcut asta, ei sexi, gîfîie el încetişor. Ţie ţi-a plăcut, ei?

Da. Ştim că ne dorim să mai facă asta o dată, asta-i cea din urmă dorinţă a noastră. Vrem să zicem, Te rog, hai să mai fim încă o dată aşa împreună, doar o singură dată, dar nu putem ţipa, ci doar gîndi, doar spera că el ar putea să ne simtă în vreun fel dorinţa.

Asta şi face.

Îşi înfige iar limba în capul nostru, dar acum ne-am ridicat braţele istovite să-l îmbrăţişăm. Mîinile noastre înlănţuite în spatele lui sărbătorindu-ne uniunea, comuniunea, frăţia. O strînsoare pe care nimic n-o poate rupe... e Carole...

Of Carole

o îmbrăţişăm şi o muşcăm violent de limbă, iar ea ţipă şi încearcă să se smulgă de lîngă noi, aşa cum a făcut cînd noi voiam doar s-o ţinem în braţe după ce am înfruntat-o vorbind cu ea despre negrotei, dar nu draga mea, de data asta n-o să poţi scăpa, nu, fiincă o ţinem strîns în braţe, pe cînd ea se zbate să se elibereze noi mergem înainte după ea, nu nu draga mea, nu te putem lăsa să pleci, nu acum... pentru că trebuie să fim împreună Carole, ştii asta... e exact cum ar fi trebuit să fie mereu... ochii ni s-au închis dar prin membrana pleoapelor noastre încă mai putem să vedem lumina şi să ne mişcăm după ea.

Du-te spre lumină Stevie... Carole... departe de jeg, în lumină...

Dar asta nu-i Carole. Ăsta-i un excrement. Ce face chestia asta aici, ce face aici cu noi în locul lui Carole!

Trebuie să dispară.

La momentu potrivit îl eliberăm din strînsoare, îl împingem şi-l vedem cum cade în spate, prăbuşindu-se peste geamurile putrezite, încă rezistînd, dar nefiind în stare să se redreseze şi încercînd să se ţină de perdelele roase şi vechi, dar materialul doar i se sfîşie în mîini, iar el ne priveşte cu ură şi fără să înţeleagă, propriu-i sînge scurgîndu-i-se din limba retezată din gură, pe cînd alunecă pe fereastră şi se izbeşte de aleea asfaltată de dedesubt. Noi ne uităm afară în jos şi ne putem da seama după poziţia corpului şi unghiul în care stă că a murit, iar apoi, ca pentru a ne confirma bănuiala, o pată imensă în formă de inimă se formează în jurul capului lui.

Bulangiii bat în uşă zbierînd ameninţări. Ha ha ha.

Mă duc să ţip la ei, dar am ceva în gură. Îmi bag degetele înăuntru şi o scot. O bucată de limbă. Întind mîna, văd pe jos geanta lui Carole şi o pun în poşetă.

Urlu şi eu la ei prin uşă: Cine-i următorul bulangii împuţiţi ce sînteţi! Noi sîntem poliţia din Edinburgh! Noi omorîm bulangii! NOI ÎI URÎM PE NEGROTEI! MAI ALES PE CEI ALBI CĂRORA LI SE SPUNE ŞMECHERAŞI!

Apoi totul încetează.

Mi se pare că a trecut un veac.

Pe urmă mirosim a ars. Au dat foc clădirii. Ne ducem la fereastră şi-i vedem cum ies în fugă din scară. Urlă înspre mine o ameninţare cu moartea cînd îşi ginesc amicul, iar noi urlăm la rîndul nostru la ei:

— O să crăpați! O să vio luați la fel ca bulangiu ăla de rahat! O SĂ CRĂPAȚI!

Luăm cheia de pe poliţa de deasupra şemineului şi deschidem uşa. Simt un val de căldură şi peste tot sînt numai flăcări, rupînd în bucăţi totul de la podea pînă-n tavan de-a lungul pereţilor tapetaţi şi decrepiţi.

Sîntem prinşi în capcană. Fumul jegos şi compact ne umple plămînii.

Singura noastră opţiune e să mergem la bucătărie şi să ne căţărăm afară pe burlanul din spate. Cînd ajungem în aer liber, vîntul ne loveşte în urechi şi simţim că sîntem la o înălţime foarte de mare. Cerul de deasupra noastră e de un albastru deschis, frumos, cu nori în formă de cerşetor contorsionat. Ţeava e alunecoasă, dar ne ţinem de ea. Apoi se desprinde din articulaţie, iar noi o scăpăm din mînă şi cădem, nu mai avem timp să ne pregătim de impact şi ne prăbuşim peste ceva care ne amortizează căderea, căci se sfîşie şi se rupe peste tot în jurul nostru, iar noi ne afundăm într-un mormînt sfărîmicios verde şi jegos, unde în sfîrşit ne odihnim, în gardul ăsta viu de rahat, şi nu sîntem în stare să ne mişcăm. Gardul viu creşte peste un gard cu ţepuşe, iar o ţepuşă a trecut la cîţiva centimetri de capul nostru. Nu ne putem mişca, nu sîntem în stare decît să ne gîndim la Carole şi să plîngem în hohote. Plîngem de mila noastră, nu pentru ea. E important să ne aducem amintem că noi întotdeauna plîngem de mila noastră.

Of Carole, sînt un prost

Carole e nimic, vezi tu, eu sînt prostul. Săracul de mine.

Apoi auzim voci. Mai întîi vedem oarecum silueta vagă a unui bulangiu în uniformă, care ne întreabă cine sîntem.

Draga mea te iubesc, deşi eşti crudă cu mine

Tu eşti crudă *cu mine.*

La un moment dat una dintre voci devine familiară:

— Ei bine Robbo, de data asta chiar ai futut-o de tot.

Sîntem sfîşiaţi în bucăţi într-o rochie de femeie, înţepeniţi într-un gard viu şi-l auzim pe Toal cum ne vorbeşte, iar în circumstanţele actuale trebuie să recunoaştem că ar putea avea dreptate.

Mă răneşti şi mă faci să plîng

Tot ce pot să spun e:

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt puţoi.

— Încă mai răzuim răhăţişul ăla special de pe trotuarul din faţă.

Dar dacă mă părăseşti, sigur voi muri.

— Şefu... eu... nu mă părăsi... stai cu mine... ne văicărim noi pe o voce care nu-i a noastră.

— Nu încerca să vorbeşti Bruce, mai tîrziu. Sînt aici, mă strînge Toal de mînă.

Un om de treabă Toal, întotdeauna am zis-o. Are o expresie în ochi, ca mama mea cînd era pe moarte în patul ăla din spital. Cînd încercam să-i spunem că ne pare rău pentru toate prostiile pe care le-am făcut. Ne pare rău că n-am fost altcineva.

Ne pare rău că n-am fost ca Stevie. O expresie ca şi cum ar fi înţeles. Dar încă-i mai era milă de mine.

Toal e în regulă, dar îi pot vedea compasiunea din privire, compasiune pe care o detest mai mult ca orice.

Sînt dus cu am[illegible] 0000 îmi fac griji [illegible]n doar cu nişte tăieturi mi[illegible] pentru tine Bruce. Sînt spune că sîntem foarte [illegible] nevoit; sîntem unul singur. [illegible]ca curu. Au făcut cev[illegible] Supravieţuirea parazitului depinde de existenţa neîntreruptă a gazdei. Dar ţie nu-ţi merge bine deloc prietene, în timp ce eu devin mai ambiţios, căci mă bate gîndul să Mă multiplic şi aduc în viaţa mea mai mulţi Ceilalţi ca parteneri ai mei. Deşi aceasta ar însemna să intru în competiţie cu ei pentru cele cîteva substanţe nutritive preţioase pe care catadicseşti să mi le furnizezi din raţia ta alimentară. Ce ironie Bruce, eu să-mi fac griji pentru tine, tu, cel care mi l-ai luat pe Celălalt, sufletul cel mai frumos care a fost găzduit vreodată într-un organism viu, chiar unul la fel de primitiv ca al meu. Liniile au fost trase. Pe de o parte îi avem pe arătosul meu Bruce şi pe prietenul lui doctorul Rossi, iar pe de alta Sinele meu cel bun. Simt cum atacul sălbatic al chimicalelor se intensifică şi contracţiile viguroase ale intestinelor, ce înseamnă entuziasmul reînnoit în încercarea de a mă nimici. Ei bine prietene, solexul meu este solid şi sînt hotărît să nu ies prin curuleţul tău arătos în zona crepusculară a canalizării din mîndrul oraş Edina. Colacul

drag de closet al Scoţiei0000000000
000trebuie să încerc să nu mă mişc0000
000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000
000hai fă ochişori Bruce 0000000poţi
să mănînci? Nu, nu cred că poţi 00
000000000000000000000000000000
pentru noi ceilalţi de aici dinăuntru Bruce
000000000000000000000000000000000
0000000000000000 mănîncă 000000
00000000000000000000Poate că tipul
nostru cel arătos Bruce n-o fi cel mai
liberal şi cel mai mîndru dintre fiii Scoţiei,
dar soarta a decretat ca eu să-mi fac
culcuşul în intestinele lui şi sincer vor-
bind, m-am obişnuit aici. N-o să mă las
dus de aici. Nu dom'ne. Chiar mai puţin
decît tine Bruce. Mai puţin dus ca pe
vremea primei greve importante a
cărbunelui de recentă amintire, din 1972
pînă în 1974. Economia de curent, cînd
tatăl tău v-a trimis pe tine şi pe frăţiorul
tău Stevie să furaţi cărbune din puţ ca
să încălziţi casa. Cărbunele pe care el îl
scosese din pămînt cu mîna lui, dar care
era proprietatea altcuiva 0000000000000
000000000000000000000000000000000

Stevie

000000000000000000Tu erai mai mare.
Se presupunea că tu trebuie să ai grijă
de Stevie, asta era de la sine-nţeles.
Aşa ar fi trebuit să stea mereu lucrurile.
Voi doi eraţi doar nişte ţînci şi amîn-
durora asta vi s-a părut ca o mare
aventură. Pentru tine exista în plus şi
stimulentul că poate eşti în stare să

faci ceva care să-l impresioneze plăcut pe tatăl tău. Pentru voi doi a fost destul de uşor să vă strecuraţi prin gardul de tablă ondulată. V-aţi uitat cu gurile căscate în sus la muntele înalt de cărbune din faţa voastră. Hai să ne urcăm pe munte, ai spus tu, sau Stevie a fost cel care a zis-o? Cine s-a năpustit primul şi cine l-a urmat? Contează oare? Eraţi doar nişte băieţei care se jucau0000000 00000000000000000000000000000000

Doar un joc de băieţi. Jocuri. Pentru băieţei prostuţi.

000000Dar tu l-ai auzit ţipînd Sînt regele castelului, iar tu eşti un prăpădit mic şi murdar! Stevie a răcnit asta la tine, dîndu-şi aere, cu chipul schimonosit într-o caricatură de monarh crud şi despotic. Băieţelul e mai rapid şi a ajuns mai repede decît fratele lui mai mare în vîrf. Băieţelul e mai bun la toate. Este mai sociabil, are mai multă personalitate, toată lumea spune, decît băiatul tăcut, melancolic, decît celălalt puşti. Aşa se refereau cei din sat la voi doi: micuţul Stevie Robertson şi Celălalt Puşti. Tu eşti furios că te umileau aşa. Încă una încă un memento al faptului că pînă şi aici, cînd sînteţi singuri, departe de privirile furioase ale adulţilor şi ale celorlaţi copii, el e tot Micuţul Stevie iar tu eşti tot Celălalt Puşti0000000000000000000000000000

Du-te-n măta

00000Du-te-n măta, înjuri tu în timp ce-l îmbrînceşti pe Stevie în josul dealului, iar

puştiulică îşi pierde echilibrul şi cade. Prinde viteză coborînd pe mormanul abrupt şi instabil de cărbuni alunecă pe partea cealaltă a muntelui pînă la bază; fix în gura deschisă a buncărului în care de regulă se depozitează tot cărbunele, dar acum este groaznic de ticsit, şi încearcă să se urce afară din el, dar poate vedea muntele de deasupra lui care se mişcă din cauza mişcărilor tale. Tu nu vrei să mişti cărbunele şi totuşi simţi şi o ciudată exaltare pe lîngă o spaimă zdrobitoare cînd mormanul începe să se mişte şi se prăvăleşte peste Stevie, acoperindu-l total. Acum cazi şi tu, alunecînd în jos pe deasupra, dar nu intri în gaură lîngă fratele tău pentru că a fost umplută de cărbunele care a năvălit înăuntru înaintea ta şi te opreşti doar parţial îngropat în maldărul de combustibil fosil întunecat şi urît-mirositor care l-a înmormîntat în buncăr. Însă nu poţi să vezi nimic. Încerci să-ţi recapeţi simţurile pe cînd te cateri din cărbune spre lumină. Ţi se pare că ţi-a umplut plămînii, praful ăla negru şi gros, dar urli STEVIE! Paznicul de noapte vine în timp ce tu apari înnegrit din mormanul ăla de cărbuni. Ţipă la tine, dar tu te menţii pe poziţii şi îi spui că frăţiorul tău e acolo înăuntru. Te întorci în morman, săpînd, urlînd: Vino spre lumină Stevie!0000000000000000000000000

Vino spre lumină... jegul... e atît de întuneric, bă, atît de înfiorător întuneric.....

000000000000000Paznicul de noapte sapă şi el. Vin mai mulţi oameni. Se discută să se aducă o ţeavă pentru oxigen. Oamenii continuă să sape. Timpul trece. Moralul scade. Tatăl tău soseşte. Soseşte cînd ei îl trag afară pe Stevie, maltratat, distrus, lipsit de viaţă şi negru000000000000000000

Maltratat, distrus, lipsit de viaţă şi.... Carole!

00000000000000000000Bărbatul despre care credeai că e tatăl tău. Se ghemuieşte plîngînd lîngă trupul fiului lui. Mama ta n-a sosit încă. Tatăl tău se uită la tine şi arată cu degetul. Sătenii amuţesc de parcă s-ar împăca cu cuvintele lui. Ştii ce are de gînd să zică, aşa că nu te şochează, sau poate că eşti deja în stare de şoc pentru că totul pare că se mişcă cu încetinitorul, iar oamenii par puţin şi mai departe, vocile lor şi mai detaşate decît te-ai obişnuit tu. Ăsta l-a omorît, urlă tatăl tău, odrasla asta din flori a diavolului împuţit mi-a omorît copilaşul! Tu te uiţi în ochii lui. Vrei în acelaşi timp să-i infirmi şi să-i confirmi declaraţia. Nu ieşti fiu meu! Niciodată n-ai fost fiul meu 'n pula mea!

Eşti un jeg!

Se ridică şi vine spre tine.

Simţi o mînă pe umăr. Un bărbat te duce de acolo pe cînd tatăl tău e reţinut şi consolat. Mai tîrziu o să lucrezi cu bărbatul ăsta, o să-l cunoşti sub numele de Crawford Douglas. El te duce la bunica ta unde vei sta de acum încolo. Acum ştii că omul pe care-l credeai tatăl

tău nu ți-e tată. Asta nu-ți aduce nici o
consolare. Tu n-ai vrut niciodată decît să
fii al cuiva.
Acum Stevie nu mai e.
Nu poți simți nimic pentru el00000000000
0000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000

Nu-i adevărat

Nu-i

adevărat.

Poveștile unei tenii

Formalitățile de externare din spital. Scurgerea din pantalonii mei. Din chiloți. În sala de așteptare aștept taxiul pentru Robertson.

— Nu e nimeni care să te poată duce acasă? întreabă o soră medicală îngrijorată.

— Nu... zic eu.

Mă privește cu o compasiune scîrboasă și apoi pleacă la îndatoririle ei. E înlocuită de un vagabond care stă jos și suge dintr-o cutie mov de bere ieftină. Mi-o dă și mie. Eu iau o sorbitură, așteptîndu-mă să mă crispez cînd lichidul gros și scîrbos îmi trece prin esofag, dar nu simt nimic.

— Vin aici de-o grămadă de vreme, îmi spune el, m-am lăsat de heroină, dar înainte nu mă atingeam de marfa asta.

Tennents nu fac niciodată reclamă berii ăsteia în cutie mov. Nu-i un drog lejer de distracție, ei știu că-i un drog la fel de tare ca heroina sau cocaina. Știu că nu-i nevoie să faci reclamă pe piață drogurilor tari ca ăsta. Disperații întotdeauna o să le descopere. Cel mai mare export al Scoției după whisky. Exact atunci cînd ai senzația că te poți abține de la droguri, ei îți dau vechea cutie mov. Albii scoțieni din Ku Klux Klan își fac apariția.

— Taxiul pentru Robertson.

Mă duc acasă.

Sora medicală s-a întors. Miroase frumos. Nu ca spitalul. Nu ca vagabondul. Nu ca mine.

— Mi-aş dori să ai pe cineva cu care să stai, spune ea, atingîndu-mi încheietura mîinii.

Nu sînt niciodată cu adevărat singur, dar vocile au amuţit. Deocamdată.

Zîmbesc şi îl urmez pe taximetrist. Mi-aş dori să fi avut pe [redacted] 000000000 Te-ai dus să stai [redacted] a oamenii adevăraţi [redacted] cu bunica ta în Penicuik. Ea nu [redacted] ţi-a spus prea multe despre [redacted] ciudată. Măcar d[redacted] tatăl tău adevărat, doar că nu [redacted] ece cu ea. [redacted] s-a simţit bine şi că acum e [redacted] mort. Bărbatul căruia altă- [redacted] dată ai încercat să-i spui [redacted] Tată, cel care ţi-a dat numele [redacted] lui, ai ajuns să-ţi placă să te [redacted] gîndeşti la el ca fiind domnul [redacted] Robertson. Nu era tatăl tău, [redacted] nu era tatăl tău adevărat din [redacted] nici un punct de vedere. Era [redacted] bărbatul care s-a căsătorit cu [redacted] mama ta00000000000000000

Cutia mov o să distrugă America de îndată ce-o s-o importe acolo... vagabonzii ăia ruşi care cerşesc pe străzi în capitalism, o să-i facem noi şi pe puţoii ăia!

Să radem de pe faţa pămîntului surplusul de forţă de muncă!

Să-i radem de pe faţa pămîntului cu vechea cutie mov!

Nu le da Ecstasy! Nu vrem ca ei să danseze! Ţine-i deprimaţi, împleticiţi şi incoerenţi pînă mor! Fă-o mirobolant! Pune-o pe celuloid, pune-o pe

panourile de afişaj. Doar ţine realitatea cît mai departe de noi cu putinţă.

000000Duceai o viaţă mai bună acolo în Penicuik. Bunica ta era cumsecade într-un mod excentric în inconştienţa ei alcoolică, iar mama ta venea uneori în vizită. Cîteodată o aducea pe noua ta soră vitregă. Domnul Robertson nu trebuia să audă niciodată de asta însista ea, deşi expresia aia omniprezentă de milă de pe chipul ei a început să te dezguste atît de mult, încît deseori simţeai nevoia să-l informezi din pură răutate pe Ian Robertson că ai văzut noul bebeluş00000000000000000

Şi rasa albă a Scoţiei o să vîneze pe Pămînt ca nişte super-fiinţe buldozer... ca în albumul ăla al grupului heavy-metal de rahat... cine 'n pula mea erau.

0000000Cînd sora ta vitregă a crescut şi n-a mai fost bebeluş, mama ta n-a mai adus-o. A mai avut un fiu şi vizitele ei au devenit din ce în ce mai rare. Pînă la urmă au încetat, dar deja nici n-ai mai băgat de seamă. La şcoală erai tăcut. Munceai din greu şi profesorii te plăceau. Te bucurai de aprobarea lor, deşi aveai dificultăţi să înjghebi relaţii cu ceilalţi copii. Prieteniile cu cei de aceeaşi vîrstă îţi trezeau suspiciuni. Abia aşteptai să te faci mare. Voiai să fii mai solid, mai puternic. Noaptea te îngrozea. Dormeai cu lumina aprinsă. Întotdeauna. Odată te-ai dus la biserică cu bunica ta care n-avea nici un chef să meargă acolo ai născocit păcate în faţa unui preot recunoscător. Ea te iubea, într-un fel ciudat şi dezechilibrat, şi nu se înţelegea bine cu fiica ei, mama ta.0000000000000000

Carole, tu stăteai acolo în picioare şi eu ţi-am sucit degetele, îndopat cu cocaină şi alcool, iar tu te uitai la mine cu ochii tăi mari şi erai într-o stare ciudată ce depăşea cu mult frica, încercam să mă gîndesc de ce ar trebui să mă opresc şi încercam să simt ceva care să mă facă să mă opresc înainte de trosnetul ăla

trosnetul ăla

şi ţipătul tău acum schimbat, mai distrus şi mai disperat decît pînă atunci, eu te-am făcut *pe tine* să simţi, dar eu încă mai simţeam

un vid

Cum te-a făcut să te simţi?

Dar nu am fost eu cel care a făcut-o. Noi toţi trebuie să ne acceptăm partea noastră din vină.

Noi ne putem descurca cu vidul. Îl cunoaştem prea bine ca să ne poată schilodi. Dar e atît de rece. Încălzirea centrală pare să se fi stricat. Becul de semnalizare s-a stins. Carole ştia cum s-o repare. Noi, eu, ne gîndim s-o punem de-un foc, dar mi se pare prea mult: să aduc cărbunii, să găsesc chibriturile (există oare un pachet nou?), aţîţarea focului, aprinderea.

Nu.

Am ciocănit la uşa lui Tom Stronach de vreo două ori, dar nu mi-a răspuns. O dată am auzit televizorul, aşadar ştim că Julie aia e acasă. Meciul de Anul Nou, Stronach o să joace în el. Dar nu, ziarele spun că au renunţat la Tom. Aş zice că totuşi o să se ducă. Sigur. Mă încumet să ies pînă la Safeway ca să iau mîncare.

Nu ne putem mişca deloc capul în timp ce mergem.

Ne auzim respiraţia în aerul rece: ritmată, profundă. Ne aruncă într-un soi de transă. Încă sîntem în viaţă. Sîntem în supermarket. Respirăm.

Cutiile şi pachetele de pe rafturi sînt pentru noi doar culori şi forme. Nu putem recunoaşte produsele, nu putem citi etichetele. Dacă luăm una din fiecare sînt şanse să avem destule chestii ca lumea.

Asta.

Asta.

Asta.

— Serg... Domnule Robertson... aud o voce lîngă mine.

Ea pare... are un zîmbet larg pe faţă. Are păr frumos şi dinţii ei sînt atît de albi. Poartă blugi şi o helancă bej sub o jachetă de piele cu căptuşeala maro. Are ochii plini de tristeţe.

Cine e? Sînt ameţit şi prostit din cauza lipsei de somn şi toate vocile alea din capul meu zbiară să le dau atenţie... să le recunosc...

Tot ce pot spune e:

— Ce-aţi mai făcut?

— Nu prea rău... nici prea bine, faţa ei se schimonoseşte şi rîde cu amărăciune.

Vreau neapărat s-o văd zîmbind din nou. E atît de frumoasă cînd zîmbeşte.

— Mi-e tare dor de el. De ce numai cei buni mor tineri? mă întreabă ea şi mă întreabă cu *adevărat*, adică o întrebare *adevărată*, privindu-mă parcă ar crede că aş putea şti răspunsul.

— Ăă... eu... ăă...

Acum mă vede pentru prima oară. Îmi vede gulerul medical de suport, de cînd m-am lovit la

gît în cădere. Vede pachetul cu cele șase cutii mov din coșul meu de cumpărături. Nu mi-am dat seama că era acolo. A fost de parcă au sărit înăuntru din proprie inițiativă. Acum mă vede. Vede un vagabond cu o barbă de patru zile, un palton grotesc, pantaloni pătați și adidași vechi.

— Vă simțiți bine? întreabă ea.

— Ei? O, *asta*, rîd eu uitîndu-mă în jos la mine. Sînt sub acoperire, îi șoptesc eu pe un ton conspirativ.

— Nu-i puțin cam mult pentru furturile din supermarket?

— Ha! Asta nu-i pentru furturile din supermarket. Asta-i o fraudă la scară mare a corporațiilor pe care o investighez. Dau din cap spre ofițerul angajat din spatele supermarket-ului.

— Înțeleg, spune ea evaziv, pe cînd fiul ei vine lîngă ea. Îți aduci aminte de domnul Robertson. Polițistul. El a încercat să-l ajute pe tatăl tău.

— Bună, zîmbește micuțul, dar cînd mă ginește face un pas înapoi. Pantalonii mei miros urît. Un val de miresme vine sub nasul meu de sub palton.

— E ok Euan. Domnul Robertson e în misiune. E îmbrăcat ca un vagabond. Probabil că e palpitant să fii sub acoperire, ei Euan?

Micuțul se forțează să zîmbească din nou.

— Bună, îi zîmbesc și eu.

Mă uit la treningul lui cu Hearts. Pare nou. Un cadou de Crăciun. Arăt spre emblemă.

— Deci ești un microbist, ei? Ai fost ieri?

— Nu... spune el mîhnit.

— Colin obișnuia să... începe să zică mama lui.

— Cine-i jucătorul tău preferat? întreb eu așteptîndu-mă la un Neil McCann sau la un Colin Cameron.

— Tom Stronach, presupun, spune el, apoi zîmbește șovăitor, dar nu-i chiar așa de bun cum era înainte.

— Vecinul meu! Trebuie să-l pun pe Tom să ne rezolve cu niște bilete speciale pentru Tynecastle. Ți-ar plăcea?

— Da, ar fi marfă.

— Vorbește cum trebuie Euan, zice mama lui. Se uită la mine. Ești foarte amabil, dar n-aș putea să te las...

— Nu-i nici o problemă. Sincer.

Facem schimb de adrese și de numere de telefon.

— E un om foarte cumsecade. Domnul Robertson. Un om de treabă, eu, noi, o auzim cum îi spune puștiului pe cînd se îndepărtează.

Mîinile noastre sînt aproape tăiate în două de toartele pungilor din plastic, dar nu ne dăm seama de asta pînă nu ajungem acasă.

Cine sîntem noi?

Cine sîntem noi?

Cum ne-am simțit?

Ne punem mîinile sub robinetul de apă caldă ca să ne reglăm circulația, dar apa clocotește de la boilerul electric. Ne crispăm de durere acerbă și vărsăm lacrimi din pricina nedreptății situației: infractorii ăia o duc mai bine decît sîntem noi acum în stare s-o ducem. Mai multă televiziune de sărbători și o droaie de rahaturi

(000000000000000000 nu ne faci și nouă o gustare Bruce? Încep să fiu puțin îngrijorat 0000000000000000 fiindcă nu prea mănînci.)

Gîndeşte-te la mine, nu la tine. Toate zgomotele alea din capul tău, voci care strigă să le dai atenție. Ei bine, cum nu primesc nici un răspuns de la tine, aş putea să continui bine-mersi cu povestea mea. Ai fost crescut de bunica ta, o beţivă bună la suflet şi cinică. În viața ei apăruse un vid de cînd soțul ei, bunicul tău, plecase, vid care uneori era umplut necorespunzător de diverşi bărbați care nu-i justificau speranțele.

Crawford Douglas a fost unul dintre bărbații ăştia. Cîteodată, în casa aia, tu te gîndeai la ea şi la bunicul tău. Te gîndeai la cum ar fi fost să fie acolo, la cum l-ai fi împărțit cu ea.

Te gîndeai la vidul pe care l-a lăsat, la faptul că peste tot mai existau încă urme ale lui. Te gîndeai la cît de mult îl ura pe bărbatul ăsta. Probabil că s-a purtat oribil cu tine bunico dacăl urăşti atîde mult, ai îndrăznit tu s-o întrebi pe cînd ea stătea pe canapea mîngîindu-şi pisica. Ea s-a uitat la tine preț de vreo două clipe apoi a privit în gol. Cu o voce tărăgănată şi ciudată care părea să nu-i aparțină, ea a zis: Nu fiule, era un om minunat. Cu toate că a plecat, ăia cumsecade mereu fac aşa. Doar lepădăturile rămîn. Dar pe cei cumsecade care pleacă întotdeauna îi urăşti mai mult decît pe cei răi care rămîn.

Actualul rău care stătea era Joe Caughey, care lucra ca paznic de noapte la supermarket. Joe se întorcea la bunica după ora de închidere vineri şi sîmbătă noaptea.

Mirosea a loțiune după ras şi a alcool, dar tu îl asociai întotdeauna cu mirosul de căcat, căci se ştergea la cur cu prosoapele din baie, care erau întotdeauna murdare de el. N-o să afli niciodată dacă o făcea intenționat sau dacă nu se ştergea cum trebuie la spate cînd făcea baie sîmbătă şi duminică dimineață.

Erai fascinat de asta, căci în copilărie erai foarte interesat de urină şi de fecale. Stăteai o veşnicie pe closet, reţinîndu-ţi rahatul, forţîndu-l să ţi se întoarcă la loc în intestin înainte să-i dai drumul. Te pişai sub covorul de lîngă şemineu şi aşteptai pînă se usca, mirosul de urină împuţea toată casa. Bunica ta dădea vina pe pisică şi punea sub covor foi din Evening News, care aveau pete galbene. Te excita să vezi cum covorul absoarbe balta aia de pişat, întrebîndu-te dacă o să fii sau nu depistat. Pînă la urmă, ea a aruncat covorul, după ce a dus pisica să fie eutanasiată. Billy s-a sălbăticit, e explicat ea. Era un animal murdar. L-a dat afară şi pe Joe Caughey. Îl suspecta.

Dar nu pe tine. Pe tine nu te-a dat afară niciodată. Bunica ta avusese un fiu care a murit cînd era copil.

Nu ştiai cum s-a întîmplat asta. Ştiai că ea îl învinovăţea pe Dumnezeu şi că a renunţat temporar la catolicism. În anumite ocazii, cînd se simţea vulnerabilă şi era mahmură rău, se întorcea la biserică, devastată de remuşcări. Mai tîrziu, beată fiind, spunea pe un ton batjocoritor că n-o să mai pună niciodată piciorul în locul ăla. Dacă există, oricum nu opreşte răutatea. Dacă nu, atunci n-ar trebui să ne preocupe, zicea ea. Alcoolul şi bingo, odată complementare căsniciei şi religiei, se dilataseră ocupîndu-şi locul în viaţa ei. Bunica ta detesta însuşirile cucernice ale fiicei ei, mama ta. Dar, în felul ei, îl iubea pe fiul pe care i-l lăsase fiica sa 000000000000 ace.

Aşa că ne uităm la televizor. La un momendat Toal vine la miniacasă. Ce să-ţi zic! Cel puţin vine aici şi nu ne obligă să mergem noi *acolo*. În locul ăla teribil, malefic. Unii dintre ei aşa ar fi

făcut, Niddrie aşa ar fi făcut. Noi sîntem oficial în concediu medical, căci avem gîtul într-un guler de suport.

— Poate că nu prea se potriveşte Bruce, dar un an nou fericit!

— Un an nou fericit Bob, aud eu o voce venind dintre buzele mele înţepenite, reci şi amorţite.

Toal ne explică faptul că acum sîntem suspendaţi din cauza unei anchete interne, ca toate anchetele noastre de altfel.

— Nu-ţi face griji, o să facem ce putem, ne spune el, uitîndusen jurului prin casă. Nu şi-a scos paltonul ăla scump din păr de cămilă şi nici mănuşile din piele. Arată ca un manager din fotbal. Ca tipul ăla director la Wimbledon, care a jucat la Spurts. O respiraţie aburindă îi iese pe gură. La cîţiva metri depărtare, în şemineul nostru, zace cenuşa manuscrisului lui.

Nu putem să încuviinţăm din cap cînd purtăm gulerul nostru pentru suport.

— Apreciem asta, spunem noi cu resemnare în voce.

Toal încearcă să fie în acelaşi timp şi ferm şi plin de compasiune. Trebuie să ne facă să ne dăm seama de gravitatea situaţiei, dar, de asemenea, să ne dea şi speranţa că lucrurile o să se amelioreze. Nici măcar nu ne mai putem plînge de milă. Ăsta-i un semn rău, ne gîndim noi.

— Ascultă Bruce, evident a trebuit să-ţi retragem cererea... de promovare. Acum nu-i momentu potrivit pentru tine să te întîlneşti cu comitetul pentru promovare. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

Noi înţelegem ce zice Toal. Nu catadicsim să-i răspundem. Mi-au luat acum slujba după care

tînjeam, cea care era de drept a noastră, dar sentimentul că am suferit o pierdere e, într-un mod ciudat, insignifiant.

Toal se uită-n jurul lui prin casă cu dezgust. E mizerie: cutii de aluminiu cu mîncare la pachet, pungi de cartofii prăjiți, cutii de bere (mov? da, pînă la urmă au ajuns și la noi!), farfurii cu resturi putrezite de mîncare, chiar și o grămadă de vomă uscată într-un colț.

— Ascultă Bruce, chipul lui Toal se lungește în timp ce nările-i recunosc duhoarea care pe noi de mult ne lasă indiferenți, nu poți trăi așa. Nu poți lua legătura cu nimeni care să aibă grijă de tine?

— Nu...

BUNTY

SHIRLEY

CHRISSIE

CAROLE

Carole. Singura care era în stare să ne dea ceva. Restul doar luau. N-avem nimic să le dăm. Dar Carole n-o să se întoarcă niciodată.

— Ești sigur?

— O s-o rezolv eu șefu, îi spunem noi lui Toal. Fața lui ne privește ursuz de sus. Sincer, încerc să forțez eu un zîmbet.

— Vreau să faci asta Bruce. Cei de la asistența socială din poliție o să vină în curînd să te vadă. Vor putea să-ți acorde ajutor profesional. Știu că lucrurile par cam sumbre deocamdată, dar nu ești

primul ofiţer la datorie care cedează şi nici ultimul n-o să fii. Busby a avut probleme. Apoi a fost Clell. Acum pare pe cale să se vindece. Bruce...

Toal pare puţin fîstîcit. Îşi freacă mîinile înmănuşate una de alta.

— Da?

— Ai prieteni ştii, spune el cu blîndeţe. Apoi zîmbeşte firav. Nu sîntem atît de tîmpiţi pe cît crezi tu. Soţia ta. Ştim că a avut o relaţie cu un tip negru. Nu-i un oraş mare Bruce şi e de albi. Chestii de genul ăsta se remarcă, indiferent cît de discreţi sînt cei implicaţi. Dar, cum spuneam, ai prieteni. Noi avem grijă de ai noştri.

Cuvintele lui mă izbesc ca o explozie lentă şi năucitoare. Mă simt ca un manechin din testele de coliziune la impact scăzut. Încerc să-mi dau seama ce vrea să spună.

— Adică ştiai... tot timpul... tu...

— Nu spune nimic Bruce, zice Toal serios. Nu-mi spune nici un cuvîntel.

Se răsuceşte, trage draperiile şi se uită pe fereastră. Apoi mă priveşte în faţă, străpungîndu-mă cu privirea.

— Uneori mai bine laşi lucrurile aşa cum sînt. La mijloc sînt reputaţiile, moralitatea şi carierele. Într-un fel, da, e nasol la modul general şi înţelept dac-o iei la bani mărunţi. Gîndim cam prea pe termen scurt. Dar pe de altă parte, ducem pe umeri problemuţa asta a speranţei de viaţă. E un lucru absolut necesar, rînjeşte el.

Se aplică aceleaşi reguli. Încerc să zîmbesc, dar simt cum îmi încremeneşte faţa, de parcă toţi muşchii şi nervii din ea mi-au fost tăiaţi.

— Ştii toată chestia aia cu femeia misterioasă?

— Mi-am pierdut o grămadă de vreme cu ea, rîde el şi clatină din cap uitîndu-se la mine uşor stînjenit. L-am auzit pe Bob Hurley cum îţi zicea odată în bar: cu toţii sînt nişte corupţi de rahat. Ştii, am crezut că fata asta Jackie Trent[1] era implicată şi că o punea cu majoritatea tipilor care lucrează la cazul ăsta pentru a-i face să mușamalizeze lucrurile. Mi-a luat un secol să caut o Jackie Trent ca s-o verific. Apoi mi-am dat seama că totul nu era decît o glumă internă între băieţi, un pic de argou rimat.

— Da... Jackie Trent, aud cuvintele cum îmi răsună în cap şi cum le repet papagaliceşte ieşindu-mi de pe buze.

— Oricum m-am săturat de toate astea. Ciudat Bruce, te-am apreciat greşit. Vezi tu, cineva mi-a şparlit un document personal. Din biroul meu. Ticălosul a furat şi copia de pe hard-disk, a şters fişierul şi discheta de rezervă. Am avut bănuielile mele, se uită el la mine şi ridică din umeri.

Ştim că faţa noastră e prea lipsită de expresie ca să mai exteriorizeze ceva.

— O vreme am fost puţin cam paranoic. Îi testam pe toţi încercînd să găsesc vreo fisură. Adică, toate chestiile alea pe care ţi le-am zis despre bietul Inglis, de parcă mi-ar păsa cu cine şi-o trage. Însă ai fost tare Bruce, trebuie să recunosc. Oricum, am fost sonat să ţin materialul ăsta la birou. Lucram la o chestie personală, în timpul pauzelor ştii, cînd aveam un minut liber uneori. Cîteodată stăteam pînă tîrziu şi lucram la asta, e mai linişte la serviciu decît acasă. Mă gîndeam că poate ştiai, ăăă... ce ştiam şi noi. Vezi tu Bruce, eu scriam un scenariu bazat pe cazul unei crime

1. În argou scoţian înseamnă *corupt*.

rasiale. În mare era bazat pe cazul Wurie, cu propriile-mi înfloriturii imaginare, bineînțeles. În scenariul meu crima e mușamalizată de un polițai rasist care are un motiv... să nu rezolve crima.

— Cum se termină... întreb eu cam prea precipitat.

— O, îi potcovim pe niște bandiți cu crima. O poveste cu sfîrșit fericit.

Încuviințez din cap. Genul de sfîrșit care le place oamenilor.

— Da, am tras o sperietură cînd documentul a fost furat, iar fișierele șterse. Mai întîi i-am bănuit... pe unii. Dar știam că persoana ar fi trebuit să-l citească și atunci aș fi putut să-mi dau seama cine era. Bineînțeles, mai aveam o copie pe hard-disk-ul de acasă, așa că n-a fost un inconvenient prea mare. Nu poți avea prea multă grijă, ei! Încă îl mai pot termina și trimite la vreo firmă de producție. Un vis irealizabil, dar neriscant, ei?

— Mda... asta-i bine... că ai făcut-o... vreau să spun că ai un interes...

— Mda, mi s-a luat de poliție. Mi-a ajuns pîn-aici, o mănușă din piele salută la frunte. Clell are dreptate. Legea își petrece prea multă vreme exorcizîndu-i pe oamenii obișnuiți care încearcă doar să-și trăiască viața. Societatea s-a schimbat, iar legea n-a ținut pasul cu ea; așa încît noi sîntem idioții care trebuie să o punem în aplicare, care-o încasăm. Mi-e scîrbă de asta. Sînt destui tipi cu adevărat răi de băgat în pușcărie, fără să-i mai trimitem și pe cîțiva puști ușchiți la un curs prin corespondență din închisoare la Universitatea de Infracțiuni, că fumează iarbă sau vînd pastile. Nu poți să-i faci criminali pe oameni pentru că preferă anumite produse. Ai putea la fel de bine să-i

bagi în închisoare pentru că preferă Cornflakes şi nu All Bran. O grămadă de aiureli de rahat, clatină el din cap. Oricum, trebuie să plec.

Simt cum m-apasă neliniştea în piept. Vreau să mai stea. Nu, vreau să-mi spună ceva. Trebuie să întreb.

— Şefu, încă ceva. Ce se întîmplă cu tipul din scenariul tău..., ăăă poliţaiul rasist?

— N-am ajuns pînă acolo Bruce. Poate reuşeşti să m-ajuţi! zîmbeşte el. Oricum, asistenţa socială o să vină aici în curînd. După cum ziceam, încearcă să rezişti.

Toal pleacă.

Un tip de treabă.

Sîntem singuri. Aprindem televizorul. Nu-i nimic la televizor.

(000ai mai iubit odată00000înainte de Carole000)

Nu. Noi nu ne iubim decît pe noi înşine.

(0000ai iubit odată000000cu siguranţă că
toată lumea o face0000000000000000)

Nu. Noi nu sîntem aşa. Ne gîndim la altcineva.

(00000Rhona0000000Rhona000000Rhona000000)

Rhona.

Trebuie să ne gîndim la Rhona. Gaşca urii mi-a adus aminte, mereu gaşca urii. Au fost minerii din sat şi apoi banditii lui Gorman şi ai lui Setterington. Între ei şi altă gaşcă. Cine?

Nu nu ne face deloc bine să ne gîndim la asta.

(0000000000000de ce nu 00000000000
0000000000000000de ce nu000000000)

pentru că s-a dus şi a rămas în trecutul de rahat

(0000atunci gîndeşte-te la mîncare0000000
000000000000potol minunat, minunat00000)

nici măcar nu pot să mănînc nimic

0000000000000îmi dai prea mult de furcă Bruce. Prea mult „eu" şi insuficient „noi". Acum mănînci pentru două persoane!

Dacă nu te poți gîndi la Rhona, o să-ți aduc eu aminte.

Rhona.

Rhona a fost puştoaica pe care n-ai cunoscut-o niciodată cu adevărat, dar care a fost prima ta iubire. Ai văzut-o prima oară în gimnaziu pe terenul de joacă.

O mai poți vedea cum stătea acolo, în fața corpului de artă, cu prietenele ei? Şi ea îşi alesese cursul de artă, dar era cu un an mai mică decît tine. Tu erai un virgin de cinci-sprezece ani doldora de hormoni. Ea avea un exemplar din albumul lui Mott the Hoople. Mott. Tu te-ai gîndit că era meserie că o interesau chestiile astea. Voiai să vorbeşti cu ea. Probabil că toată lumea voia, dar nimeni n-avea tupeu. Da, felul în care arăta te-a făcut să vrei să-i vorbeşti... dar modul cum se mişca îți inspira repulsie şi te stînjenea. Te ruşina pe tine în ochii tăi şi o ruşina pe ea în ochii tăi. Apoi i-ai zis lui Dermott, prietenul tău de la şcoală, că aveai de gînd să vorbeşti cu ea şi asta a fost tot. Pe cînd te apropiai de ea, puteai să-ți simți fața cum se înroşeşte, ochii cum îți încep să lăcrimeze. Ai spus o tîmpenie de genul:

— Ăsta nui aşa de bun ca All The Young Dudes.

— E şi mai bun, a replicat ea, uitîndu-se la carcasă.

— Acu nui, ai răspuns tu stupid, prizonier al propriei tale bălmăjeli.

— Ba da, a insistat ea, iar lucrurile n-ar fi ajuns nicăieri dacă ea n-ar fi adăugat

Asta doar pencă nu l-ai auzit ca lumea.

— Doar fiincă nulam încă, ai zis tu.
Şi tot n-ai putut intra pe felie Bruce, nu-i aşa? A fost nevoie ca prietena ei să spună,
— Îl punem diseară, la ea, nu Rhona?
Rhona părea cam stînjenită, dar atunci tu ai riscat.
— Aş putea să vin şi io să-l ascult?
Ea ţi-a zis: Vino dacă vrei
0000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000

— Vino dacă vrei, îi spun eu la telefon, doar vino dacă vrei.

Pun receptorul în furcă şi îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cu cine vorbeam. Totuşi era o ea. Dar nu ştiu cine era. Bunty? Chrissie? Shirley? Femeia de la asistenţa socială din poliţie? Carole?

Noo, nu iera Carole.

Şed acolo studiindu-mi iritaţia de pe pulpe. Am luat o cariocă şi am desenat conturul pe marginea pielii infectate. În felul ăsta o să pot calcula cît de repede se întinde infecţia. Dacă aş putea calcula ce suprafaţă de piele am, aş putea să-mi dau seama cît de mult o să-mi ia să fiu complet acoperit de eczemă.

O să-i spun şi lui Rossi 'n pizda măsii. O să am informaţia asta înainte ca vraciul ăla ineficient s-o obţină. Peste trei ani, patru luni, douăşpe zile şi şase ore jumate, pacientul tău, sergentul de poliţie Bruce Robertson o să fie o mare coajă infectată.

E oare o noutate?

Îmi pui la îndoială metodele de calcul? Metodele mele sînt metodele mele sînt metodele mele. Mă doare-n cur.

Mă ridic şi mă duc la fereastră. Ăştia care se adună sînt nori de viscol.

000000000000000000000000Erai în al nouălea cer Bruce, dar o parte din tine nu era sigură dacă nu cumva îți întindea o capcană şi n-o să ai parte de aceeaşi ridiculizare şi umilire care îți fuseseră hărăzite încă de cînd te ştiai. Dar te-ai dus. Hormonii sînt o forță puternică, şi mai şi în Bruce Robertson decît în majoritatea tinerilor. Dar tu erai speriat Bruce. Te-ai dus pînă la ea acasă la marginea cartierului tău muncitoresc, acolo lîngă rîu şi lîngă ferme.

Cînd ai ajuns acolo totul era în regulă. A fost minunat şi numai să stai la căldură şi să vorbeşti despre muzică, mai ales că erau fete. Te-ai dus acasă şi te-ai masturbat cu gîndul la ea. Oricît ai fi încercat să nu te mai gîndeşti la proteza ei, oricît ai fi încercat s-o ştergi din imaginea pe care ți-o formaseşi despre ea în capul tău, aproape întotdeauna categoric reapărea. În toată splendoarea ei rece, strălucitoare, metalică şi tare. Tu te simțeai vinovat după aia, dar de ce? Toți tinerii se masturbează.

Însă voiai s-o săruți Bruce, voiai atît de mult s-o săruți.

A doua zi te-ai dus singur la ea acasă. Ai ascultat din nou albumul împreună cu ea. Ai spus: Ar fi ok să te sărut, măcar pe obraz?

Ea a rîs şi a zis: Nu, nu pe obraz. Vreau să mă pupi ca lumea.

Tu ai tremurat şi ai zis: Bine păi...

La început a fost ciudat, buzele tale şi ale ei. Le simțeai întinse, altfel decît cum îți

imaginaseşi tu. Apoi te-ai gîndit la salivă şi la viruşi. Dar în curînd te-ai relaxat şi te-ai lăsat dus de val, amîndoi v-aţi lăsat, gurile şi limbile voastre au început să dispară. Pula ta s-a întărit şi te-a apucat ameţeala.

Două zile mai tîrziu ai întîlnit-o pe terenul de joacă. Ea ţi-a zîmbit şi una dintre prietenele ei a zis ceva. Tu te-ai dus la ea. Întodeauna te înroşeai la faţă cînd vorbeai cu ea în faţa prietenelor ei. De fapt chiar de fiecare dată cînd vorbeai cu ea la şcoală.

Dar ţi-a trecut. După o vreme ai început să te simţi în largul tău, iar gelozia şi agresivitatea pe care le simţeai de la alţi tineri, despre care ştiai că stau cu ochii pe tine şi pe ea, a încetat să te mai deranjeze. Ştiai cum erau cu toată vorbăraia lor dură şi atitudinea lor afectată: virgini. Discutau necontenit despre toate gagicile pe care le futuseră, dar tu nu-l vedeai niciodată pe vreunul dintre ei cu vreo puicuţă. Le aruncai în faţă discrepanţa asta, în felul ăsta te afişai ţanţoş cu Rhona. După un timp le-ai înăbuşit indignarea. Ai simţit cum devii mai puternic, iar pe ei i-ai simţit cum devin mai slabi. Asta te mulţumea. Ai început să te delectezi cu diferenţa dintre voi. Întotdeauna te-ai simţit diferit, dar inferior, însă acum ajunseseşi să te simţi diferit, dar superior. Aşa ai ajuns să fii considerat. Nu aveai de făcut decît să-ţi afirmi sus şi tare diferenţele şi să accepţi consecinţele.

Rhona te-a făcut puternic. Era atît de mîndră cînd se legăna de colo-colo cu mersul ei săltat şi şerpuitor, ţinîndu-şi capul sus cu o seninătate sfidătoare.

Erau unii oameni care se simțeau la fundul structurii sociale și economice, care nu se mai așteptau la nimic bun, ci doar la și mai multe umiliri. Le plăcea la nebunie ideea unei gagicuțe frumoase cu proteză. Îți aduci aminte de termenul pe care-l foloseau, cuvîntul ăla care ieșea din gurile lor batjocoritoare, limitate și sarcastice: handicapată.

În curînd n-ai mai fost virgin. Nici tu nici Rhona. Nu puteați s-o puneți la ea acasă sau la bunica ta, așa că o puneați sprijinindu-vă de stîlpii vechiului pod, acolo lîngă rîu.

Era întuneric și liniște, un miros dulceag se ridica dinspre rîu pe cînd tu executai manevre prin grilajul rupt înspre mal. Rhona s-a oprit brusc și ți-a aruncat o privire acuzatoare pe cînd tu te-ai întors cu fața la ea: Haide, e în regulă, ei, ai insistat tu.

Nu pot, a scuipat ea, încurcată și iritată. Tu i-ai eliberat piciorul artificial din capcana de sîrmă și tufișuri. Ți-ai mutat greutatea și, punîndu-ți brațul în jurul ei, ai tras-o înspre tine. Ai lăsat inerția, așa cum obișnuia domnul Conroy să spună la ora de știință, să o împingă prin deschizătură spre margine. Ea a intrat în panică, s-a încordat și a scos un țipăt, dar tu ai ținut-o strîns și ai rotit-o, ridicînd-o în picioare.
Te-ai simțit atît de mîndru că erai atît de puternic și că ea era atît de ușoară.

Îți plăcea cînd te puteai apropia de ea în felul ăsta. Căldura trupului ei lipit de-al tău, mirosul părului ei, parfumul cu care-și dădea uneori, probabil al mamei ei.

A fost nevoie s-o imobilizezi oarecum sprijinind-o de podul cel vechi pentru a o împiedica să alunece de pe mal în rîu. N-a fost prea încîntată, a protestat, aşa încît te-ai mişcat repede, smucindu-i fusta în sus şi dîndu-i jos chiloţii pînă la glezne, astfel încît să poată păşi din ei folosindu-şi piciorul sănătos. I-ai tras în sus piciorul ei prost şi l-ai înghesuit între pielea subţire şi cureluşe ca să nu se murdărească pe pămînt.

Apoi pantalonii şi chiloţii tăi sînt jos, dar amîndoi încremeniţi, cînd trece o maşină pe podul cu o singură bandă de circulaţie de deasupra voastră, trosnind pe pietriş în mers. Tu te împingi în ea, iar ea te ajută să ţi-o bagi, folosindu-şi mîna. Ea scrîşneşte din dinţi şi tu la fel, pentru că te doare, iar tu îţi dai seama că ar fi trebuit ca mai întîi s-o mîngîi, s-o umezeşti ca să ţi-o bagi mai uşor, dar eşti disperat, îngrijorat să nu se răzgîndească în ultima clipă sau să nu vă deranjeze cineva.

A doua oară e ca prima oară, dar a treia sau poate următoarea, a treia sau a patra nu-ţi poţi aminti nicicum, asta a fost şi ultima. De ce nu-ţi poţi aminti? Mintea îţi joacă uneori feste din astea.

Ultima oară. Exact la fel ca celelalte două sau trei.

Te gîndeşti că într-o zi o să fie minunat să o pui într-un pat, deşi şi aşa merge deocamdată. Da, îţi pui mîinile pe fesele curului ei ca să nu se frece de peretele din piatră cînd o fuţi. Acum îi place şi ei pe cînd tu o fuţi ca lumea, iar ea şopteşte: Dă-mi-o...dă-mi-o... iar tu ai limba în gura ei, iar ea o are într-a ta şi acum faceţi dragoste, aţi depăşit demult

penetrarea inconfortabilă şi sordidă şi ai ajuns într-o stare super nemaipomenită şi pură.

Tu termini primul şi nu mai poţi continua. Exact ca de primele trei sau patru dăţi. Îi simţi frustrarea. Te gîndeşti că ar fi trebuit să nu te grăbeşti. Acum că s-a sfîrşit, ai o dorinţă arzătoare s-o iei la goană şi s-o părăseşti. Acum ea ţi se pare aşa cum spun ceilalţi, o infirmă, o handicapată. Dar prietenul tău Dermott spune că e normal să te simţi aşa după ce ai dat la buci. Substanţele chimice din tine s-au consumat şi le ia o vreme să se formeze la loc. Şi totuşi în nici un caz n-ai fugi vreodată fiindcă ea e beteagă. Crezi că o iubeşti. Stai treaz noaptea şi nu te gîndeşti la Stevie şi la jeg, ci la ce bine ar fi dacă tu şi cu ea aţi fi căsătoriţi. Nu numai pentru sex, ci şi ca să puteţi avea o casă împreună şi să puteţi avea grijă unul de celălalt. Tu ştii că mama şi tatăl ei n-ar fi de acord cu asta. Crezi că eşti sonat şi bleg fiindcă simţi aşa ceva, dar asta simţi.

Bunica ta a aflat. Prietena ei Agnes te-a văzut sărutînd-o pe Rhona pe o bancă din parcul oraşului. Tu ai venit acasă într-o seară, iar ea stătea cu o sticlă plină pe jumătate cu whisky şi cu cîteva cutii de Carlsberg Superlager, în faţa televizorului. La ora asta ea e deja într-o stare avansată de dezintegrare alcoolică.

— Mda, mi s-a spus că ai o micuţă prietenă acuma, a zis ea, una care nu poasă fugă de tine! Una cun picior de lemn!

Tu îi ignori chicotitul de vrăjitoare şi te refugiezi în camera ta.

În rest toţi joacă acelaşi joc. Îşi spun că eşti un pervers. Fiul Bestiei şi Handicapata.

Rhona nu se fardează niciodată la şcoală, aşa că pare mai mică. În clasa a cincea, nu a şasea.

Dar să ne întoarcem la seara aia, seara celei de-a patra partide a ta. O conduci pînă acasă. Apoi îi vezi în faţă, Brian Meldrum şi grupul lui. Ei sînt acolo împreună cu nişte tipi mai mari. Nu te deranjează că îţi spun Cel Care Fute Invalide. Te poţi descurca cu asta. Ştii că e doar gelozie pentru că prietena ta e atît de minunată. Pe departe cea mai arătoasă fată din şcoală, în pofida protezei ei. Poţi să te descurci cu ce-ţi spun ei ţie, dar nu vrei să-i zică şi ei ceva. Ea n-o merită, iar tu o iubeşti.
— Poatiar fi mai bine s-o tăiem prin terenul de golf, îi spui tu.

— Mda, răspunde ea, ştiind imediat la ce te referi. Te strînge de mînă şi priveşte în jos. Simţi o apăsare pe inimă şi îţi doreşti să fi fost suficient de puternic încît să-i distrugi pe toţi, să distrugi pe oricine ar răni-o. Dar ei nu te-au văzut, par cu minţile total buşite de lipici şi vin ieftin. Aşa că te întorci pe şosea şi treci printr-un alt gard din sîrmă pe terenul de golf.

Entuziasmat că ai scăpat în cel mai bun caz de nişte insulte nasoale, tu iei bâtul dintr-o gaură de pe teren şi îl arunci ca pe o suliţă. Îţi dai aere faţă de Rhona, dar ea zice: Nu Bruce... nu... în timp ce se duce pînă la buza unui obstacol de nisip.

Apoi răsună o bubuitură pe cer, iar ploaia începe să cadă şiroaie.
După aia vezi o strălfulgerare imensă, urmată de încă o bubuitură. Apoi o auzi pe Rhona

cum scoate un mic scheunat, aidoma unui cățeluş care a fost călcat pe lăbuță, te întorci şi vezi cum preț de o clipă o strălucire electrică o învăluie cînd e lovită de un fulger.

Alergi cei vreo cincizeci de metri care sînt pînă la ea prin semiîntuneric, cu ploaia biciuindu-te. Nu poți auzi decît hohotul strangulat de plîns din pieptul tău şi nici măcar nu poți s-o strigi pe nume0000000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000000000000

Rhona!

Carole!

Stacey!

Scot fotografia ei şi o pun la loc pe bufet. Obişnuia să poarte aparat dentar, mititica de iea. Chiar i-a îndreptat dinţii. O chestie bună, deşi la început n-am fost de acord. Însă n-a purtat nimic pe picior.

Bucătăria miroase nasol. E o mortăciune acolo. Deschid uşa din spate. E frig, iar eu am numai chiloţii cu picior pe mine şi halatul care e descheiat, dar e bine să vezi cum ninge iarăşi. Ca în *White Christmas* cu Bing Crosby şi Danny Kaye, cînd deschid uşile de la curtea interioară a hanului Generalului din Vermont zi zăpada cade abundent, iar ei încep să cînte şi urmează genericul de final. Mai beau cu înghiţituri mici o cutie mov uitîndu-mă la cascada de nea. Cînt în sinea mea: clooocotesc, iun Crăciun de rahat...

Pe jos e ceva, în grădină...

000000000000000000te uiți în jos la ce e pe pămînt şi apoi te răsuceşti şi treci încă o dată prin gard, mergînd spre cartierul muncitoresc de lîngă fermă. Ei urlă după tine dar tu nu poți auzi nimic desluşit. Te opreşti şi te uiți la copacii roz înfloriți, la cei pe care ți-i arăta mereu Rhona. Îi plăcea la nebunie parfumul lor.

Apoi Brian Meldrum îți blochează calea: Robertson, io vorbesc cu tine 'n pizda mătii!

Tu te uiți la el şi te gîndeşti la cît de înfiorător de urît îi poate face să arate pe oameni prostia deliberată. Îți aminteşti cînd obişnuiai să ai astfel de gînduri Bruce? Te gîndeai la cît de mult se lasă să decadă băiatul ăsta fără să fie cu adevărat conştient de asta.

— Bruce Robertson, Cel Care Fute Infirme! Undii puicuța handi azi?

— S-a dus...

— Io bucățică meserie frățîne, zice alt tip, — l-aş tragio şiio!

— Du-te-n măta puțoi pervers, rîde Meldrum.
— Nema, spune tipul mai mare, io păpuşică pizdoasă. Numa fiincă voi, puțoi ce sînteți nați avut tupeu săi dați ontîlnire. Nu contiazun picior prost. De mutră, țîțe şi pizdă tresă vă pese. Micuța Rhona, iubițel...

Meldrum încă se holbează la tine: Cii cu mutra ta Robertson?
Tia respins? Respirația lui cu aburi de vin e pe fața ta.

Nu ca parfumul Rhonei.

Auzi cum ploaia loveşte acoperişul staţiei de autobuz de deasupra ta.
— No s-a dus, nu mai ie... terenul de golf...

— Se antrenează la golf? întreabă celălalt tip.

— E pe terenul de golf... Acum tremuri.
Gîndindu-te la ea.
Cum tu n-ai făcut nimic. Cum totul a fost din vina lor.
Ca să eviţi glumele lor proaste.

— Pe vremea asta! Haiso căutăm!

Te tîrăsc afară din adăpost în ploaie, pe pod şi apoi pe poartă. Tu îi duci la locul unde aşteaptă ea.

— Toarnă cu găleata... sigur nui aci... zice un tip.

— Ba da, poate că şi-a buşit picioru. Treso ducem acasă.

— Unde e? Tunetele s-au oprit, dar ploaia v-a udat pe toţi fleaşcă.

— Acolo... în spatele obstacolului... le zici tu.

Meldrum fuge pînă acolo.
— Hei iubito... hei... se opreşte pe marginea bunkerului. Ce mama dracu... futui... se întoarce spre voi:
CHEMAŢI POLIŢIA 'N PIZDA MĂSII!
Îţi trage un pumn naşpa în stomac, tăindu-ţi respiraţia şi răspîndindu-ţi o stare de greaţă în tot trupul,

— Ce pizda mătii iai făcut! Pervers de rahat!

Eşti conştient de faptul că te-a pus la pământ şi că îţi trage şuturi, toţi îţi trag. Tu plîngi, dar nu de mila ta. Tu plîngi pentru ea.

Poliţia vine şi te ia la secţie. Îţi spun că a fost o tîmpenie că ai aruncat bătul pe teren, căci fulgerul loveşte în punctul cel mai înalt. Aşa că tu ai fost cel care a omorît-o. Un accident. Alt accident. Dar poliţia se poartă frumos cu tine. Amabili. Înţelegători.

Uneori încă îi poţi vedea chipul, atît de rece şi ţeapăn, pistruii ei de parcă ar fi pictaţi. Nu ca Rhona, nu ca atunci cînd ea îţi zîmbea şi stăteaţi de vorbă şi vă sărutaţi şi vă futeaţi.

Ea a fost prima ta iubire dar de fapt n-ai cunoscut-o niciodată atît de bine pe cît ţi-ai fi dorit. Îi plăcea muzica, arăta şi mirosea bine, purta o proteză şi inima ţi se tot sfîşia în trecut şi încă ţi se mai sfîştie, dacă eşti sincer faţă de tine, de fiecare dată cînd te gîndeşti la ea. Cîteodată nu poţi să te ajuţi singur dar jocurile te ajută. Sau cel puţin aşa se întîmpla. Acum nu-mi mai ajung.

Ea lăcea
zile l ăştia
cînd lisme
cretine rahat
de gen nu mai
sînt en

Ce e ăsta? Un sac de cărbune. O găselniţă.

Îl tîrăsc în camera friguroasă şi întunecată. Fac tacticos focul şi îl aprind. Se înteţeşte rapid. Stau jos hipnotizat de flăcările clipocitoare care dau singura lumină din cameră, pe lîngă o mică strălucire enervantă de pe bufetul de lîngă mine, care îi conferă o nuanţă scîrboasă roşiatică şi lipsită de strălucire fotografiei lui Stacey.

Pornesc robotul să-mi ascult mesajele.

— Bruce, Bunty. Sună-mă te rog.

Bip.

— Bruce, Bunty. Îmi fac griji pentru tine dragă. Mi-au zis că eşti bolnav. Te-am sunat, dar nu erai acasă. Sună-mă.

Bip.

— Sînt Chrissie. Mai sună-mă sexi!

Bip.

— Bună Bruce. Sînt Gus. Sper că totul e bine şi că în curînd o să fii din nou gata să sari la bătaie. Dăniun ţîrîit!

Bip.

— Domnule Robertson, sînt Heather Sim. Mama lui Euan. Ar fi minunat dacă aţi putea lua bilete la Tynecastle pentru meciul cu Celtic pe douăzeci şi unu. Nu ştiu dacă vă convine sau nu data. Dacă aţi putea să mă sunaţi înapoi la şase-unu-doi-şapte-doi-patru-trei. Încă o dată vă mulţumesc.

Bip.

— Bruce iubitule, sînt Chrissie pe la spate, ultima dintre marii pretendenţi la tron! Nu mi-ai răspuns la telefoane şi nici la uşă. Am trecut ieri pe la tine. Ştiu că eşti acasă. Se fac lucrări pe strada ta. Trebuie să-ţi opreşti respiraţia. Ce s-a întîmplat forţosule? Nu poţi face faţă pasiunii? Sună-mă dacă din întîmplare îţi redescoperi coaiele!

Bip.

— E cineva acasă. Of bine...

Bip.

— Bruce... te rog, te rog, te rog, sună-mă. Sînt Bunty. Te rog Bruce.

Bip.

— Bruce sînt Shirley... Bruce... sună-mă... sună-mă!

Bip.

— Bruce. Gus. Nam obținut-o. Nu miau dato. Sună-mă Bruce, vreau sapelez la guvernul central. Știi cui iau dato!

Bip.

— Alo...

Bip.

Gata. Îmi deconectez telefonul. Mai mult televizor, asta-mi trebuie.

Mai mult televizor.

Nu. Canalele, vocile, mereu vocile de rahat...

Apoi o bătaie în ușă. Nu mă sinchisesc, dar ciocăniturile devin din ce în ce mai stridente și e de parcă oricine ar fi are de gînd să intre dînd cu piciorul în ușă, în stilul poliției. O deschid și el e aici, stînd în fața mea în prag, iar eu mă uit peste umărul lui, urmărind cu privirea cum BMW-ul lui Tom Stronach iese din parcare și se îndepărtează pe stradă. Soarele de iarnă îmi sclipește în ochi. Viscolul. S-a oprit. Nu mai e aici. Morții măsii.

— Am fost nevoit să vin, Bruce, ne spune el. Mi-am făcut griji pentru tine. Ai trecut printr-o situație a dracu de nasoală. Am fost nevoit să vin, repetă el.

Vrem să închidem ușa, dar ni se pare mai ușor să-l lăsăm să intre. Nu zicem nimic, dar mergem pînă în bucătărie și ne așezăm. Ne uităm afară la grădina noastră, o harababură uscată. Odată era atît de frumoasă. Carolei îi plăcea să lucreze în ea, mie niciodată nu mi-a plăcut. Deși ei i-am apreciat eforturile. Îmi plăcea să șed acolo afară cu o cutie de bere. Plăceri simple. Leagănul lui Stacey... l-am luat cu cîteva veri în urmă. Cîte?

Ray mă urmează și se așază în fața noastră. Un musafir îngrijorat.

— Binenţeles Bruce, nu tresăţi spun că, deşi am fost încîntat de promovarea asta, pentru minia fost o experienţă dulce-amară. Dacă n-ai fi avut... ăăă, problemele pe care le-ai avut... ei bine, ai fi pus tu laba pe ea, frăţîne. Trebia să ţi-o spun.

— Mda Ray, aşa se-ntîmplă, încuviinţăm noi din cap.

Despre asta-i vorba. Despre asta era mesajul lui Gus.

Faţa lui Lennox a încremenit într-un zîmbet estimativ, ţeapăn în jurul gurii, cu ochii iscoditori, dar ciudat de neînsufleţiţi şi de mecanici, în stilul poliţiei.

— Ştii carei problema ta, rîde el glacial, n-ai pusîn practică ce propovăduieşti.

Nu putem zice nimic.

Lennox ne vorbeşte pe un ton ca şi cum ar pretinde că totu-i pentru binele nostru şi nu în beneficiul lui, chestie care-l face să se bucure răutăcios.

— Tu mi-ai spus-o Bruce. Ţi-aminteşti ciai zis: Tresă dibuieşti care-s textele grupului şapoi să reciţi scenariul.

— Mda, mi-amintesc, îi spunem noi.

— Deşi vezi tu Bruce, tresă înveţi un nou scenariu. E ca şi cu porcăria aia de oportunităţi egale: împroaşcă-i cu asta pe puţoi şi fă-o cu convingere. E doar un alt mic cod pe care te bazezi. De asta Gilman ăla... clatină el din cap zîmbind binevoitor, sigur a repetat discursul ăsta. Comportamentul tău trebuie să fie non-rasist şi non-sexist. Ştii care-i povestea: toată chestia asta cu oportunităţile egale a apărut cînd şomajul în masă a început să facă victime. Nu puteai să-i laşi pe şmecherăşii de manevră care erau puşi pe cariere ascendente să le ia slujbele fiilor şi fiicelor de

bogătaşi! Aşa că aduci o mînă de cioroi privilegiaţi, ca un cal troian, să ia ochii cu oportunităţile egale, asigurîndu-te în acelaşi timp că păstrezi slujbele cu salarii marfă pentru burghezii educaţi. Începi să introduci specializările minime, impui ca absolvirea unei universităţi să fie esenţială acolo unde în trecut nu era nevoie de aşa ceva. În felul ăsta îi cureţi pe cei care nu pot să-şi bată joc de scenariul tău. Bineînţeles, bagi 'n măsa toate schimbările. În Londra, cioroii apucă din an în Paşte să fie caftiţi cu bastonul doar de un membru al propriei rase. Ştii povestea.

Lennox îmi face cu ochiul gen iete-că-m-amprins.

— Da. E adevărat Ray.

— Nu spun că eşti un dinozaur Bruce, dar tu i-ai lăsat pe puţoii ăştia să te descrie aşa. Ţine-ţi cărţile de joc lîngă piept frăţîne.

— Lîngă piept Ray, aşa cum ţi-am spus şi eu mereu.

— Aşa mi-ai zis, spune el voios.

Se uită prin cameră şi nu-şi poate ascunde dezgustul. Se ridică în picioare. Lennox cel victorios, Robertson cel învins.

Cine s-ar fi gîndit la una ca asta. Poate Lennox.

— Oricum Bruce, treso tai. Mai e doar un lucru şi presupun că e o chestie pe care o simte toată lumea cînd promovează, ştii, ce fel de relaţii să ai cu vechii prieteni şi toate astea.

Se uită atent la noi să vadă dacă înţelegem. Noi îl privim absent. N-avem nimic de spus.

— Pot spune asta pentru că sîntem amîndoi profesionişti în forţele de ordine Bruce, dar metodele tale sînt foarte diferite de ale mele. Acuma, eu ştiu că am făcut multe rahaturi în trecut, dar s-a zis cu toată cocaina şi porcăriile alea.

Mă privește sever și cercetător, cu o autoritate pe care n-a manifestat-o niciodată pînă în prezent. Autoritatea unui bărbat care știe că are statul în spate, de partea lui.

— Pricepuși?

— Sigur Ray, zicem noi.

— Atîta vreme cît îți dai seama cum e vechiul cîntec: „Zilele alea s-au dus acum și trebuie să rămînă în trecut", ok?

— Ok...

— Și Bruce, fără supărare, ei frățîne?

— Noo Ray, mă cunoști, nu sînt eu ăla care să trăiască în trecut. Sînt convins că o să faci treabă bună ca inspector.

Ray ne înșfacă cu duritate de umeri.

— Mersi frățîne. În regulă, mai bine o tai. Pa. Am niște chestii de făcut, tresă mă văd cu unii.

— Mda. Ceao Ray.

— Ceao pa pa Bruce... of... Bruce, l-am văzut ieri pe Bladesey ăla, la clubul din Shrubhill. Cu toții l-am evitat. Părea umpic cam sperios. Dupaia Gillman s-a dus la el și l-a pus la punct, în stilul inconfundabil al lui Dougie. Așa că m-aș mira ca domnul Blades al nostru să-și mai arate vreodată mutra pe la masoni. Hai noroc! îmi face Ray cu ochiul, scoțînd un păcănit din colțul gurii pe cînd se cară.

Pac pac pac

Sar de la un canal la altul.

H(0000000000 Te-ai făcut mare și ai început să) ca
un c(munceşti în aceeaşi mină ca şi omul despre) ine.
Ei a(care ai crezut că e tatăl tău. Puteai să-i) se-
tele(simți ura. Dar acum aveai prietenii tăi. Era un) cu
sex (miner bătrîn, un bărbat din Skye pe nume)
(Crawford Douglas. Ți-l amințeşti de pe)
(vremea cînd erai mic. El a fost cel care)

te-a luat de la groapa cu cărbuni şi de lîngă trupul zdrobit al lui Stevie, şi te-a dus pe stradă pînă la casa bunicii tale din Penicuik. Tu te-ai înțeles bine cu Crawford. Şi bunica ta la un moment dat. Dar nu şi acum. El locuia de multă vreme în Newtongrange. Crawford nu se înțelegea deloc cu tatăl tău vitreg, Ian Robertson. Ăsta a fost pentru tine un motiv suficient ca să te împrietenești cu el iar el te-a inițiat în breasla străveche şi nobilă a francmasoneriei.
Într-o noapte, cînd era beat, ți-a istorisit adevărata poveste a tatălui tău natural.

Aud vocile şi apăs butoanele de pe telecomandă ca să schimb canalele, dar e vocea din capul meu. Aceeaşi voce insistentă şi scăzută, care mă mănîncă pe dinăuntru...

... schimb canalele...

0000000000000000Familia lui Molly Hanson provenea din Irlanda, din vechea parte a oraşului Edinburgh, dar s-au trezit că muncesc în satele de mineri din Midlothian. Ea a crescut în Newtongrange şi s-a trezit că se îndrăgosteşte de un tip de prin partea locului, un miner tînăr pe nume Ian Robertson, care lucra împreună cu tatăl ei.
Ian nu i-a înțeles nevoia de a se căsători la o biserică catolică, dar a acceptat de dragul lui Molly. În fond, o iubea. Apoi s-a întîmplat ceva îngrozitor, ceva ce avea să-i pună la încercare la maximum iubirea aia00000000000000000000000

... schimb canalele... un film cu Bond. De data asta e Roger Moore...

00000000000000000000pe cînd punea flori pe mormîntul fratelui ei mort, Molly a fost atacată de un bărbat. A fost bătută şi violată. Molly a dat o

descriere, iar bărbatul a fost prins. A fost judecat şi condamnat pentru mai multe violuri şi agresiuni sexuale asupra unor femei şi bărbaţi. La proces a reieşit că bărbatul ăsta suferea de probleme psihice: schizofrenie acută, depresie, atacuri de panică.

Tragedia asta cumplită s-a accentuat cînd s-a stabilit că pe Molly o lăsase gravidă bărbatul ăsta. Ea l-a rugat pe preotul din partea locului s-o îndrume. Părintele Ryan i-a spus că, fiind catolică, era de datoria ei să aducă viaţa asta pe lume. Ian Robertson, deşi distrus, a fost alături de ea. Nunta a avut loc, iar copilul a primit numele de Bruce 00000000000000000000 00000000000 00000000000000000000000000000000000000000000

Schimb canalele... desene animate... Walt Disney. Frumoasa şi bestia...

00000000000000000000000000000Ian Robertson a fost alături de soţia sa, dar de fiecare dată cînd se uita la bebeluş îi vedea chipul bărbatului de pe prima pagină a lui *Daily Record* şi titlul CHIPUL UNEI BESTII îl ardea pe sub craniu.

Tu ştiai că nu eşti ca el. Ca ăla. Trebuia s-o dovedeşti0000000000000000000000000000000

Schimb canalele... reclame... scoţienii adevăraţi citesc Record....

Ai ajuns să cunoşti chipul ăla. Vechiul *Daily Record* era pe un microfilm în Salonul Glasgow din Biblioteca Mitchell.

Stăteai ore întregi cu privirea aţintită pe chipul ăla, încercînd să descoperi în el un anumit lucru, puţină umanitate.

Acel bizar pelerinaj pe care-l făceai la Glasgow îţi consuma tot timpul tău liber. Cîteodată îţi luai liber

de la serviciul tău din mină. Îţi luai liber ca să te uiţi la chipul Bestiei. Trebuia să-ţi spui în sinea ta că nu erai deloc ca el. Dar femeile. Le doreai. Întotdeauna le-ai dorit. Însă toţi tinerii făceau la fel. Era normal

Schimb canalele: reluări din Please, Sir.

000000000000000000000000000ţi-o aduci aminte pe domnişoara Hunter, Bruce. De la şcoala primară din Penicuik. Sigur îţi aminteşti de cît de crud se purta cu tine. Era femeia uscată ca un băţ şi pipernicită care te victimiza cu o ardoare mult mai intensă decît sadismul nonşalant pe care îl manifesta faţă de ceilalţi elevi. Părea atît de personal. Uneori te lua deoparte, te zgîlţîia şi îţi şuiera în ureche, — Ştiu cine eşti Robertson. Ştiu totul despre tine, băiat malefic şi rău ce eşti. Cu cît munceai mai din greu, cu cît încercai mai tare să-i faci plăcere, cu atît mai urît se purta cu tine0000000000000000000000000000000

Televizorul se stinge.

Nu ştiu dacă e zi sau noapte. Nişte cutii mov goale zac în faţa mea. Focul încă pîlpîie. O femeie de la asistenţa socială a sunat la un moment dat. Nu-mi pot aminti ce-a spus. Trebuie să fac ceva.

Îmi trag pe mine nişte haine şi mă duc afară, luînd-o spre Colinton Village. Singura persoană pe care-mi trece prin cap s-o vizitez e doctorul meu, dr. Rossi.

Sala de aşteptare e plină de puţoi bătrîni şi urît-mirositori, dar acuma am eu ac de cojocul lor. Mă flendur în paltonul ăsta vechi! Na poftim, puţoi bătrîni şi snobi ce sînteţi. Scot o cutie mov din buzunarul paltonului.

— N-o puteţi bea aici, îmi spune recepţionera.

Îmi flutur legitimaţia în faţa ei.

— Poliţia, îi spun eu. Lucrez sub acoperire, le explic eu nevesticilor.

Una rînjeşte schimonosindu-şi buzele alea bătrîne şi uscate. Îmi vine să înşfac o seringă, s-o umplu cu conţinutul vechii cutii mov şi să i-o înfig fix în buzele alea bătrîne, hidratîndu-le instantaneu!

— Chirurgie plastică, îi spun eu, tehnici moderne. Toată lumea şi-o poate permite, îmi ridic eu cutia în cinstea tehnologiei.

Recepţionera mă cheamă, iar eu intru şi-l văd pe Rossi. Îi cade falca cînd intru şi, dacă m-ar fute vreun pic grija, aş spune că e o chestie neprofesionistă faptul că nu ştie să se poarte cu un bolnav.

El e McDonald's-ul medicinei şi îi ia mai puţin timp să pună un diagnostic decît le ia lor să servească un Big Mac.

— Sînteţi deprimat domnule Robertson. Nu fac asta prea uşor, dar o să vă prescriu Prozac.

— Bine, îi spunem noi doctorului ăstuia.

Însă Rossi: e ceva diferit la el. De parcă tocmai şi-a dat seama că se apropie de vîrsta mijlocie şi că n-o să ajungă niciodată să-şi facă un renume în medicină. Atît, că prescrie pilule puţoilor bătrîni şi patetici şi că e un funcţionar ridicat în slăvi, aşa cum sînt în ziua de azi şi poliţaii, profesorii şi asistenţii sociali, mai mult decît atît nu se poate. Medicul nostru, în general plin de viaţă, ne umple cu putoarea deprimantă a eşecului lui, putoarea unui om pe care l-au ajuns din urmă propriile-i limite. E o duhoare cu care ne-am obişnuit în ultima vreme. Emană din fiece por bolnav al trupului meu, la fel de veritabilă ca şi sudoarea stătută de whisky ce o însoţeşte.

După ce noi, eu, noi plecăm din cabinet și mergem o vreme pe străzi, mototolim rețeta într-un ghemotoc și o azvîrlim în Water of Leith din Colinton Dell. Apoi ne ducem la Royal Scot să bem o bere. Ăsta-i singurul drog împuțit de care avem nevoie: alcoolul. Cocaina aia de rahat ne-a futut pe noi, puțoiu ăla Lennox. Ne-a adus în halul ăsta și apoi s-a repezit să ne fure postul care era al nostru. Ar fi trebuit să ne prindem de asta, ar fi trebuit să vedem semnele. Dar noi am fost slabi.

Acum trebuie să fim puternici.

Somnul ne ocolește în timpul nopții. Gîndurile ne zboară prin minte ca un șir infinit de călușei. Putem vedea călușeii, soția și copilul nostru făcîndu-ne cu mîna de pe caii ăia cretini, pe cînd noi stăm și ne bem ceaiul în Piazza of Princes Street Gardens, mereu absenți, duși pe gînduri, pierduți în visele noastre de răzbunare împotriva celor care încalcă legile statului.

Nu putem sparge ciclul, făcînd o labă de rahat, pencă de fiecare dată cînd invocăm imaginea unei femei, vedem fețele borfașilor și cele ale lui Lennox sau Toal, și, spre ușurarea noastră, o erecție e imposibilă în asemenea circumstanțe.

Ghearele în care ne-a prins teroarea ni se par concrete. Uneori o lasă mai moale, dar niciodată nu ne dau drumul.

Mergem din nou, prin Dell, prin lungul pasaj care e aidoma unui vechi tunel feroviar. În tunelul ăsta e un anumit loc, locul în care am ajuns acum, unde face o curbă și nu poți vedea lumina în fața ta și n-o poți vedea nici dacă te uiți în urmă. Doi pași în față și lumina strălucește, doi pași în spate, o privire peste umăr și e aceeași poveste. Dar aici, chiar în punctul ăsta: aici e intrarea în iad. Aici

simți că, dacă rămîi în locul ăsta prea mult timp, pur și simplu vei înceta să mai exiști.

Iar noi nu ne putem mișca.

(0000000000000000000000000aerul care vine dinspre zonele polare peste marea inospitalieră și de acolo direct în plămînii tăi distruși de tutun este atît de înghețat încît pare ca un miez arctic în trupul tău. Eu o pot simți de aici Bruce și nu-mi place asta. Simți că toată carnea ta caldă de mamifer îl înfășoară ca niște pături în straturi, asimilîndu-l, lăsîndu-i bunătatea să se scurgă spre organele din corpul tău. Respirînd. Respirînd. Nu-mi place asta. Ieși din tunel Bruce 0000000000000000000000000000000000000000000)

Tunelul se rotește în jurul nostru, cu conturul vizibil al pietrelor, începînd să se învîrtească prin întunericul schingiuit și jegos. Auzim voci, dar nu sîntem încordați.

Apoi din nefericire nu mai sîntem în vid. N-am simțit că am plecat din tunel sau că am trecut prin strunga din lemn, dar știm că ne-am întors cumva pe șoseaua principală, căci auzim zgomotele mașinilor care trec din cînd în cînd și le vedem farurile.

Apoi, Universitatea Napier, răsăritul soarelui, ciripitul păsărilor care se duc spre grădinile din Gilmore Place și pe urmă sîntem în King's Theatre.

Stacey, Carole și micuța prietenă a lui Stacey, Celeste, împreună cu noi la pantomimă, să vedem *Mother Goose* cu Stanley Baxter și Angus Lennie din *Crossroads*.

Noi am văzut-o.

Ba nu, n-am văzut-o.

Ba da, așa a fost.

E lumină și nouă ne e frig: ne clănțăne dinții. Un vagabond ne aruncă o insultă sau poate ne

cere bani. Noi ne uităm în buzunare şi găsim o bancnotă de douăzeci de lire şi nişte mărunţiş.

Scoatem bancnota de douăzeci de lire şi i-o dăm vagabondului care ne vede suferinţa din ochi, iar privirea lui devine lucidă mai curînd din recunoştinţă decît de frică pe cînd ia bancnota şi mur mură 000000000000000000000000000000000 ă pe str 000000000000000000000000000000000000 0000cu puţin înainte de greva minerilor, cînd aşa e ai auzit informaţia asta despre tatăl tău adevărat, . ai plecat la Londra şi ai intrat în poliţie.

Ai meditat cu tăieturile din ziarul din Biblioteca Scoţiană în faţă. Te-ai gîndit la bolile tale, la propriile-ţi probleme şi ai făcut legătura între ele şi cele ale tatălui tău natural. Bărbatul ăsta, cel mai de temut şi mai detestat din sistemul penitenciar, ţinut izolat pentru siguranţa lui şi a celorlalţi.

Bărbatul care a devenit cunoscut sub numele simplu, Bestia. Tu trebuia să nu te dai bătut, să fii mereu ocupat, să-ţi reprimi gîndurile.

Tu erai normal. Ai plecat din mină şi te-ai înscris în forţele de ordine.

Apoi te-ai căsătorit. Te-ai aşezat la casa ta. Ai făcut un copil.

Tu erai normal. Doar că au apărut atacurile de panică.

Depresiile.

Dorinţele.

O luăm în direcţie opusă, înapoi de unde am venit. Într-o vitrină ne vedem barba crescută, groasă şi brunetă. Ar fi trebuit să ne bărbierim.

Ce mai avem de făcut altceva decît să mergem acasă.

Acasă.

Acasă e întunericul

Nu am nici o fotografie. Numai amintiri. Încă îmi amintesc limpede cînd m-am dus atunci să-l văd.

Propriul meu tată. Cel care nu m-a supus niciodată la vreun abuz, niciodată nu m-a obligat să mănînc cărbune, niciodată nu mi-a zis că sînt odrasla diavolului. Şi totuşi pe el îl uram cel mai tare.

Mă obişnuisem cu locuri de genul ăsta în munca mea. Începusem să nu-mi mai pese de ele. Dar nu aici. În locul ăsta n-aveai cum să nu-ţi pese, să nu-i simţi pustietatea scîrboasă şi omniprezentă, cînd te apropiai de el. Gardul ăla uriaş care-l înconjura părea să se desfăşoare pe toată lungimea golului urît format din cloacele de oraşe, cartierele muncitoreşti, proprietăţi industriale, fabrici şi mine vechi, care se întindeau între Edinburgh şi Glasgow.

Înăuntru, mirosul. Dezinfectantul. Nu există alt miros ca el. Asemănător celui din spital, dar mai stătut şi mai infect.

Tremuram cînd gardianul Josh Hartley mi-a deschis uşa celulei. Toate informaţiile despre el fuseseră spicuite din fotografia aia deformată din

Daily Record. Mă gîndisem că arată aidoma celui mai rău lucru pe care l-am văzut vreodată. A fost o dezamăgire. Anxietatea mi-a pierit, dar uitîndu-mă la trupul ăla bătrîn, mic şi firav am simţit cum mă cuprind dispreţul şi scîrba. Chiar ar putea ăsta să fie Bestia? Ochii lui. Nu erau ochii unui ucigaş, ci ochii unei nevestici bătrîne şi dulci, părtaşă la vreo bîrfă maliţioasă. Nasul lui, coroiat, nu ca al meu, al meu e ca al mamei. Am vrut să-l pun la podea şi să-i zdrobesc capul, să-i smulg viaţa din el aşa cum şi el mi-o dăduse pe a mea. M-am gîndit la mama. Mă iritase slăbiciunea ei. Cum a putut ea să-l lase pe pateticul ăsta să-i facă aşa ceva? Cum a putut să nu-i reziste?

O fi vrut-o? L-o fi dorit *pe el*? Ea să-l fi vrut pe *ăsta*? Nu. Niciodată.

Cum de a crescut sămînţa nemernicului ăsta înăuntrul ei din cauza unei biserici cretine şi de rahat, condusă de puţoi care nici măcar nu dau la buci? Sau oricum nar *trebi* să dea.

E împotriva reglementărilor.

E împotriva reglementărilor ca un prizonier din categoria asta să fie lăsat singur cu un ofiţer, ca să nu mai vorbim de un poliţist în vizită, dar gardianul era un tovarăş de la masoni. Mi-a acordat un timp în care să fiu singur cu el. Doar cinci minute. Mai mult decît suficient cînd ai fost şcolit în disciplina treptelor alunecoase. Mă gîndisem că o să vreau să-i spun ceva. Să-l acuz sau să-i pun întrebări. Dar n-am spus un cuvînt. N-avea nici un rost. Doar m-am deplasat înspre Bestie.

— Ce vrei! Ce vrei! a cotcodăcit el la mine, simţindu-mi ura şi intenţiile care duceau într-un singur punct.

Cînd ofițerul s-a întors, mîinile mele erau în jurul gîtului Bestiei, iar capul lui spart ricoșa de perete.

Gardianul m-a oprit. M-a luat din locul ăla. Bestia încă mai putrezește acolo, în închisoarea aia psihiatrică. Obișnuia să fie agresat de personalul închisorii, dar sper că de împrejurarea aia își aminteşte ca de ceva special. Sau poate că nu.

O 00000000ascultă-mă Bruce, tu eşti diferit erzi tot de el. El a făcut anumite alegeri, tu le-ai făcut ov. pe ale tale. Tu ai ales să aperi oamenii de prădători ca el.

Tu ai ales să susții legea. Eşti prea dur cu tine Bruce. Ai avut o familie. Tu ai fost diferit de monstrul ăla. Ei au vrut ca tu să fii la fel, exact de la început, tu ai fost cel căruia oamenii izolați şi terorizați puteau să-i tragă şuturi. Ăsta a fost rolul pe care l-ai preluat. Dar eşti diferit Bruce, eşti diferit de el.

Las-o pe Rhona. A existat şi Carole. Ai avut-o pe Carole.

Carole a fost Celălalt. Tu te-ai îndrăgostit şi, după ce te-ai întors de la Londra, unde ai lucrat la poliția metropolitană, te-ai căsătorit.

Schimb canalele. Un documentar despre Margaret Thatcher.

Dar impulsurile sînt totuşi în tine. Impulsul să răneşti şi să controlezi, pentru a încerca să umpli golul dinăuntrul tău. Te gîndeşti la bărbatul care te-a zămislit. Îl respingi şi eşti mîndru. Imboldul de a răni, de a umili şi de a controla este puternic în tine. Să te răzbuni pe ei într-un fel sau altul.

Consideri politica o carieră. Cît de minunat ar fi să declanşezi un război. Să trimiţi mii de oameni la moarte. O idolatrizezi pe Thatcher pentru Falklands[1]. Încerci să-ţi imaginezi ce euforie probabil că a simţit în ea cînd cuvintele „să ne veselim" i-au ieşit de pe buze. Te face să te simţi ca atunci cînd erai mic. În vreme ce alţi copii visau să omoare în războaie, tu voiai să fii în postura de a-i trimite pe alţii la moarte, de la adăpostul unui birou cu lambriuri de stejar. În mintea ta, tu exersai discursuri în care condamnai inamicul.

Tu ţi-ai privit slujba şi ţi-ai înjurat propriile-ţi limite şi pe cele care ţi se impuneau. În circumstanţe ca ale tale, ştii că nu poţi dobîndi puterea fără să treci prin nişte procese plictisitoare şi interminabile. Dar trebuie să fii protejat, pentru că normalii te vor încarcera pentru a se proteja pe ei înşişi. Aşa încît forţele poliţieneşti dintotdeauna ţi s-au părut cea mai bună opţiune.

Schimb canalele. *Holiday*. Judith Chalmers explorează Marea Barieră de Corali...

Şi totuşi n-ai stare. Australia îţi face cu ochiul. Poliţia din New South Wales, cu reputaţia ei de corupţie minoră, te atrage puternic.

Dar tu nu erai un om rău Bruce. Indiferent ce-ai fi făcut, tu întotdeauna ai venit acasă la Carole. Ai avut-o pe Carole.

1. În 1982, Argentina a invadat insulele Falklands, iar Margaret Thatcher, în acea vreme prim-ministru, a trimis flota pentru a le recuceri. Victoria pe care a obţinut-o i-a adus o mare popularitate în Marea Britanie.

Închid televizorul.

Am avut-o pe Carole, dar am futut orice altă femeie pe care am putut să pun mîna. Nu conta cum erau: prostituate, rude, puicuţe care-au ieşit în oraş special pentru asta, colege. Dacă e să fiu sincer, puţine dintre ele mi-au plăcut, deşi întotdeauna a fost mai uşor să nu recunosc niciodată asta. O făceam tot timpul, de fiecare dată cînd aveam ocazia.

Carole a făcut-o doar o dată.

Carole s-a răzbunat pe noi punînd-o cu cioroiul ăla. Ea a zis că îl iubea. Asta a fost tot ce ştiam despre el: el era negru şi ea spunea că îl iubeşte. N-am putut să ne abţinem, să-i punem capăt vieţii. S-a întîmplat cînd eram cu ea, îmbrăcat cu hainele ei. În clubul ăla, purtîndu-i ţoalele cu pantofii ăia mari pe care i-am făcut pe comandă specială la magazinul din Newcastle. Golanii ăia s-au pus pe puţoi şi i-au tras şuturi pînă l-au lăsat fără cunoştinţă. Noi n-a trebuit decît să terminăm treaba, nu ştiam dacă era sau nu tipul cu care era Carole. L-am căpăcit cu ciocanul cu vîrf despicat pe care-l foloseam să ne protejăm pe stradă. L-am cumpărat din Chelmsford, pe drumul de întoarcere de la Tony şi Diana. Drummond poate să caute în toată Scoţia. Noi aveam nevoie de el, existau oameni care puteau încerca să se răfuiască cu noi. Aveam nevoie de el, Carole şi cu mine.

Mda, eram în Jammy Joe's şi l-am văzut pe Efan Wurie cum dansa şi bea. Am încercat să vorbim cu el, dar el ne-a respins. Ne-am gîndit că era tipul cu care se combinase Carole. Noi doar voiam să discutăm cu el, să aflăm dacă o cunoştea. Dar el ne-a respins. Ne-a abandonat pe Carole şi pe mine. El n-a iubit-o niciodată, doar s-a folosit

de ea. Ăsta era principiul. Fute-o, merge oricine. Noi am vrut să rănim.

Gagicuța aia Estelle Davidson s-a uitat la noi toată noaptea, ne văzuse în toaleta femeilor. Ne arătase lui Gorman și lui Setterington și celorlalți bandiți prezenți. Atunci am fost nevoiți să plecăm.

Am fost nevoiți să plecăm și să-i așteptăm. Ei au pus primii laba pe el. Eu l-am terminat, dar ei au pus primii laba pe el. Nu știu de ce, nu-mi pasă de ce, probabil numai fiindcă era acolo, poate fiindcă încerca să le vrăjească pe puicuțele lor. Nu-mi pasă. Mie îmi pasă numai de mine. Pînă și asta e o minciună.

Nu fă asta Bruce000000000000Nu fă asta000
00000000000000000000000nu fă asta00000000
0000000000000eşti mai bun decît atît 000000
000000000000000000nu fă asta000000000000
00000000000000000mai e00000000000000000

Nu-mi pasă decît de mine și de motivul pentru care nu-mi pasă de altcineva.

Ea crede că poate să facă tot ce vrea, ei bine, în nici un caz ce pula mea, și i-a otrăvit mintea copilului cu toate minciunile alea tîmpite pe care le spune despre mine, curva infectă, și totul a mers prost, tresă se-nveţe minte, tresă fie făcută să plătească pencă nare nici un rost 'n măsa.

Cînd o sunăm acasă la mama ei nu sîntem în stare să spunem decît că vrem să ne revedem copilul și că vrem să discutăm. Să punem la punct divorțul.

Vocea ei nu e vocea lui Carole pe care-o cunoaștem noi. Nu-i loc pentru cuvintele pe care ea le așteptase de atît de multă vreme, cuvintele pe care noi nu am fost capabili să le rostim, cele care poate ar fi contat. În absența cuvintelor ea a devenit

o pizdă, o magazie pentru sperma mea. Să fie futută, să fac laba pe ea. Să fie obligată să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut altfel. În cluburile de sex unde ne-am înscris. Supunîndu-se voinţei... nevoilor mele? Nu-i vocea ei. Aproape că îmi place femeia asta. Sună ca şi Carole înainte

Destul.

Acum că i-am spus să vină, n-avem decît să stăm şi să aşteptăm. Şi să ne pregătim. Să ne pregătim s-o facem pe vacă.

Definitiv.

000000000 fii rezonabil Bruce000000000000000
000 nimic nu-i atît de rău încît să nu fie îmbunătăţit
000000000 poate că nu cu ea, dar ai toată viaţa
înainte00000000000000000000000000000 te rog00
000000000 nu fă asta0000000000000000000000
000000000000000 nu-i corect00000000000000000
0000000000000000000 nu000000000000000000

Eu am făcut tricoul ăsta pe care-l port. Are scris pe el ASTA E DIN CAUZA TA cu litere mari şi negre. Simt şireangul strîns în jurul gîtului. Ne uităm în sus la el, legat de grinzile din pod şi acum doar aşteptăm, gata să cădem prin chepeng de îndată ce răsuceşte cheia în broască şi deschide uşa. O să aterizăm fix în faţa ei pe hol, aşa încît s-o aibă pe conştiinţă tot restul vieţii ei de rahat curva împuţită şi mincinoasă.

0000000Bruce00000000000000000000000000
0000000Bruce00000000000Bruce0000000000
0000000000Bruce000000000000000000000000
00000000000000000000000Bruce00000000000
000000Bruce0000000000000Bruce0000000000
0000000000Bruce000000000000000000000000

Noi aşteptăm şi ne gîndim şi avem îndoieli şi urîm.

Cum te face să te simți?

Sentimentul care mă copleșește e furia. Ne urîm pe noi înșine pentru că n-am fost în stare să fim altfel decît sîntem. N-am fost în stare să fim mai buni.

Simțim furie.

Trebuie să te supui sentimentelor tale. Nu contează dacă ești un ideolog sau o persoană senzuală, te supui stimulilor crezînd că sînt bornele kilometrice spre pămîntul făgăduinței. Dar nu e deloc așa. Sînt bolovani de care trebuie să treci, iar fiecare bolovan de care te ciocnești te despică puțin mai tare și întotdeauna mai există și alții la orizont. Și nu le poți face față, așa încît te forțezi să crezi tîmpeniile celor despre care știi instinctiv că sînt mincinoși și îți tot repeți minciunile alea și le repeți și altora, sperînd că, dacă le repeți suficient de des și cu destulă înflăcărare, o să dobîndești statutul divin pe care-l atribuim celor care spun minciunile cel mai frecvent și cu cea mai mare împătimire.

Dar tu nu faci asta niciodată și, chiar dacă ai putea, n-ai prețui-o, ți-ai da seama că nimeni nu mai crede în eroi. Știm că ei vor doar să ne vîndă ceva ce nu ne trebuie de fapt și să păstreze pentru ei ce avem cu adevărat nevoie.

Poate că ăsta-i un lucru bun. Poate că pînă la urmă începem să ne dăm seama de starea în care ne aflăm. E oribil că întotdeauna murim singuri, dar nu-i mai rău decît să trăim singuri...

(00000NU BRUCE000000000000NU BRUCE0000)

Acum sînt pregătit și aud cheia. Sar și cad, apoi simt cum mă ridic. Aud un trosnet, dar nu simt nici o durere și apoi apare o siluetă în geamul

opac al uşii dar nu e ea, e prea mică, e Stacey, nu Stacey ce morţii măsii nu deschide uşa... nu... şi îmi pasă...

... vreau mai mult decît orice ca Stacey să nu fie acolo ca să vadă asta şi încerc să strig. Nu pleacă şi o aud ţipînd Tati şi vreau să trăiesc şi să mă revanşez faţă de ea şi Carole, acum pot s-o şi aud ţipînd BRUCE pentru că îmi pasă şi am cîştigat şi i-am înfrînt pe ticăloşi dar cu ce preţ victoria

STACEY TE ROG DOAMNE FII ALTCEVA ALTCINEVA...

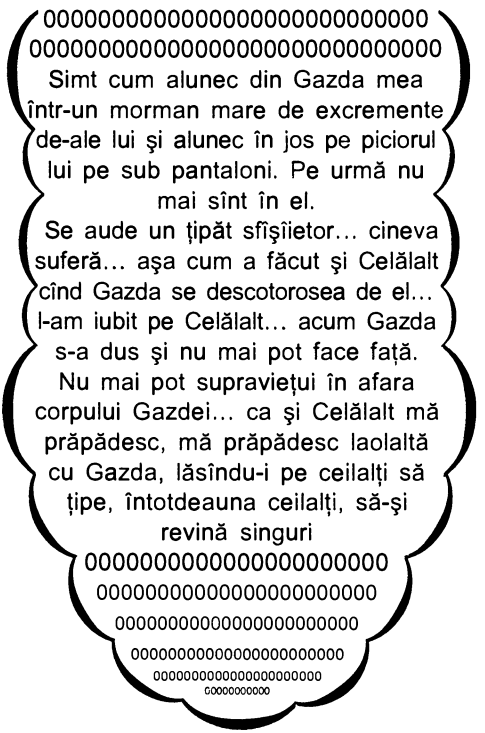
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
Simt cum alunec din Gazda mea
într-un morman mare de excremente
de-ale lui şi alunec în jos pe piciorul
lui pe sub pantaloni. Pe urmă nu
mai sînt în el.
Se aude un ţipăt sfîşîietor... cineva
suferă... aşa cum a făcut şi Celălalt
cînd Gazda se descotorosea de el...
l-am iubit pe Celălalt... acum Gazda
s-a dus şi nu mai pot face faţă.
Nu mai pot supravieţui în afara
corpului Gazdei... ca şi Celălalt mă
prăpădesc, mă prăpădesc laolaltă
cu Gazda, lăsîndu-i pe ceilalţi să
ţipe, întotdeauna ceilalţi, să-şi
revină singuri
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO
OOOOOOOOOO

Paranoia în romanul Jeg de Irvine Welsh

Irvine Welsh s-a născut în 1958 în Leith, o localitate de lîngă Edinburgh care a fost înglobată mai tîrziu în oraș. După ce a renunțat la școală la vîrsta de 16 ani, Welsh a participat la mișcarea punk din anii '70, a schimbat mai multe slujbe, a cîntat (prost) în mai multe grupuri, a lucrat ca DJ în Ibiza și a consumat droguri, printre care și puțină heroină. S-a apucat să scrie proză pentru că i s-a părut că nu există nimeni care să vorbească despre cum se trăiește cu adevărat. „Citești un roman și nici nu se pomenește de droguri; cred că este un mare snobism la ora actuală. Pentru că toată lumea consumă droguri într-o formă sau alta. Mă gîndeam: în ce fel de lume trăiesc oamenii ăștia? Nu se asemăna deloc cu lumea în care m-am născut și am crescut. Voiam să descriu realitatea așa cum o văd eu." (Irvine Welsh)

Jeg, dintre toate romanele și povestirile lui, este poate cea mai sumbră. Și nu fiindcă este o distopie urbană, amară și scabroasă, tragi-comică, ci pentru că ne descrie mai multe căi de a ne folosi și a abuza de putere. Pornește de la ideea că mulți polițiști au înclinații către violență, sînt sadici și s-au angajat într-o instituție de stat pentru a-și putea manifesta aceste înclinații în mod legal și fiind perfect acoperiți.

Personalitatea paranoică

Bruce Robertson este un paranoic borderline cu tendinţe disociative. Irvine Welsh a ştiut să-şi construiască personajul cu o intuiţie psihologică genială, astfel încît nici o faţetă a lui să nu contrazică însuşirile observate de psihoterapeuţi la pacienţii cu acest tip de tulburări psihice grave.

În scrierile psihanalitice întîlnim diverse descrieri pentru tipul de personalitate paranoică, însă toate au cîteva puncte comune.

Esenţa paranoicului: însuşirile care i se par negative, şi de aceea intolerabile, le proiectează în obiectele externe (obiecte externe în sens psihologic, adică persoane) şi atunci se simte ameninţat de acestea. Nu el este cel care duce o viaţă searbădă şi deprimantă, părăsit de soţie şi de copil şi simţindu-se mereu singur şi persecutat de către cei din jur, ci prietenul lui i se pare nefericit şi ţinut din scurt de nevastă. Nu el, prin orice mijloace, vrea să-şi scoată colegii din cursa pentru promovare, ci colegii săi îl bîrfesc şi orice acţiune a lor i se pare un atac la adresa lui. Nu el invidiază fericirea sau bunurile altora, ci ceilalţi îl invidiază pe el, căci se simte superior tuturor.

Antieroul lui Irvine Welsh este şi foarte suspicios, îşi petrece o mare parte a timpului şi îşi iroseşte multă energie căutînd în ceilalţi intenţii rele sau motivaţii ascunse în spatele vorbelor şi faptelor lor, după principiul „Dacă eu nutresc asemenea gînduri, sigur şi ei sînt la fel ca mine". Tot ce se întîmplă are de-a face cu el. Din toate părţile îl pîndeşte primejdia.

Bruce mai suferă şi de grandomanie, nimeni nu este la fel de inteligent şi de competent ca el, doar el poate cîştiga jocul, însă, aşa cum se întîmplă de obicei, aceasta duce la subestimarea adversarilor şi la propriul lui eşec, căci altcineva se dovedeşte a fi mai puternic decît el şi este ales pentru promovare. Acest eşec, combinat cu faptul că este surprins îmbrăcat în femeie,

reprezintă pentru el o umilință atît de greu de suportat, încît nici măcar nu se recunoaște înfrînt, ci, în mintea lui, își transformă sinuciderea într-un atac la adresa soției sale.

Rușinea provocată de ratarea promovării și de faptul că obiceiul său de a se îmbrăca în haine femeiești a fost descoperit este proiectată asupra lui Ray, cel care este promovat în locul lui și care se preschimbă într-un dușman. Aceasta este încă o caracteristică a paranoicilor: sînt în stare să rupă o prietenie veche dacă se simt nedreptățiți. Și vinovăția față de soția lui, căci o înșelase cu nenumărate femei, printre care și sora ei, și o obligase să întrețină relații sexuale cu altcineva în fața lui, este proiectată și, ca să prevină un atac imaginar din partea ei, se „răzbună" pe ea, spînzurîndu-se. Conform principiului des întîlnit la paranoici: „Mai bine îți fac eu primul rău decît tu mie".

Chiar și homofobia lui Bruce este o trăsătură caracteristică a paranoicului. Acesta simte nevoia să aibă relații apropiate cu o persoană de același sex, de unde o frică insuportabilă de homosexualitate, cu care o confundă și de care se apără prin homofobie.

Paranoicii sînt foarte atrași de putere, pe care o folosesc pentru a-i controla pe cei din jur. Acesta este motivul principal pentru care antieroul se înscrie în poliție sau în francmasonerie și nu ratează nici o ocazie de a face abuz de putere. De exemplu, obligă o adolescentă drogată să facă sex oral cu el, șantajînd-o că altfel o arestează.

De fapt Bruce este eternul furios, pe care îl copleșește permanent o frică de semeni uriașă, dar reprimată și care se transformă în anxietate, de unde atacurile de panică.

Totuși, spre deosebire de psihopat, paranoicul are capacitatea de a iubi, iar Bruce își iubește foarte mult fiica. Izbutește să nu-și nege suferința provocată de plecarea ei, iar dorul de frățiorul lui mort îl determină să se străduiască din răsputeri să salveze un necunoscut care face infarct pe stradă.

Există un element care ne dezvăluie şi o tendinţă disociativă a lui Bruce (personalitate multiplă). El nu se îmbracă în femeie pentru că şi-ar dori să fie femeie, ci fiindcă în acele momente chiar se crede în pielea soţiei lui, negînd astfel separarea de ea. S-ar presupune că nu-şi mai aminteşte nimic după aceea, lucru caracteristic bolnavilor cu asemenea probleme psihice.

Copilăria

„În copilărie, paranoicii de tip borderline sau psihotic au trăit în familii crude, unde în majoritatea timpului au fost criticaţi şi ridiculizaţi sau unde copilul, viitorul paranoic, a fost ţapul ispăşitor – membrii familiei au proiectat în el însuşirile lor cele mai detestate, mai ales cele din categoria «slăbiciunilor»." (McWilliams)

Bruce a fost ghinionist. S-a născut ca fruct al unui viol, dintr-un tată psihopat şi criminal în serie. Tatăl lui adoptiv nu l-a acceptat niciodată, ba chiar l-a urît făţiş, iar mama lui, deşi îl iubea, totuşi îl privea cu suspiciune şi pînă la urmă l-a părăsit, învinuindu-l de moartea fratelui său. De la bun început, aproape toţi îl presupun a fi anormal şi se aşteaptă de la el să fie un monstru. Gelozia pe fraţii mai mici, considerată normală la un alt copil, se dilată formidabil în ochii celorlalţi cînd e vorba de el, căci opinia populară este că bolile psihice sînt ereditare. Părinţii şi profesorii sînt mereu atenţi la cele mai mici manifestări sau urme de agresivitate şi sentimente „negative" ale lui Bruce, care capătă proporţii îngrijorătoare în ochii lor prin prisma consecinţelor potenţiale: „Realitatea şi reacţiile afective normale ale copilului sînt criticate şi negate, făcîndu-l să se simtă ruşinat şi stîrnindu-i frică, în loc să-l facă să se simtă înţeles." (McWilliams)

Într-adevăr, tatăl lui îl umilea şi îl critica tot timpul, mereu îi spunea „Eşti un jeg". Cei care aveau grijă de el îi respingeau stările afective considerate periculoase, făcîndu-l să se simtă şi mai indignat sau invidios pe fratele său, dovadă vie a faptului că se poate să fii tratat şi altfel.

Copilul Bruce este confuz şi dezorientat: de ce toată lumea îl evită şi îl tratează atît de diferit faţă de cum îl tratează pe fratele lui ? Astfel, relaţiile sociale îi stîrnesc indignarea şi furia, însă starea lui rămîne neînţeleasă de nimeni, doar condamnată implicit şi privită cu suspiciune chiar şi de către mama lui, iar confuzia cu privire la reacţiile şi afectele normale i se accentuează. În aceste situaţii, cînd o persoană este insultată implicit (de exemplu, este considerată periculoasă, inferioară şi nedemnă de iubire sau cînd simte că toţi îl pîndesc să-l prindă că face ceva rău), ea se simte şi mai furioasă ca înainte, iar reacţia sa nu este înţeleasă sau este considerată malefică, întrucît cel care o insultă nu vrea decît s-o ajute, de fapt.

Fantasmele primare agresive şi gelozia oedipală inerente sînt întărite de comportamentul agresiv şi uneori violent al tatălui lui Bruce. De exemplu, una dintre fantasmele primare ale băiatului este dorinţa (inconştientă) de a-şi distruge sau de a-şi răni tatăl (din invidie pe forţa lui sau din gelozie pe mamă), dorinţă pe care şi-o proiectează în tată, dînd naştere unei spaime uriaşe şi de nesuportat că şi el va fi distrus la rîndul lui de tatăl care se răzbună. Dacă părintele este realmente agresiv sau violent cu copilul, frica şi suspiciunile lui se întăresc, iar vinovăţia inconştientă că şi-ar fi rănit tatăl devine copleşitoare, insuportabilă şi este şi ea negată sau proiectată. Astfel, prin procesul de proiecţie – introiecţie repetată, aidoma unui cerc vicios, se formează supraeul arhaic punitiv la Bruce, cu atît mai neîndurător cu cît tatăl lui chiar îl ura în realitate.

Conform lui Robert Caper, supraeul arhaic este resimţit ca fiind concret şi nesupus raţiunii sau gîndirii, iar paranoicul simte că îi controlează gîndurile şi că este omnipotent. Vine dintr-o stare afectivă insuportabilă (de exemplu confuzie: *de ce se poartă lumea aşa cu mine? de ce copiii nu mă acceptă în jocurile lor şi ţipă după mine că sînt un monstru? nu ştiu ce-i atît de rău la mine. oare faptul că simt invidie mă face să*

fiu un monstru ?) şi este moralizator, tinde să creadă că totul este intenţionat, să atribuie mereu vina cuiva. Supraeul arhaic deformează percepţia realităţii, omorînd pur şi simplu părţi din psihicul nostru şi proiectîndu-le în alţii. Bruce îşi spune : *Nu e vina mea, e vina ta că ne-am despărţit, eu nu ţi-am făcut nimic rău, eu nu te-am înşelat şi nu te-am rănit niciodată, tu nu m-ai înţeles, tu eşti cea care m-a părăsit pe nedrept, fiindcă eşti rea, vrei să mă răneşti şi mai otrăveşti şi mintea fiicei mele împotriva mea.*

Kafka surprinde nemaipomenit de bine în capodopera sa, *Procesul*, supunerea necondiţionată şi iraţională, lipsită de orice motivaţie reală, a eului în faţa supraeului arhaic. K speră să fie iertat pentru o crimă de care îl acuză o maşinărie administrativă implacabilă şi despre care nu ştie absolut nimic, la fel cum şi Bruce speră să cîştige mereu, căci, în jocurile lui, adversari nu îi sînt de fapt colegii şi prietenii, ci chiar propriu-i supraeu arhaic, în faţa căruia, deşi îşi doreşte cu înverşunare să cîştige, ştie că pînă la urmă va fi nevoit să piardă. Şi că singura lui şansă de a cîştiga este să-şi omoare supraeul, chiar dacă preţul pe care-l plăteşte este propria-i viaţă. Ca şi la Kafka, încet-încet, lupta împotriva supraeului arhaic începe să-i consume întreaga existenţă.

Iar Bruce este în continuare ghinionist. Fratele lui moare într-un accident în care şi el este rănit, iar prima lui iubită este lovită de trăsnet la doi paşi de el. Chiar dacă nu este învinuit pe faţă de cele două decese, vinovăţia lui inconştientă este uriaşă şi îl face să se simtă de acum încolo un monstru, convingere întărită şi de faptul că tot atunci află că este fiul natural al unui psihopat criminal în serie, şi violator, pe deasupra.

Şi totuşi sînt momente cînd Bruce este capabil să-şi caute iertarea. Sămînţa de iubire, plantată de mama lui şi apoi de bunică, singurele persoane care în copilărie i-au oferit afecţiune şi înţelegere, încolţeşte în el, în pofida mediului ostil, făcîndu-l să depună eforturi disperate pentru a salva un necunoscut de la moartea

prin infarct. În această scenă emoţionantă, Bruce--monstrul încearcă să-şi satisfacă nevoia profundă de a-l readuce la viaţă pe frăţiorul lui mort prin asfixie cu cărbuni, care în fantasmele lui Bruce a căzut victimă agresivităţii sale şi pentru care încă se învinovăţeşte, cel puţin inconştient. Pentru Melanie Klein, această manifestare a nevoii de creaţie şi de reconstrucţie a unui obiect extern deteriorat în fantasmă, faţă de care are remuşcări, poartă numele de *reparaţie*.

Melanie Klein a observat că există două poziţii în dezvoltarea omului, care se suprapun uneori sau se succed alteori pe parcursul întregii vieţi, şi anume : poziţia paranoid-schizoidă şi poziţia depresivă. Cam în primele şase luni de la naştere, bebeluşul nu percepe obiectele externe ca fiind întregi, ci scindate. Pentru el există un *sîn bun*, care îl hrăneşte şi îi dă o stare de saţietate şi, separat, un *sîn rău* despre care, întîrziind să apară atunci cînd are senzaţia de foame, simte că îl atacă în mod concret pe interior, rozîndu-i pereţii stomacului. În fantasmă sau chiar şi acţionînd, cînd muşcă, de exemplu, bebeluşul atacă sînul rău şi îi este teamă că şi sînul îl va ataca la rîndul lui, adică îşi proiectează impulsurile agresive asupra sînului.

Încă de la naştere, bebeluşul începe să lupte împotriva instinctului de moarte şi introiectează sînul bun, care formează nucleul Eului. „Contracarează procesul de scindare şi dispersie, ducînd spre coeziune şi integrare, fiind instrumentul care construieşte Eul." (M. Klein) Încă există confuzie între eul propriu şi obiectele externe. Stările alternative de integrare şi dezintegrare a Eului sînt legate de apariţia şi dispariţia obiectului bun extern. Starea de frustrare apare cînd bebeluşul îşi pierde obiectul bun intern şi dispare numai cînd i se prezintă un obiect bun extern pe care să-l poată introiecta continuu. Teama că Eul i se poate dezintegra (deci că va muri cu adevărat) este sursa anxietăţii primare şi apare din cauza instinctului de moarte.

Principalul proces şi mecanism de apărare împotriva anxietăţii primare insuportabile în poziţia paranoid-schizoidă este *identificarea proiectivă*. Identificarea proiectivă este prototipul primar al agresivităţii din relaţia cu obiectul extern şi reprezintă un atac asupra lui prin introducerea forţată în el a unor părţi ale Eului pentru a-i prelua conţinutul sau a-l controla.

După experienţele repetate ale unui hrănit satisfăcător, bebeluşul devine mai sigur pe el, interiorizînd sînul bun, iar frica de repercusiuni din partea sînului rău scade (pentru că suspiciunile lui nu îi sînt confirmate de realitate, sînul rău nu îl atacă fizic). Iată o descriere extrem de succintă a poziţiei paranoid-schizoide.

Cu timpul, în urma experienţelor pozitive cu mama şi odată cu îmbunătăţirea cîmpului perceptiv şi a funcţiilor senzoriale, aspectele rău-bun încep să se contopească, iar bebeluşul devine conştient de faptul că mama este o persoană iubită de el, cu o voinţă proprie, care vine şi pleacă independent de dorinţele lui. Pe scurt, obiectul se separă de el şi capătă propria intenţionalitate.

Acum bebeluşul intră într-un nou tip de relaţie şi simte o nouă formă de iubire. Iubeşte, se îngrijorează şi se supără pe obiectul întreg în sine, nu numai pentru satisfacţia pe care acesta i-o aduce. Abia acum el poate face reparaţie. Aceasta este poziţia depresivă.

Şi acum ajungem la acea parte a romanului în care Welsh dă dovadă de o profundă înţelegere a psihicului uman.

Oamenii cu personalitate disociativă au fost nevoiţi să îndure traume îngrozitoare în copilărie, deseori teroarea de a fi complet singuri, fără nici un suport şi fără nici cea mai mică şansă ca cineva să le vină în ajutor. Personalitatea alternativă poate apărea, ca o măsură extremă de apărare de realitate, la maturitate, cînd trauma se repetă.

Bruce-Carole apare ca cea de-a doua personalitate a poliţistului, în urma repetării unei traume insuportabile

din copilărie. Carole îl părăsește, la fel cum și mama lui l-a părăsit cîndva.

Bruce, în general, nu vede obiectele externe ca fiind întregi. Ca orice paranoic, funcționează mai ales în poziția paranoid-schizoidă. În consecință el simte nevoia de a o idealiza pe Carole, care trebuie să fie perfectă. Cînd îl părăsește, dovedindu-și astfel imperfecțiunea, nevoia lui de idealizare rămîne neschimbată și, fiindu-i imposibil să suporte realitatea, se transformă el însuși parțial în Carole. Mai mult, în această postură, îi atribuie numai intenții bune față de el. Printr-o identificare proiectivă cu propriu-i obiect intern (în care el se transformă cînd se travestește), el o controlează total pe soția lui, intenții, acțiuni, gînduri, fantasmă.

Halucinează că primește de la ea o iubire deplină, înțelegere totală și fidelitate pînă la moarte. Astfel, el se apără de o realitate insuportabilă, păstrînd-o pe Carole ca obiect intern idealizat și transformînd-o în mintea lui pe Carole ca obiect extern într-unul persecutor. În relația lui cu ea se observă și acel șir de apărări caracteristic paranoicului : *formațiune reacțională* : nu te iubesc, te urăsc și *proiecție* : nu te urăsc, tu mă urăști pe mine.

Autorul

În 1940 Rickman a susținut că creativitatea artistică este legată de dorința de a da viață obiectelor. Pe scurt, pornind de la afirmația criticului de artă Stokes, că esența artei frumoase rezidă în fuziunea diferențelor, Hanna Segal a afirmat că o operă de artă frumoasă este expresia externă a unui obiect intern pe care artistul vrea să îl repare sau să-l însufleţească, revanșîndu-se pentru răul făcut în fantasmă.

Irvine Welsh a reușit să ne ofere un cadou minunat. Într-un contrast evident cu personajul principal al romanului *Jeg*, el nu numai că reușește să creeze personaje vii, dar gama largă de sentimente care ne copleșesc citindu-i cartea – încîntare, tristeţe, indignare, scîrbă,

furie, bucurie, milă, ca să enumăr doar cîteva – ne face şi pe noi să simţim că trăim.

Închei citînd o declaraţie a lui Irvine Welsh, pentru că, pînă la urmă, întotdeauna autorul are ultimul cuvînt: „În Bruce am vrut să creez un personaj care să pară că nu are absolut nici o trăsătură de caracter reală uşor de îndreptat. Decît să compun un personaj principal sau o voce principală care să corespundă valorilor mele, am preferat să construiesc unul care mă provoca, care, în loc să aibă ideile mele, să se opună lor cu îndîrjire şi apoi să găsesc un mod prin care să empatizez cu el. Bruce e un duşman absolut. Urăşte pe toată lumea. Este foarte corect în privinţa asta. Scorneşte tot felul de metode pentru a-i distruge, a-i sabota şi a-i devora pe cei din jur. E un soi de vampir. Am vrut ca oamenii să înţeleagă de unde i se trage şi de ce se poartă aşa." (Irvine Welsh)

Carmen Toader

Cuprins

Nota traducătoarei 5

Prolog 11
Jocurile 13
Crimele 21
Roţi de oţel 36
Investigaţii 56
Carole 64
Oportunităţi egale 66
Şedinţe scabroase 99
Sînt puţin sentimental gîndindu-mă la tine 117
Acasă la cei doi Blades 140
Oprind respiraţia 145
Iarăşi Carole 166
Zone infectate 168
O minciună cît caru 183
Sîntem daţi de gol 204
Cok City 213
Tot Carole 223
Rondul de noapte 226
Iritaţia 231
Goluri 235
„... firea eminamente depravată a creaturii cu care s-a măritat ea..." 243

Melancolia de după vacanță 247
Un meci onorific 263
Petrecerea surpriză 271
Iarăși Carole 283
Lecții private 285
Noaptea doamnelor 304
Carole își amintește de Australia 320
Viermi și promovări 323
Excursii masonice 339
Cumpărături de Crăciun 360
Nedormit 363
Casetofonul din mașină bușește caseta cu Michael Bolton 378
A depune o plîngere 385
O societate a secretelor 393
Cina unui sportiv 400
Răspunde Charlie 425
Iarăși Carole ? 451
Poveștile unei tenii 471
Acasă e întunericul 510
Paranoia în romanul Jeg *de Irvine Welsh* 519

www.polirom.ro

Redactor: Ana-Maria Lişman
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Alexandru Popovici

Bun de tipar: noiembrie 2006. Apărut: 2006
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Polirom ABB S.A.
str. Bucium nr. 34, 700265
Tel.: (0232)230323; Fax: (0232)230485

Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul
de vânzare şi se adaugă acestuia. Sumele se virează
la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA

Biblioteca Polirom

PROZĂ XXI

Irvine Welsh este autorul bestsellerului *Trainspotting*, a cărui ecranizare a devenit unul dintre filmele-cult ale anilor '90.

„Un studiu serios, instructiv şi înspăimîntător de amuzant al temperamentului reacţionar... Umorist, moralist şi scriitor de *horror* violent, Welsh îşi foloseşte întregul armament din dotare în ***Jeg***, probabil cel mai bun roman al său de la ***Trainspotting*** încoace."

Sunday Times

„Un roman devastator de amuzant, obraznic fără drept de apel, lipsit de orice urmă de corectitudine politică. Una dintre cele mai bune cărţi scrise de Welsh, alături de ***Trainspotting***. Nu cumva să îndrăzniţi s-o rataţi!"

Scotsman

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0466-X
978-973-46-0466-1

9 789734 604661

www.polirom.ro